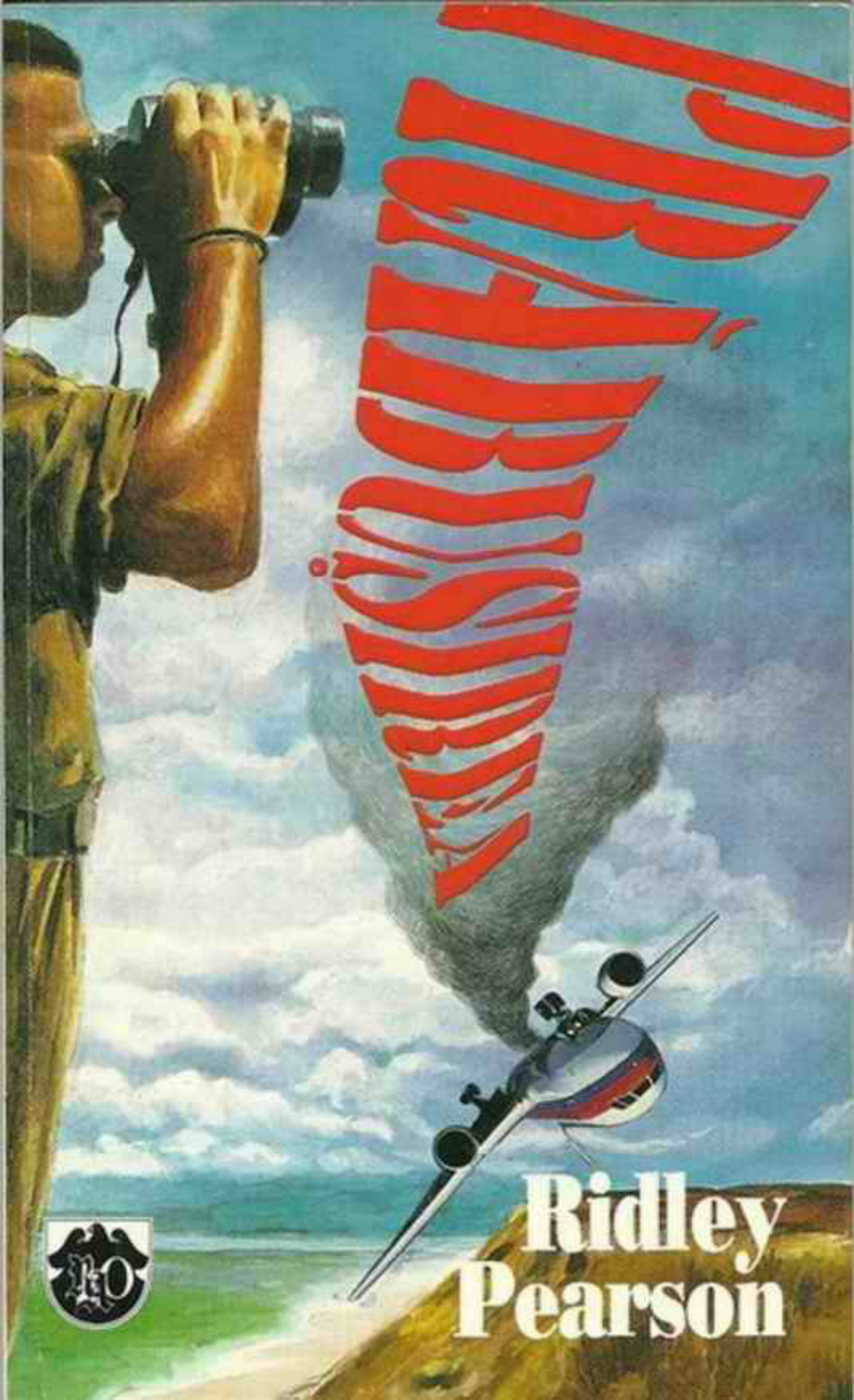

WINGMAN
Ridley Pearson

PRĂBUȘIREA

La început, a fost Lockerbie. Apoi, zborul Eurotours 1023. Acum, criminalul e pregătit să lovească din nou !

Explozia de la bordul avionului Eurotours 1023 a fost o veste răscolitoare. Pentru agentul FBI Cam Dagget, a însemnat chiar mai mult. Părinții și fiul său căzuseră victime cumplitei catastrofe. Și de doi ani, el pornise pe urmele ucigașului. Nu cunoaște decît un nume : Anthony Kort... și certitudinea că acest Kort se află în Statele Unite, avînd asupra sa un exploziv ce nu poate fi detectat nici de cea mai sofisticată aparatură existentă în aeroporturile lumii. Acesta trebuie oprit !
Colegii de la FBI și iubita lui îl sfătuiesc să renunțe la anchetă, lăsînd-o în grija altor agenți. Dar Cam și-a construit cu migală un portret al teroristului, fiind singurul în măsură să prevadă următoarea țintă aleasă de diabolicul Kort. Însă iadul e un loc mult mai pașnic decît cel spre care se îndreaptă Cam - lumea pervertită, dementă și răzbunătoare a lui Kort.

*
* *

"Fascinant... un roman palpitant, conceput de un expert. Ridley Pearson ne oferă o poveste irezistibilă."

Los Angeles Time Book Review

RAO International Publishing Company

ISBN 973-9164-12-9

De cîţiva ani, agentul FBI Cameron Dagget se află pe urmele unui terorist internaţional, responsabil de a fi plantat cel puţin două detonatoare aproape nedetectabile la bordul unor avioane. La Seattle, într-o bază de antrenament aviatic are loc o crimă neobişnuită. Experţii implicaţi în cercetarea cazului nu reuşesc să dezlege enigma. Doar Dagget poate lega între ele indiciile disparate. Căutările îl aduc faţă în faţă cu fantomele propriului său trecut, ca şi cu vulnerabilitatea celor apropiaţi.

*
* *

Ridley Pearson posedă arta de a combina naraţiunea palpitantă cu intriga inteligentă. Cele şapte romane ale sale au devenit bestseller-uri internaţionale, fiind traduse în douăsprezece limbi. Ridley Pearson a obţinut distincţia *Raymond Chandler / Fullbright Fellowship* pentru ficţiune poliţistă la Wadham College, Oxford.

Ridley Pearson

PRĂBUȘIREA

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 37-198 Bucureşti, ROMÂNIA

RIDLEY PEARSON
Hard Fall

Copyright © Ridley Pearson, 1992
All rights reserved

Traducere din limba engleză
DAGMAR POPESCU

Ediţia I

Copyright © 1994
by RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Coperta
DONE STAN

Martie 1994

ISBN 973-9164-12-9

MULȚUMIRILE AUTORULUI

Cameron Daggett, șeful Poliției din Sun Valley, Idaho

Seattle: Dr. Christian Harris, psihiatru; Dr. Donald Reay, medic legist la Poliția din Seattle; John E. Hope, instructor pe simulatoarele Grupului pentru Aviație Comercială, Boeing; Jerry Femling, directorul Serviciului de Securitate la Compania Boeing

Los Angeles: detectiv Dennis Payne, de la secția Furturi / Omucideri, Poliția din Los Angeles; diverși anonimi de la Secția de Poliție a Aeroportului Internațional din Los Angeles.

Washington, D.C.: David Dodge Thompson, Galeria Națională

FBI (Biroul din Washington, cu activitate de teren): Thomas E. Duhadway, agent special coordonator; James E. Mull; (Hoover Building) Stephen D. Gladis; David W. Wade, șeful Serviciului de Telecomunicații; Christopher Ronay, șeful Secției Explozive; I. Ray McElhaney, Jr.; Robert B. Davenport; Dr. Rose Anne Fedorko; și celorlalți, mulți agenți speciali, care nu pot fi numiți...

Le mulțumesc, de asemenea, următorilor: Richard și Lynette Hart; Ollie Cossman; Louisa Jane Modisette; Jaques Bailhe; Franklin Heller; Ian Cumming; Darwin Ridd și Leucadia Film; Bruce Kaufman; Carolyn Johansen.

Direcția de coordonare: Mary Peterson

Pregătirea manuscrisului: Colleen Daly, Maida Spaulding

Mulţumiri speciale : Al Zuckerman de la editură ; custozii şi colectivul colegiului Wadham, Oxford, Anglia ; Comisia Fullbright.

NOTĂ Lista siglelor se află la sfîrşitul cărţii

Aceasta este o carte de ficţiune. Orice asemănare cu întîmplări reale sau cu persoane în viaţă sau decedate este neintenţionată sau doar incidentală.

Unele întîmplări din acest roman (atît din punct de vedere al localizării cît şi tehnic) au fost modificate în mod deliberat, din motive literare sau la cererea oficialităţilor sau a diferitelor persoane care m-au ajutat în cercetările mele. Anumite secrete au rămas nedezvăluite, spre folosul tuturor. Îmi prezint scuze anticipat, pentru orice greşeală care ar fi putut fi evitată, oamenilor atît de calzi şi de generoşi din Seattle, Los Angeles şi Washington, D.C.

Pentru Colleen

1

CAM Daggett își scutură ceasul întrebîndu-se cît este de exact și aruncă o privire deasupra, la un sfert de milă în față, înspre un indicator murdar, îmbîcsit de atîtea gaze de eșapament, anunțînd schimbarea culoarului pentru Aeroportul Național. Valuri de căldură se ridicau din asfalt, ca niște perdele fluide, deformînd distanța, ducînd în sus, în smogul dens, gazele cenușii, de eșapament. Cu un asemenea trafic, nu mai ajung ei la timp.

Știrile de la radio explicau că dopul se datora coliziunii a trei mașini, cu accident de persoane. Daggett privi în oglinda retrovizoare, întrebîndu-se dacă putea face cine știe ce cascadorie cu mașina. Dacă nu, îi era teamă că puteau urma al naibii de multe alte accidente de persoane. Dar atunci nu va mai fi vorba de cîteva mașini pe o autostradă ; va fi vorba de carcasa în flăcări a unui avion care face curse regulate, împrăștiată pe o suprafață de cîteva pogoane.

— Ce-ai zice de un elicopter ? Am putea chema un elicopter.

Matahala de pe bancheta de alături își șterse fruntea fără să zică nimic. Neliniștea îl cuprinse din nou pe Daggett. Se

simțea încolțit. De trafic. De acest obez de lîngă el. Simțea cum încărunțește.

Hîrtia galbenă a unui hamburger, plină de cercuri de grăsime, fîlfîi asemenea unei păsări cu aripa frîntă și dispăru în trafic, lipindu-se de un Mercedes, mînjind portierele cu ketchup-ul semănînd cu sîngele dintr-o rană deschisă.

Și el se simțea rănit, dacă mîndria poate fi rănită. În urmă cu șase zile, Marcel Bernard scăpase, la Los Angeles, de sub supravegherea FBI-ului.

Acum, printr-o adevărată baftă, un noroc neașteptat, dăduseră din nou peste el. Iar lui Daggett nici prin cap nu-i trecea să-l piardă iarăși. Bernard își cîștiga existența construind bombe. Era unul dintre cei mai buni sau dintre cei mai răi, depinde de care parte a mesei de interogatoriu te aflai. Interogatoriul. Nerăbdarea îl rodea pe Daggett așa cum un cîine de pripas se oțărăște la piciorul poștașului. Un dosar înțesat, din biroul lui din Buzzard Point, conținea o fotografie alb-negru, granulată, a ceea ce se dovedise a fi un fragment din amprenta lui Bernard. Un probatoriu de laborator. La fel de bun ca lațul din jurul gîtului. Cu puțin noroc, lațul putea deveni un element de negociere pentru obținerea de informații vitale necesare investigației neîntrerupte, conduse de Daggett, privind prăbușirea cursei 1023, aparținînd companiei EuroTours. Omul care a construit bomba era una ; dar cel care a plasat bomba — acela era adevăratul criminal.

Undeva în față, un șofer ieși din mașină și arse una în capotă. Căldura și umiditatea lunii august făcuseră o nouă victimă.

— Douăzeci și două de minute, îi șuieră el, printre dinții încleștați, supraponderalului Bob Backman, care trona pe bancheta de alături. În spate i se zicea Falstaff, din cauza nemaipomenitei sale lăcomii. Fără haină, horcăind ca un astmatic, Backman era scăldat în sudoare.

— Avionul decolează peste douăzeci și două de minute, repetă Daggett.

Backman încerca să pară calm. Era însă un actor prost. Cine știe, poate că intenționa să facă loc printre mașini, dîndu-le de o parte și de alta, ca un Moise gras, pe George Washington Memorial Parkway.

Daggett avea fața tăbăcită a unui veteran căpitan de echipă de baseball. Avea o expresie dură, ochi care te intimidau și un nas proeminent. Cînd vorbea, nu-și mișca prea mult buzele, un obicei rămas din adolescență, cînd purtase proteză corectivă. Avea o voce blîndă — moștenire de familie — deși, judecîndu-l după înfățișare, te-ai fi așteptat mai curînd la un glas tunător.

— Ce anume, exact, te-a *făcut* să vii ?

— Chiar mă întrebam cînd vom ajunge aici, recunoscu Backman, ștergîndu-și o picătură de sudoare de pe bărbia dublă. Backman era un om de birou, avea un început de chelie și buze crăpate. Obișnuia să poarte cămăși cu un număr mai mare și costume cu un număr mai mic.

— Nu tu îl chestionezi. Eu.

Backman să conducă un interogatoriu ? Imposibil. Ca și cum i-ai cere lui Ty Cobb să fie din nou jucător la bătaie. Daggett strînse cu putere volanul, cu speranțele spulberate. Ceasul lui, Casio, arăta : Luni 13-8.

— Îmi închipui că te gîndești că-ți fur cazul vieții tale, spuse Backman. Tu ți-ai rupt picioarele alergînd, iar eu mă ocup de interogatoriu și-mi asum meritele. Dar nu-i așa. Făcu o pauză, închipuindu-și că este un om greu, dar și această încercare eșuă.

Daggett se gîndea : Să parcurg tot acest drum — să nu mă mai despartă decît o milă, două de momentul interogării lui Bernard — și să vină neghiobul ăsta, să mă bată pe umăr și să-mi fure dansul. Din nou.

El și Backman aveau de multă vreme drumuri separate. Încrederea este temelia oricărei relații, cu atît mai mult cînd este vorba de agenți FBI care lucrează la același caz ; Daggett nu va mai avea niciodată încredere în Backman. În urmă cu un an, Backman umflase un dosar de pe biroul lui Daggett, mersese personal cu el la șeful departamentului, reven-

dicîndu-şi paternitatea asupra lui — un dosar prin care se făcea dovada legăturii lui Backman cu organizaţia teroristă vestgermană, Der Grund. Dintr-o singură mişcare, îi furase efectiv lui Daggett optsprezece luni de viaţă. Temîndu-se de un contraatac, Daggett nu încercase să repare nedreptatea — paternitatea unor asemenea dosare fiind dificil, dacă nu imposibil de dovedit.

Rezultatul direct al acestui merit a fost avansarea lui Backman ca şef al brigăzii care se ocupa cu antiterorismul internaţional. Tipul nu era altceva decît un parazit puturos, lipsit de imaginaţie, care se îngrăşase din munca altora. În ultimele douăsprezece luni făcuse din acest obicei un fel de artă. Iar toţi cei de la brigada C3 se obişnuiseră să-şi care dosarele acasă.

Cînd şeful brigăzii C3 se urcase în maşina lui, în urmă cu treizeci de minute, Daggett fusese izbit, pe loc, de acel sentiment de ceva *déjà vu*. Cele mai multe lucruri din viaţă sînt schimbătoare, gîndi el. De cîte ori, oare, nu merseseră ei împreună, ca acum ? Parcă trecuseră secole de atunci. În ciuda asigurărilor sale că nu-i aşa, Backman se afla aici dintr-un singur motiv : să se împăuneze cu arestarea lui Bernard, precum şi cu orice informaţie obţinută de-a lungul interogatoriului. Daggett se gîndea cum să facă să evite asta, în timp ce Backman gîfîia pe bancheta de lîngă el, nedezmînţindu-şi reputaţia sa de porc îngrăşat.

Backman ştia puţine lucruri, dacă nu nimic, despre Bernard şi nu mai condusese un interogatoriu de cel puţin un an, dacă nu şi mai mult.

— Nouăsprezece minute, spuse Daggett sec, dorind să facă ceva. Nici unul dintre noi nu va ajunge să-l interogheze dacă nu reuşim să-l dăm jos din avionul ăla. Înşfăcă mînerul portierei. Doar face alergări în fiecare dimineaţă. Poate scăpa de aici, mergînd pe jos şi poate conduce singur interogatoriul. N-are nici cea mai mică intenţie să privească decolînd avionul lui Bernard, în timp ce el zace împotmolit într-o maşină, respirînd mirosul trupului lui Backman.

— Nu vrei să scapi nici o ocazie să pui mîna pe Kort, nu ? întrebă grăsanul.

Daggett își trase piciorul înapoi în mașină și trînti portiera. Lumina de afară dispăruse. I se făcu rece.

— Tu ni l-ai dat pe Bernard. Meriți să auzi ce urmează. Se înclină, cu aparent respect, spre Daggett. Era clar, căldura îl dobora. Oamenii grași suportă căldura mai greu decît oricine.

— Azi noapte, nemții au atacat sediul organizației Der Grund. Daggett se simți ca rănit : nu așa sperase el că se vor petrece lucrurile. Acesta fusese cazul lui și acum îi scăpa printre degete.

— Pe Kort nu l-au prins, adăugă Backman cu o voce în care se simțeau regretul și eșecul, dar și o ușoară umbră de scuză.

Daggett dădu din cap și izbucni într-un rîs nervos, care-i aduse în gît un gust amar : sînge sau bilă, același lucru. Nimic nu-l mai putea atinge acum : devenise insensibil. Trase de gulerul cămășii. Nasturele pocni și se duse. Alunecă de-a lungul cămășii și se rostogoli pe picior, în jos. Încercă să-l găsească, dar nu reuși. Un semn.

Urmărirea lui Bernard, transmiterea de date germanilor despre organizația Der Grund — ultimii doi ani din viața lui — , totul îndreptat către un țel unic : prinderea lui Anthony Kort. Morcovul din vîrful bățului, care-l făcuse să meargă mai departe. Și acum...

Backman îi întrerupse gîndurile. Backman întrerupea întotdeauna.

— Ai auzit ce-am zis, Michigan ?

Daggett dădu din cap, enervat că Backman își permisese să i se adreseze cu porecla. Îl porecliseră astfel din cauza gecii cu însemnele colegiului, de care nu se despărțea niciodată. Îi purta noroc. Dacă cineva s-ar fi uitat mai îndeaproape la buzunarul din dreapta, ar fi văzut acolo o mică gaură zdrențuită, de mărimea unui glonte. Nu o *Biblie* avea Daggett în buzunar în ziua în care fusese împușcat, ci o minge de baseball, cu autograf, pe care urma să i-o dăruiască fiului

său, la cea de a cincea aniversare a acestuia. Mingea se afla acum pe etajera lui Duncan, cu glonțul adînc împlîntat în ea iar Duncan îmbrăca geaca ori de cîte ori avea ocazia.

Prietenii îi spuneau lui Daggett Michigan, nu unul ca Backman.

— Dacă tu crezi că Bernard te poate ajuta să dai de Kort, te înșeli, spuse Daggett. Nemții nu trebuiau să facă descinderea asta. De cîte ori n-am discutat asta cu ei ? Mai curînd sau mai tîrziu, Kort tot ar fi apărut... Imposibil să nu existe un fir oarecare. Am căcat steagul. Nu-l mai prindem noi acum.

— Bernard...

— Bernard nu știe mare lucru despre Kort. Nici *noi* nu știm mare lucru despre Kort. Un nume, atîta tot. Ce altceva mai avem ? Nici un chip la care să-l atașăm, nici un dosar. Doar un nume, aflat de la un ciripitor în care nu te poți încrede. Cine știe dacă există, într-adevăr, un Anthony Kort ? Descurajarea săpa adînc în el. Aerul din mașină devenise insuportabil.

— Cum să nu existe Kort ? făcu Backman, furios. Știi asta la fel de bine ca mine. Dar glasul îi trăda lipsa de convingere.

— Este un punct de plecare, insistă Backman, agățîndu-se de un fir de pai. După toate probabilitățile, Bernard a construit un detonator în camera lui de hotel, din Los Angeles. Iar acum, mulțumită *ție*, habar n-avem unde se află detonatorul ăsta ! Dacă am ști, am putea da de Kort.

Agenții FBI de teren, din Los Angeles, nu Daggett, îl scăpaseră pe Bernard de sub urmărire. În calitate de agent-răspunzător-de-caz, era doar indirect răspunzător. Era deci o lovitură ieftină și amîndoi știau asta.

Daggett comentă :

— Noi nu *știm* că Bernard a construit un detonator. Tot ce știm noi e rahat. Iar dacă-ți închipui că el ne va oferi pe tavă această informație...

— Este interogatoriul *meu*, Michigan. Al meu și numai al meu.

Bernard era singura speranță a lui Daggett. Backman trebuia împiedicat cu orice preț să conducă interogatoriul. Deschise din nou portiera, clocotind de mînie.

— Șaisprezece minute. Mai avea încă o șansă.

Încercînd să pară calm, Backman spuse :

— Poliția Aeroportului a fost anunțată să rețină avionul la sol. Așa că fii liniștit.

— Crezi că Bernard înghite o asemenea găluscă ? Crezi că Poliția Aeroportului îi poate ține piept lui Bernard ? O iau pe jos, spuse el, trîntind cheile în mîna grasă, umedă, a lui Backman.

— Ce *faci ?*

Coborî repede din mașină, înainte ca Backman să poată obiecta.

Spre marea lui surpriză, nici nu trecură mai mult de cîteva secunde cînd auzi în spate portiera unei mașini închizîndu-se cu putere și știu, fără să se uite, că era Backman. Urma deci o cursă, nu ? Mări pasul, își înălță bărbia și se avîntă spre ieșire, care se întrezărea undeva, în depărtare.

Pe măsură ce alerga, trupul lui Daggett reintra în ritmul cunoscut și mînia îi dispărea. Alergarea avea asupra lui un efect purificator, chiar și în căldura și smogul unui Washington în plin august. Să alerge pe jos, să prindă un interogatoriu la aeroport, *asta* da pasiune pentru profesia lui, nu ? Numai să nu-l vadă cineva, că s-a zis cu el. Cel puțin fugea de Backman, măcar asta era în favoarea lui.

Pistolul îl lovea, enervant, pe șold. Un stol de pescărușI zbura deasupra, în căutarea unei prăzi. Poate că unul din ei se va găinăța în capul lui Backman.

Leoarcă de transpirație, Daggett ajunse la sumbrul birou al Poliției Aeroportului, la terminalul Unu, unde îl întîmpinară doi bărbați în costume neșifonabile, care se prezentară drept detectivi. Poliția Aeroportului, o societate particulară, nu avea nici în clin nici în mînecă cu Poliția Metropolitană. Acești oameni nu erau detectivi.

Paza oricărui mare aeroport era asigurată de un asortiment cumplit, avînd diferite grade de autoritate. Poliția Metropolitană — polițiști adevărați — avea autoritatea de a efectua arestări; prezența ei era nesemnificativă, limitată la o jumătate de duzină de mașini și un număr dublu de oameni; bugetele orășenești nu permiteau cheltuieli la scară mare pentru menținerea ordinii publice în aeroporturi. Această sarcină revenea Poliției Aeroportului, o societate particulară, care avea autoritatea și permisele necesare pentru ca patrulele sale să poată deține arme, dar aceste patrule puteau doar să rețină persoane în vederea arestării ulterioare, de către băieții cu acte în regulă, ale Poliției Metropolitane. Poliția Aeroportului număra cam o sută de bărbați și femei. Securitatea, băieții în bluzoane de la detectoarele cu raze X, reprezenta un alt contract între aeroport și o companie particulară. De fapt, aceștia nu aveau altă putere decît să controleze efectele personale; cazurile cu probleme le transferau Poliției Aeroportului care, la rîndul ei, le transfera Poliției Metropolitane. Comunicarea între aceste diverse organizații particulare și publice era cît putea fi ea de bună. Adică, rea.

FBI-ul, Administrația Federală a Aviației și încă vreo jumătate de duzină de alte agenții de investigații își găseau greu locul în această structură, așa încît erau privite cu suspiciune, dar adesea și cu destulă satisfacție de către societățile particulare. Daggett simți asta din plin cînd întinse mîna, iar cei doi din fața sa i-o strînseră în silă.

După aceste incomode prezentări, se îndreptară cu pas vioi spre ieșire. După voce și după culoarea dinților, cel mai înalt era fumător. Nu-și spusese numele. Daggett își dădu repede seama că cei doi erau puși pe hartă. Acționau nervos și doar în aparență foarte siguri pe ei. Fumătorul avea glasul hîrîit și pielea aspră; se mișca frenetic, gesticulînd sălbatic, genul omului care scrîșnește din dinți în somn.

Perechea lui — parcă Henderson spusese că-l cheamă — dar Daggett nu era sigur — arăta ca versiunea italiană a unei maimuțe Leakey. Avea trăsături dure și stătea bine înfipt în

pantofii uzați la maximum. N-avea aproape deloc păr. Pentru Daggett, Henderson era Cheliosul. Arăta ca un bătrîn agent de schimb, stoic și iscoditor, genul care pune întrebări, nu care răspunde la ele.

Aeroportul era vechi. Coridoarele de la parter, care făceau legătura cu terminalele, aveau pereții lambrisați în roșu. Tavanul era din ceramică acustică, gălbuie; pe jos, linoleum. Cîteva spații concesionate, renovate recent și puternic iluminate, contrastau flagrant cu restul.

Urcară treptele înțepenite ale unei scări rulante stricate și ajunseră la punctul de control.

— Trebuie să lăsați arma aici. Sînt al naibii de multe formalități ca să o poți trece dincolo. Fumătorul arătă spre un polițist în uniformă, înarmat, care stătea puțin retras, distanțîndu-se intenționat de cei care făceau controlul cu detectoarele cu raze X și de banda rulantă.

— E de-al nostru, spuse Fumătorul, ca și cum lui Daggett i-ar fi păsat. Daggett nu se putea gîndi la altceva decît la Bernard, care se afla în acest avion.

— Cei în albastru sînt Securitatea, adăugă Fumătorul, cu dezgust. Daggett îi înmînă polițistului arma și cei trei o luară repede mai departe.

Fumătorul continuă, cu vocea lui ca șmirghelul :

— Avem sub control atît terminalul, cît și avionul. Am plasat în el șase oameni : două femei, ca însoțitoare de zbor, un pasager în rîndul nouăsprezece, doi băieți de la întreținere și un hamal. Se opri. Daggett completă în gînd : și o prepeliță într-un păr. Tipul ăsta era prea plin de el.

— Bernard se află în rîndul optsprezece B, cu hubloul în stînga lui. Ni s-a spus că a cumpărat ambele locuri. Cred că acest hublou este portița lui, în caz de nevoie. Făcu o pauză. Fiți liniștiți, este și el păzit.

Se apropiau de ieșire. Gîtul lui Daggett era uscat, iar inima încă îi mai bătea cu putere, din cauza alergatului. Izbucni brusc o agitație în spatele lui. Era Bob Backman. Arăta ca și cum ar fi înotat cu hainele pe el. Refuza să predea arma.

— E de-al nostru, spuse Daggett, maimuțărindu-l pe Fumător, dar pe un ton care-l excludea pe Backman.

Fumătorul se întoarse spre omul de la Securitate, pentru a aplana conflictul.

Cheliosul vorbi pentru prima dată :

— Cei de la Securitate nu ne prea înghit. Sentimentul este reciproc.

Backman își predă arma, în silă. Cheliosul, căruia se pare nu-i scăpau prea multe, văzu primul pantofii cu liră ai lui Backman. Îl înghionti pe Fumător, arătînd spre pantofi, ceea ce stabili pe loc ierarhia. Numai șefii mari purtau asemenea pantofi. Daggett avea o pereche de pantofi sport, scîlciați.

— Să mergem, spuse Backman, preluînd conducerea. Un gînsac îndopat, ud pînă la piele.

La ieșire, Fumătorul își flutură legitimația. Parcurseră aproape în goană pista încinsă, cu Backman care horcăia alături.

Daggett se strecură al patrulea pe ușa avionului, după Chelios. Trecură repede pe lîngă un steward nervos.

— Într-un minut ați scăpat de noi, spuse Backman încercînd să pară sigur pe el, deși se vedea limpede că nu se simțea deloc în largul lui aici.

Intrară repede, în grup, pe culoar. Fețe întrebătoare se înălțau spre ei, unele cu intuiția neprevăzutului, altele, exprimînd un amestec de curiozitate și teamă subită.

Pentru Daggett erau, toate, chipurile omului nevinovat, chipuri cu o viață în spatele lor și — spera el — înaintea lor.

În timp ce se apropiau, un bărbat din rîndul nouăsprezece ieși pe culoar, blocîndu-l. O însoțitoare de zbor, o femeie cu ochii duri și părul presărat cu șuvițe argintii, apăru și ea imediat pe culoar, în spatele lui. Doi din oamenii Fumătorului, presupuse Daggett. Bernard se afla acum în centrul unui joc de înghesuire, bine executat, fără nici o posibilitate de scăpare. Ieșirea de urgență dinspre aripă era efectiv blocată de doi „mecanici de întreținere". Frumos — ca la baseball, cînd jucătorul mijlocaș preia la timp cea de a doua bază, ca să nu fie furată de adversar. Lui Daggett îi

plăcea să vadă alergătorii imobilizați ; jocul de încolțire, asta îi plăcea lui cel mai mult la baseball.

Calmul Fumătorului era impresionant. Daggett auzi cîteva cuvinte spuse încet și-l văzu apoi pe Bernard cu palmele întoarse în sus, în timp ce era extras cu grijă de pe banchetă, calmat și sfătuit să colaboreze. Toată lumea privea scena cu gîturile întinse.

Dintr-o dată, ochii lui Bernard îi prinseră pe ai lui Daggett și privirile li se încleștară. Daggett se gîndi că aceasta trebuie să fie senzația vînătorului în clipa în care animalul își înalță capul, brusc conștient de prezența acestuia.

Daggett cunoștea prea bine acest chip : trăia cu el de luni de zile. Bernard era brunet, cu ochi cenușii, nu prea arătos, avînd mai curînd trăsăturile șterse, repede uitate chiar și de cei care se laudă că ar fi buni observatori. O venă îi pulsa puternic pe frunte. Meseria îl costase ceva : două degete lipsă la palma stîngă. Dar nu de chipul și de degetele lui lipsă își amintea acum Daggett. Ci de fotografiile alb-negru, ilustrîndu-i opera — restaurantele aruncate în aer, avionul, o jumătate de duzină de mașini. Un om dintr-o sută.

Un monstru.

Grupul se îndreptă spre ieșire într-o tăcere de profesioniști. La punctul de control, Daggett și Backman își primiră pistoalele înapoi.

Cei cinci, urcați în spatele unei dube de aprovizionare, a companiei Marriott, se îndreptară spre o clădire vopsită într-un verde posomorît, care părea abandonată. Un coridor îngust, mirosind a grăsime și sudoare, îi duse spre o încăpere fără ferestre, pe care Fumătorul o alesese pentru interogatoriu. Camera îi trezi lui Daggett o presimțire rea. Ceva cumplit era pe cale să se întîmple.

Mese de bronz, în diferite stadii de degradare, înghesuite una peste alta, ocupau cea mai mare parte a încăperii. O crustă neagră, unsuroasă, acoperea grătarul ventilatorului defect. Aerul închis, neaerisit și praful gros care se înălța la fiecare pas făcut învăluiau camera într-o perdea cenușie, ac-

centuînd senzația de claustrare a lui Daggett. I se uscă gîtul. Căldura înăbușitoare îi înțepa pielea și scalpul.

Un Bernard încătușat fusese așezat pe un scaun, în mijlocul încăperii. Cheliosul, Fumătorul și Daggett traseră o masă dintr-un colț, folosind-o ca pe o bancă, asemenea microbiștilor la meci. Backman își împreună mîinile umede și se încruntă, păsind în fața lui Bernard ca cineva pe cale să dea o reprezentație pe scenă. Părea mult mai potrivit în rolul unui oberchelner decît al unui polițist.

— Ți-am citit drepturile. Te poți considera norocos. Oficial, ești reținut în baza legii din 1988, privind terorismul. Aceasta ne dă puteri destul de nelimitate, Bernard. Bănuiesc că nu-ți este străină această lege ? Pari un om rezonabil, mai adăugă el.

Auzind asta, Daggett se ghemui tot. Fumătorul își aprinse o țigară, aruncînd fumul în direcția grătarului. Fumul se adună într-un con enorm, părînd că atîrnă în aer.

Backman mai încercă o dată.

— Îmi închipui eu ce gîndești tu. Gîndești că poate nu-i chiar atît de rău că ai fost prins aici, în Statele Unite. Pînă una alta, noi asigurăm procese corecte chiar și teroriștilor internaționali. Te gîndești că, la nivel federal, n-am mai atribuit de decenii pedeapsa cu moartea și că, dacă taci și aștepți să te descotorosești de mine, cine știe ce avocat isteț o să preia cazul tău, fie și numai pentru publicitate. Ce naiba ? Poate că cineva va face din tine eroul unui film de televiziune.

Așa era. Bernard etala o siguranță derutantă. De unde naiba răsar asemenea monștri ? Pentru oameni ca Bernard nu se putea face dreptate decît apăsînd pe trăgaciul unei arme. Fără jurați. Fără proces. Două sau trei gloanțe bine plasate și scuza că tipul a încercat s-o șteargă.

— Nici să nu-ți treacă așa ceva prin cap, șopti Cheliosul și se întoarse la unghiile sale, ca o bătrînă doamnă într-un salon de coafură.

Daggett își dădu seama, atunci, că ținea mîna pe armă. Ca și cum mîna aceea nu era a lui. O retrase, lăsînd pistolul

la loc, în locul lui şi dădu din cap ca şi cum ar fi înţeles ; dar nu înţelesese. Ce se întîmplase cu el ? Ce efect a avut asupra lui toată această investigaţie ?

— Ceea ce probabil nu ştii, continuă Backman, este că acum doi ani, Scotland Yard-ul a pus mîna pe un fragment de hîrtie găsit printre resturile zborului companiei Euro-Tours zecc-douăzeci-trei. O notiţă scrisă de mîna ta.

Daggett se chirci tot. Acesta era exact tipul de informaţie tehnică ce trebuia păzită cu orice preţ. Spune-i asta unuia ca Bernard şi dacă acesta ar putea intra în legătură cu oamenii săi, nimeni de la Der Grund n-ar mai face vreodată o asemenea greşeală. În realitate, firava bucăţică de hîrtie în discuţie a necesitat patru săptămîni de puricat printre resturile avionului pentru a fi descoperită şi alte zece pentru a fi identificată dar, fiind vorba doar de un fragment, nu ar fi fost considerată un probatoriu incontestabil de către nici un tribunal ; era totuşi o probă pe care cei din justiţie simţeau că se pot baza. Iar Backman oferise, prosteşte, această informaţie.

— Domnule, îl întrerupse Daggett, fiind însă repede redus la tăcere de expresia severă a lui Backman.

— *Ştim* ce puneai la cale în camera ta de hotel, din Los Angeles, continuă acesta.

Bernard parcă fusese trăsnit. Siguranţa lui slăbea. Începu să clipească des.

Backman măsură camera.

— Ceva ce nu ştii tu, spuse el, este că părinţii şi băieţelul lui Daggett se aflau şi ei în zborul zece-douăzeci-trei. Fumătorul şi Cheliosul ridicară capul şi-l priviră cu neîncredere pe Daggett.

Bernard îi aruncă şi el o privire, dar nici o urmă de remuşcare nu i se citea pe chip.

— Te-aş putea lăsa singur cu Daggett cîteva minute, sugeră Backman, cu un tîlc evident, dar fără efect. Fără duritaţi în această sumbră încăpere din Aeroportul Naţional. Nu aşa trebuia să se joace piesa.

— Ce ofertă îmi faci ? îl întrebă Bernard pe Backman puţin prea pripit, puţin prea plin de speranţă.

Backman îl întrebă :

— Dacă nu-i vorba de nici un tîrg ? Dacă nu aşteptăm decît hîrtiile ca să te extrădăm ? Zece-douăzeci-trei aparţinea unei linii aeriene britanice. Pricepi, nu ?

Vuietul unui reactor care tocmai decola încinse şi mai mult atmosfera. Daggett îşi slăbi şi mai tare cravata.

— Vrei să-ţi repet ? întrebă Backman cu o autoritate care-i lipsise pînă atunci. Daggett simţi reculul omului. I se păru dintr-o dată că Backman nu era slab, doar moale. Fără experienţă. Acesta exploată efectiv momentul, cerîndu-i o ţigară Fumătorului, ca şi cum ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume. Nu fuma, dar Bernard n-avea de unde să ştie.

— Există sau nu o ofertă ? repetă Bernard.

Un ciocănit puternic în uşă sparse tăcerea care urmă. Fumătorul se ridică şi deschise, vorbi ceva, încet, cu cineva nevăzut, după care trase înăuntru geanta acestuia. Închise uşa. Daggett coborî de pe masă, în timp ce Fumătorul puse geanta la picioarele lui Bernard. Backman spuse :

— E geanta ta. Aruncăm şi noi o privire înăuntru ?

Ştiau ce se afla înăuntru : mărci germane. Dar pentru ce ? O plată ? O finanţare ? Această mapă fusese un moment vital în cercetările lor. Ce făcea Backman ?

— N-o deschideţi, spuse Daggett cu fermitate. Uitaţi care este ocupaţia acestui om ?

— A fost verificată cu detectorul cu raze X, spuse Fumătorul. De două ori. Nici urmă de fire. Nici urmă de exploziv. Geanta asta e curată, n-avem de ce ne teme.

— A fost adulmecată ? A fost controlată cu ultrasunete ? Geanta asta trebuie controlată de artificieri. Geanta asta se află în colimatorul nostru de cînd... Se opri, înainte de a face aceleaşi greşeli pe care le făcuse Backman, mai devreme. Îşi şterse palmele de pantaloni. Era îngrozit. Ochii lui alergau de la geantă la Bernard.

— Pune-te în situaţia lui, spuse Daggett, apropiindu-se de Backman. Dacă geanta are totuşi o bombă în ea ? Dacă reuşeşte să facă cine ştie ce tîrg, îl aşteaptă, în cel mai fericit caz, închisoarea pe viaţă. Dar dacă, dintr-o singură mişcare, reuşeşte să-i scoată din joc pe şeful Secţiei C-trei şi pe anchetatorul zborului zece-douăzeci-trei ? Ce erou ar deveni atunci ?

— Un erou mort, spuse Backman, neimpresionat. Nimeni nu se mai sinucide astăzi pentru o idee, Daggett. Foloseşte-ţi mintea. Se aplecă deasupra genţii şi desfăcu una din încuietori.

Daggett se aruncă înainte şi-l trase de lîngă geantă. Backman alunecă, încercă să ajungă la geantă, dar căzu pe podeaua murdară. Greutatea îl împiedică să se ridice în picioare. O încercare jalnică. Daggett îi întinse mîna, dar Backman refuză orice ajutor. Îi trebuiră cîteva secunde lungi, jenante, să revină în picioare.

— Ieşiţi afară, le strigă Daggett celor doi.

Cum Fumătorul nu se mişca, Daggett adăugă :

— Acum ! cu privirea aţintită asupra genţii. Cheliosul îşi împinse iute, prietenul, afară pe uşă.

Backman îşi şterse faţa cu batista.

— Asta a fost o *prostie,* Michigan. O mare prostie. Şi al naibii ce te va costa.

Bernard tăcea. Atenţia lui rămînea fixată asupra genţii cu una din încuietori desfăcută.

— Îmi poţi ordona să părăsesc încăperea asta o dată cu tine. Aşa e ? Îmi poţi face raport. Iisuse, probabil că mă poţi chiar concedia.

— Al dracului să fiu că pot.

— Atunci, fă-o ! Haide s-o ştergem de aici. Singurii tăi martori au şi ieşit.

Backman îşi ţuguie buzele şi dădu din cap.

— În regulă, cred că ai dreptate. Făcu un pas spre uşă. Apoi, abandonînd direcţia, se prăvăli cu toată greutatea asupra lui Daggett şi-l aruncă la pămînt.

Daggett căzu cu putere la podea, alunecă şi se opri în uşă.

Backman se întoarse greoi spre geantă, începînd să se lupte cu ocalaltă încuietoare.

Bernard îşi întoarse privirea arzătoare în sus, uitîndu-se la Daggett cu ochi umezi, întunecaţi.

Daggett ştiu.

— Nu ! strigă el, înşfăcînd clanţa şi plonjînd în coridor.

Uşa sări, întreagă, în aer, zbură tocmai în capătul celălalt al coridorului, ieşi prin zid şi dusă fu, afară, pe pistă. O minge portocalie de gaz ce ardea se rostogolea pe coridor, desfăşurîndu-se ca o limbă de foc. Fumătorul, Cheliosul şi reprezentantul în uniformă al Securităţii Aeroportului, prins între cei doi, fuseseră proiectaţi la pămînt de forţa şocului. Focul se întindea cu furie, cuprinzînd tavanul.

Daggett se tîra pe burtă într-o lume cuprinsă de tăcere, spre o uşă ce fusese deschisă de suflul exploziei. Cheliosul se ivi din fum, tîrîndu-se în mîini şi în genunchi. Aproape orbit, intră direct în Daggett. Poliţistul în uniformă se ridicase cu pantalonii cuprinşi de flăcări şi alerga de-a lungul vastei întinderi de asfalt, iar Fumătorul încerca să se ţină după el. Un peisaj suprarealist, punctat de mişcările încete, greoaie ale unui reactor care se pregătea de decolare.

Daggett nu mai auzea nimic ; surzise. Nu mai vroia să audă, nu vroia să vadă. Bernard cîştigase, chiar şi în moarte. Se simţea pe jumătate nebun din cauza zădărniciei, a morţii, a tot ce se întîmplase. Încercă să ţipe. Tot nu auzea nimic. Dar expresia înspăimîntată de pe chipul Cheliosului îi spuse că vocea îi mai funcţiona. Se întrebă care îi este starea mintală : poate că nu era doar pe jumătate nebun, poate că înnebunise de-a binelea. Este exclus să ningă în august, dar asta era ceea ce vedea el.

Întinse mîna — observă că nu mai avea păr pe dosul ei — și prinse, stîngaci, fulgii de nea, ca un copil la prima zăpadă din viața lui.

Încet, degetele i se desfăcură. De auzit tot nu auzea, dar de văzut vedea destul de bine. Mîinile lui erau pline cu confeti. Pînă una alta, nu înnebunise.

Mărci germane.

2

ANTHONY Kort stătea în spatele volanului unei maşin închiriate şi curăţa un cartof. Şi-o aminti pe bunica lui bava reză făcînd acelaşi lucru. Era îmbrăcată în rochii groase dir bumbac, care-i acopereau gambele, cu un şorţ de măcelar, de un alb obosit şi stătea într-un scaun posomorît din răchită pe prispa din spate, pregătind o găleată întreagă cu cartofi pe care urma să-i zdrobească şi apoi să-i frece cu unt, piper şi cu bucăţi zdravene de şuncă de porc. Kort însă n-avea nici cea mai mică intenţie să-şi mănînce cartoful.

Era marţi, 21 august. De luni întregi pregătise această zi. Avea nevoie de informaţii amănunţite asupra comportamentului şi funcţionării unui Skybus Duhning nouă-cinci-nouă. La o sută de iarzi mai încolo, de cealaltă parte a unui zid de beton şi sticlă, şansa lui de a obţine aceste informaţii, un anume dr. Roger Ward, era în viitoarea pasiunii.

Două lumînări aruncau o lumină galbenă pe ferestrele din spatele unui mic balcon de la etajul al treilea al blocului de la colţul dintre East Olive Street şi Bellevue Avenue. Era lumina care flatează femeile, care asistă la şoapte de iubire rostite cu răsuflarea îndulcită de vin, care nu reuşeşte să estompeze mirosul distinct, ameţitor al aţiţării. Clădirea re-

trasă, cu fațada simplă, îmbrăcată în stuc ivoriu avea balcoane joase, închise cu balustrade din țevi de oțel, vopsite în albastru indigo. La parter se aflau două parcări-garaje, ambele străjuite de porți metalice, grele. O placardă pe trotuarul din față anunța „Locuri libere". Agenția imobiliară inclusese în reclama ei și spațiile de parcare din Seattle.

Kort își continuă strădania la cartof, împărțindu-și atenția între Taurus-ul lui Ward, aflat în parcare și fereastra apartamentului. Cea de a doua repriză a celui de al doilea meci cu Mariners se auzea liniștit la radioul mașinii, deși Kort nu înțelegea nimic din jocul american.

Kort purta prespălați din țesătură groasă, pantofi italienești din piele maro, cu tălpi de cauciuc, o cămașă nesifonabilă, măslinie, cu mîneci scurte și un vindiac Nike, de un albastru marin. Din considerente de anonimat, chipul nu-i aparținea în întregime, fiind un depozit de cosmetice de teatru, lentile de contact pigmentate, o perucă și sprîncene false. Nu era foarte priceput la așa ceva, dar s-a descurcat și el cum a putut.

Sarah Pritchet era, clar, o amantă pricepută : Ward era la ea de patru ore. Kort nu se putea împiedica să nu-și închipuie senzațiile pe care le încerca acesta. Ce n-ar fi dat să se afle și el în brațele unei femei nesățioase, în loc să curețe un cartof, pe bancheta din față a unei mașini închiriate. Dar chiar și așa, nu-și pierdea puterea de concentrare. Cu eficiență teutonică stabili, una cîte una, treburile care-l așteptau : răpirea lui Ward, accesul la simulatorul Duhning. O minte înțesată cu prea multe informații, prea multe socoteli, era incapabilă de o reacție rapidă. Anthony Kort avea reacțiile unei pisici.

În timp ce repriza a șasea se apropia de final, în încercările ratate ale unui lansator de la Mariners, soarele de august, de un roșu ca ambra, încerca să străpungă răcoarea Pacificului, învăluind într-o strălucire roz, de acadea, tot ceea ce nu se afla în umbră.

Kort părăsi mașina închiriată și înfundă cartoful, temeinic, în țeava de eșapament a Ford Taurus-ului gri. Se stre-

cură în colțul parcării, instalîndu-se în spatele unei remor purtînd logo-type-ul și adresa firmei Stoneway Asphalt an Paving. Își aprinse o țigară și așteptă.

În capul străzii, un grup de șase puști zăbovi în fața ma gazinului Malstrom, fumînd ; 99 de cenți Video, indica in scripția. Își dorea ca puștii să intre acolo. Slavă Domnulu după numai cîteva clipe, asta și făcură.

Lansatorul își regăsise suflul sau poate că fusese înlocuit căci cea de a șaptea repriză ținu cale de alte trei țigări Aceasta îi convenea de minune lui Kort, căci purpura apusu lui și apoi lumina amurgului cedară locul unei nopți înste late de vară, cînd cele trei dimensiuni sînt reduse la o siluet și orice apreciere a distanței devine nesigură.

Roger Ward apăru în spatele barelor lustruite ale porți de siguranță a intrării blocului. Se opri să scruteze cu atenți strada, pentru a-și proteja infidelitatea.

Kort îl urmărea, așa cum un leu pîndește, ascuns, înainte de a ucide. Își aruncă țigara. O dată cu ea își aruncă, pentru o vreme, și toate gîndurile : gîndul că acum era de unul sin gur ; că Michael și ceilalți membri ai organizației Der Grund luptau, chiar în acel moment, cu răcoarea celulelor din închisoarea din Bonn ; că multe din contactele lui anterioare ar putea fi acum compromise sau / și ar putea conspira cu autoritățile Statelor Unite, întinzînd capcane pentru prinde rea lui ; că acum se bizuia pe o femeie tînără pe care nici nu a mai văzut-o și cu care nici nu a mai lucrat de peste doi ani, o femeie cu care intrase în legătură cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înainte, dîndu-i brusc peste cap programul și implicarea ei în acest proiect ; că aceasta era cea mai ambițioasă acțiune pe care Der Grund a inițiat-o vreodată — paisprezece luni de planificare.

Scutură ușor scrumul de pe vindiacul său albastru închis, ieșind complet în afara razei vizuale a Taurus-ului, în aștep tarea sunetului scos de un motor care refuză să coopereze. Acesta era momentul intrării lui în scenă.

Motorul Taurus-ului se stinse, refuzînd să pornească. Kort aștepta liniștit să audă zgomotul portierei șoferului,

ceea ce se și întîmplă în final, zgomot însoțit de o înjurătură mormăită, de nemulțumire. Atunci se apropie Kort, asigurîndu-se că va fi văzut, pentru a nu-l lua prin surprindere. Avea nevoie ca omul să se simtă bine. Avea nevoie ca omul să se simtă salvat.

De la distanță, Roger Ward părea mai mic decît era în realitate. Avea părul de culoarea lemnului de bambus uscat, obrajii supți, bărbia tăiată și perciuni cărunți, prost potriviți : dreptul, o idee mai lung decît stîngul. Avea o cămașă sport, cu mîneci scurte, din pînză topită, verde-var, și pantaloni kaki, cu manșete. I se vedeau gleznele goale, deasupra unor mocasini de duzină. Pantoful stîng avea tocul nou. Chiar așa, uitîndu-se furios în bezna unei capote ridicate, la un motor indiferent, îi lăsă lui Kort impresia unui om cu o energie fără margini și cu o mare vitalitate. Să petreci vreme de două meciuri cu amanta, ai nevoie de vitalitate, nu glumă, gîndea Kort.

Preocupat de problemele motorului său, Ward nu-i acordă prea multă atenție lui Kort, în afară de un „A naibii drăcie", pe cînd Kort trecea pe lîngă el.

— Probleme ? întrebă Kort, oprindu-se cîțiva pași mai încolo.

— Vă pricepeți la sistemele de aprindere ?

— Nu la chestiile astea. Computerizate, nu ? spuse Kort. Într-o lume perfectă, și-ar fi continuat poate drumul, dar el nu-și putea permite să întindă prea mult coarda. Avea nevoie ca lui Ward să i se pară mai ușor să plece cu el decît s-o plictisească pe draga lui Sarah Pritchet. Dacă ar fi ales s-o implice pe Pritchet, atunci cartoful ar fi fost îndepărtat în secret și confruntarea propriu-zisă ar fi trebuit să aștepte pînă cînd Ward s-ar fi aflat în mașina sa, în drum spre casă.

— Sînteți sigur că nu e înecată ?

— E cu injecție. Mă îndoiesc, răspunse Ward.

Dacă raportul asupra lui Ward era exact, atunci însemna că era, de pe acum, extrem de grăbit. Repriza a șaptea i-a mai lăsat doar o singură repriză ca să ajungă la Kingdome pentru a o prinde pe a noua și a-și face apariția, alături de

vecinul său de tribună, pentru o băuturică. Păhărelul făcea parte din planul lui de asigurare, care să-i sprijine alibiul. E și Sarah Pritchet își aveau propriul lor meci, acasă la ea, ia în cazul în care nevastă-sa s-ar fi interesat cumva, vecinul să ar fi susținut, neștiutor, falsa pretenție a lui Ward că ar fost la meci. O mică scuză, cît se poate de curată, valabilă pentru cea mai mare parte a celor douăsprezece luni ale anului. Cu abonamente la Mariners, Seahawks și Sonics, nu mai rămîneau decît cîteva săptămîni pe an în care ar fi trebuit să vină cu ceva mai inventiv. Și încă o dată, potrivit raportului, Ward nu era nici imaginativ și nici imprevizibil ceea ce-l făcea perfect. Era un tip pragmatic și avea o teamă teribilă de nevastă-sa, două elemente cheie care-l făceau interesant pentru Anthony Kort.

— Eu merg înspre Denny Way, spuse Kort, făcînd un avans. Nu era chiar o invitație, dar mai mult nu putea îndrăzni.

— Serios ? Chiar acum ? spuse Ward.

— Da, chiar acum. Kort îl urmări pe Ward ridicînd capul în direcția apartamentului. Era pregătit să-l lase pe Ward aici și aproape că ar fi preferat să se întîmple așa : aceasta ar fi făcut cea de a doua lor întîlnire mai puternică și deci mai eficientă.

Dar omul îl întrebă :

— Mă puteți lua și pe mine pînă la prima stație de benzină ?

— Desigur, spuse Kort, ridicînd din umeri.

Ward coborî la iuțeală capota, ocoli repede mașina, se aplecă, scoase cheile din contact și încuie mașina.

Anthony Kort se linse pe buze — e ca și cum ai pescui într-un butoi.

Ward se așeză pe bancheta din dreapta. Kort îi spuse să-și prindă centura de siguranță, al cărei mecanism de deblocare îl stricase el înainte, îl așteptă să termine, apoi porni motorul și o luă din loc. Cu clichetele centurii defectate, Kort știa că-l are la mînă — Ward putea să se elibereze din centură ușor, dar nu repede. Timpul era acum de partea lui Kort.

Cunoștea impactul provocat de grabă, așa cum cunoștea impactul claustrofobiei, încît amînă cît crezu de cuviință momentul în care să bage viteză. E greu de sărit dintr-o mașină în mișcare. Cînd făcu la dreapta pe Olive Way, Ward întoarse capul, curios.

— Parcă ziceați că o luați pe Denny Way ?

Kort preferă să nu se uite la el.

— N-are nici un rost ca soția dumneavoastră să afle despre Sarah Pritchet, dr. Ward. Ar fi vrut să-l privească, să vadă cum se descompune, cum îi piere sîngele din obraji, cum îi tremură mîinile. Dar rămase distant.

— Ce ? izbucni Ward, în sfîrșit. Ești detectiv particular ? Ah, Dumnezeule, de cîtă vreme mă bănuiește ? Ah, Doamne, de cîteva ori, doar, continuă el. Nu-mi vine să cred, conchise el, foarte isteț.

— Ați făcut cîteva greșeli. N-o să vă plictisesc cu toate detaliile, dar înclinația asta pe care dumneavoastră și Sarah Pritchet o aveți pentru mobile... pentru poziții... și faptul că ați neglijat, din cauza... emoției, bănuiesc, să trageți storurile, de cîteva ori. Ce mai... Ce-ați zice de o fotografie care face cît o mie de vorbe ? Bătu ușor cu degetele pe un plic din hîrtie de Manila, aflat pe scaunul dintre ei. Cu coada ochiului, îl putea vedea pe Ward concentrat asupra plicului.

Opri la un stop. Ward apucă plicul, apăsă pe butonul de eliberare a centurii, deschise repede portiera și scoase un picior afară din mașină, ca să constate că rămăsese în continuare prins de scaun. Kort puse o mînă fermă pe brațul lui stîng și se uită înspre el, așteptînd acum contactul privirilor. Ward continua să se lupte cu centura.

— Închide portiera, spuse răpitorul cu severitate.

Ward oftă greu, a înfrîngere și ascultă. Apoi se uită în ochii nemișcați ai lui Kort.

— Ar trebui să discutăm puțin înainte de a o șterge, spuse Kort, cu calm deliberat. Culoarea semaforului se schimbă, Kort acceleră cu forță și capul lui Ward căzu brusc pe spate. Dezorientarea era la fel de eficientă.

— Dacă fugiţi, altă variantă n-am decît să merg la soţia dumneavoastră, nu-i aşa ? Şi ce-ar zice şeful dumneavoastră de la Duhning dacă ar afla că vă culcaţi cu asistenta dumneavoastră ? Ei ? Experienţa mea îmi spune că ei nu privesc cu ochi buni asemenea legături în interiorul companiei. Ei ? Într-o lume perfectă, ne-ar fi lăsat dracului să ne culcăm cu cine ne-ar fi plăcut, nu-i aşa, Roger ? Aşteptă o clipă şi adăugă :

— Te superi dacă-ţi spun Roger ?

Scoase din plic, tatonînd terenul, fotografia alb-negru. Poza n-ar fi luat nici un premiu pentru lumini sau compoziţie, dar cei doi amanţi fuseseră prinşi într-un profil perfect, într-un moment de deosebită frenezie : spatele lui Sarah Pritchet arcuit, cu picioarele desfăcute, peste el, în timp ce Ward stătea, supus, pe un scaun. Chipurile lor, vizibile ca lumina zilei.

— Eu am făcut-o, spuse Kort. Dacă vrei, poţi s-o păstrezi.

Ward respira greu, ca şi cum ar fi fost gata să izbucnească în plîns. Întrebă :

— Lucrezi pentru Karen ?

— Nu lucrez pentru nimeni, răspunse Kort. Trebuie să pătrund la simulatorul nouă-cinci-nouă-şase-zero-zero. N-am nevoie de mai mult de treizeci sau patruzeci de minute. Tu nu trebuie decît să-l pui puţin în mişcare. De acum în patruzeci şi opt de ore, ai negativele.

— Simulatorul ? întrebă Ward, ca şi cum ar fi spus „Atîta tot ?".

— Treizeci de minute. Simulatorul nouă-cinci-nouă-şase-zero-zero. Trebuie să faci cîteva probe.

— Spionaj industrial ? Mă şantajezi ?

Kort ezită o clipă. Nu era sigur cum ar putea Ward reacţiona la ideea spionajului industrial, dar gîndi că poate prevedea reacţia lui la ideea şantajului, aşa încît spuse :

— Da. Cum Ward nu răspundea nimic, adăugă : Vreau să acţionezi simulatorul nouă-cinci-nouă pentru cîteva decolări, atîta tot. Se opri, ca să-i dea lui Ward un timp de gîndire. Ştia ce se petrece cu oamenii în asemenea situaţii :

nu-şi mai puteau controla gîndurile; compartimentele clacau dintr-o dată şi informaţia, îngustă ca un gît de sticlă, tindea să scurtcircuiteze sistemul; abilitatea de a gîndi încetinea pînă la ritmul tîrîrii. Se gîndea că Ward rămăsese probabil cu gîndurile la fotografia alb-negru, cu Pritchet în fotoliu. În plus, vroia ca Ward să înţeleagă profunzimea pregătirilor pe care le făcuse el: cu cît îl putea copleşi mai mult, cu atît mai mari îi erau şansele de reuşită. După această pauză reluă:

— Luăm Taurus-ul tău, din cauza tipului de la parcare. Dacă ne grăbim, ne putem întoarce la timp ca să-ţi bei păhărelul la Kingdome. Acestea fiind spuse, acţionă energic butonul de volum al radioului şi meciul porni. Ascultau, în timp ce Ward îşi revenea din uimire, reuşind să redea chipului său o înfăţişare mai calmă.

— Sîntem încă la începutul rundei a opta, remarcă Kort, cu o notă de optimism în voce. Să sperăm că va dura mai mult.

Sorbea cu lăcomie ascunsă reacţia lui Ward. Supunere totală. Ca un copil în faţa părinţilor. Nici o obiecţie. Nici o întrebare. Cîteva lovituri şi fusese scos din joc. Kort scrisese scenariul şi, lipsit de darul improvizaţiei, Ward se văzu trădat de propria-i nepricepere. De două ori se întoarse şi se uită la Kort, ca şi cum ar fi vrut să zică ceva dar, fie că se răzgîndea, fie că rămăsese încă blocat, se retrăgea înapoi pe banchetă, cu o expresie mohorîtă. Fără să vrea, Kort zîmbi.

— Un oraş frumos, spuse Kort, admirînd, în lumina farurilor, vegetaţia luxuriantă, aerul răcoros de seară. Mi-ar plăcea să trăiesc într-un loc ca ăsta.

Ward nu-l asculta. Secretul său fusese dezgolit pînă la os, doar în cîteva minute. Nimic nu putea fi mai tulburător. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că cineva l-ar fi putut urmări la Sarah Pritchet şi la Kingdome, punînd cap la cap elementele alibiului său, urmărindu-l cîteva scurte ore doar, vreme de numai cîteva nopţi. Dar cine oare este apărat de asemenea dezvăluiri? se întreba Kort. Există vreo posibilitate de a-ţi apăra cu adevărat intimitatea, dacă nu trăieşti într-o para-

noia totală ? În genul lui de activitate, nu poţi *exista* decît trăind într-o asemenea izolare şi anonimat. Dar nu era vorba de paranoia ; ajungeai aici cu preţul exerciţiului de a nu repeta niciodată aceleaşi acţiuni, de a nu rămîne niciodată prea mult în acelaşi loc, de a nu intra niciodată în legătură cu nimeni. Fiind mereu înaintea celor aflaţi pe urmele tale. Ajungeai aici construindu-ţi o lume solitară, a autodisciplinei şi a tăcerii.

Vrînd să micşoreze şansele de a fi văzuţi împreună de către Sarah Pritchet, Kort făcu repede trecerea de la maşina lui închiriată, la Taurus-ul lui Ward. Parcarea, neluminată, oferea un loc perfect pentru acest transfer. Conducea Ward. Kort scoase cartoful din ţeava de eşapament şi-l aruncă în tufişurile din partea vestică a parcării. Urcîndu-se în dreapta, explică :

— Produce suficientă presiune pentru ca maşina să nu pornească. Asta-i tehnica folosită de hoţi, în parcări. Controlează-ţi întotdeauna ţeava de eşapament, *înainte* de a te urca în maşină. Chestia asta îţi poate salva portofelul. Sau viaţa. Kort bifa, în minte, încă un pas din itinerarul său, mulţumit cît de bine merseseră lucrurile. Avea nevoie de întreaga atenţie şi concentrare pentru minutele imediat următoare. Merseră înspre Aurora Avenue şi o luară spre sud, unde bulevardul intra în East Marginal Way şi unde, la numai cîteva mile în faţa lor, se desfăşura, pe o suprafaţă imensă, cartierul general al companiei Duhning Aerospace. Acolo, elementele neprevăzute ale acestei operaţii aveau să se înmulţească precum şobolanii. Kort era pregătit pentru aşa ceva.

— Încetineşte, îi comandă el lui Ward, conduci prea repede. Dacă o faci înadins, eşti un prost ; iar dacă nu înseamnă că eşti nervos. Nu-mi pot permite să fii nici unul nici alta. Ai priceput, Roger ? Mergi, pur şi simplu, la serviciu. Ai făcut asta de mii de ori. Cît despre mine, sînt un european în vizită prin oraş, interesat de simulatoru nouă-cinci-nouă-şase-zero-zero. Asta-i tot ce trebuie să spu

Şi acum, adună-te, amice, poate va fi cazul să stăm de vorbă cu cineva.

Din scaunul şoferului, Ward se uită la Kort cu nişte ochi mai holbaţi decît sperase acesta. Dar apoi dădu din cap, răsuflă puternic şi păru că se linişteşte.

— E bine aşa, spuse Kort puţin mai tîrziu. Şi acum, la treabă.

Merseră vreme de cîteva minute de-a lungul unui drum mărginit de macarale rotative şi de încărcare. Kort coborî geamul şi inhală aerul sărat, puţin înţepător, al cheiurilor. Se întreba cum este să fii macaragiu, pescar, căpitan sau marinar. Ceva atît de diferit de viaţa lui. Se gîndi la ciudatele meandre şi întortocheri care l-au adus aici, în noaptea aceasta. Aerul mirosea a ploaie. Într-o lume perfectă, ploaia s-ar mai fi abţinut cîteva ore.

Cînd Ward semnalizâ dreapta, Kort îşi compuse o voce autoritară şi spuse :

— Unde-ţi închipui că mergem ? Nu aici. Nu încă. La legitimaţii mai întîi.

— Simulatoarele nu sînt prevăzute cu un serviciu de pază, protestă Ward.

— Înăuntru, nu. Ştiu asta, îl corectă Kort. De fapt, tocmai această strigătoare absenţă a pazei i-a determinat să aleagă drept obiectiv un avion Duhning. Simplificarea este cheia succesului, o ştia prea bine. Din motive inexplicabile, mintea omului are tendinţa de a complica lucrurile. Haosul, mai presus de ordine. Kort era ca un matematician care caută în permanenţă numitorul comun cel mai de jos ; refăcea continuu operaţia, în căutarea nivelului cel mai de jos, pentru a ocoli eventualele probleme ce s-ar fi putut ivi.

— Dar, dacă nu te prezinţi la control, paznicul s-ar putea întreba de ce ai parcat acolo. Oricum, toţi vizitatorii trebuie să primească un permis.

Ochii îngroziţi ai lui Ward îl căutară pe Kort — adesea cunoaşterea s-a dovedit a fi cea mai puternică armă. Îşi continuă drumul şi coti la stînga, în dreptul unei mici gherete. Văzînd ecusonul de pe maşină, paznicul îi făcu semn să

intre. Trecură prin cîteva spații de parcare, întinse, și, oprind în fața unui birou bine iluminat, construit din oțel și sticlă.

— N-ai de ce-ți face griji, repetă Kort înainte de a părăsi siguranța mașinii. Spusese acest lucru atît pentru el cît și pentru Ward.

— Ne vor cere actele, se îngrijoră Ward cu glas tare.

— Iar eu le voi prezenta. Apoi, cu un glas plin de încredere, adăugă : Doctore, este posibil — probabil foarte posibil — ca eu să cunosc mai multe despre treaba lor decît știu ei. Da ? Nu vom avea surprize. Scotoci în buzunar și scoase un stilou, studiindu-l.

— Mai ții minte, din copilărie, cerneala invizibilă: Încercă să zîmbească, pentru a-l liniști. Vom folosi stiloul acesta ca să mă trec în registru. Da ? I-l întinse lui Ward. O simplu e cînd te gîndești dinainte la toate ; și ce nenorocire dacă nu o faci.

Doi bărbați în uniforme albastru închis, avînd pe braț embleme reprezentînd un avion proiectat pe o lună în creștere, stăteau în spatele ghișeului din melamină. Kort auzi sonorul dat încet al unui film, indicînd prezența unui televizor care nu putea fi văzut din cauza pultului.

— Aveți vreun act de identitate ? întrebă cel mai mare dintre ei.

Kort își scoase portvizitul nou-nouț și-l deschise la permisul german de conducere. În timp ce i-l întindea, paznicul se pare satisfăcut de asemănarea cu fotografia, îi făcu semn cu mîna să-l ia înapoi.

— E-n regulă. Mulțumesc.

Kort și Ward îi lăsară să urmărească programul. Ajunși la mașină, Kort își ceru înapoi stiloul. Îl băgă în buzunar. Fiecare lucru, la locul său.

Ward semnaliză și o lumină roșie îi traversă ritmic, chipul. O luă la dreapta spre Marginal Way, apoi coti brusc la stînga, intrînd pe un drum îngust, puțin mai la nord de sediul central al companiei Duhning. Mașina hurducăi peste o cale ferată dezafectată. Clădiri uriașe, din oțel ondulat, răsăreau

din întuneric, cu lucarnele lor puternic iluminate, schimbul de noapte continuînd munca celui din timpul zilei. Ward făcu la stînga, apoi iar la dreapta, parcînd lîngă o clădire din metal simplu, neted, cu colțurile curbate și ferestre de sticlă, înguste, care îi aminteau lui Kort de un acvariu sau de un centru de cercetare științifică. Era marcată cu litere groase : E-17.

Interiorul clădirii dovedea lipsă de imaginație. Mijlocul covorului de culoarea mușțarului era tocit pînă la urzeală de decenii de călcat în picioare. Pereții erau acoperiți cu inevitabilele fotografii color pline de autoindulgență, prezentînd istoria companiei Duhning. Iluminatul era bun, aerul, puțin închis. Locul avea nevoie de o operație estetică.

Ward mergea prea repede.

— Nu te grăbi, îi spuse Kort, cu mîinile în buzunare, pentru a-și masca mănușile. Să ne oprim puțin la biroul tău, da ?

Kort închise ușa. Teancuri de hîrtii ticseau atît biroul, cît și polițele. Un computer ocupa masa aflată în fața unei ferestre care încadra mohorîta parcare dinspre sud. Pe peretele opus, mai multe fotografii color îl înfățișau pe Ward alături de diferite avioane particulare. Arăta mult, cu mult mai bătrîn acum ; avea, sub ochi, pungi de îngrijorare, umerii îi erau aduși în față, înfrînți. Ward consultă programul simulatorului. Îi confirmă lui Kort că avusese dreptate : nouă-cinci-nouă-șase-zero-zero era liber pînă la ora două dimineața, cînd se reluau activitățile de întreținere.

— Putem da peste cineva ? întrebă Kort.

— Nu. Nu la ora asta din noapte.

— Dacă, totuși, sînt un simplu vizitator. Nu cred c-o să bată cine știe ce la ochi, nu ?

— Nu văd de ce. Așa cum spuneați în mașină, avem sute de vizitatori anual, la orice oră. Nu. Nu cred că vom avea probleme.

Kort observă că privirea acestuia se oprise asupra unei fotografii reprezentînd o femeie între două vîrste, cu păr cas-

taniu, vopsit, iar alături de ea, o fetiță de șase sau șapte ani în costum de baie, zîmbind cu toată fața spre aparat. Spuse:

— Ele n-au de ce să afle vreodată toate astea. Sînt un om de cuvînt.

— Ah, sînt convins.

— Nu mă crezi...

— Are vreo importanță ? întrebă Ward. Nu știu ce urmărești, dar dacă ai de gînd să mă duci de nas, n-o să reușești. Doar așa ne vom *înțelege*. Începea să-și recapete forța, fără îndoială datorită faptului că aici se simțea acasă. Kort avea nevoie de un Ward puternic, dar nu pe punctul de a se răzvrăti.

— Mai mult nu obții de la mine astă seară, spuse Ward sfidător.

Kort nu-și putea permite să-l lase să se replieze.

— Dacă e nevoie, mă poți prezenta drept David Anthony, reprezentant al companiei Belgian Airways. Am întrerupt negocierile cu Air Bus și ne gîndim să cumpărăm patru avioane nouă-cinci-nouă din opțiunile Continentalului pentru 1996, pentru rutele noastre scurte. Dacă încheiem contractul, atunci vom avea nevoie de un curs pe simulator și de un curs de inițiere. Nu e greu, nu ?

— V-ați gîndit la toate, așa-i ? întrebă Ward cu amărăciune.

— Dacă nu m-aș fi gîndit la toate, n-aș mai fi fost acum aici.

Traversară un coridor nesfîrșit, urcară cîteva trepte metalice și se opriră în fața unei uși din oțel, prevăzută cu cifru și care putea fi deschisă numai prin introducerea unui număr. Ward ezită, ca și cum ar fi crezut că mai putea încă împiedica să se întîmple acest lucru. Kort spuse :

— Știu foarte bine că intrarea la primul etaj nu este prevăzută cu sistem de securitate. Știa că ironia acestei clădiri consta tocmai în faptul că în timp ce etajul al doilea era prevăzut cu un sistem special, securizat, de închidere, etajul întîi nu avea așa ceva.

Ward introduse cartela fără să comenteze şi deschise uşa spre o încăpere enormă, puternic iluminată, cu un tavan înalt, boltit, ca o imensă sală de gimnastică.

Ieşiră pe pasarela lungă de vreo patruzeci de picioare, care ducea drept înainte, într-un spaţiu deschis, enorm, înfricoşător. La dreapta pasarelei, înălţată pe suporţi hidraulici, deasupra pardoselei de ciment, asemenea unor vehicule spaţiale, se aflau patru simulatoare de un alb metalizat. Fiecare simulator avea cîte o voluminoasă „trompă de elefant", care ducea snopul de cabluri spre o deschizătură în pardoseală. Trei din aceste vehicule spaţiale se deplasau silenţios, fie uşor în sus şi în jos, fie înclinîndu-se spre stînga sau spre dreapta. Sofisticaţii suporţi hidraulici reproduceau realist zborul, în timp ce cursanţi nevăzuţi acţionau comenzile. Fiecare „vehicul spaţial" avea în faţa lui o serie de suprafeţe metalice, asemănătoare cu nişte ochelari de soare opaci, reprezentînd ecranele pentru redarea efectelor vizuale computerizate, aşa încît, odată aflaţi înăuntru, cursanţii priveau imagini care se mişcau cu viteză reală, pe o rază de 180 de grade în jurul lor. Acestea erau unele din cele mai sofisticate simulatoare de zbor din lume.

— Acestea sînt specificaţiile pistei, spuse Kort, scoţînd o foaie de hîrtie pe care i-o întinse lui Ward.

Ward luă notiţa în silă. Îşi puse ochelarii de citit şi se uită peste ea.

— Aşteaptă aici, spuse Ward, traversînd podul de aluminiu dintre pasarelă şi simulator. Păşi în interiorul maşinăriei, lăsînd uşa deschisă, apoi se întoarse, se apropie de Kort şi-i făcu semn să-l urmeze.

Încăperea numită Computerele simulatoarelor avea aer filtrat, răcit la 64 de grade F şi pompat înăuntru cu o viteză suficient de mare încît să nu poţi deschide uşa decît împingînd-o cu destulă putere. Aerul rece îl izbi pe Kort în faţă. Se strînse sub surpriza rezistenţei opuse de uşă, îl urmă pe Ward înăuntru, în timp ce uşa, lăsată din mînă, se închidea în spatele lui. Încăperea era prevăzută cu o pardoseală dublă, pentru a proteja cablurile computerelor. Puteai vedea prin

pereții transparenți, cele patru simulatoare. Computer capabile să rontăie cîte optzeci de milioane de îmbucături d date, de treizeci de ori pe secundă, torceau ușor, în timp c ei se apucară de treabă. Vreme de cinci minute, War programă specificațiile pistei.

— Acestea sînt specificațiile pistelor LAX, spuse War încet, pe cînd părăseau încăperea. Ar fi fost mai simplu dac mi-ați fi spus.

Observația îl îngheță pe Kort și, în ciuda răcorii din inte rior, fu străbătut de un val fierbinte de mînie — faptul c Ward știa asta și încrederea pe care i-o dădea acest lucru puteau deveni o problemă. Nu se gîndise că Ward ar putea recunoaște coordonatele LAX-ului doar din cîteva cifre. I-a dat prea multe informații, conchise el. Își va da oare seama un om cu asemenea cunoștințe în aviatică care este scopul său, executînd aceste teste ? Ce intenții are ? Neliniștea puse stăpînire pe el.

După ce Kort trecu puntea mobilă dintre pasarelă și simulator, Ward o ridică, acționînd-o prin comandă electronică ; cei doi rămaseră izolați în simulatorul autonom, capabil să se miște liber pe suporții săi hidraulici.

Îndată ce Ward închise și încuie ușa în urma lor, simți mirosul aparaturii electronice din simulator. Cei doi se aplecară și trecură în puntea de zbor și Kort se simți dezorientat. Cabina parcă ardea în luminile aparatelor de comandă. Geamurile dădeau înspre un aeroport — un aeroport simulat, dar unul teribil de real, încît, timp de cîteva secunde, Kort avu senzația că se află într-adevăr afară, pe pista de zbor. Luminile paralele ale pistei pîlpîiau la unison.

— Uluitor, scăpă el fără să vrea.

Ward se încruntă în timp ce acționa un mic computer cu ecran, aflat la pupitrul de comandă al instructorului de zbor. Se așeză pe scaunul pilotului. Kort ocupă scaunul instructorului, aflat în spatele scaunului pilotului. Își simți stomacul în gît. Ward nu trebuia să-l vadă în halul ăsta.

Anthony Kort suferea de acrofobie. Numai la gîndul unei simple decolări, ceea ce era mult mai puțin decît faptul

că se afla chiar în botul avionului, simţea cum i se ridică stomacul în gît. Planificată iniţial să facă parte dintr-o etapă preliminară de investigaţii, în cadrul acestei operaţii şi destinată unui alt membru al organizaţiei, această răspundere căzu pînă la urmă pe umerii săi. Momentul îi cerea să evite să-şi manifeste slăbiciunea. Trebuia să-şi menţină dominaţia asupra lui Ward.

— Uite ce vreau să faci : decolezi cu toată viteza şi începi să iei înălţime. Cînd îţi spun, decuplezi comenzile.

— Dar se prăbuşeşte dacă fac asta, spuse Ward, aşteptînd o altă comandă. Şi nu va fi din cauza avionului, adăugă el, apărîndu-şi copilul. Forţa de reacţie nu va menţine avionul în aer. Va cădea ca un bolovan.

— Fă cum îţi spun, zise Kort.

— *Vrei* să se prăbuşească ? E absurd.

— Vreau să faci cum îţi spun eu. Îşi luă privirea de pe ecranul care-l năucea şi-şi studie ceasul. Trebuia să evite cu orice preţ să se uite pe ecran ; trebuia să evite orice semn de slăbiciune. În afară de asta, era important să se uite pe ceas : cronometrajul trebuia să fie perfect.

Inginerii care lucrau pentru Der Grund petrecuseră luni de zile studiind specificaţiile lui nouă-cinci-nouă, pentru a asigura o bază cît mai ştiinţifică ipotezelor lor. Kort trebuia acum să se folosească de simulator pentru a testa teoriile acestora şi a se convinge cît de exacte erau. În timp ce avionul se desprindea de pistă, Kort număra pe ceas secundele. Cînd ceasul arătă cincizeci şi cinci de secunde, Kort strigă.

— Acum !

Ward îşi ridică mîinile de pe comenzi şi se lăsă pe spate. Difuzoarele urlau în interiorul simulatorului şi avionul se jeluia cumplit, alunecînd spre impact, efectele combinate părînd oribil de reale. Tot mai tare şi mai tare, pînă ce impactul amuţi totul.

Deşi nu se uitase, lui Kort îi luă ceva timp ca să-şi revină în urma prăbuşirii. Rezultatele acestui prim test nu erau corecte ; trebuia să-i ceară lui Ward să repete simularea, folosind un alt timp între momentul decolării şi cel al pierderii

controlului de către pilot. Trebuia să încerce pragul de cinci zeci şi două de secunde.

Ward repuse simulatorul în funcţiune. Suporţii hidraulici se înălţară; ecranul pîlpîi şi se limpezi. Şi din nou aceeaşi pistă — LAX — alergînd în faţa lor.

Ward, care pilota avionul, făcu şase decolări, folosind de fiecare dată un timp de şedere în aer uşor diferit. La aceasta a şasea încercare, ajunse destul de aproape de ceea ce dorea Kort să obţină. Ameţit de victorie şi cu o greaţă teribilă din cauza acrofobiei sale, Kort îi comandă lui Ward să încerce exact patruzeci şi şapte de secunde. Acesta va fi timpul perfect.

Sistemul stereo cu şaizeci şi patru de piste, montat în puntea de zbor, multiplica totul, de la zgomotul reactoarelor şi al vîntului, la scrîşnetul suporţilor hidraulici şi sunetul înfundat al roţilor, în timp ce acestea erau readuse în avion. Botul avionului se înălţa dramatic de pe pista de zbor, iar motoarele se tînguiau. La ordinul lui Kort, Ward dădu drumul comenzilor. Fără pilot, avionul alunecă neajutorat şi se prăbuşi. Kort se aplecă în faţă şi studie din nou cîteva aparate. Zîmbi triumfător şi încercui numărul 47. Încă o dată şi gata — doar de atît avea nevoie ca să fie absolut sigur.

— Nu-ţi place să zbori, îndrăzni Ward. O dată măcar nu te-ai uitat pe ecrane.

Kort vroia să mai facă o ultimă decolare, dar observaţia lui Ward îl îngrijoră. Ultima încercare decursese perfect. Sentimentul izbînzii îl invadă şi, dacă ar fi fost singur, ar fi strigat ura pentru propriul său succes.

Perfecţiunea era totul pentru Anthony Kort. Patruzeci şi şapte de secunde. Dar vroia cu disperare să mai repete o dată testul, pentru a-şi repeta succesul, exact, pentru a retrăi acest succes, pentru a fi absolut sigur că acest succes *poate* fi repetat. Tocmai asta era. Goana lui după perfecţiune nu ar fi permis altceva. Într-o lume perfectă...

— S-o mai repetăm o dată pe asta.

— Încă o dată patruzeci şi şapte de secunde ?

— Exact cum ai făcut adineauri.

— Ce urmărești ? Cine *ești* ? Ăsta nu e spionaj industrial, nu-i așa ? E altceva. Și se întoarse cu fața la Kort.

Ward avea privirea tulbure. Nu-și putea ascunde teama de pe față, în timp ce spaima sa inițială făcea loc unei înțelegeri crescînde a scopului lui Kort. Kort se gîndi să se oprească aici ; obținuse ceea ce voia. Agitația lui Ward se transformase brusc în responsabilitate. Era gata să renunțe, cînd Ward acționă maneta și angajă avionul pe pistă. Cînd etrierul reveni, suporții hidraulici din spatele modulului se contractară și botul avionului făcu un unghi spre cerul electronic de un albastru palid. Reactoarele urlară în instalația stereo. Urcarea abruptă, în unghi mare, continuă. Ceva nu mergea cum trebuie ! Întorcîndu-se să-l admonesteze pe pilot, Kort făcu greșeala de a se uita la ecranul hipnotizant. Nu-și mai putu desprinde ochii de pe el. Pămîntul dispăruse de sub ei ; botul avionului pornise spre albastrul cerului. Avionul vira brusc la comenzile dezordonate ale lui Ward. Kort, care nu-și pusese centura, căzu de pe scaun.

— Oprește-l ! îi ceru el cu o voce stinsă. Simulatorul continua să se înalțe și să se smucească dezordonat, pe suporții săi hidraulici.

— Oprește-l ! mai încercă el o dată, dar acum mîncarea îi veni înapoi.

Ward îi aruncă o privire sălbatică și urlă amenințător din rărunchi :

— Îmi poți distruge căsnicia, căci oricum prea mare lucru nu a mai rămas din ea, dar *nu* vei sabota avioanele noastre sau ce altceva ți-ai pus în cap. Eu unul nu voi lua parte la *așa ceva.*

— Oprește-l, îi ceru Kort, simțindu-se ceva mai bine după ce vomase.

Ward se ridică din scaunul pilotului, lăsînd avionul să alunece într-un picaj exasperant și-și propti genunchiul în falca lui Kort — exact pe măseaua dureroasă —, făcîndu-și loc să treacă. Fugea !

Kort se năpusti înainte și-l prinse de gleznă. Ward se prăbuși la pămînt. Avionul își continua picajul. Zgomotul

devenise insuportabil. Ward strigă după ajutor. Sc încăie rară. Cînd Ward strigă din nou, Kort îl amuți, strîngîndu-l d gît. Continuă să-l strîngă, pînă cînd Ward își pierdu cunoș tința.

Avionul își continua lungul, straniul său picaj spre dis trugere. Și, deși știa că trebuie să-și slăbească strînsoarea Kort nu se putu opri. Strîngîndu-l pe Ward de gît, se eliber de propria lui spaimă.

Nouă-cinci-nouă se prăbuși. Tăcerea care se așternu dintr-o dată era aproape la fel de asurzitoare. Recăpătîndu-ș controlul, Kort dădu drumul strînsorii. Roger Ward căzu ș se rostogoli, cu ochii holbați, cu fața vînătă. Era mort.

În tăcerea din simulatorul acum nemișcat, realitate crudă a situației disperate în care se afla Kort își făcea loc o violență. Îl ucisese pe Ward. Vor urma cercetări. Se vor fac speculații privind simulatorul, privind avionul nouă-cinci nouă, privind tot ce încercase el să evite.

Nu intra el ușor în panică, dar, în ciuda antrenamentului tocmai asta i se întîmplase acum. Începu să pălmuiască obrajii cadavrului cald încă, ordonîndu-i în neștire și inutil să se reîntoarcă la viață. Vorbi cu el însuși, încercînd să caute o explicație, să raționeze: n-a vrut decît să-l domine, să-l facă să tacă, să-l sperie, ca să execute ceea ce trebuia. Și uite ce s-a întîmplat! Îl apucă de cămașă și-l scutură. „Trezește-te!" Capul cădea greoi, într-o parte și într-alta, ca și cum ar fi spus „Nu".

„Trezește-te, nenorocitule!" îi poruncea în gînd Kort. Dar dacă avea puterea de a lua viața cuiva, nu o avea și pe aceea de a i-o reda.

Încet, încet, își reveni. În fond, își aminti el, a omorî oameni nu era ceva nou pentru el. Îi dădu, pentru a doua oară, drumul lui Ward. Acesta căzu greu pe covor, cu un zgomot surd. Omul își făcuse datoria: Kort obținuse ceea ce vroia. Acționă comanda ca să coboare podul mobil și ciuli urechile, ascultînd cum acesta revenea exact în poziția lui. Deschise ușa și cercetă cu atenție, de sus, celelalte trei simulatoare, toate încă în mișcare, cu podurile mobile ridicate. Se uită în

Podul mobil mai avea doar puțin pînă să revină în po
ziție. Să fugă sau să aștepte, să-i lase pe piloții care se antre
nau să treacă și abia apoi să plece și el, neobservat ? N-ave
vreme să gîndească ; trebuia să acționeze, să se lase pe seam
instinctului său.

Trase de ușa grea și o luă la fugă ca un nebun.

Kort nu avea cum să nu se întoarcă la hotel. Trebuia să-și a
lucrurile ; trebuia să curețe cu grijă camera și să îndepărteze
pe cît posibil, orice dovadă a trecerii lui pe acolo. Er
obișnuit cu asemenea corvezi de ultimă clipă ; nedorite, da
acceptate, ele făceau parte din existența lui. Camera fusese
plătită integral pînă vineri dimineață, ceea ce, socoti el, er
în avantajul lui — o perioadă de grație. Timp suficient ca s
plece cu trenul la Los Angeles și să omoare două zile cu
pregătirile. Da, încă mai putea reuși.

Trebuia să plaseze o bombă într-un avion.

Abandonă mașina lui Ward pe o stradă rezidențială
unde, gîndea el, îi vor trebui Poliției zile, poate chia
săptămîni, ca s-o găsească și-și luă din parcare mașina s
închiriată.

Nici o clipă nu avusese intenția să-l omoare pe Ward
Plătea acum pentru gestul său cu prețul unor pregătiri d
plecare pripite, sporind riscul mai mult decît ar fi dorit. Într-
lume perfectă, Ward ar fi trăit, s-ar fi trezit a doua zi și și-ar
fi văzut mai departe de treburi, păstrînd cu grijă secretu
legăturii sale amoroase, al orei petrecute în simulatoru
Duhning.

În hol, Kort urmări o femeie ușor gîrbovită care curăț
cu aspiratorul, la nesfîrșit, aceeași pată de pe imensa tra-
versă roșie care se întindea sub canapelele înflorate și sub
masa de servit cafeaua, acoperită cu marmură, care formau
centrul holului. Femeia era ca adormită. Un tînăr cu păr ț
pos, care părea în permanență ud, și cu un papion al căru
elastic se vedea la îmbinarea gulerului cămășii, stătea d
pază în spatele pupitrului recepției, cu ochii lui negri, sti-

cloși de oboseală, cu atît de mult dorita ceașcă de cafea prea departe de el, cu aburul ei pe cale să se stingă.

Kort nu se opri la recepție. N-avea rost să-i dea acestui copil ocazia să-și amintească chipul lui. Luă liftul pînă la el și, în schimb, telefonă.

— Recepția, răspunse același tînăr, înghițindu-și un căscat. Cu ce vă pot fi de folos ?

— Puteți să-mi faceți rost de un clește ? întrebă Kort.

— Un clește ? repetă Recepția, cu o ușoară surprindere. Aveți cumva nevoie de cineva de la Întreținere ?

— Nu, doar de un clește. Puteți să-mi aduceți un clește, vă rog ?

— Cei de la Întreținere trebuie să aibă unul. Sau poate îngrijitoarele. Dacă fac rost, să vi-l trimit sus ?

— Da, vă rog. Și sunați-mă dacă puteți. Țineți minte să mă sunați, da ?

— Da, domnule.

Kort aștepta la telefon, prevăzînd un eșec. Știa din experiență că problemele se țin de obicei în lanț, ca baracudele. Nici o problemă, cînd e unică, nu te poate omorî, dar combinate, ele pot deveni mortale. Și, în mod tipic, eșecul te lovește cînd te aștepți mai puțin. Din acest motiv, rămînea întotdeauna în stare de alertă.

Spre surprinderea lui — și ca un semn de bun augur —, în mai puțin de cinci minute o femeie de serviciu îi aduse cleștele. Era dintr-un aliaj de aluminiu, cu mînere de cauciuc verde. Mai întîi, Kort îl sterilizâ, fierbîndu-l în cafetiera din dotația camerei. După ce-l fierse zece minute, încinse dinții cleștelui la bricheta cu gaz, pînă cînd metalul începu să fumege. Apoi îl lăsă să se răcească, în timp ce-și făcea curaj.

Măseaua trebuia scoasă. Nu avea de ales. Încercase să aranjeze să-i fie scoasă de un profesionist, a doua zi, dar a doua zi nu va mai fi aici, deci nu avea de ales. Mîncată pînă la rădăcină, măseaua trebuia scoasă înainte de a se urca în tren. Importanța misiunii sale, ca și relativa sa izolare îl obligau la această decizie. Chiar și așa, tot mai stătu puțin în fața

oglinzii din baie, bine luminate, cu cleştele aşteptîndu-l pe un prosop curat, privindu-se vreme de cîteva minute bune.

Doar nu i-a cerut nimeni să facă asta, îşi spuse el. Cine să i-o fi cerut ? Organizaţia Der Grund fusese retezată de la genunchi. Dintr-un total de şaisprezece oameni, doar el şi încă doi sau trei alţii scăpaseră din descinderea aceea. El tocmai debarcase la New York de pe un transoceanic, cînd a auzit ce se întîmplase. În acel moment, îşi dădu seama atît de pericolul la care era expus, cît şi de libertatea, dintr-o dată atît de accesibilă. Cu toate acestea, se urcă în trenul cu vagoane de dormit, în direcţia Chicago, iar de acolo, mai departe, spre Seattle, aşa cum fusese planificat. Dacă el îşi urma drumul, operaţia mai putea avea o şansă de izbîndă.

Dar aceasta însemna că măseaua trebuia scoasă. De două ori puse mîna pe cleşte. De două ori îl puse înapoi. Se gîndea că avea toate şansele să leşine în timpul încercării sale. Se uită împrejur. Peste tot, obiecte dure. Nici un loc potrivit în cazul în care s-ar fi prăbuşit.

Va curge-şi sînge. Poate chiar foarte mult, nu putea şti. Smulse plasticul care sigila capacul sticlei cu apă oxigenată, întrebîndu-se dacă va găsi puterea s-o folosească după aceea, ca să-şi clătească gura. Infecţia rămînea cel mai mare duşman al său. Că îi plăcea sau nu, apa oxigenată părea o necesitate. Numai gîndul la ea îi întorcea stomacul pe dos. Între el şi cleşte se dădea acum o luptă surdă.

Luă cu el cleştele, cutia cu şerveţele şi sticla cu apă oxigenată şi intră în cada goală, unde se întinse, în poziţie înclinată. Îşi puse sub cap carpeta din baie, în chip de pernă. Aici putea leşina. Aici putea sîngera.

Nu observase pînă atunci cît de urîtă era perdeaua duşului. O jalnică imitaţie de creton imprimat, o parte din culori părînd să se fi şters, rămînînd doar un oranj urît şi o morbidă umbră de purpuriu, luptînd între ele pentru acapararea privirilor. În faţa ochilor săi, cîştigă purpuriul. Era exact ca formularele lăsate de preşedintele lanţului de hoteluri, la dispoziţia clienţilor, pentru a fi comentate. Se întrebă dacă aceste lucruri erau vreodată citite ; era mai mult ca sigur că

președintele nu văzuse niciodată un asemenea formular, cu atît mai puțin unul completat ca lumea. Își permise cîteva distracții de genul acesta. Petrecu cîteva minute studiind munca faianțarului care montase plăcile cu model în dreptul dușului, alte cîteva minute ca să studieze umplutura de ipsos care făcea îmbinarea între cadă și faianță. Posibilitatea unor asemenea diversiuni reducîndu-se, înfruntă sarcina care-i stătea în față.

Măseaua trebuia scoasă.

Acum.

Apropie cleștele de gură și se opri, amintindu-și într-o clipă de ce începuse în fața oglinzii — trebuia să vadă ceea ce făcea. Ieși din cadă. Mută din nou accesoriile pe marginea chiuvetei și se mai privi o dată drept în față. Da, așa era mai bine. Să se poată privi. Aceasta îl făcea puternic. Avea nevoie de forța lui. Nu-și putea permite să leșine — asta era. Trebuia să-și păstreze controlul.

Deschise gura cît putu de tare, potrivindu-și capul astfel încît lumina — cît mai multă — să-și găsească drumul spre carnea moale, de un roșu incredibil, din spatele șirului de măsele de jos. Măseaua aceea, înnegrită, putredă, striga la el cu o durere pulsantă, agonizantă, cu care trăia de aproape două săptămîni.

Cumpărase o sticlă de Anbesol, un anestezic local, pe care să îl folosească după aceea, dar își dădu seama că i-ar prinde bine și înainte. Scopul lui era să anihileze durerea. Iar dureri, avea din belșug.

Deschise și sticla aceasta, al cărei ambalaj se desigila mai greu decît cel al sticlei cu apă oxigenată. Planifică cu grijă ordinea operațiilor: Anbesol, extracție, apă oxigenată, Anbesol. Repetă cuvintele ca pe o incantație, temîndu-se că după operație n-ar mai putea gîndi destul de limpede.

Pentru ultima oară, cleștele se ridică spre gura lui. Maxilarele de metal se mai simțeau calde, încă, pe limbă. Odată cleștele intrat în gură, pierdu orice vizibilitate asupra măselei asediate și recurse la o explorare tactilă, orice tatonare

greșită provocîndu-i o enormă durere. Cleștii de aluminiu ciupiră gingiile umflate. Își forță și mai mult gura, cu cleștel proptit tare în falcă și înșfăcă măseaua putredă. Genunchii se îndoiră cînd cleștele își găsi prada — gata, a prins-o. Nu exist nici o îndoială. Se propti în mîna stîngă. Strînse mai tar cleștele, numără repede pînă la trei și trase cu putere.

Strigătul lui, înfundat din cauza durerii care acțion spasmodic asupra diafragmei și a mîinii vîrîte în gură, mu înainte de a pătrunde în pereții încăperii. Cleștele căzu p poliță, împreună cu prada sa, în timp ce el găsi orbește st cluța cu apă oxigenată și o scutură în gura deschisă. De dat aceasta, strigătul ieși însoțit de mai mult aer.

Își scuipă durerea în chiuvetă și se prăbuși în genunch în agonie, cu o mînă orbecăind după Anbesol. Nu trebuia s se concentreze asupra durerii. Asupra gurii sale.

Gîndul care-i preocupa acum mintea era dacă președi tele companiei hoteliere citise sau nu, vreodată, aceste fo mulare stupide.

3

CLĂDIRILE din cărămidă spongioasă ale ghetoului de negri din Washington D.C. se înghesuiau de-a lungul străzilor desfundate care coborau dincolo de uzina de gaz şi de o uzină electrică, spre poluatul rîu Anacostia. Retrasă de la mal, arătînd ca un bloc cu apartamente de douăsprezece etaje se afla aici o clădire guvernamentală, ale cărei etaje superioare găzduiau Biroul Metropolitan al FBI-ului din Washington, cu activitate de teren. Aici, la etajul zece, venea la slujbă, zi de zi, Cam Daggett. Cei care lucrau aici îi spuneau Buzzard Point — aşa se numea, de fapt, această bucăţică de pămînt.

Hoover Building, din Pennsylvania Avenue, despre care lumea credea că acolo se află FBI-ul, era, de fapt, sediul administrativ, unde se luau deciziile şi de unde se supraveghea activitatea celor cincizeci şi cinci de secţii de teren, fiecare avînd propriul ei teritoriu. În afară de cîteva laboratoare, activitatea sa era aproape în întregime birocratică.

WMFO — sau Buzzard Point — era o astfel de secţie de teren. Deoarece zona sa de acţiune includea „Districtul" cu suburbiile sale, investigaţiile acesteia presupuneau, adesea, un scop naţional.

Pereți despărțitori cenușii, capitonați, înalți de șase p cioare, separau o brigadă de alta, agenții numind acest spații țarcuri. Țarcul C-3 cuprindea nouă birouri — zece, c cel al Gloriei DeAngelo, secretară și „confesoare". În spate Gloriei, un alt paravan conferea izolare șefului brigăzii C-3 Aici se afla, gol, biroul lui Bob Backman.

O femeie slăbănoagă, de cincizeci și doi de ani, cu pă negru, drept, ondulat pe umeri, Gloria se ostenea, în spate unor ochi cafenii, triști, și a unei ținute rigide, să trișeze c vreo doisprezece ani. Conștientă de efect, își mîngîie părul La această oră de dimineață, ea și Daggett erau stăpînii loc lui.

Gloria apăru cu o ceașcă de cafea.

— Te pot ajuta să împachetezi dacă vrei. El recunoscu vorbele rostite de ea, dar acestea își pierdeau forma în capu său, marginile consoanelor rotunjindu-se și atenuîndu-se din cauza timpanului spart. Învățase dintr-un foc să răspundă l telefon cu urechea stîngă, să încerce să țină oamenii în par tea stîngă, în timp ce stătea de vorbă cu ei și să evite, în mod conștient, să vorbească tare. Recenta sa surzenie nu era doar o infirmitate enervantă, uneori penibilă, ci și descurajantă și deranjantă. Orice sunet îndreptat spre partea dreaptă murea ca și cum ar fi devenit, dintr-o dată, doar o jumătate de persoană.

Ezită o clipă.

— Nu mă mut, Glo. Am respins oferta. Înainte ca ea să apuce să răspundă, adăugă : O avansare pe seama prostiei lui Backman nu o consider un merit al meu. Pullman urmează la rînd, el *trebuie* să fie avansat. Nu eu. Răsfoi un teanc de rapoarte. Azi după-masă plec la Seattle. Cei de acolo m-au invitat să-mi arunc o privire peste ceva.

— Dragul meu, fii rezonabil.

— Rezonabil ? Dacă accept avansarea, îmi pierd statutul de ofițer de teren și pierd și acest caz. O să preiau vechea treabă a lui Pullman. Ce, vrei să mă fixeze în spatele unui birou, Glo ? Pe mine ? Pantofi cu talpă de piele și ședințe de cîte trei ore ? Nu, mulțumesc.

— Devii egoist.

— Fără doar și poate. Îmi dau și singur seama de asta, suficient de des, ca să mai fie nevoie s-o aud și de la tine. Regretă însă imediat atît tonul cît și conținutul celor spuse. Nimic surprinzător că Gloria ignoră ofensa: nimic n-ar fi deturnat-o de la scopul ei. Dacă puteai spune ceva despre Gloria, atunci puteai spune că era un om hotărît.

— Nu poți schimba nimic din cele întîmplate.

Îl cuprinse amărăciunea — repetiția avea această putere asupra lui.

— Dacă ai pune-o pe o melodie, ai putea-o cînta la unison cu Carrie. Aruncă rapoartele pe birou, dintr-o dată și mai furios. Nu de psihologia de fotoliu a unei „confesoare" care îmbătrînea avea el nevoie. Și mai puțin, avea nevoie de adevăr.

— Uită-te prin lucrurile lui Backman. Era un tip al naibii de secretos. Poate găsești ceva ce m-ar putea...

— Nici nu s-a răcit încă bine și te și repezi asupra boarfelor lui.

— *Nu* mă reped asupra boarfelor lui. Încerc să găsesc un detonator pe care e foarte posibil să-l fi construit Bernard. Scotoci în cutie și trie rapoartele. Riscă un alt subiect. Ce-i cu raportul lui Meecham ?

— Ți-a lăsat un mesaj. Vrea să vă întîlniți la el la birou.

— Astăzi ?

— Da. Chiar acum. Spunea că ar fi fericit să scape de tine.

— El și toți ceilalți.

— Nici nu sîntem noi prea simpatici.

— Simpatici ? Dacă stau cuminte acasă, obțin gradul trei ; vin la slujbă, nimic nou. Spera s-o păcălească — fie și cu o glumă răsuflată — să creeze premisele unui armistițiu. Dar încercarea lui trecu exact pe deasupra capului ei, un lucru cîtuși de puțin greu, dată fiind înălțimea ei miniaturală.

— E mai *sigur* în spatele biroului.

— Spune-mi, colaborezi cu Carrie în problema asta sau s-o iau drept o pură coincidență ?

— Am eu vreo vină că ești atît de al naibii de ferm ? Ai de tare de cap ? Mai trebuie să și *asculți*. Trebuie să înveți ceva nu numai din propriile tale greșeli, dar și din ale altor Bob Backman n-a învățat. Dacă ar fi rămas în spatele biro lui, ar mai fi fost și acum în viață.

— Bob Backman a fost un prost, spuse el, liniș Simțea cum îl cuprinde tristețea, asemenea căldurii pro cate de o băutură tare.

— Nu-i nevoie să-ți reamintesc că fiul tău se află scaunul cu rotile. Se făcuse roșie la față. Se opri, dar expre ei arăta că făcuse acest lucru prea tîrziu. Cuvintele atîrnau aer ca musculițele de oțet. Nu mai puteai scăpa de ele.

— Nu, nu trebuie, spuse el, umplînd tăcerea care lăsase. Musculițele de oțet îi intră în ochi. Simți cum ț țîșnesc lacrimile și încercă să lupte cu ele.

Nu este un vis, e o amintire care, deși coboară ca cortină grea, reține imaginile mișcătoare asemenea unui ecra de protecție. Este suficient de transparentă ca să poți prin prin ea la băiatul din spate, băiatul care coboară rampa ; d și suficient de consistentă ca să nu o poată îndepărta. Știe c este declanșată de anumite lucruri : un miros care plutește î aer, un sunet ; o vreme, simpla atingere a lînii i-o readuce în fața ochilor. Oricum, se pare că nu o poți păcăli cu nimic ca să scapi de ea. Pentru așa ceva, nu există leac.

Iată-l în sala de sport a liceului, pusă la dispoziție de către germani, pentru identificarea obiectelor personale Majoritatea se află acum în saci de gunoi, transparenți prevăzuți cu etichete indicînd distanța față de locul impactului, la care a fost găsit obiectul respectiv. Imperfecțiunea plasticului umbrește lucrurile dinăuntru. După cîteva minute, ochii încep să-l doară. Cantitatea obiectelor — șirurile de haine, de genți, de aparate de fotografiat, de mape, de ziare, de bastoane, de premergătoare, de crose de golf, de computere — îl copleșește și începe să plîngă. În ultimele trei zile a tot plîns. Uneori, simpla vedere a unei familii îi stîrnește plînsul ; uneori, ceva spus la vreuna din scurtele șe-

dințe. Ieri văzuse o căprioară în pădure și acest lucru îl făcuse să plîngă. E vulnerabil. Nu este sigur că poate rezista tensiunii. Îi este teamă să nu înceapă să plîngă și să nu se mai poată opri.

Pungă după pungă ; dă plasticul la o parte ca să poată vedea mai bine înăuntru. O păpușă fără cap îi reține atenția. Apropiindu-se de oraș, în dimineața care a urmat dezastrului, dăduse peste o femeie moartă, atîrnînd agățată de picioare, în vîrful unui copac. Rochia fusese smulsă de pe ea, iar brațele îi atîrnau ca și cum s-ar fi pregătit să sară în apă. Nici o picătură de sînge. Aceasta a fost prima sa impresie cu privire la dezastru, într-o localitate germană, altfel patriarhală și opulentă. Și iată-l întrebîndu-se acum dacă fetița care dădăcise această păpușă nu fusese cumva dădăcită de această femeie. Vor afla ei și asta, pînă la urmă. Dar singurul lucru pe care-l putea face acum era să-și pună această întrebare.

Numărul total al supraviețuitorilor : patru. Toți copii, unul dintre ei fiind fiul său, acum paralizat. Ca și cei trei sute douăzeci și șapte de morți, toți acești patru copii căzuseră în gol de la o înălțime de șaisprezece mii de picioare. Toți patru nimeriseră într-o mlaștină aflată în partea vestică a localității. Cu toate acestea, lumea se întreba cum sau de ce supraviețuiseră. Unul dintre ei, aflat într-o stare critică din cauza unei infecții cu stafilococi, devenise ținta presei : să supraviețuiești unei căderi de la șaisprezece mii de picioare ca să mori apoi în urma unei infecții contractate în spital.

Trecu de păpușă, de genți Samsonite, de echipamente Lark, Land's End. Trecu de trusele de toaletă cu tuburile lor explodate, de pastă de bărbierit, de foehn-uri și aparate de ondulat părul, de casete și reviste. O adevărată expoziție de obiecte sanitare.

Îngheță pe loc. Se întinse, dar mîna dreaptă îi tremura într-un asemenea hal, încît trebui să și-o bage în buzunar. Nu e într-un sac de plastic. Nu încă. Va fi, îndată ce o va identifica. Cineva va pune o etichetă și va mîzgăli un nume pe ea. Va fi trecută pe o listă, lista introdusă într-un computer, ca în fiecare seară. Pînă la urmă diferitele, aparent

întîmplătoarele obiecte vor fi atribuite unui anumit pasager şi, pas cu pas, o poveste va fi dezvăluită.

Este pantoful lui Duncan, complet acoperit de noroi închegat şi de iarba din mlaştină. Un singur pantof. Un pantof aparţinînd unui picior care nu va mai merge niciodată. Un pantof într-un morman de haine aparţinînd altora : sutiene, chiloţi, o bluză plină de sînge. Pantoful lui Duncan. Băiatul lui.

Face semn unuia dintre oamenii îmbrăcaţi în uniforme de camuflaj şi bocanci înalţi, un om arătînd tot atît de obosit pe cît se simte şi Daggett. Mulţi dintre aceştia nu s-au mai culcat de şaptezeci şi două de ore. Daggett îl vede pe om apropiindu-se cu eticheta în mînă şi începe să plîngă. Nu din cauza pantofului. Nu pentru Duncan. Nu pentru el. Ci pentru că se simte atît de profund mişcat de eforturile fiecăruia dintre cei implicaţi, de acest băiat în uniformă, epuizat, conştient de faptul că nici unul dintre cei aflaţi aici, la marginea acestui sat, nici unul nu va mai fi niciodată acelaşi.

Laboratorul pentru materiale explozive, LAFO, din Hoover Building era înţesat cu microscoape, cutii de carton şi vitrine adăpostind tot ce poate exista în materie de detonatoare. Nu se simţea bine în preajma explozivelor.

Doi tehnicieni în halate albe de laborator continuară să lucreze fără să-şi întoarcă privirile asupra lui Daggett, care intră în laborator şi-l traversă, îndreptîndu-se spre biroul lui Meecham.

Chaz Meecham era brunet, cu ochi de un albastru intens şi cu un zîmbet vag, atoateştiutor. Vorbea repede.

— Ascultă, în sfîrşit, am aflat ceva despre ce punea Bernard la cale în camera lui de hotel. Dar în urma acţiunii lui Backman, Bernard va fi trecut, pentru o vreme, mai în coada listei. M-am gîndit că ai vrea să afli chestiile astea, înainte de a fi îngropate.

Daggett îşi muşcă limba.

— Aproape toate chestiile astea au fost culese cu aspiratoarele cu filtru, ceea ce arată cît de mici sînt bucăţelele ci

care avem de-a face. Sînt bucățele — majoritatea microscopice — care au căzut pe covor, de pe masa lui de lucru. Bernard a făcut curățenie cu multă grijă. Putem spune asta gîndindu-ne la cît de mici sînt aceste fragmente. Dar nimeni nu poate șterge totul, nici măcar unul ca Bernard.

— În primul rînd și prezentînd un interes special, avem cîteva brocuri de aliaj de sudură, cu un foarte mare conținut de argint. Material de calitate. Aceasta nu poate însemna decît un singur lucru : că Bernard lucra la un dispozitiv sofisticat sau la mai multe dispozitive. Cele mai mari bucăți pe care le avem, continuă el, sînt cîteva fragmente de plastic. Îi întinse lui Daggett o fotografie. Fragmentele de plastic fuseseră dispuse de-a lungul unei rigle, pentru a fi măsurate. Ele nu spuneau nimic ochiului neversat al lui Daggett.

— În meseria mea, trebuie să vezi toate astea. Bernard a fost văzut intrînd într-un magazin cu piese auto, da ? Băieții noștri n-au aflat niciodată ce cumpărase el de acolo, dar acum îți pot spune *cu precizie* ce-a cumpărat. Cel puțin *în parte*. Altimetre pentru tabloul de bord. Barometre. *Două*, pentru că am găsit șase asemenea bucățele de plastic. Îi întinse lui Daggett cîteva poze. Daggett se uită la ele, neînțelegînd absolut nimic. Oamenii ăștia trăiau într-o altă lume.

— Două ?

Chaz dădu din cap, plin de entuziasm. Tocmai asta face totul atît de interesant. În timp ce Meecham continua cu explicațiile, Daggett și-l imagina pe Bernard aplecîndu-se deasupra unei mese dintr-o cameră de hotel, construindu-și detonatorul, pînă la cel mai mic detaliu, cu un ciocan de lipit fumegînd alături.

— Am găsit și niște sîrmă de argint, placată cu platină. Asta nu-i a bine. Asta înseamnă că el dispunea de niște minideturi — detonatoare miniaturale. Aceste detonatoare au mai puțin de un *inch* lungime și o forță a naibii de mare. Ele nu declanșează detectorul de metale și sînt foarte greu de depistat cu razele X — visul oricărui terorist. Sînt suficient de puternice pentru a aprinde orice exploziv. Sînt suficient

de puternice pentru a topi aluminiul, bronzul — oricare din metalele moi. Detonatoarele obișnuite sînt mult mai mari și în nici un caz nu degajă atîta căldură. Ceea ce ne interesează pe noi este faptul ca aceste dispozitive sînt foarte, foarte mici sau foarte complicate sau ambele. Un mini-detonator este mult mai versatil decît detonatorul vostru standard. Or, cum trebuie să te dai peste cap ca să obții așa ceva, înseamnă că el a avut un motiv serios să le vrea.

— Adică ? întrebă Daggett. Încăperea nu avea ferestre. Se simțea claustrat.

— Ascultă-mă. Poți monta în serie două contacte barometrice. Le reglezi pentru altitudini diferite. Acest lucru îți permite să obții două faze. Îndată ce se presurizează cabina, se deschide primul contact barometric. Avionul decolează, se înalță tot mai sus și se deschide și al doilea contact barometric. Acest avion trebuie să se afle sus, desprins de sol. Depinde de efectul pe care îl urmărești.

— Dar... se auzi Daggett spunînd.

— Dar instinctul meu îmi spune altceva. Cu timpul, începi să miroși asemenea chestii, Michigan. Probabil că și tu ai căpătat acest simț în meseria ta. Deci, ce știu eu ? Îl știu pe Bernard, e un profesionist. Este suficient. E grijuliu. Nu a lăsat prea multe în urma lui, dar a lăsat destule. După părerea mea, prea multe.

— Avem prea multe brocuri de sîrmă pentru un singur dispozitiv. Prea mult silicon, două altimetre. Punem totul cap la cap. Răsfoi într-un teanc de fotografii alb-negru, făcute prin microscop. Prea mult, pentru un tip atît de atent ca Bernard, repetă el. Dacă ar fi să presupun — și presupun, doar — aș zice că a construit *două* detonatoare, Michigan. Noi știm că avea suficient material pentru două contacte barometrice și cum tocmai ai spus-o chiar tu, cumpărase două ceasuri Casio. Aș mai zice că asta înseamnă două detonatoare aproape identice unul cu celălalt. Meecham făcu o pauză, lăsîndu-i lui Daggett timp să asimileze această idee.

— Poate că-l ratase pe primul și a trebuit să construiască altul, sugeră Daggett, plin de speranță.

— Poate. Dar atunci de ce a cumpărat cîte două din *absolut* fiecare piesă ? Deci varianta asta nu ține.

— Înseamnă atunci că a construit două bombe. Asta e ?

— Două detonatoare *identice*. Da. Asta este ceea ce cred eu că ne spun dovezile.

— Și aceste contacte barometrice...

— Înseamnă că ambele erau destinate unor avioane, spuse Meecham, întrerupîndu-l. Mă tem că nu există nici o îndoială în această privință. Indiferent cine este omul vostru, el are suficient material să doboare două păsări.

Daggett îl aștepta pe Duncan în curtea din spate. Băiatul încetini scaunul cu rotile, coborî rampa din scînduri de lemn și se opri fără zgomot. O gaiță rîse dintr-un măr pădureț. Iarba trebuia cosită. Rampa trebuia vopsită. Geamurile trebuiau spălate. Doamna Kiyak scoase capul pe ușă, se uită la tată și la fiu și zîmbi. Se întoarse în casă, probabil ca să pregătească băiatului ceva de mîncare. Daggett era îngrijorat că băiatul nu petrecea destul timp cu copiii de vîrsta lui. Trebuia să facă ceva și aici.

Duncan era bosumflat. Daggett îi promisese că vor închiria, împreună cu Carrie, o căsuță pe țărmul Maryland-ului și că vor petrece următorul sfîrșit de săptămînă făcînd canoe. O promisiune pe care tocmai urma să o contramandeze din cauza evenimentelor din Seattle și a unui avion pe care trebuia să-l prindă în nouăzeci de minute.

Urma să apară și Carrie. Se chirci la gîndul ăsta. Oricît de mult vroia s-o vadă, oricît de mult o iubea și îi era dor de ea, nu avea nevoie de morală. Preocuparea sa pentru această investigație — ea îi spunea mult mai rău — le-a pricinuit multe „discuții aprinse".

O femeie care păşise efectiv în viața lui, sub forma unui agent imobiliar, salvîndu-i pe el și pe Duncan de greul primelor zile ale noii lor vieți. O femeie cu energii nesecate, ca

l-a preluat imediat pe Duncan. În timp ce se înfiripa legătura lor sexuală, Carrie preluase deja conducerea gospodăriei lor şi lucra cu Duncan, ajutîndu-l să treacă mai uşor peste dificultăţile şi obstacolele pe care le avea de întîmpinat zilnic. Era firesc ca mai curînd sau mai tîrziu să devină amanta lui Daggett. Dar acum, privind în urmă, totul părea mai curînd un aranjament, o convenţie, decît o legătură. Cu fiecare săptămînă care trecea, Carrie îşi asuma un control tot mai mare asupra vieţii lor. Din fire, era aprigă şi dominatoare; calităţile care la început o făcuseră de nepreţuit şi atît de atrăgătoare ameninţau acum să destrame tot ce crease ea.

Păşi în spatele scaunului ca să-l ajute pe băiat să ajungă la bara de ridicări în mîini, dar Duncan nu-i dorea ajutorul; apucă repede roţile şi, împingînd căruciorul de lîngă Daggett, se uită peste umăr ca să se convingă de avansul lui, de distanţarea lui. Apucă bara de jos, pentru ridicări în braţe, pe care tatăl lui o construise dintr-o conductă veche şi o pereche de căpriori, se prinse cu mînuţele lui mici de metalul lustruit şi se luptă să salte greutatea lipsită de vlagă a trupului său.

— Să te ajut, spuse Daggett, apropiindu-se repede de el.

— Pot şi singur, spuse băiatul. Dar nu putea. Se lupta, cu braţele tremurînde, abia reuşind să se salte puţin. Trase, cu faţa roşie de efort şi-şi scutură capul cu violenţă spre tatăl care se apropia.

— Nu, spuse el, lasă-mă. Încercă din nou şi apoi, încet, se prăbuşi din firavul succes pe care-l repurtase, înapoi în scaunul cu rotile.

Duncan dorea cu disperare să meargă într-o tabără de canoe pentru handicapaţi, sponsorizată de societatea ADD — Aventuri pentru dezavantajaţi şi invalizi — dar o primă condiţie, indiferent de vîrstă, era să ai forţă în partea superioară a trupului. Chiar la nivelul cel mai scăzut, tabăra de sfîrşit de săptămînă cerea cinci ridicări în braţe fără ajutor. Duncan mai avea de făcut peste două. Daggett dorea această tabără pentru fiul său, tot atît de mult pe cît şi-o dorea şi Duncan.

— Ce s-a întîmplat la Seattle ?

— Un cadavru. Au găsit un cadavru.

— Nu mai pricep nimic. Parcă erai pe urmele tipului care construiește bombe.

— Așa este. Dar trupul a fost găsit într-o fabrică de avioane iar bombele omului nostru sînt destinate avioanelor. Vrem să aflăm dacă există vreo legătură între aceste două elemente.

— Tu crezi că există ?

— Posibil. N-aș pleca acolo dacă n-ar fi extrem de important.

— Știu.

— Vorbesc serios.

— Știu. E-n regulă. Încercă din nou să se ridice.

Daggett își strecură mîinile puternice sub brațele băiatului, îl ridică și spuse :

— Hai să mai încercăm o dată. Dar îl durea. Știa că îl dezamăgise pe băiat. Duncan se trase în sus și cu ajutorul tatălui său reuși să facă o ridicare în brațe. Lucrau așa, împreună, de săptămîni, dar progresele lui Duncan abia dacă se puteau vedea. În vremea asta, Daggett agoniza, suferind să vadă picioarele fără viață ale copilului său bălăngănindu-se ca cele ale unei păpuși din cîrpe. Se îngrășase puțin în timpul convalescenței și trebuia să-și mai dezvolte încă forța brațelor. De cîteva săptămîni, Duncan începuse să folosească greutățile, după luni de subtilă presiune din partea lui Daggett. Parcă dovedea mai multă forță în brațe astăzi, i se păru lui Daggett și i-o spuse băiatului.

— Încă o dată, îl îndemnă. Făcură, împreună, o serie de cinci ridicări în brațe, după care Daggett îl reașeză, ușor, înapoi în scaun.

— *Singura soluție este să mergi pînă la capăt,* spuse el, citîndu-și tatăl care-i spusese același lucru, cu ani în urmă. Își imagina că cel puțin cincizeci la sută din chestia asta depindea numai de voință.

Carrie se apropia, venind din direcția casei, cu părul ei castaniu strîns sus, într-un coc simplu, din cauza căldurii, rochia

albă, din bumbac egiptean, scoţîndu-i în evidenţă pielea oacheşă de dedesubt. Sandalele i se băteau de călcîie. Îl enerva cînd se îmbrăca aşa, pentru că arăta al naibii de bine. Ştia că ea e conştientă de asta şi se întrebă cum reuşise să arate aşa. Ajunse la concluzia că era încă o manifestare a recentei sale independenţe. Ea avea propria ei părere despre cum ar trebui să arate vieţile lor, iar munca lui Daggett la FBI — în special încăpăţînata sa urmărire a celor responsabili pentru zborul zece douăzeci şi trei — nu-şi găsea locul acolo. Vroia ca el să-şi mute aptitudinile în sectorul particular, unde societăţile care asigurau servicii de securitate ofereau de două sau de trei ori mai mult. Ar fi vrut să se căsătorească, să aibă copii şi să plece din Washington. Îi spusese toate acestea foarte limpede, într-o noapte caldă, cu lună, cu nici trei săptămîni în urmă. Cînd planul se izbi de rezistenţa lui, ea deveni rece şi arboră aerul acesta de independenţă, hotărîtă să-şi urmeze calea. În ultimele şase zile rămăsese aici doar o singură noapte. De la această discuţie nu mai făcuseră dragoste.

În timp ce se apropia, sigură pe ea şi atîţătoare, el o observă, dar nu fu stîrnit de mersul ei uşor, de culoarea întunecată, de vară, a pielii sale. Puterea ei asupra lui, controlul ei scăzuseră cu fiecare noapte care trecea. Petrecînd mai puţin timp împreună, se îndepărtaseră unul de celălalt ; Daggett nu era mai aproape de a trece în sectorul particular decît fusese cînd începuse toată povestea asta. La apropierea ei, îl cuprinse efectiv teama.

Duncan îşi întinse gîtul înapoi, uitîndu-se la el şi spuse :

— Fii drăguţ cu ea. Daggett adulmecă o conspiraţie. Senzaţia se combină cu parfumul ei.

— Bună, îi salută ea pe amîndoi. Iar lui Daggett : Ce mai e şi cu povestea asta cu Seattle ? Am crezut că mergem la mare. Nerăbdarea i se citea în priviri.

— Şi eu am crezut la fel, spuse Duncan.

Era o conspiraţie. Se folosea acum de fiul său, împotriva lui.

— Datoria, spuse el, încercînd să-şi înfrîngă mînia.

— Nu-i adevărat, îl contrazise ea. Fiecare ofițer de teren face investigații în propria lui zonă. Tu singur ai explicat asta de atîtea ori. Poate că e vorba de *voluntari* ?

— Ei, da... interveni Duncan.

— Ați făcut repetiție împreună ? întrebă Daggett, amintindu-și întîlnirea cu Gloria, din aceeași dimineață. Se simțea încolțit.

— Ne-ai *promis* acest sfîrșit de săptămînă. Asta înseamnă *nimic ?*

— Și ce-ai vrea să-ți răspund ?

Se înroși la față.

— Exersează în continuare, îi spuse ea lui Duncan. Încleștîndu-se cu degete puternice de cotul lui Cam, îl trase mai departe.

— Nu poți face asta. Tu ai pus la cale acest sfîrșit de săptămînă ca să poată petrece și el, în sfîrșit, puțin timp pe apă, i-ai dat speranțe și *acum* dai bir cu fugiții. Ce-i cu tine ? Știi cît de mult rău îi faci copilului, purtîndu-te astfel ?

— Ei, stai puțin, spuse el, îndepărtîndu-i mîna. Tu îmi vorbești mie de copilul meu ?

— Cineva trebuie s-o facă. Stă toată ziua cu o femeie de șaptezeci de ani, care abia-și mai trage sufletul, cu tot ceaiul ei negru, chinezesc. Te-ai gîndit că este și el în creștere ?

— E ceva trecător.

— Da, *status quo,* asta e. Trecător permanent, nu ?

— A fost ucis un om. Un lucru important.

— Tu ai cerut-o, nu ? Probabil că a trebuit să te lupți ca să fii trimis acolo, nu ? De fapt, nu au ei nevoie de tine, acolo, nu-i așa ?

— Da, da și nu, dacă mă iei la bani mărunți. Detesta să fie înghesuit de ea. Îi displăcea atitudinea ei, apropierea ei, totul — dar mai ales faptul că ea avea dreptate.

— Du-te la mare, Cam. Nu vrei să fii cu mine, foarte bine. Dar sări peste Seattle. Te rog. Ia-l pe Duncan la mare și petrece puțin timp cu el.

— Am petrecut ceva timp cu el înainte de apariția ta.

Aceasta desăvîrşi ceea ce urmărea el. Carrie o luă de lungul curţii din spate, ca un incendiu favorizat de un vî bun. Ar fi vrut să alerge după ea, dar rămase locului ; îş notă de acest fapt.

— Drum bun, tată. Era Duncan, atîrnat de bară.

— E vorba de o crimă, Dunc. E important, spuse el, c dincolo de gazon.

— Atunci du-te, îi spuse băiatul tatălui.

Asta şi făcu, cîteva minute mai tîrziu.

4

Sîmbătă dimineaţa, în ziua de 25 august — după aproape două săptămîni de la explozia provocată de Backman la Aeroportul Naţional —, Daggett se afla în holul de la Seattle Westin. Îl reperă pe poliţist înainte de orice prezentare. Ochii negri ai locotenentului Phil Shoswitz priveau de pe un chip palid, rezultatul lungilor ore petrecute în spatele biroului. Avea o cămaşă albă, încheiată pînă sus, şi o cravată boţită. Pantofii cu talpă de cauciuc lăsau să li se vadă vîrsta, cu tocurile lor tocite şi vîrfurile scîlciate. Shoswitz se uită direct la Daggett ; şi el recunoştea, dintr-o privire, un agent FBI. Îşi strînseră mîinile şi se prezentară.

Shoswitz avea faţa suptă şi ochi negri, exagerat de mari. Un om care a avut, odinioară, simţul umorului, gîndi Daggett, cu surprindere. Cu o voce neobişnuită să fie contrazisă, acesta spuse :

— M-am gîndit să mergem direct la Duhning. Ne aşteaptă maşina, afară.

Daggett salută răcoarea aerului din Seattle. Îl sorbi cu nesaţ. Trenul suspendat trecea deasupra lor, cu feţele turiştilor la ferestre. Un vagabond acoperit cu o pînză de sac murdară

trecu, ținînd nesigur în mîini o ceașcă din plastic, cu cafea aburindă. Ochii lui înroșiți priviră drept prin Daggett.

— Ai mai fost vreodată pe aici ? întrebă Shoswitz, oarecum surprins.

Daggett făcea manevre să-l țină în stînga lui.

— Am lucrat aici, o vreme. Demult, în Epoca de Bronz. Aici am cunoscut-o pe nevastă-mea. Ne-am întîlnit într-un bar. Mi-amintesc pînă și formația care cînta acolo — Duffy Bishop și Rythm Dogs. Pentru un moment, care nu dură mai mult decît o clipire din ochi, se afla din nou acolo.

— Întotdeauna îmi amintesc lucrurile nesemnificative.

Shoswitz dădu din cap, cu tristețe.

— Mai ești însurat ?

Ar trebui să scriu asta pe mîneca de la cămașă, se gîndi Daggett.

— Nu, spuse el.

— Nici eu. Cred că meseria noastră e de vină.

— Mult mai des decît s-ar părea.

— Acum ești însurat cu contraspionajul, da ?

— Mai aproape de adevăr decît mi-ar face plăcere să recunosc. De fapt, cu antiterorismul. Antiterorismul internațional. Lucrez de trei ani în sectorul ăsta.

— Ai copii ?

— Un băiat.

— Eu am două fete. Habar n-am unde sînt acum. Ea a obținut băiatul ?

— Nu, eu.

— Ești un om fericit. În cazul meu, ăsta e lucrul cel mai rău.

— De cîți ani lucrezi în poliție ? întrebă Daggett. Nu se simțea bine să-i destăinuie unui străin povestea vieții lui și totuși — poate pentru că împărțeau aceeași insignă, același mod de viață ; poate pentru că împărțeau același eșec — simți că ceva îi unește. Shoswitz parcă îl cîntărise dintr-o privire.

— Eu ? De o veșnicie, tu ce crezi ?

O mașină neagră, obosită și cu o gaură de glonț într-un colț al parbrizului, se opri lîngă ei și urcară.

Șoferul, un sergent pe nume LaMoia, îmbrăcat mai bine decît majoritatea polițiștilor, conducea cu o mînă puternică, ca și cum s-ar fi apucat de picioarele unui miel. Părul negru, cîrlionțat îl purta lung și arbora un aer de încredere care se învecina cu înfumurarea. Daggett și Shoswitz se urcară în spate. Daggett era șocat de schimbările din oraș.

— Unele din ele sînt bune, altele, proaste, spuse Shoswitz. Făcură la stînga, înspre o autostradă aeriană care ducea spre sud. Comentară raportul preliminar și o discuție avută cu dr. Ronald Dixon, medicul legist.

— Să-ți povestesc cum se lucrează la Duhning, începu Shoswitz, în caz că nu știi : dacă vrem să stăm de vorbă cu oricare dintre funcționarii lor, o facem afară sau într-o încăpere pe care ne-o pune la dispoziție Serviciul lor de Securitate. Ei aranjează întrevederea, ora și locul, așa încît nu se fac prea multe valuri. Șerifului îi revine, în mod normal, sarcina de a se ocupa de omuciderile din Duhning. Din punct de vedere tehnic, este numărul lui, terenul lui — șantierul Duhning este atît de vechi, încît nu intră în jurisdicția orașului. Dar șeriful ne-a cerut ajutorul, ceea ce ne convine de minune. Pe LaMoia l-am împrumutat lor. Eu supervizez totul, de aceea mi-am părăsit biroul și-am luat-o la picior. Se opri, ca și cum i-ar fi lăsat loc lui LaMoia să intervină. Apoi, continuă.

— Prima idee : Duhning nu agreează prezența noastră acolo. Punct. Dar în cazul unei crime, nu prea au de ales. Problema este că vrem să rămînem în relații bune, deci fără scuturi sau artilerie grea. Mai mult ca sigur, vor fi însoțiți de grangurul lor, Ross Fleming. E un tip în regulă, unul dintre oamenii voștri de la FBI, pe care Duhning a pus mîna după pensionarea acestuia. Ne va introduce acolo fără tărăboi. Zona simulatoarelor nu este păzită, așa încît nici nu vom fi observați.

— Nu este păzită ? Am citit asta în raportul pe care ni l-aţi trimis prin fax, spuse Daggett. Cum e posibil aşa ceva, cu atîtea utilaje acolo ?

— Pe Fleming îl trec toate apele din cauza asta, răspunse LaMoia.

— Nu mă mir㠖

Shoswitz adăugă :

— O să înţelegi, cînd o să stai de vorbă cu el. Se ocupă de securitatea a o sută cincizeci de mii de angajaţi, răspîndiţi în toată lumea. Sînt o sută şi mai bine de uzine. Lucrează cu un buget fix, prioritate avînd contractele de apărare, urmate de cele aerospaţiale şi de inginerie. Simularea este, în esenţă, o facilitate avansată pentru formarea piloţilor de pe liniile comerciale. Aşa cum ne-a prezentat Fleming, pînă acum cîteva zile — pînă la această întîmplare —, simulatoarele nu reprezentau o prioritate pentru el. Uşile sînt prevăzute cu dispozitive de închidere cu cifru — rahaturi de genul ăsta —, dar atîta tot. Îmi pare chiar rău pentru el ; oriunde în altă parte, intrările prevăzute cu cifru şi intrarea pe bază de legitimaţie sînt considerate foarte sigure. Unul dintre oamenii lor a căzut în plasă şi acum toată lumea arată cu degetul. Adevărul este — vreau să spun că *noi* ştim cu toţii asta — că, dacă cineva vrea să pătrundă undeva, pătrunde. Nimic mai simplu.

Shoswitz trase aer printre dinţi.

— Fleming nu e prea încîntat de toată povestea asta. Dacă vrei părerea mea, a fost o treabă de profesionist. Aşa cum spuneam — au vrut, au intrat. Mai curînd sau mai tîrziu, o să vezi că tot despre bani este vorba.

— Există vreo dovadă în chestia asta ? Mă refer la Ward şi la bani.

LaMoia răspunse :

— Nu. Nimic. Nici o schimbare în modul de viaţă, nici o pistă care să ne ducă la cine ştie ce conturi secrete. Soţia lui spune că totul era absolut normal. Dar pe mine nu mă păcăleşte asta. Dacă vrei părerea mea, avea el o bucăţică bună pusă deoparte.

— Ce te face să crezi asta ?

— John are obiceiul să gîndească cu boașele, interveni Shoswitz. În locul tău, m-aș mai gîndi la asta.

— Atenție, conduc, spuse LaMoia. Smuci volanul ca să se facă mai bine înțeles. Toți trei izbucniră în rîs.

— Cînd o fată se apleacă deasupra fîntînii... ar face bine să-și ia pilula înainte, spuse Shoswitz.

— O lovitură sub centură, domnule locotenent !

— O *lovitură sub centură*... Acum înțelegi ? În orice, el găsește o aluzie la sex.

— *Motivul* pentru care am să afirm asta despre Ward, spuse LaMoia tare, încercînd să se apere în ochii lui Daggett, este abonamentul lui la meciuri. Vreau să zic că băiatul pretextează doar că se duce la Mariners, unde are un abonament permanent...

— Ceea ce, judecînd după cum jucăm, dovedește o inteligență limitată, adăugă Shoswitz. Închipuie-ți, mă fac vinovat de același delict. Și eu am abonament acolo.

— Dar nu apare niciodată înainte de ultima repriză, încheie LaMoia. Am făcut cercetări, pentru a confirma cele spuse de nevastă-sa. Ea pretinde că el *a fost* la meci. O persoană care avea locul alăturat lui — tot cineva cu abonament — afirmă că Ward apărea rareori înainte de repriza a noua. În seara cu pricina, nu s-a arătat deloc. Aruncă prin oglindă o privire spre Daggett. Concluzia — pentru unul care gîndește cu boașele — este că în timp ce nevesti-si îi vinde gogoși, cine știe cărei pipițe îi oferea cu totul și cu totul altceva.

— Putem afla cine este tipa ?

— Doar nu înghiți chestia asta ? protestă Shoswitz.

Daggett ridică din umeri. LaMoia îl salvă, continuînd :

— După părerea mea, nu poate fi decît cineva de la serviciu. Tipul este genul care lucrează douăsprezece ore pe zi, înțelegi ? Deci n-avea el timp să alerge în altă parte. Deci, dacă nu e o chelneriță sau ceva de genul ăsta, mă gîndesc că trebuie să fie cineva de la simulatoare.

— Iisuse ! lătră Shoswitz.

— Dar nici o idee despre cine ar putea fi ?

— Dacă Fleming n-ar fi fost atît de categoric cu noi, cerîndu-ne dovezi înainte de a-i interoga oamenii, de mult i-am fi luat noi la întrebări şi am fi văzut cine se înroşeşte, cine-şi încrucişează picioarele, mă rog... Dar aşa cum stau lucrurile...

— Poate că aici v-aş putea fi de folos. Dacă Fleming a fost unul de-ai noştri, există şansa să ne ajute puţin.

— Eu unul n-aş conta pe asta, spuse Shoswitz. Regula privind interogatoriile este o politică ; ea vine de undeva de deasupra lui. Or, şi acolo, sus, există o lume în mişcare. E la fel ca şi cu toate naţionalităţile de aici. Pentru orice fleac, ne obligă să facem adevărate cascadorii. Colaborează cu noi, în regulă, dar numai dacă şi cînd avem drepturi indiscutabile asupra unui caz. Altfel, preferă să se ocupe singuri de el. Să rămînă în familie.

— Hai s-o luăm şi altfel, sugeră Daggett.

— Adică ?

— Dacă Ward nu se afla la meciuri, înseamnă că se afla în altă parte, spuse el şi adresîndu-se lui LaMoia, adăugă: De intrat, a intrat aici cu maşina lui ?

— Da.

— Vom verifica deci registrele parcărilor Duhning în zilele şi la orele la care aveau loc meciurile. Poate că venea la lucru. Vom verifica apoi evidenţele tuturor parcărilor, mergînd poate pînă la şase luni în urmă. Ne vom ocupa doar de zilele şi orele la care aveau loc meciurile. Dacă nu vom afla destul de aici, vom face o verificare a cărţilor lui de credit, să vedem dacă n-a închiriat cumva o cameră la hotel sau dacă nu a plătit cine ştie ce altă „distracţie". Nu mă omor după ideea asta, dar îl vom scoate din groapă pe băiatul ăsta, îl vom mărunţi şi vom scormoni în el pînă vom afla unde pute.

— Să fiu al dracului, spuse LaMoia cu o voce plină de respect, pentru FBI pari un tip în regulă.

Daggett privi afară prin fereastra maşinii. Ucigaşul lui Ward putea fi în capătul celălalt al lumii în momentul ăsta sau putea fi într-o cameră de hotel din Seattle, bînd şampa-

nie, mîncînd somon afumat și minunîndu-se de pitoreasca încrengătură de vele albe din golful Elliot și Puget Sound, care se desfășura la picioarele lui.

— De mașina lui ce știți ? întrebă Daggett.

— Încă nu s-a găsit, spuse Shoswitz. Probabil că asasinul a scos-o de aici.

— Asta înseamnă că nu plănuise uciderea lui Ward, spuse Daggett. Dacă este ceea ce presupunem, dacă avem de a face cu un profesionist, atunci mai mult ca sigur că nu și-ar fi asumat riscul uciderii lui decît dacă ar fi fost forțat să o facă.

— De acord, spuse Shoswitz.

Macaralele din oțel se agitau să încarce containerele pe vase. Undeva în larg, un feribot mătăhălos naviga spre o direcție necunoscută. Ucigașul putea fi pe acest feribot. Putea fi pe unul din vapoarele pline cu containere. Putea fi oriunde. Putea avea asupra lui ceea ce construise Bernard. De-ar conduce LaMoia puțin mai repede. Poate c-ar trebui să sară peste vizitarea simulatorului și să înceapă direct cu reconstituirea mișcărilor mașinii lui Ward.

Shoswitz îi citi gîndurile.

— Te conducem în secția simulatoarelor, îți arătăm unde a fost găsit trupul și te punem în legătură cu Fleming. Oamenii tăi din Seattle au trecut deja pe aici, dar ne-au spus că te-au rugat să vii să-ți faci singur o idee.

— Asta înseamnă că ești expert, zise LaMoia, sau cam așa ceva.

— Sau cam așa ceva, repetă Daggett. Nu-și dădea seama dacă fusese sau nu luat peste picior.

— Ceea ce știm sigur, zise Shoswitz, este că unul dintre ei și-a vărsat prînzul sau cina în interiorul simulatorului.

— Cei de la laborator fac analiza conținutului vomei, să vadă dacă există o explicație medicală pentru asta. Microbi, mă rog. Dacă nu, înseamnă că unul dintre ei nu stătea prea bine cu dibla.

— În afară de asta, nu mai avem nimic, decît că Fleming crede că e vorba de informații din interior. Shoswitz se

ciupi de ureche. Daggett deschise fereastra. Își simțea pieptul ca într-o menghină. Aerul mirosea bine. Îi amintea de un restaurant din port și de niște vremuri când fusese atît de fericit. I se păru, dintr-o dată, că trecuse o viață de atunci.

Daggett, Shoswitz și șeful Serviciului de Securitate de la Duhning, Ross Fleming, făcură un lung tur al secției simulatoarelor. Fleming, un om energic, apropiindu-se de șaizeci de ani, cu părul cărunt tăiat scurt, cu ochi de un albastru intens, avea fața unuia care ascunde o mulțime de secrete și-și alege cu grijă cuvintele. Prefera să observe decît să speculeze, mestecîndu-și gîndurile în spatele unui chip impasibil, care nu lăsa să se vadă nimic. I se arătă lui Daggett locul ascuns de sub pardoseala dublă din camera computerelor, i se oferi un „zbor" în simulatorul nouă-cinci-nouă-șase-zero-zero și petrecu douăzeci de minute în biroul lui Ward, unde se afla altcineva acum, răscolind printre hîrtiile lui Ward și sperînd să dea de un fir. Fleming sugeră o vizită la locul unde se prezentau legitimațiile ; Daggett simți că este invitat să plece.

Atunci apăru și LaMoia, însoțit de o negresă atrăgătoare, din subordinea lui Fleming, arborînd un zîmbet prețios.

— S-a făcut, spuse el, întinzîndu-i lui Shoswitz o coală de computer.

— Așa de repede ? spuse Shoswitz uimit. Chiar și el părea surprins de eficiența propriilor săi oameni.

— Ce este ? întrebă Daggett, încercînd să-i întrerupă, dar fu cu desăvîrșire ignorat.

LaMoia îi răspundea superiorului său cu o încredere în care Daggett recunoscu succesul.

— Am telefonat la Administrația Parcărilor. Ward are trei bilete de parcare neplătite, toate în ultimele două luni. Am mai aflat că acum șase luni, Taurus-ul lui blocase un hidrant. Toate citațiile au fost emise în aceeași zonă.

— Salvarea noastră, îi spuse el lui Fleming, a fost faptul că voi computerizați totul. Foarte impresionant! Ei dețin toate datele astea, domnule locotenent...

— Exact, ce anume știm ? întreba Daggett.

Shoswitz îi întinse coala de computer, în dungi verzi cu alb. LaMoia explică.

— Mai întîi, am băgat în computer adresele tuturor celor care lucrează la simulatoare — asta, bazîndu-mă pe instinctul meu înnăscut. Și iat-o — bingo ! — a cincizecea pe listă. Locuiește exact în același cartier unde au fost emise *toate* citațiile lui Ward. O roșcată de treizeci și unu de ani ; nemăritată ; cu un trup tocmai bun de călărit sau cel puțin așa mi s-a spus.

— Sarah ? întrebă omul de la simulatoare, cu vădită uimire.

— Vezi, spuse LaMoia, vîrîndu-și în gură o lamă proaspătă de gumă de mestecat. Toată lumea o cunoaște.

Sala de consiliu avea o masă de oțel inoxidabil și sticlă, cu opt scaune capitonate cu piele neagră, o masă pentru documente, un ecran pentru proiecții, un telefon și un filtru de cafea în care aștepta un recipient cu cafea proaspătă. Fiecare își turnă o ceașcă. Daggett remarcă absența vreunui ceas. Nici o fereastră. Un ficus artificial, cu frunzele pline de praf. Singurul telefon avea cam vreo douăsprezece linii și o cutie atașată la el, al cărei rost, bănui el, era codificarea convorbirilor. Așa ar arăta armata dacă s-ar privatiza, gîndi el.

Sarah Pritchet era dulce foc. Era înspăimîntată de moarte și frica i se putea citi în ochii mari, verzi și în palmele umede, pe care Daggett le simți cînd îșI dădură mîna. Purta un costum kaki, un T-shirt alb, bine călcat, pantofi negri, din piele, cu tocuri, care-i întindeau foarte tare gambele. Avea părul roșu ca focul și atîția pistrui, încît ziceai că a fost stropită cu vopsea castanie, dîndu-i chipului ei un aspect de om rămas. Avea o expresie încordată, așa cum stătea în capul mesei, cu brațele încrucișate strîns. Costumul îi ascundea trupul de

priviri, dar nu și din fața imaginației. LaMoia știa el bine ce spunea.

Dă în oameni ca Sarah Pritchet, gîndea el. Dă tare și așteaptă să vezi dacă încearcă și ei să lovească. Daggett întrerupse tăcerea și spuse cu asprime :

— Doctorul Ward nu a fost la meci, marți seara. Sarah mai stătea încă în picioare. Nu-i oferise un scaun, pentru că nu vroia să se simtă în largul ei. Îi spuse că atît LaMoia cît și Shoswitz se ocupau de omucideri. Aceasta contribui la creșterea temperaturii. Cît despre Fleming, pe el îl știa. Atît timpul cît și asasinul lui Ward scăpîndu-i printre degete, Daggett simțea nevoia unei victorii. Își lărgi nodul de la cravată și-și desfăcu gulerul de la cămașă. Asta îl făcu să se gîndească la Backman ; tot cămașa asta o purtase și în ziua aceea și nasturele pe care-l cususe în loc nu se potrivea cu butoniera.

— Am crezut că doctorul Ward a fost acostat la meci de cei care urma să-l ucidă, dar acum știm că nu a fost așa. Domnișoară Pritchet, el nu a fost la meci.

Să scormonească în mintea unei femei deja distrusă de uciderea amantului ei, nu asta era ideea lui Daggett despre amuzament. Cu atît mai puțin expunerea, în public, a secretelor unui om mort. Cei doi avuseseră o legătură. Și ce-i rău în asta ? Dacă Ward ar fi murit într-un accident de circulație, nu s-ar mai fi făcut nici o investigație și ar fi putut muri cu secretul lui cu tot. Dar așa cum stăteau lucrurile, acesta trebuia scos la lumină, măcar în parte, și, dacă tot trebuia scos la lumină, atunci cel mai bun lucru pentru mersul anchetei era folosirea lui ca un avantaj. Înghesuie-l într-o fisură și proptește-te în el cu toată greutatea. Pînă la urmă crăpătura se va lărgi și fapteie se vor revărsa afară din ea.

— Vă putem duce în oraș. Vă putem preda unei polițiste care v-ar putea aranja părul. Am putea încerca să găsim alte dovezi, mult mai intime. Și atunci, laboratorul ne va putea spune cu certitudine dacă dumneavoastră sînteți într-adevăr femeia pe care o căutăm. Dar noi sîntem și pe urmele unui asasin, domnișoară Pritchet. E cu un cap înaintea noastră. Ca să fiu cît se poate de sincer, nu prea avem timp pentru

toate aceste examene de laborator. Deci, ceea ce sperăm noi este puțină colaborare. De fapt, sperăm într-un miracol, gîndi el, dar n-o spuse. Fără această colaborare, domnișoară Pritchet, tribunalele, presa și compania Duhning Aerospace se vor implica, toate, la modul *activ*.

— Nimeni nu dorește asta, adăugă Fleming. Îi privi cu aceeași spaimă pe care ar putea-o avea o fată față de tatăl ei.

— Pot să stau jos ? întrebă ea.

Trebuia să-și mențină controlul asupra ei. Nu-i răspunse. Întrebă cu voce necruțătoare :

— Doctorul Ward a fost sau n-a fost cu dumneavoastră în seara crimei ?

Spaima îi mări și mai mult ochii. Superbii ochi verzi, la fel de aprinși ca și culoarea părului ei.

— A *fost* ! E bine ? ! Da, a fost cu mine, răspunse ea. Am fost acasă la mine. A plecat la cea de a șaptea rundă.

— Luați loc, domnișoară Pritchet. Satisfacția pulsa în ei. Simți, pentru prima dată, aerul condiționat.

LaMoia scoase un mic casetofon din haină, îl puse pe masă, spuse în el data și ora, numi persoanele prezente, după care se uită în sus la Daggett, care începuse interogatoriul.

Sarah Pritchet răspunse timp de douăzeci de minute la întrebări privind legătura ei cu Ward și detalii din noaptea uciderii acestuia. I se dădu drumul după care, vreme de o oră și jumătate, Daggett, Shoswitz și LaMoia ascultară caseta și stabiliră o metodă de investigare mai riguroasă, pentru pauza de masă. Din cînd în cînd, își făcea și Fleming apariția, pentru ca apoi să ia și el parte la cel de al doilea interogatoriu.

Percheziția din apartamentul lui Sarah Pritchet, făcută de LaMoia și Daggett, cu un ofițer în uniformă postat în ușă, nu le oferi nimic interesant. Daggett verifică atît facturile telefonice, cît și cecurile anulate. LaMoia căută printre obiectele ei personale și articolele de toaletă. Dacă Pritchet mințea cu privire la gradul ei de implicare, ar fi fost nevoie de o echipă

de experți ca să dovedească acest lucru. Nimic din ce găsiră aici nu contrazicea povestea ei.

Se mutară cu cercetările afară, în parcarea pe care ea susținea că o folosea Ward ori de cîte ori putea și pe care cu siguranță o folosise în seara în care a fost ucis. Daggett își imagină că el este doctorul Ward, coborînd cu liftul la parter și ieșind prin ușa principală. Două clădiri cu birouri, cu ferestre placate, aflate de partea cealaltă a cvartalului I-5, blocau orice vedere înspre Sound. Un stol de pescăruși despică albastrul cerului. Deasupra lor, un avion cu reacție zbura în liniște peste Puget Sound. Vederea avionului îi reaminti lui Daggett care este ținta lui. Oricît de neclar se contura ea, nu putea exclude posibilitatea ca detonatorul lui Bernard să fi fost destinat unui Duhning nouă-cinci-nouă-șase-zero-zero. Sau era o pură coincidență ? Cu Bernard mort și cu doar cîteva fire, în orice zi putea fi retras de la această anchetă.

Dacă însă putea face dovada legăturii între asasinat și detonatoarele lui Bernard, ancheta rămînea în continuare a lui. Avionul pe care-l urmărea cu privirea devenea din ce în ce mai mic. Speranța sa că filiera Pritchet îl va duce cu un pas mai departe scădea aproape tot atît de repede.

Daggett cercetă parcarea, studiind petele de ulei, mașinile, rigola, tufele. Dacă ai fi ucigașul, unde te-ai ascunde ? Se întoarse și se uită la blocul de locuințe. Studie amplasarea parcării și legătura ei cu intrarea principală a clădirii. Încet, ca și cum ar fi lucrat cu un sistem de grilă, se dădu înapoi pentru a putea cuprinde cu vederea atît ferestrele clădirii, cît și intrarea principală. Ajunse pînă în colțul cel mai îndepărtat, unde un trailer dezafectat, asigura o ascunzătoare decentă. Cercetă zona cu atenție.

— Ce cauți ? întrebă LaMoia, venind după el.

— Cine știe ? Gumă de mestecat ? Mărunțiș ? Orice ar fi putut lăsa în urma sa ucigașul.

LaMoia începu să scotocească printre tufișurile scunde.

Daggett găsi o cutie de bere strivită, dar care se vedea clar că zăcea de mult acolo. Găsi o sticlă goală de ulei de motor și o vrabie moartă, victima clară a crimei unei pisici.

Penele jumulite se adunaseră într-o grămadă, în spatele uneia din roțile dezumflate ale trailerului. Două urme de cărbune pe marginea aripii îi atraseră atenția. Atinse una dintre ele. Cărbunele îi înnegri degetul.

— Cînd a plouat aici ultima oară ? strigă Daggett la LaMoia, care dispăruse în tufișuri.

— O să verific, dar am o bănuială că a fost luni noaptea. Poate duminică.

Daggett se lăsă într-un genunchi, măturînd asfaltul, cu ochii ca niște reflectoare. Se folosea de pix ca de o sondă, scormonind în grămada de pene maronii, din spatele roții trailerului. Găsi două mucuri de țigări. Unul, printre pene, celălalt, ascuns între roată și asfalt. Nu prea vechi, după cum arătau. Aruncate de un om care-l așteptase cu nerăbdare pe Roger Ward ? Hîrtia țigării era neagră, filtrul, auriu — scumpe, după cum arătau. Neobișnuite. Un european ? Îl cuprinse emoția.

Continuă să scormonească printre pene. Sub mucurile de țigări, sub o considerabilă cantitate de pene, descoperi un pachet mic, mototolit, purtînd încă o jumătate din învelitoarea de celofan rupt. Încă o dovadă ? Dacă ultima oară plouase aici duminică, după cum spusese LaMoia, înseamnă că această cutie a fost aruncată recent. Să fi fost marți noaptea ? Era el oare pe urmele celui care l-a omorît pe Ward sau pe urmele unui trecător nevinovat, care nu omorîse altceva decît cîteva minute, într-o parcare ? Ia-te după dovezi, își reaminti el. Ia-te după ce ți s-a pus la dispoziție, ai timp mai tîrziu să le descoperi semnificația.

Netezi cu pixul hîrtia mototolită și citi : Anbesol — pentru îndepărtarea temporară a durerilor de dinți. Poza arăta o măsea din care ieșeau fulgere.

— Poate că omul nostru are o măsea stricată, îi strigă el lui LaMoia.

— *Două jumătate*, îi răspunse LaMoia, făcînd aluzie la ora de sunat dentistul chinez.

— Ora de sunat orice dentist din oraș.

— Crezi ?

— Dacă ne-a oferit această pistă, bună sau rea, trebuie s-o urmărim, nu crezi ? Poate că așa îl înfundăm. Acesta poate fi un probatoriu concludent.

— Sau nimic.

— De acord.

— Locotenentului n-o să-i placă asta. E o chestie prea speculativă. Cred că e ceva mai mult pentru tine și pentru oamenii tăi.

LaMoia admise într-adevăr cu ei pungile de hîrtie și de plastic, așa cum nici o clipă nu se îndoise Daggett. Polițiștii de la criminalistică duc mereu cu ei aceste chestii. Împachetară și etichetară împreună descoperirile lui Daggett. După care îți extinseră suprafața de cercetare.

— Nu găsești chestia asta bizară ? strigă LaMoia, apărînd dintre buruienile crescute în neștire, ținînd în mîna înmănușată, cartoful cojit pe jumătate. Parc-ar fi un penis.

— Într-adevăr, recunoscu Daggett. Un falus cu un diametru de doi inci și lung de alți cîțiva, ținînd din baza secojită, asemenea unui penis, din scrot.

— Tipei îi plac groase, dar să nu intre prea adînc, spuse LaMoia, imitînd o clătinează de bineș.

— Roșu-caferiu, numărul 1. Îl studie. Știu eu, poate o fi ceva pentru homosexuali. Cum te-ai simți cu chestia asta în fund ? Făcu o mișcare care nu lăsa loc nici unui dubiu. Îi aruncă lui Daggett, care-l prinse.

Daggett îl răsuci în mînă. Miezul cartofului se oxidase în contact cu aerul.

— Cineva a pierdut ceva vreme cu el, spuse intrigat.

— Nu carnea e totul, ci mișcarea.

Era gata să-l arunce, cînd observă că o pată din negreala cartofului se lăsase pe mîna lui. Deci nu era doar oxidarea. Frecă degetele unul de altul și le duse la nas. Aspirînd, un nou val de emoție îi explodă în piept și se pomeni dorindu-și să creadă că aceasta era într-adevăr o probă concludentă pentru asasinul lui Ward.

— Tu ai auzit de prostia asta că, dacă-ți pierzi auzul, îți se ascute mirosul ?

— Nu, spuse LaMoia. Eu unul mă ţin cît mai departe de chestiile astea cu mirositul-şi-atinsul.

— Eu îţi vorbesc aici despre ştiinţă. Ştiinţă medicală.

— Eu unul n-am fost niciodată tare la ştiinţe. Cu excepţia anatomiei, adăugă el, repede. Dar asta, mai ales în afara programului de studiu.

— Tu nu te opreşti niciodată ? îl întrebă Daggett.

— Numai cînd îmi cere ea, răspunse iute LaMoia. Şi asta doar dacă sînt sigur că o vrea cu adevărat.

— Miroase aici, spuse Daggett, apropiindu-se de el, cu degetele împreunate.

LaMoia se dădu înapoi, brusc.

— Miroase, insistă Daggett. Duse degetele sub nasul acestuia. Mustaţa lui LaMoia tresări. Mirarea îi încreţea chipul.

— Gaze de eşapament ?

— Chestia asta poate că n-are nici în cîini nici în măgari cu nasul meu, îi răspunse Daggett.

O bună parte din după-amiaza şi din seara respectivă o petrecu la telefon, vorbind cu biroul din Washington şi încercînd s-o prindă pe Carrie. Se duse la Green Lake şi se plimbă puţin. Luă masa la Ray's Boat House cu prietenii de la Agenţie care-l „invitase" la Seattle. Vorbiră despre vremurile de odinioară şi băură prea multă bere. Vorbiră despre Bernard şi despre descinderea nemţilor la Der Grund.

— Crima de la Duhning e mîna lui Kort ? Ce crezi ? îl întrebă prietenul său. Crezi că există posibilitatea ca el să fie aici ? Era pentru prima oară că cineva spusese în sfîrşit asta, deşi atît Backman cît şi Pullman se gîndiseră la acelaşi lucru. Daggett nu ştia cum să răspundă. Omul adăugă :

— Mie mi se pare foarte posibil. De aceea te-am şi invitat aici. Bernard reprezintă Der Grund, Kort reprezintă Der Grund. Bernard construieşte un detonator. Kort nu poate fi găsit nicăieri. Vreau să zic că cineva trebuie să planteze bleastîmăţia aia într-un avion sau ce alt rost are ? Or, asta e treaba lui Kort, nu ?

— Noi *credem* că asta e treaba lui Kort. De fapt, aşa cum se înlănţuiseră lucrurile, el *ştia* că asta era treaba lui Anthony Kort. A cui altcuiva ? Dar în calitate de ofiţer anchetator, el nu putea da glas unor asemenea convingeri, înainte de a avea probele care să o susţină.

— Asta e tot ce pot spune.

— O parte din mine speră că este aşa ; o parte speră să nu fie aşa.

— Te înţeleg.

Nimeni nu putea înţelege în întregime aşa ceva, gîndi Daggett. Dar de ce să te cerţi cu un prieten ? De ce să te cerţi, în general, dacă nu din cauza berii şi a oboselii ? Dar vroia să se certe. Vroia să se descarce puţin.

— Te fac un bowling ?

— Aş prefera să găsim un baseball mecanic şi să-mi fac puţin mîna.

— N-am auzit de aşa ceva pe aici. Dar ştiu un bowling deschis pînă la miezul nopţii.

— În regulă.

— Au şi bere.

— Din ce în ce mai bine.

— Mai joci baseball ?

— Nu. De multă vreme. Prea scump. Am jucat o vreme baseball la WMFO, ca lansator rapid. Tot pe atunci îl antrenam pe fiul meu, la juniori. Ce vremuri frumoase. Ceva căzu între ei, ca o placă de oţel. Daggett se simţi complet singur. Amintiri licăreau în galbenul şi în spuma berii.

— Da, zise prietenul său, într-un tîrziu. Unde ziceai că mergem ?

A doua zi, puţin după prînz, Shoswitz îl întrerupse pe Daggett care tocmai scria un raport. LaMoia şi alţi cinci sergenţi sunaseră la toţi dentiştii, vreme de aproape trei ore. Daggett se pregătea să renunţe la speranţa asocierii soluţiei de Anbesol cu un tip cu dureri de măsele. Aşa se întîmplă de obicei : trebuie să renunţi cu desăvîrşire, înainte ca norocul

să-ți surîdă din nou. Speranța este cel mai mare dușman. Shoswitz avea o energie neostoită. Avea ticul de a-și masa umărul și își fixa cu greu privirile pe ceva.

— S-ar putea să ai dreptate în ce privește soluția de Anbesol, îi spuse el lui Daggett. Patru cabinete dentare diferite au primit, în cursul zilei de marți, telefoane de la un străin de oraș, care avea nevoie de o intervenție urgentă.

— Dacă medicul legist are dreptate în ce privește sugrumarea, se prea poate ca ucigașul nostru să nu fi plănuit uciderea lui Ward. Dacă pornim de la această idee, atunci înseamnă că își făcuse planul să mai rămînă în oraș pînă miercuri sau joi.

Shoswitz dădu din cap.

— Sau chiar vineri. Indiferent cine e, s-a înscris pe lista de așteptare, la patru cabinete, de miercuri pînă vineri. Și a dat tuturor recepționerelor un număr de telefon și de cameră, în cazul în care va apărea un loc pentru el. Două dintre ele au lăsat mesaje, dar tipul n-a mai trecut niciodată pe acolo.

— Un număr de telefon ? întrebă Daggett. Adică avem un număr de telefon ?

— Hotelul Mayflower Park. E un loc drăguț, vechi, pe Olive Way.

— Putem merge pe linia asta ? întrebă Daggett. Din punct de vedere legal, vreau să zic.

— Trebuie să mă sfătuiesc cu băieții tăi de la FBI, spuse Shoswitz. Nu mă pricep la percheziții și sechestre cînd e vorba de asemenea situații. Dar au imaginație, găsesc ei o soluție. Shoswitz îi dădu lui Daggett carnețelul cu numele și adresele dentiștilor. Încercuit cu cerneală, în mai multe culori, așa încît să-ți sară în ochi, era scris : Hotel Mayflower Park, camera trei sute unsprezece.

— Am avut puțin noroc, îi spuse lui Daggett agentul special Frank Macalister, în timp ce-și strîngeau mîinile în

holul hotelului Mayflower Park. Norocul umblă în grupuri mici, își spunea Daggett. Dar ghinionul, pur și simplu îți scapă de sub control.

Vocea lui Macalister suna forțat, ca și cum fără acest efort ar fi putut fi ascuțită, efeminată. Macalister era negru, înalt, bine ras, un bărbat serios, cu privire preocupată. Mergea repede, fără să se uite dacă Daggett se ținea după el.

— Tipul de la trei-unsprezece lăsase instrucțiuni clare la recepție, în sensul că nu vroia serviciu de cameră, pînă la plecare. Le spusese că obișnuiește să vină la ore bizare și că nu-i pasă dacă i se schimbă prosoapele. Cererea asta a fost făcută miercuri, cît se poate de devreme — de fapt, marți noaptea.

— Timpul se potrivește, spuse Daggett. Probabil că nu vroia să știe nimeni că a plecat ? Ce zici ?

— Merge.

— Înseamnă c-am pus mîna pe cine trebuia.

— Dacă e așa, și-a frînt singur gîtul, fără să aibă habar. Conform cererii sale, femeia de serviciu n-a intrat în camera lui pînă azi dimineață, spuse el, uitîndu-se peste umăr la Daggett. Intrară în lift. Ușile se închiseră și liftul porni lin. Macalister mirosea a after shave.

— Gunoiul hotelului nu se ridică pînă azi după-amiază. Tot ce au scos femeile din camera lui se află în sacii ăștia de gunoi. I-am rugat să amîne ridicarea lui, ca oamenii noștri să aibă timp să scormonească. Știm, după chitanțe, că suspectul a folosit serviciul în cameră destul de mult. În locul lui, eu aș fi făcut o curățenie ca lumea înainte de a o șterge. Aș fi făcut lună. Mi-aș fi luat cît mai multe măsuri de prevedere. Dar, dacă a aruncat cumva o chitanță la gunoi, atunci aceasta ar putea fi pentru noi cartea lui de vizită. Numărul camerei sale figurează pe chitanță. Se opri. E cu bătaie lungă, dar este, totuși, ceva.

Daggett nu se gîndea că este cu bătaie lungă. Lui, chestiile astea îi spuneau al naibii de mult. Sugeră alte cîteva lu-

cruri după care s-ar putea uita pentru identificarea gunoiului : mucuri de ţigări auriu cu negru, o cutie goală de soluţie de Anbesol, o pungă de tîrguieli sau o chitanţă pentru un cartof. Macalister se uită ciudat la el. Daggett îi explică :

— Blocase ţeava de eşapament a maşinii lui Ward cu un cartof.

— Corect.

— Şi acum, maşina. Nu poţi circula în oraşul ăsta fără maşină. Hotelul trebuie să aibă un loc de parcare pentru clienţii săi. Ne-ar putea da numărul de înmatriculare al maşinii omului nostru.

— În regulă. Mă ocup eu de asta. Dacă avem un număr de maşină, avem şi o agenţie de închiriat.

— Am putea vorbi şi cu femeia de serviciu.

Macalister dădu din cap, aprobator.

— Am şi vorbit la recepţie. Ne-o trimite sus.

Macalister introduse o cartelă de plastic în gaura cheii şi deschise uşa.

— Chei electronice, spuse el, cu dezgust. Unde o să ne ducă toate astea ?

Era o cameră micuţă, dar plăcută, cu o cuvertură de pat din creton roz cu negru bătînd în verde, draperii de culoarea migdalei şi încărcată cu prea multă mobilă : o canapea, o masă, patul şi biroul. Nu rămînea prea mult spaţiu pentru locatari. Atît Macalister cît şi Daggett erau echipaţi cu mănuşi de plastic. Uşa se trînti în urma lor. Claustrofobia îi redeşteptă lui Daggett senzaţia de urgenţă. Poate că ucigaşul lui Ward fusese în această încăpere. În patul acesta a dormit, la masa asta a stat. Cît de aproape de el *erau !* Nu contează cît de mică era, dar era o victorie care trebuia repede savurată.

Daggett se duse la fereastră şi privi la maşinile, la camioanele şi la autobuzele de jos.

— Avem nevoie de toate detaliile pe care le putem obţine, îi spuse el lui Macalister ; ce a mîncat, cantitatea şi

mai ales *marca* ţigărilor fumate, dacă obişnuia să facă duş sau baie — totul şi orice poate arunca o lumină asupra lui. Macalister dădu din cap, obişnuit cu asemenea pretenţii. Cei doi cercetară camera, încetul cu încetul, cu capetele plecate. Băieţii de la laborator vor găsi ei ceva, întotdeauna găsesc ei ceva. Iar dacă aceasta îl va putea ajuta să-şi ducă ancheta mai departe, rămîne de văzut.

Se auzi un ciocănit în uşă şi Macalister deschise. O vietnameză ruşinoasă, care se prezentă drept Karen Xi. Era o femeie mărunţică, cu pieptul plat, cu mîinile bătătorite, cu părul strîns la spate cu o clemă din plastic alb, cu flori albastre. Avea dinţii încălecaţi şi un ten smead, impecabil.

— Nu aveţi de ce să vă temeţi, spuse Macalister.

— Da.

— De fapt, ne-aţi putea fi de un deosebit ajutor.

— Da. Îl privea sceptic, cu coada ochiului.

— Azi dimineaţă aţi făcut curăţenie aici.

— Da. Curăţenie generală.

— Curăţaţi mai serios cînd pleacă cineva dintr-o cameră, da ?

— Da.

Daggett se întreba dacă era oare prea mult să-i ceară femeii să-şi amintească în mod special de această cameră.

— Aveţi în grijă o mulţime de camere, continuă Macalister, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile.

— Multe camere.

— Probabil că le luaţi la rînd, cameră după cameră, fără să le acordaţi prea multă atenţie. Nu ?

Ea dădu din cap, ridică din umeri şi se uită cu inocenţă la ei. Tot mai părea speriată.

— Mărturisesc, *eu* unul nu le-aş acorda prea multă atenţie, o încurajă Macalister.

Zîmbi, dar îşi ridică mîna să-şi acopere gura, nepermiţînd acelor dinţi cumpliţi să se vadă.

— Nu vă amintiți nimic deosebit în legătură cu această cameră ?

— Ba da, îmi amintesc.

— Ocupantul ? sări Daggett, întrerupîndu-i și aleșindu-se cu o privire enervată, din partea lui Macalister.

— L-ai văzut ? întrebă Macalister. Îl ții minte ?

— Nu pe el. Nu de *el* îmi amintesc. *Camera*... o cameră curată. Foarte curată și ordonată. Ușor de făcut curat.

— Curată ? întrebă Daggett. Tocmai o astfel de informație spera el să obțină — arunca o lumină asupra personalității omului lor.

— Cînd faci curățenie în camere, observi.

— Sînt convins, spuse Macalister. Ochii lui îi cereau se oprească, dar Daggett nu se putu abține.

— Fuma ? întrebă el.

— Da.

Privirea lui Macalister devenise severă, dar Daggett era de neînduplecat.

— Îți amintești cumva cum arătau țigările lui ? Ce culoare aveau ? întrebă Daggett.

— Nu. Nu-mi amintesc. Fuma. Lăsa fereastra întredeschisă.

Daggett se apropie de fereastră și studie cu mai multă atenție clădirea și ieșirile de incendiu. În caz de nevoie, putea oare fugi cineva prin această fereastră ? Da, putea, credea el. Ieși pe aici, îți dai drumul pe cornișa aceea. Posibil. Oricum, lași fereastra întredeschisă, ca să poți ieși cît mai repede.

— Cei de la amprente să se ocupe în mod special de locul ăsta.

— Ai văzut vreodată o armă, un cuțit, ceva de genul ăsta ? o întrebă Daggett.

— Nu. Nimic de genul ăsta.

— A vorbit cu tine ? întrerupse Macalister.

— Nu. Nu l-am văzut niciodată. A făcut ceva omul ăsta ?

Invizibilitatea asasinului îi enerva pe Daggett. Mai întîi la Duhning, acum aici.

— *Nimic* deosebit ? Chiar nimic ? izbucni Daggett, dezamăgit, enervîndu-l şi mai mult pe Macalister.

— Ba da, spuse ea, atrăgîndu-le atenţia cu vocea ei ascuţită şi cu ochii dintr-o dată mai luminoşi, mai plini de neastîmpăr.

— Măscaua ! Radia. Doar nu găseşti o măsea în fiecare zi

5

ANTHONY Kort se chirci în timp ce examina, cu mînerul cauciucat al periuţei de dinţi, locul gol, tot numai o rană, din spatele gingiilor. Arăta groaznic acolo, în spate. Falca era atît de suptă în partea aceea, încît fusese nevoit să înfunde un tampon enorm între obraz şi gingie, în încercarea de a echilibra expresia feţei. Dacă a existat vreodată o veveriţă americană, ei bine, aceea sînt eu, gîndi el. Nu-i păsa prea mult de asta : nu mai semăna deloc cu el, dar asta era în avantajul lui.

Se simţea epuizat după călătoria cu trenul : nu putuse dormi, prea frămîntat de repercusiunile şi de măsurile care urmaseră după omorîrea neintenţionată a lui Roger Ward. Ultimele cîteva zile fuseseră agitate ; nu-i plăcea la Los Angeles.

Se uită din nou la ceas, să vadă în ce zi era : 27 august. Două săptămîni de la explozia care-l ucisese pe Bernard. Cu puţin noroc, spre sfîrşitul acestei după-amieze, nefericita pierdere va însemna ceva. Bernard, prin gestul său, devenise dintr-o dată nemuritor : mai trăia încă, prin detonatoarele pe care le lăsase în urma lui.

Monique Cheysson apăru la uşa camerei sale de hotel din Los Angeles fix la ora nouă şi treizeci. N-o mai văzuse de aproape doi ani, dar îi recunoscu imediat chipul, chiar deformat de vizorul uşii.

Îi deschise.

Intră învăluită în parfum de mosc şi foşnet de haine de calitate. Avea în mînă o mapă neagră.

Kort întoarse cartonaşul agăţat de mînerul uşii, pe care era scris „Nu deranjaţi" şi închise bine uşa. Zăvorul îi asigura izolarea. Cu o mişcare teatrală, Monique se întoarse spre el, ca un model versat, la sfîrşitul paradei. Monique era întotdeauna pe scenă.

O perdea de păr negru, fin, cădea exact pînă la umeri, unde se bucla înspre interior, cu mult rafinament. Un breton lăsat lung îi scurta fruntea şi încadra o faţă care era numai ochi cafenii, pometi şi buze roşii. Îşi perfecţionase expresia calmă, apărînd pe jumătate adormită sau gata de culcare. Încrederea în sine atrăgea atenţia asupra ei din celălalt capăt al încăperii — era vecină cu aroganţa. Avea umeri drepţi, sîni ridicaţi şi o talie atît de mică, încît se gîndea că o poate cuprinde în cele două mîini.

De săptămîni întregi se gîndea la ea în fel şi chip.

— Ai avut probleme ? o întrebă el.

— E aici, răspunse ea, arătînd spre mapă. Accentul ei abia se mai simţea. Dacă ar încerca serios, ar putea fi uşor luată drept americană.

— Ce s-a întîmplat ? Reveni pe pămînt. Şi-o imaginase seducîndu-l. Îşi imaginase o reeditare a celor petrecute la Frankfurt.

Îşi aminti, cu deosebită claritate, de prima întîlnire cu ea. Îşi amintea gerul, răsuflarea lui albă, nasul care-i curgea. Era atît de frig, încît faţa ei era ascunsă de masca de gheaţă de pe parbriz. Un Mercedes argintiu, desigur, furat, cu numere furate. Paşaportul lui este fals şi deci şi identitatea lui ; totul în

legătură cu el este fals. Portiera înghețată opune rezistență la încercarea lui de a o deschide. Ea se apleacă peste banchetă și împinge în ea, deschizînd-o. O vede pentru prima oară prin geamul plin de chiciură, îi vede hotărîrea de pe chip, roșul din obraji, eșarfa din mătase, ochelarii de soare întunecați. Ceva obișnuit în cazul unor operații de acest gen, ei nu se mai văzuseră pînă în momentul în care, în sfîrșit, portiera se deschise. Cum reușește Michael asta, nimeni nu știe. Antrenamentul, calculele logistice...

— A naibii mașină nu vrea să pornească, spuse ea furioasă și el o plăcu pe loc.

— Valiza ? o întrebă el.

— E în portbagaj.

Se uită la ea cu o expresie care punea la îndoială inteligența acestui gest și ea îl întrerupse, înainte de a apuca să zică ceva.

— Acolo unde este locul valizelor. Mai ales al *acestei* valize. Credeai că am de gînd s-o țin pe bancheta din spate ?

Da, îi plăcea de ea. În ciuda faptului că arăta strigător de bine, nu se simte atras fizic de ea. Trecuseră doi ani de cînd soția lui își luase viața și în acest timp nici măcar o dată nu simțise cea mai mică dorință pentru o altă femeie. Doar disperare. Se hrănește cu disperare, așa cum o căpușă se hrănește cu sîngele unui cîine vagabond. Aceasta îi dă o motivație. Îl forțează să se dedice scopului. Tocmai această disperare transformase un văduv neconsolat într-un ucigaș. Nu-l cunoaște pe acest ucigaș — niciodată nu va încerca să-l cunoască — , dar nu-l cunoaște nici pe celălalt bărbat, soțul unei femei și tatăl unui copil, cu o viață normală, pe care-l lăsase în urmă. Nu vrea să-l cunoască. Are țelul lui. Este suficient. Îi va ajunge.

— Eu sînt Monique, zice ea.

Se trezește privind-o fix.

— S-a întîmplat ceva ?

— Nu, nimic.

— Ești franțuzoaică, remarcă el.

Ea trecu peste asta.

— Nu știu de ce sînt așa nervoasă, dar sînt. Nu e chiar atît de greu ceea ce trebuie să facem, nu ?

— O să se potrivească geanta ?

— Bineînțeles, dar te previn că hotelul ăsta este imposibil. Niciodată n-am văzut atîta lume.

— Și orarul ?

— Da. L-am verificat.

— Atunci e perfect. N-ai nici un motiv să fii nervoasă.

— Nervii mei îmi spun altceva.

La stop, mașina se poticnește, scrîșnește și e gata să moară, în ciuda eforturilor unei baterii terminate. Știe exact cum se simte bateria asta.

— Stai, îi spune. Oprește radioul, pe care ea îl dăduse încet, dar nu-l întrerupsese. Oprește și ventilatorul. Rînd pe rînd. E-n regulă. Încearcă din nou. Cineva din spate îi claxonează.

— Du-te dracului, spuse ea, privind în oglinda retrovizoare.

— Nu-i da atenție.

În sfîrșit, mașina reveni la viață.

— Mașina asta idioată ! Frigul ăsta idiot. Urăsc Frankfurt-ul, spuse ea.

— Trage în spatele autobuzului ăsta, îi dictează el.

— Doamne, am ajuns ! Și uite, autobuzul a ajuns mai devreme. Ah, Doamne. Se uită la el cu o privire îngrozită, ca și cum ar fi fost vina ei.

— Nu, spune el, căutîndu-și ceasul sub mănușă. A sosit exact la timp. Oprește aici.

În timp ce ea o ia mai departe, după colț, el intră cu valiza în holul plin ochi cu sute de alte bagaje. Abia te poți mișca de atîtea bagaje. Un cuplu în vîrstă, evident în întîrziere, își pune genții printre celelalte și pleacă să se alăture grupului, pentru ultimul mic dejun gratuit. Dacă poți conta pe ceva în ce-i privește pe americani, gîndi el, este că nu vor refuza niciodată un mic dejun gratuit.

Traversează holul cu valiza în mînă. Monique își făcuse bine treaba. Iată, în marea sutelor de bagaje se află zece,

poate cincisprezece valize negre, Samsonite, identice. Exact ca cea pe care o are și el în mînă. Își croiește drum prin înghesuiala asta și pune valiza alături de una din gemenele ei. Cu spatele la recepția asaltată de aceste plecări masive, scoate cartea de vizită de pe una din ele și o atașează la valiza lui. Nu-i ia mai mult de zece secunde. Gata, a făcut-o. Toate aceste valize vor fi încărcate de șofer în autobuz, printre ele aflîndu-se și valiza înlocuită de el. La aeroport, cînd se va face recunoașterea bagajelor, fiecare valiză își va găsi stăpînul. Schimbînd etichetele, s-a asigurat că și această valiză va fi revendicată. Va rămîne un singur Samsonite în plus, care nu va fi revendicat de nimeni. Conform regulamentului, acesta nu va fi încărcat în avion. Cînd e vorba de grupuri mari, asemenea greșeli se întîmplă frecvent. Nu se va face mare caz. Valiza va fi returnată la hotel sau va fi distrusă pe aeroport, de către serviciul însărcinat cu securitatea. În locul ei, va fi urcată în avion înlocuitoarea acesteia, cu bomba lui Bernard înăuntru.

Își trage fularul pe față și-și mișcă mîinile înmănușate, ca un om care se pregătește să înfrunte gerul năprasnic. Numai ochii i se văd deasupra fularului, parcă ar fi un proscris dintr-un western.

Mercedes-ul îl așteaptă. Aplecată peste capotă, curăță parbrizul de gheață. Simte în rărunchi o tresărire de dorință. O senzație atît de străină, încît cu greu își dă seama ce este. Urcă în mașină. Se urcă și ea, la volan.

Merg, vreme de trei ore, spre un hotel-cabană în stil bavarez, unde trebuie să rămînă trei zile. Tot timpul drumului, ea vorbește. Dar lui îi place, se bucură, așa cum se bucură un orb cînd își recapătă vederea. E mai bine de un an de cînd n-a mai petrecut atîta timp împreună cu cineva.

— A avut loc o mică schimbare de program, îi spuse ea, în timp ce parchează mașina. Trebuie să stăm împreună.

— Ce ?

— Michael a insistat.

— Imposibil. Vom lua două camere.

— Dar *sînt* două camere. E un apartament. Sîntem înregistraţi ca un cuplu căsătorit. Găseşti chiar atît de neplăcută ideea ?

— Nu e asta.

— Atunci ?

— Două camere.

— Ascultă, paşaportul meu poartă acelaşi nume cu al tău. Vom împărţi deci acelaşi apartament. Ce-i rău în asta ?

— Trei zile. Vom sta aici *trei* zile fără să avem ceva de făcut.

— Cîtă dreptate are el.

— În ce privinţă ?

— Zicea că eşti întins ca un arc. Spunea că ţi-ar prinde bine vacanţa asta.

— Ce ştie el ?

— Multe. Iar tu greşeşti. Mă refer la aceste trei zile. La faptul că nu vom avea nimic de făcut.

— Am ceva de făcut ?

— E vorba de trei *nopţi*. Sînt numai două zile. Şi să nu te frămînte gîndul că te-ai putea plictisi. Ştiu să creez atmosferă.

— Asta e mîna lui Michael, spuse el, simţind o conspiraţie.

— Bineînţeles. În *totul* e mîna lui Michael. Nu ? Relaxează-te, eşti pe mîini bune. Zîmbi. Pe mîini minunate.

Merse în spatele ei, ca un căţeluş ascultător, pînă la pupitrul recepţiei, se trecură în registru şi luă cheile.

— Numai o geantă ? întrebă fata cu chip de heruvim din spatele pupitrului. Avea cosiţe blonde şi sîni enormi. Pe buze, roşu intens.

— Da, răspunse Monique, pînă să apuce Kort să scoată un cuvînt. Nu avem nevoie de prea multe haine, zise ea, făcînd cu ochiul, în timp ce adăuga :

— E aniversarea noastră. Îşi strecură braţul pe după braţul lui şi-l conduse spre lift. Simţi în obraji un val de căldură. Stingherealа este un sentiment la fel de străin pen-

tru el, ca și neliniștea pe care o simțise puțin mai devreme, în sală. *Un teren necunoscut.* Nu se simte în largul lui.

Sînt doar de cîteva minute în cameră, cînd li se aduce o sticlă de șampanie.

— Nu am comandat așa ceva, spune el băiatului. Bănuitor ca întotdeauna.

— Cu complimentele directorului, domnule, spune băiatul, făcîndu-și loc și punînd șampania pe masă. Își caută de lucru, așteptînd bacșișul. Kort se conformează și băiatul pleacă.

Monique apare val-vîrtej din dormitor și ia cartea de vizită aflată lîngă pahare.

— Ciită atenție, spune ea.

Îi dă bilețelul. Ea a și scos poleiala și garda. Răsucește dopul. Acesta explodează cu zgomot din sticlă și, instinctiv, mîna lui caută pistolul.

Stă așa, cu mîna sub haină — ea clătinînd din cap spre el — și se gîndește că poate ea are dreptate, poate că este într-adevăr puțin cam tensionat.

— Citește biletul, îi zice ea, turnînd în pahare.

Și el citește : „La mulți ani. Să vă simțiți bine la noi."

Ea se îndreaptă spre televizor și-l pune pe CNN. Urmăresc, un minut, știrile. Nimic, încă.

Kort se uită la ceas.

— Relaxează-te, spune ea, întinzîndu-i un pahar. Avem tot timpul din lume.

Ridică paharul spre el și din nou zîmbetul acela. Și el știe la ce se gîndește ea. Și el știe că-i va face plăcere.

Se gîndea că nimic nu se poate repeta aidoma ; nimic nu mai poate fi la fel. Timpul nu vindecă rănile, el le provoacă.

Își pune mîinile pe șolduri, provocatoare.

— Ai avut probleme ? repetă ea. Gata cu problemele. S-a *terminat*, spune ea. Nu vezi asta ? Nu *simți* asta ? L-au arestat. L-au băgat la mititica ! Doamne, ce ușurare am simțit cînd am aflat-o.

Îi ardea fața.

— Ușurare ? Cum poți spune așa ceva ? Michael e la *pușcărie*. Va face închisoare probabil pe viață. Iar tu... tu le porți ca și cum ar fi o sărbătoare.

— *Este* sărbătoare. Sîntem liberi ! S-a *folosit* de noi. De mine, timp de aproape trei ani ; de tine, de cîtă vreme ? De cinci ani ? De cîți ? Sau poate de *prea* mulți ? Poate că asta e problema.

— Dar cu Der Grund, Cauza, cum rămîne ? Văzu o umbră de vinovăție în ochii ei și în clipa aceea știu că o poate recîștiga. Ai devenit ca toți ceilalți ! Renunți înainte de a fi realizat ceva. Răcnea. Traversă camera și dădu televizorul mai tare. Urmărea CNN-ul zi și noapte.

— Ți-a spălat creierul. Ai uitat cum ne-a șantajat ? Cum îl poți ierta pentru asta ? Eu, una, nu pot. Și nu-l voi ierta. Acum plătește pentru asta. O merită. Pentru ce aș uita acești ultimi doi ani ? Dă-mi un motiv ca lumea.

Se gîndi o clipă și-i răspunse în cuvinte pe care știa că ea le va accepta.

— Pentru că va avea grijă să fim prinși dacă această operație nu va fi dusă la bun sfîrșit. Făcu o pauză, lăsînd timp cuvintelor să fie asimilate. Chiar și din pușcărie. Privea cum înțelegerea își făcea loc pe chipul ei.

— *Singura* cale de a scăpa din chestia asta — dacă asta este ce-ți dorești — este să ducem la bun sfîrșit această operație. Gata cu Der Grund, gata cu alte acțiuni. E cît se poate de simplu. Îți poți *cumpăra* libertatea, Monique. Amîndoi ne putem cumpăra libertatea. Gîndește-te bine.

Monique se plimba prin cameră, cu mîinile în buzunare. El era mai implicat în operația asta decît era ea. Unul dintre cei pe care intenționa să-i ucidă, actualul președinte al societății EisherWorks Chemicals, era cel pe care-l considera el răspunzător pentru malformațiile cu care se născuse fiul său și pentru distrugerea familiei sale. Avea nevoie de Monique ca să poată duce acțiunea la bun sfîrșit. Să te înhami de unul singur la o operație de asemenea proporții era aproape de neconceput.

— Ce operație ? Glumești ? Sîntem ologiți. Am rămas ca un cîine în trei picioare. Se uită la el cu neîncredere.

— Om fi noi ca un cîine în trei picioare, dar încă mai putem mușca ! Bătu cu degetele în geantă, unde se afla detonatorul și se apropie de ea. Se simțea minunat de puternic. Din cauza conținutului genții sau din cauza ei ? Vroia să fie a lui. Chiar aici. Chiar acum. Asta nu avea nimic de-a face cu dragostea. Nimic de-a face cu sentimentele. Era puterea. Voia ca ea să i se supună în întregime, să i se deschidă, să capituleze. Cînd atingea extazul arăta ca o fetiță — aproape ca și cum plăcerea era durere. Își amintea foarte limpede asta. Doamne, ce mult o dorea.

— Un cîine cu *două* picioare, rectifică ea. Nu am mai rămas decît noi doi. Nu ? Se prăbuși pe marginea patului. Se așeză alături de ea.

— Un cîine cu două picioare încă se mai poate tîrî. Un cîine cu un singur picior nu mai poate decît să se întindă pe jos și să aștepte să moară. Eu nu voi face asta. Refuz să fac asta.

Se lipi de el, cu tot trupul.

— Și acum ce facem ?

— Acum avem puțin timp de omorît, triumfă el. Întinse mîna și-i desfăcu primul nasture. Ea îi dădu una peste mînă dar el știa că nu asta vroia ea.

— Spune-mi, zise ea.

Desfăcu și al doilea nasture.

— Voi doborî două avioane. Unul aici, apoi altul, la Washington. S-a zis cu EisherWorks.

— Același lucru l-ai spus și la Frankfurt.

— Adevărat.

— Și cum intenționezi să faci asta ? L-ai omorît pe Eisher ; l-au înlocuit...

— Cu Hans Mosner, o întrerupse el. Dar dacă pentru el acest nume însemna ceva, pentru ea n-ar fi putut niciînd însemna același lucru. Mosner fusese cel care răspundea de fabrica din Duisberg, cînd emanațiile toxice au otrăvit regiu-

nea în care locuia el și au otrăvit sarcina soției sale. În prezent, Mosner era președintele societății EisherWorks.

— Mosner va pleca la Washington. El este una din primele noastre ținte.

— Mai multe ținte, spuse ea, privindu-l sceptic.

Un porumbel poposi pe fereastră. Aripile îi erau decolorate din cauza aerului poluat. Nu puteai vedea mai departe de o jumătate de milă, atît de groaznică era atmosfera aici. Se simți ispitit să-i atragă atenția asupra poluării. Asta ar fi făcut Michael.

— E mai complicat. O să înțelegi. Cînd o să vină vremea, o să înțelegi.

— Ce să înțeleg ? întrebă ea.

Cu cît știa mai puțin, cu atît era mai bine, dar era totuși ispitit să-i spună, deoarece planul era atît de complex. Această complexitate îi intensifica sentimentul de putere, de superioritate. Era nerăbdător să povestească *oricui*. Singurătatea sa din ultima lună, săptămînile în care a stat ascuns, înainte de operație, era cît pe-aci să cadă pradă senzației de confort pe care i-o trezea compania ei.

— E mai bine să nu știi chiar totul. Ce pot să-ți spun este atît : avionul pe care-l vom face să se prăbușească astăzi transportă ingrediente cheie pentru fabricarea pesticidelor care nu pot fi vîndute în Statele Unite din cauza reglementărilor privind alimentele și medicamentele. Deci, pentru a eluda legea, o sucursală a societății EisherWorks fabrică ingredientele aici și le expediază în Mexic, unde sînt combinate pentru a se obține exact pesticidul prohibit aici. Acest pesticid va fi folosit la culturile agricole mexicane care, după recoltare, vor fi trimise pentru consum înapoi, în Statele Unite. Un cerc perfect. Dar gata, astăzi s-a terminat cu această ipocrizie. Și acesta este doar preludiul.

— Adică ?

Nu intenționase cîtuși de puțin să-i spună atît de multe, dar se pornise și asta îi făcea bine.

— La Washington va avea loc o reuniune. Între cei mai grei. Vor fi acolo Mosner, William Sandhurst, de la BiGe-

neer, Matthew Grady, de la ChemTronics, Douglas Fitzmaurice, Elizabeth Savile, Howard Goldenbaum. Capii celor mai mari societăți. M-am săturat să tot retez degete și membre. E timpul să retezăm capul.

Simți înflăcărare în glasul ei. Recunoscuse toate numele, exact cum se așteptase el.

— Să-i omorîm pe toți ? Adică... se vor afla cu toții în același avion sau cum ?

— Sau cum. Dacă-ți pui mintea, *orice* devine posibil. Părinții tăi nu ți-au spus niciodată asta ? O să vezi. Îi deschise al treilea nasture. Da, totul era posibil. Ea aproape că nici nu băgă de seamă. Își strecură mîna înăuntru și-i cuprinse sînul. Mîna i se umplu cu o căldură pe care o resimți direct în vintre.

— Cînd îți pică în mînă așa ceva, nu te mai grăbești.

— Îți bați joc de mine. Te urăsc.

— Fac dragoste cu tine.

— Nu înainte de a-mi spune ce anume urmează să facem.

— Nu pot. Oricum, ți-am spus mai mult decît ar fi trebuit.

— Nu, nu mi-ai spus. Se uită în sus la el și ochii ei reconsiderară situația. Mai sînt deci și alte metode să te fac să vorbești. Zîmbi. Îi atinse sînii ușor, cu degetele, și simți cum îi răspunde.

Se întreba dacă erecția lui era rezultatul atingerii de ea sau al extraordinarului sentiment de putere pe care îl resimțea acum. Arătă spre televizor.

— Televiziunea este singurul lucru care stă de vorbă cu oamenii. Singurul lucru pe care ei îl ascultă. Deci, le vom umple ecranele cu puțin adevăr, așa, pentru variație. Puțin scandal, la orele de vîrf, e întotdeauna bine venit. Cei de la CNN ne vor iubi pentru asta.

Zîmbea. Avea un zîmbet frumos, ademenitor și viclean ; o femeie plină de secrete sexuale. Unul din aceste secrete îl știa deja, din experiență proprie : nu trebuia decît să-i mîngîie ușor buzele cu vîrful degetelor și focosul ei era gata

aprins. Nu mai întîlnise niciodată o femeie atît de senzuală, atît de dependentă de sexualitate.

— Mi-a fost dor de tine.

— Eşti un mincinos.

— Asta mi-e meseria, spuse el, făcînd cercuri, cu degetul pe buzele ei roşii, moi, pînă cînd ea îl sărută şi apoi îl înşfacă, sugîndu-l, învăluindu-l cu limba.

Gata cu vorbele. Îşi scoase degetul umed din gura ei şi cotrobăind jos, pe trupul ei, îi găsi sfîrcurile tari. Se simţi triumfător, parcă ar fi reglat ceasul unui detonator. Următorul lui obiectiv, după asta. Patruzeci şi şapte de secunde, îşi aminti.

Monique începu să tragă de catarama de la curea. Dar acesta nu era numărul ei. Îi desfăcu încet picioarele, cu vîrful degetului său priceput şi făcu acolo cercuri mici, pînă cînd ea capitulă, de bună voie, în faţa plăcerii.

Totul era acum la locul lui. În ciuda răpăitului inimii sale, în ciuda durerii din falcă, se simţea relaxat. Lucrurile au mers chiar foarte bine. De fapt, mult mai bine decît sperase el.

Treizeci de minute mai tîrziu, aşternutul zăcea îngrămădit şi aerul mirosea a ea. Fusese apropierea violentă a doi oameni într-un adăpost antiaerian, o apropiere fără viitor. Erau uniţi. Erau din nou o echipă.

— Cum îţi poţi aminti asemenea lucruri ? întrebă ea, chiar într-atît se aseamănă femeile între ele ?

Să îndrăznească oare să-i mărturisească că între Frankfurt şi acum nu a mai existat decît o singură femeie care a însemnat un dezastru total ? Să îndrăznească să-i ofere această putere asupra lui ? Mai bine nu, gîndi el. Odată ce-ai cîştigat colina cea mai înaltă, nu o mai predai tu de bună voie.

— Nu m-ai sărutat deloc, spuse ea, atingîndu-i obrazul supt.

— Fii fericită că n-am făcut-o. Trebuie să merg la dentist. E foarte rău. Am făcut o infecţie. Dar trebuie să mai aştepte. N-am vreme de ea.

— Ce rău trebuie să te doară.

— Supraviețuiesc eu.

— Asta n-ai de unde să știi.

O vreme tăcură amîndoi.

— Am supraviețuit Frankfurt-ului, îi reaminti el.

— Asta a fost altceva.

— Dar nu foarte diferit.

— La Frankfurt nu eram numai noi doi. Eram sprijiniți de întreaga organizație. Nu e cîtuși de puțin același lucru.

— Dar nici chiar atît de diferit. Se simțea bine. Datorită ei își regăsise buna dispoziție.

— Unde o să te duci, după asta ?

— Totul a fost pregătit pentru *amîndoi* dacă va fi nevoie.

— Mie îmi place unde sînt acum, spuse ea. Va trebui să plec ?

— Poate că nu, minți el. Mai vedem.

Nu-i mai rămăsese timp pentru duș. Se șterse cu prosopul și-și dădu din nou cu deodorant.

— Mai bine te-ai îmbrăca, spuse el, uitîndu-se la ceas. Își băgă niște Anbesol în locul rămas gol după ce-și scosese măseaua, se chirci tot și așteptă ca acesta să-și facă efectul. Cînd rana deschisă începu să amorțească, spuse :

— E timpul să pornim.

Suburbia întinsă a orașului Los Angeles îi înghiți între cvartalele cu locuințele lor asemănătoare, cu cîte trei dormitoare și garajele anexă. Multe pajiști deveniseră maronii din cauza secetei prelungite. Doi băieți blonzi, bronzați, fără cămăși pe ei, alergau pe scîndura cu rotile. Kort era fericit că se află la adăpostul confortabil al furgonetei cu aer condiționat.

— Ai ales bine cînd ai închiriat-o, spuse el.

— Tu ai spus că trebuie să fie mare.

Aprobă din cap. Ura mașinile mici.

— Ai de gînd să-mi spui ce facem sau trebuie să ghicesc singură ? Cine este acest Dougherty ?

— Un mecanic la compania AmAirXpress. Fiind o companie pentru transportul de mărfuri, AmAirXpress foloseşte o pistă de zbor diferită. Or, tocmai asta mă interesează.

— Dar te pot introduce *eu* pe platformă, Anthony. Totul a fost aranjat cu săptămîni în urmă. Doar ne-ai angajat în calitate de consilieri. De ce ne-am obosit atît dacă nu ne folosim acum de asta ?

— Ne *folosim*.

— Dar ce nevoie avem de Dougherty ? Nu înţeleg.

— E vorba de noile măsuri de securitate.

— Evidenţa intrărilor şi ieşirilor ?

— Exact. Tu mă poţi introduce în zonă, dar tot am nevoie de o legitimaţie autentică să pătrund în spaţiul de întreţinere al companiei AmAirXpress, venind dinspre platformă. Niciodată n-aş putea pătrunde acolo prin intrarea rezervată personalului. Nu transportînd ceea ce transport eu. În afară de asta, este mai mult ca sigur că paznicii companiei AmAirXpress îl ştiu bine pe Dougherty. Trebuie deci să intru dinspre platformă. Acolo sînt numai maşini. Intrările de acolo sînt computerizate. Doar acolo îi pot păcăli, dîndu-mă drept Dougherty şi avînd permisul lui.

— Deci îi furăm legitimaţia ?

— Dacă informaţia Grecului este corectă — şi era, în Seattle —, atunci Dougherty e un beţiv. Văduv de curînd. Îi furăm legitimaţia, lăsîndu-l cu o mahmureală zdravănă.

— Eu cred că le-ai supralicitat posibilităţile. Cînd se schimbă tura, practic, se află pe platformă *mii* de oameni din personalul de deservire a aeroportului şi a avioanelor. Te-ai uitat vreodată pe hubloul unui avion ? Zîmbi. Ai dreptate, nu-ţi place să zbori. Cum el continua să tacă, ea începu să vorbească. De data aceasta vorbăria ei permanentă îl enerva; însemna că era nervoasă.

— Sigur, au introdus acest nou sistem de evidenţă a intrărilor, dar nimeni nu-i acordă prea mare atenţie. Ştiu că nici noi n-ar trebui. Poliţia Aeroportului ştie că sînt vulnerabili dinspre platformă, dar paza lor este foarte strînsă la în-

trarea pasagerilor, care îi preocupă, de fapt, cel mai mult. Cine să anticipeze un plan ca al nostru ? Pur şi simplu, nu sînt pregătiţi pentru aşa ceva.

— Foarte posibil, dar nu vreau cîtuşi de puţin să risc.

— Şi care e rolul meu la Dougherty ?

— Eşti asistenta mea, o informă el. Un bărbat însoţit de o femeie intimidează mult mai puţin decît un bărbat singur.

Tăcu şi începu să-şi pregătească seringa, sperînd că va tăcea şi ea. De două ori trebui să-i reamintească să fie cu ochii pe şosea. Prea multă vreme fusese singur. Era enervant cum îi mai mergea gura.

— Ce-i administrezi ? întrebă ea, de îndată ce termină de umplut seringa şi din nou aplicase pe ac protecţia de plastic.

— Alcool etilic. O sută optzeci tărie.

— Pare cam mult.

— Dacă i-am ghicit bine greutatea, n-o să-l omoare.

— Eşti chiar atît de tare la ghicit greutatea ? întrebă ea, trăgînd de bluză în jos.

Se uită la ea.

— O sută şase, răspunse el.

Apucă volanul cu amîndouă mîinile, privind ţintă înainte.

— Să nu-l omori, spuse ea. După care, rămase tăcută.

Trecură pe lîngă un grup de copii, în costume de baie, care dansau sub jetul violent al unui hidrant. În timp ce Monique încerca să-i ocolească, Kort ridică mîna ca să-şi ascundă faţa. Îl îngrijora aparenta lipsă a acestor instincte la Monique. Furgoneta hurducăi peste şanţurile pline de gunoaie şi noroi închegat, care tăiau drumul. Lucrări de canalizare. Parasolarul lui Kort căzu şi el îl împinse la loc. Cînd trecură de numărul 11345, desenat cu vopsea galbenă, în dreptul curbei, îi făcu semn fetei să tragă pe dreapta.

Căsuţa avea tot farmecul unei cutii de pantofi prevăzută cu ferestre. Peluza, de dimensiunile unei mărci poştale, şi singura tufă a proprietăţii erau victima neglijării. O antenă TV, ruginită, într-o rînă, pe acoperiş.

Monique își încinse o eșarfă albă de șifon și-și puse o pereche de ochelari de soare.

— În regulă, zise el, simțind în piept propria sa emoție. Să mergem.

Deschise ușa furgonului și păși într-un cuptor. Gîtul îl ardea. Ochii îl înțepau. Aerul era toxic. Acest lucru nu făcu decît să-i reîntărească loialitatea față de Der Grund. Oamenii și politicienii tratau problemele privind mediul înconjurător ca și cum acestea ar fi putut fi rezolvate fără eforturi, ca și cum ar fi avut la dispoziție douăzeci sau treizeci de ani ca să se gîndească la soluții. Era momentul să se treacă la acțiune.

Se apropiară de ușa de intrare. Un melc de grădină își întinsese urma mucilaginoasă de-a lungul treptelor din ciment care duceau la ușă. Kort călcă cu tocul pe melc și-l transformă într-o pastă. Monique se mai uita încă în jos la dîra maronie, cleioasă, cînd Dougherty deschise ușa.

Dougherty avea mîinile greoaie, aspre, ale unui pescar, ochi albaștri, cu vinișoare de sînge, și arăta fie ca după o beție, fie în toiul ei.

Maioul făcea reclamă la berea Dos Equis. Din cauza blugilor pe care-i purta, Kort presupuse că nu ieșise încă în dogoarea de afară. Kort i se adresă cu o voce plictisită și plină de nerăbdare:

— Kevin Dougherty?

— Da.

— Bill Rembler, de la SCI — Societatea Internațională pentru Consultații în Probleme de Securitate — domnule Dougherty. Dînsa e Linda Martin, adăugă el, întorcînd capul înspre Monique, care arborase un zîmbet forțat. E o chestiune de serviciu. Putem sta puțin de vorbă? Înăuntru, departe de căldura asta, dacă nu vă supărați.

Dougherty ridică puțin din umeri și se dădu într-o parte, evident luat pe nepregătite și nesigur pe el. Exact cum îl voia Kort. Interiorul casei era posomorît. Draperiile trase izolau casa de vecini, dar o izolau într-un sens disperat. Mirosea a umezeală, ca o haină veche aruncată, găsită în tu-

fișuri. Livingul era ticsit cu veselă murdară. La televizor era o emisiune de divertisment, în care foste celebrități, arătînd jalnic, îi puneau întrebări unei gospodine durdulii, puțin prea fardată și care vorbea strident, cu accentul hîrîit al celor din Sud. Ochii lui Dougherty se întoarseră spre televizor, la programul lui întrerupt.

— Despre ce este vorba ?

Kort bägă mîna în buzunarul de la piept și pretinse că citește hîrtia pe care o scoase de acolo.

— Lucrați la Duhning, pentru AmAirXpress. La întreținere, specifică el.

— Exact, confirmă Dougherty.

— Dumneavoastră, ca și prea mulți alții, continuă Kort, jucîndu-și rolul. Este vorba despre o posibilă breșă în sistemul de securitate, domnule Dougherty. S-a făcut apel la agenția noastră, deoarece Poliția Aeroportului crede că au fost falsificate cîteva legitimații de intrare pe platforma LAX. Treaba noastră, spuse, arătînd spre el și spre Monique, este să strîngem toate legitimațiile personalului de întreținere. Urmează fie să căpătați un permis temporar, fie să vi se returneze legitimația veche. Trebuie să ne asigurăm că nici una din legitimații nu a fost contrafăcută. În regulă ?

— Legitimația mea nici n-a fost atinsă, spuse Dougherty, cu voce uscată. Vă pot economisi timpul.

— N-are a face, spuse Kort pe un ton hotărît. Aceasta e procedura. Știți și dumneavoastră cum e. Mîna lui Kort găsi, în buzunar, seringa.

— Mai bine mi-ați mai spune o dată cum vă cheamă, pe amîndoi, se corectă el, incluzînd-o și pe Monique, și mi-ați permite să dau un telefon. Îl privi pe Kort în ochi.

— Să vă spun ceva, domnule Dougherty, zise Monique cu o voce ascuțită. Puteți da oricîte telefoane doriți, e bine ? Dar aceasta nu schimbă cu nimic lucrurile, din punctul de vedere al meu și al lui Rembler. Păși în fața lui Kort. Mai avem de strîns, pe ziua de astăzi, încă douăzeci și șapte de legitimații ca asta. Afară sînt un milion de grade, zise ea, începînd să umble, spre a-i distrage atenția lui Dougherty. Kort își

pregătea, în buzunar, seringa. Nu tocmai aşa plănuise el lucrurile. Un milion de grade, continuă ea. Şi asta e perioada mea din lună, dacă înţelegi ce vreau să zic şi nu mă simt prea mărinimoasă. Aşa că ce-ar fi să sari peste telefon şi să ne dai legitimaţia ?

Kort se apropie de el din spate, ca să-l sugrume — nu ca să-l omoare pe Dougherty, aşa cum greşise cu Ward, ci doar ca să-l reducă la tăcere şi să-l aducă într-o stare de inconştienţă. În acelaşi timp, cu mîna dreaptă scoase seringa din buzunar.

Dougherty îl simţi. Cu un urlet puternic, omul acesta greoi se întoarse şi-l prinse pe Kort de braţ, trîntindu-l la pămînt. Seringa îi zbură din mînă şi căzu pe covor.

Dougherty o zbughi spre uşă. Kort sări în picioare, îl ajunse din urmă şi-i dădu o lovitură greşită în rinichi. Dougherty se poticni. Kort îl trase în jos. Dougherty se prăbuşi sub greutatea lui Kort, căutînd aer. Monique îi dădu lui Kort seringa, pe care acesta o înfipse în gîtul flasc al lui Dougherty, injectîndu-i tot conţinutul. Dougherty clipi cu ochi sticloşi, bîlbîindu-se în încercarea de a spune ceva. Deveni tot mai incoerent şi cîteva minute mai tîrziu îşi pierdu cunoştinţa. Minute lungi pentru Anthony Kort.

— Iisuse, spuse Monique. Tremura.

Kort scoase un oftat de uşurare. Se descurcase bine fata. Ridică de păr capul greu şi-i dădu drumul să cadă pe covor, direct în nas.

— E dus, spuse, scoţînd două perechi de mănuşi chirurgicale din buzunar şi întinzîndu-i una şi lui Monique. Îi dădu batista lui.

— Uşa, îi porunci. Hainele, pielea de pe gît. Să nu-ţi scape nimic.

— Pielea ?

— Am pus mîna pe gîtul lui. Ei pot lua amprente chiar şi de pe piele. Pot lua amprente de pe haine. Practic, de pe *orice*. Nu şterge, freacă, aşa cum ai spăla rufe.

— Eu *nu* spăl rufe.

Monique ieși cu furgoneta din autostrada San Diego și ajunse la un semafor pe Century Boulevard.

— Și acum, trece-mă înăuntru.

— Fii *liniștit*, Anthony, spuse ea cu condescendență. Te pot băga și lăsa înăuntru și pot ieși apoi fără nici o problemă. E un lucru pe care îl fac aproape zilnic.

— Dar la Washington, îi reaminti el.

— LAX este un loc bătătorit de mine. Vin mereu aici. Acum ești pe terenul meu. Relaxează-te, știu exact ce fac. Își continuă drumul trecînd prin alte semafoare pe verde și o luă dincolo de indicatoarele marcînd sosirile și plecările curselor LAX. După alte cîteva cvartale, numărul și calitatea clădirilor scăzu și atunci, avînd la stînga lor întinderea stearpă, trecură de diferitele birouri, magazii și hangare aparținînd companiilor furnizoare, inclusiv cîteva companii de transport de mărfuri, toate împrejmuite cu garduri din lanțuri articulate, prevăzute deasupra cu sîrmă ghimpată.

Furgoneta încetini.

Bătăile inimii lui Kort se intensificară.

Monique băgă mașina într-o parcare aglomerată și opri motorul.

— Salopeta lui e acolo ? îl întrebă pe Kort, arătînd spre sacul acestuia.

— Da.

— La fund ?

— Da.

— Bine. Dacă, din întîmplare, vor verifica sacul — ceva ce n-am văzut încă *niciodată* — voi inventa repede o scuză, cum că am avea nevoie de un stingător pe unul din camioanele noastre. Tu nu spui nimic.

— Nu trecem printr-un detector de metale ?

— Aici ? Dumnezeule, nu. Tot ce ne preocupă este ca oamenii care pătrund aici să fie angajații noștri. Nu ne apucăm noi să cotrobăim în toate sufertașele. Nu uita, acesta este un furnizor particular, angajat de AmAirXpress pentru asigurarea pazei. Ei lucrează pentru *mine*, nu invers. Eu sînt cineva, aici — avantajul de a face parte din conducerea se-

diului central. Studiase, pe hîrtie, felul cum erau amplasate facilităţile. Acum le urmărea cum prindeau viaţă, în timp ce părăsea furgoneta parcată, luînd-o pe jos. Din această parcare nepăzită, la stradă, trebuia să treacă prin postul de control particular, despre care ea tocmai îi vorbise şi să intre în platforma păzită care adăpostea facilităţile şi locurile de parcare ale companiei de aprovizionare cu alimente, In-Flite Foods. Alături de postul de control, se afla o poartă prin care se asigura accesul vehiculelor în zona păzită, deşi era încuiată şi folosită rar. Vehiculele de pe platformă erau alimentate şi întreţinute în perimetrul postului de control, pentru a evita lungul proces de verificare a acestora. Camioanele cu alimente treceau printr-unul din cele trei puncte de control ale Poliţiei Aeroportului, unde erau supuse, incidental, unui control atent. Din acest motiv alesese Monique varianta de a-l introduce pe Kort pe jos, pe la intrarea rezervată celor de la In-Flite.

Conform planului, ajunseră aici cînd parcarea roia de lucrători care făceau schimbul de tură. Spre uşurarea lui Kort, văzu că aproape fiecare dintre aceştia avea fie o geantă de umăr, fie o sacoşă, fie un sufertaş, exact aşa cum îi spusese Monique. O luă după o Monique sigură de ea, spre interminabila coadă de la poartă, care se mişca însă surprinzător de repede. Aşa cum spusese Monique, paznicii se asigurau doar că fiecare lucrător purta ecuson. Părea că nici măcar nu-şi acordau timpul de a compara chipurile cu fotografiile.

Se opriră în faţa paznicului.

— Monique Paine, spuse ea şi arătă cu degetul spre ecusonul pe care-l prinsese de bluză. De la biroul din Washington. Aveţi un permis de trecere pentru oaspetele meu.

Paznicul verifică o listă, trecînd cu degetul de-a lungul ei, apoi dispăru şi reapăru cu ecusonul alb, din plastic, destinat vizitatorilor.

— Dînsul e domnul Anthony, spuse ea.

Monique îi dădu lui Kort ecusonul. Acesta şi-l prinse la buzunar şi cei doi trecură mai departe. Se rupseră repede de

ceilalți, rămînînd singuri și se îndreptară spre un grup de mașini parcate.

— El Al-ul nu-i aici, îi spuse el, încet.

Ea zîmbi.

— Uite-l acolo, îi arătă, făcîndu-i semn în direcția unei limuzine cu un logo alb, In-Flite, pictat pe portiera șoferului. Urcă-te. Eu mă duc după chei.

Kort o ascultă, simțindu-se prost pentru că trebuia să primească ordine.

De pe ramele ferestrelor clădirii modeste în care intră ea, vopseaua cafenie era mîncată de vreme și căzută. Clădirea în sine era o cutie mare, cu un singur nivel, înconjurată de pereți din oțel ondulat, de un bej murdar. În locurile în care apa se scurgea de pe acoperișul plat, vopseaua era decolorată și pătată. Gardul din lanțuri cu zale care înconjura această parcare interioară arăta suficient de ruginit ca să poată fi rupt doar trăgînd puțin mai vîrtos de el. Machiajul și peruca făceau și mai de nesuportat căldura și așa neplăcută. Făcu tot posibilul să împingă această stare de disconfort undeva, într-un compartiment nefolosit și s-o încuie acolo.

— Totul e aranjat, spuse ea, urcîndu-se lîngă el, pe bancheta șoferului.

— Mi-am adus aminte de porecla ta, îi spuse el pe un ton sentimental, pe care nu și-l recunoștea. Porecla îi răsărise în minte în clipa în care se uitase la ea, ca amintirea spontană a cuvintelor unui cîntec, numai la auzul melodiei.

— „Unique", spuse ea. Mi-a plăcut porecla asta. Crezusem că ai uitat-o.

— Nu, sigur că nu.

O luă cu mașina spre platformă, de-a lungul culoarului de circulație, marcat. Intră pe un drum ocolit, pentru a ajunge în partea cealaltă, unde se afla spațiul de întreținere al companiei AmAirXpress.

— Știi ce ai de făcut, nu ?

Ea nu-i răspunse. În schimb îl întrebă :

— Mă cauți cînd ajungi la Washington ?

Scoase permisul pentru vizitatori și-și agăță de salopetă legitimația lui Dougherty. Banda magnetică de pe spatele acesteia era cheia sa pentru poarta electronică aflată doar la cîțiva pași mai încolo. Apucă sacul de voiaj în care se afla extinctorul. Îi dădu ei permisul de vizitare.

— Ai grijă să-l dai înapoi, da ? întrebă el, retoric.

— O să am grijă de *toate*, Anthony. Îi ură, din ochi, noroc.

— „Unique", spuse el, deschizînd portiera. Ți se potrivește.

6

ECHIPA care se ocupa de cercetări găsi măseaua duminică dimineaţă. Potrivit legii lui Murphy, sacul de gunoi în care se afla aceasta era unul din ultimii în care căutaseră. Dar conţinutul lui se dovedi a fi o adevărată mină de aur pentru tehnicianul de la laborator : măseaua extrasă, şerveţelele însîngerate, o sticlă goală de Anbesol, două bucăţi de săpun de hotel. Totul a fost expediat cu un curier special la laboratorul judiciar din Hoover Building, Washington.

Luni după-amiază, Daggett se afla la sediul FBI din Seattle, gata să-i expedieze lui Pullman un fax liniştitor, cînd cineva îl chemă la telefon. Spera să fie vorba de rezultatele anticipate ale raportului laboratorului. Jos, pe Puget Sound, depărtîndu-se de ţărm, unul din numeroasele feriboturi uriaşe lăsa o dîră lungă, albă. Pescăruşii îl urmau la pupă. Circulaţia se desfăşura anevoios pe tronsonul de şosea înălţată, care mergea în paralel cu malul. Pulsul oraşului bătea înainte, indiferent de grijile lui.

Cînd îl auzi pe LaMoia, ştiu imediat ce urma să-i zică acesta. Hotelul Mayflower le dăduse numărul de înmatriculare al maşinii aparţinînd oaspetelui de la camera trei sute unsprezece. Agenţia Motor Vehicle reuşise să dea de urmele

acestuia la o agenție de închirieri ; prin aceasta, au reperat mașina la o agenție obscură, de pe lîngă aeroport, care își completa de mînă toată hîrțogăria. Era tipic pentru cei de la poliție, cînd făceau astfel de cercetări, ca totul să le fie potrivnic — pentru fiecare pas înainte, doi pași înapoi. Acum, în sfîrșit, încă un pas înainte.

— Agenția de închiriat mașini are un client pentru noi, spuse LaMoia. Mă gîndeam că poate vrei să stai de vorbă cu ei.

— Plec chiar acum.

Doamna Lori Slaughter, directoarea adjunctă a agenției de închiriat mașini, avea pielea de culoarea nucii, părul drept, strîns spre spate și prins cu o agrafă metalică, într-o coadă de cal. Cerceii din argint, avînd forma unor gîște în zbor, reflectau lumina fluorescentă de deasupra, distrăgîndu-l pe Daggett. Linia maxilarului se prelungea spre gît și purta îmbrăcăminte amplă, care o făcea aproape pătrată. Își mișca nervos limba sub buza de sus, dată cu un ruj maroniu. Oamenii au obiceiul să se simtă pierduți cînd sînt chestionați de FBI. Daggett crezuse că geaca lui cu însemne o să reducă această tensiune, dar se pare că nu era așa.

Doamna Slaughter citea datele pe ecranul unui computer.

— Domnul Antony — nu-l pronunța pe th — a închiriat mașina de la sediul nostru din oraș, care este de fapt un garaj, vizavi de Westin. Rezervarea mașinii a fost făcută pe data de 7 iulie, urmînd să fie închiriată pe data de 21 august. O mașină de mărime potrivită, cu patru uși. Fiind o mașină accesibilă, am trecut-o pe linia noastră cea mai solicitată. Clientul a refuzat asigurarea. A făcut rezervarea cu o carte de credit Visa.

— Cu o carte de credit ! o întrerupse Daggett entuziast. O carte de credit, perfect *valabilă ?*

— Tocmai asta e foarte interesant, domnule Daggett. Cum nu ne-a adus mașina înapoi, pe data de 22 am anunțat poliția că mașina a fost furată, ceea ce nu-i un lucru neobișnuit. Și ei ne-au întrebat același lucru. De obicei cînd se

fură o mașină, se descoperă că și cartea de credit a fost furată. Dar nu și aceasta. Este o carte de credit perfect valabilă.

— Am nevoie de numărul ei, spuse Daggett, nerăbdător.

— Este specificat în formular.

Daggett își notă numărul în carnețel.

— Dacă este posibil, aș vrea să stau de vorbă și cu persoana care i-a închiriat mașina.

Femeia ridică un deget, făcu un număr scurt de telefon, apoi închise. Unghiile ei false, suficient de lungi ca să aducă cu niște gheare, erau vopsite cu un roz irizat.

— James Channing este băiatul de care aveți nevoie, îi spuse ea lui Daggett. E în tură. Iese la patru. Vă așteaptă atunci.

— Perfect.

— Dar trebuie să vă previn că băieții ăștia văd zeci și zeci de clienți pe săptămînă. E foarte puțin probabil că-și va aminti de domnul Antony.

— Mai vedem, răspunse el, neluîndu-i în seamă pesimismul.

Două ore mai tîrziu, fu obligat să recunoască faptul că femeia avusese dreptate : Tînărul nu-și amintea nimic despre omul căruia îi închiriase mașina. Acesta rămînea invizibil, oriunde se ducea și sentimentul zădărniciei creștea în Daggett cu fiecare nou eșec. Acum, cartea de credit Visa însemna totul — o astfel de pistă era adesea la fel de valabilă ca un „pistol încă fumegînd".

Shoswitz îl luă de la hotel cu o jumătate de oră înainte de începerea meciului. Locotenentul nu-și schimbase hainele.

— Îmi place geaca ta, spuse el, imediat.

— Jucam în prima bază, spuse Daggett, mîndru. Însemnele sînt din ultimii mei doi ani acolo. Cuvintele treziră amintiri pe care le uitase de mult. Alți oameni. Alte vise. Privi în sus, spre un cer care nu știa dacă să se înnoreze sau să rămînă senin. Parțial senin, cum obișnuiesc ei să spună.

Parțial acoperit. Depinde de procentul pe care îl vezi cînd te uiți în sus. Aceasta se cheamă o sentință.

— Ar trebui să fii fericit, spuse Shoswitz. N-am dreptate? Ai făcut ceva progrese astăzi.

Altă sentință, gîndi Daggett. Tipul a văzut albastrul cerului, nu norii.

— Oare?

— Avem o carte de credit Visa valabilă, pe care ne-au pus-o la dispoziție. Iar dacă omul nostru se va mai folosi de ea, vom afla imediat. Eu unul aș zice că sîntem pe o pistă importantă. Shoswitz își strînse buzele subțiri, decolorate și dădu din cap în semn de autoaprobare.

— Asta zic și eu un punct de pornire. Sînt atîtea cazuri în care nu ajungem atît de *departe*.

— Dar am pierdut un martor posibil. Asta e rău. Altă zi, altă investigație. Daggett putea fi mulțumit de felul cum decursese ziua. Nici o zi nu venea fără reculuri. Pullman era nerăbdător să primească de la el raportul privind aruncarea în aer a lui Backman. Raportul acesta îi putea lua o săptămînă sau două. Dacă se întîmpla așa, atunci toată activitatea lui Bernard putea sfîrși într-un dosar pus la păstrare. Gîndul acesta îl înfuria.

Kingdome, arătînd ca o enormă farfurie zburătoare, cocoțată pe o mare de asfalt, se întindea în fața lor. Mii de oameni se scurgeau spre el. Baloane. Picioare. Șepci. Daggett nu se gîndea în termenii jocului de baseball sau ai jocului cu mingea. Se gîndea: Atîția oameni, atîția ochi într-un oraș de dimensiunile acestuia. Cîți dintre ei l-au văzut, fără să știe cine este? Cîți dintre acești oameni l-ar putea ajuta dacă ar ști ce anume văzuseră?

— Întotdeauna ești așa de bine dispus? îl întrebă Shoswitz.

— Iartă-mă, cred că sînt obosit, recunoscu Daggett.

Shoswitz parcă mașina. Merseră pe jos vreo zece minute înainte de a ajunge la dom. Meciul nu începuse încă, spre deosebire de suporteri, care se și încinseseră.

— Crezi c-o să te simți bine ? îl întrebă Shoswitz, pe cînd se așezau pe locurile lor, neînghesuite.

— Da, mulțumesc.

Mai presus de orice, Daggett ura minciuna.

Ploaia lovea în geamurile hotelului, ca și cum cineva ar fi aruncat în ele cu pumni de pietricele. În telefon, vocea joasă a agentului Macalister părea și mai forțată.

— Cartea de credit Visa a expirat, cred. Altfel am fi dat de urmele ei pînă acum, începu omul, recunoscîndu-l, se pare, pe Daggett, dar necatadicsind să-l salute în vreun fel oarecare. David Anthony a cumpărat un bilet, doar dus, de la Portland la Los Angeles. A plătit cu bani gheață tichetul, dar, potrivit registrelor de rezervări, a telefonat în ultima clipă, solicitînd un loc la vagonul de dormit. Or, ca să obții o rezervare la vagonul de dormit, ai nevoie de carte de credit, deci cartea lui de credit avea nevoie de o confirmare prealabilă pentru întreaga sumă. Norocul nostru a fost cererea de autorizare. A fost în tren, Daggett. Trenul a sosit la Los Angeles ieri după-amiază. Dacă a luat o cameră la un hotel din Los Angeles, nu a plătit-o cu cartea de credit.

Daggett trase telefonul de pe măsuța de toaletă, îndreptîndu-se spre debara, ca să se îmbrace. Loviturile din piept nu aveau nici o legătură cu tensiunea arterială, nici o legătură cu mișcările prea iuți. Era răpăitul de tobă al emoției.

În timp ce Macalister vorbea, Daggett se gîndea : exact ca un european care rezervă un compartiment de dormit — tipii urăsc banchetele din trenurile noastre.

— ...ceea ce înseamnă că s-ar putea să-l fi pierdut, încheie Macalister.

— Să-l fi pierdut ? întrebă Daggett, luptîndu-se cu nasturii de la cămașa de ieri. Trimiteți din nou apeluri de avertisment către toate cursele comerciale ale companiei LAX : Toate avioanele Duhning nouă cinci nouă să fie verificate de trei ori, în vederea unor posibile bombe la bord. Bagajele și gențile de voiaj vor fi supuse regulamentelor internaționale

El Al.Trimiteţi un fax la biroul din Los Angeles, cu toate datele pe care le deţinem. Menţionează măseaua, cred că încă îi mai dă de furcă. Cum Macalister nu spunea nimic, Daggett îl întrebă :

— Mai eşti pe recepţie ?

— Da. Notez tot.

— Şi fă-mi şi mie o favoare, spuse Daggett, pe cînd braţul său găsea, în sfîrşit, drumul prin mîneca gecii cu însemne.

— Dă-i drumul.

— Pune pe cineva să-mi rezerve un loc la următoarea cursă a companiei LAX.

De la înălţimea celor cinci mii de picioare, firul de fum negru, şerpuind în sus, îi apăru lui Daggett mai întîi ca o emanaţie neautorizată a cine ştie cărei fabrici, ceva atît de tipic în peisajul urban. Sau, poate, la o privire mai atentă, ca un întreg cvartal de blocuri, cuprins de flăcări. Doar apropierea de LAX şi fluxul constant al maşinilor de incendiu care se îndreptau într-acolo — maşini de jucărie, privite de aici de sus — făcea imposibilă presupunerea sa.

Nu ştiu nimic exact, pînă nu începu să sune pagerul agăţat de curea. Avea un pager special, cu ajutorul căruia putea fi chemat oriunde pe teritoriul continental al Statelor Unite, în Europa şi într-o zonă limitată din Asia. Sistemul de citire, prevăzut cu douăsprezece caractere alfa-numerice, permitea Agenţiei să transmită agenţilor aflaţi pe teren atît mesaje criptice, cît şi numere de telefon.

Daggett îşi dădu haina deoparte şi opri semnalul pagerului. Citi mesajul, deşi fumul de dedesubt îi spusese deja ce se întîmplase : O PRĂBUŞIRE.

Se prăbuşise un avion.

Ştia că era un Duhning nouă cinci nouă ; ştia chiar cîte ceva despre omul care provocase prăbuşirea. Gîtul i se strîngea şi ochii îi usturau. O femeie în vîrstă, aflată pe scaunul alăturat, îi ceru cu o voce stridentă :

— Lăsați-vă pe spate ca să pot vedea și eu... Ce s-a întîmplat ? Ce s-a întîmplat ?

Daggett se lăsă pe spate, iar ea se întinse peste el, lipindu-și fața palidă de geam.

— Nu pot să văd. Nu pot să văd, repetă ea. A fost un aeroplan ? îl întrebă, suficient de aproape ca să-i poată săruta.

Dar Daggett nu răspunse. Gîndul la o altă prăbușire îl purta înapoi, în timp.

Pomul de Crăciun e frumos : fără beteală, cu o mulțime de podoabe lucrate de mînă. Îi amintește de Crăciunul petrecut la bunicii săi, în Bend, Oregon, cu zăpada trecîndu-i peste cap și cu gheața atît de groasă, încît trebuia s-o tai cu ferăstrăul ca să ajungi la pești. Își amintește. Se simte cumplit aici, singur, dar este sărbătoare și, în ciuda faptului că Peggy l-a părăsit, în ciuda faptului că Duncan este peste Ocean, cu părinții lui, simte nevoia să fie cu oameni. Cu prieteni. Nu e cea mai potrivită vreme pentru Crăciun. Plouă. E vînt. Colinde la stereo, dar nu sună tocmai potrivit. Nimic nu pare potrivit. Cu excepția pomului. Pomul e potrivit.

Încă se mai usucă de ploaia care l-a prins pe drum, în timp ce este tîrît și prezentat mulțimii de invitați. Speră să găsească pe cineva căruia să i se alăture. Speră să se îmbete. Asta nu e o noapte în care să fii singur. Primul său Crăciun fără Peggy, pe care încă n-a uitat-o, sapă în el o gaură, îl umple de sentimentul pustietății, iar durerea este la fel de incomensurabilă ca și dragostea. Necazul cu petrecerile organizate de Agenție, își dă seama el, este că agenții, prin natura lor, sînt o adunătură de tipi sarcastici ; ei își ascund sentimentele în spatele unei impenetrabile măști de bravură. Fără sentimentalisme. Nimeni nu cîntă. Oriunde te întorci, nu auzi decît discuții ieftine și glume obscene.

Bancuri, mereu bancuri. Prea des rasiale. Mereu zîmbete forțate și palme prietenești peste spate. Semne cu ochiul. După cîteva minute, tînjește să fie oriunde în altă parte, dar vopseaua s-a uscat și rămîne acolo, ca țintuit. Clay Primrose îl ochește și-i face semn să vină la el, ca să stea de vorbă cu o

roşcată în sveter verde şi fustă scurtă. Nu o ştie prea bine. Se simte nervos. Ştie că nu asta este ceea ce vrea el, dar de fapt se mulţumeşte chiar şi cu mai puţin, deci n-are rost să facă mutre.

La televizor, în cealaltă cameră, e o plictiseală de moarte; cîţiva copii urmăresc un program special de desene animate, cu Grinch. Este ceva total deplasat într-o seară a Crăciunului, îşi zise. În timp ce este prezentat roşcatei, în timp ce-i urmăreşte buzele şi se pomeneşte, brusc, imaginîndu-şi-o în pat cu el, desenele animate sînt întrerupte de ştiri.

Laptele de pasăre este purtat cu grijă, ţinut strîns, căci grupul acesta are tendinţa de a gesticula cu sălbăticie în timp ce se povestesc sau se inventează diverse poveşti; oricum, el n-are de gînd s-o lase pe a lui să zboare. Lui Daggett îi scapă numele ei. Mintea i se înnoadă între buze umede şi această femeie — acest trup cu părul lui de un roşu sălbatic — care se desface în faţa lui, cînd, iată, se pierde cu desăvîrşire. Îl pierde şi pe Primrose. Capul lui se întoarce brusc spre uşă, spre copiii care se smiorcăie că le-a fost întrerupt spectacolul, către televizorul cu capul lui vorbitor şi semnele grafice intermitente, anunţînd o ştire de ultimă oră, prezentată în direct.

Numărul este cel care-l prinde în gheare, izbindu-l cu atîta violenţă, încît îi taie răsuflarea. Se clatină. E gata să se prăbuşească.

Numărul.

Porunceşte genunchilor să-l ţină. Îi strînge tare.

— Zece-douăzeci-trei, rosteşte capul vorbitor cu un glas cumplit, lipsit total de emoţie. Zborul EuroTours zece-douăzeci-trei.

Laptele de pasăre i se prelinge printre degete. Răstoarnă paharul. Caseta care umple ecranul a fost trasă în cursul nopţii. Flăcări urîte, portocalii, împrăştiate deasupra unui întreg orăşel. Cursa Frankfurt-Heathrow, spune omul, repetînd numărul — Daggett cunoaşte itinerarul; o fotocopie a acestuia se află, împăturită, în buzunarul lui de la piept. Flăcări. Flăcări portocalii, strălucitoare. Rămăşiţele avionu-

lui sînt împrăștiate pe o rază de cîteva mile, ca niște mici ruguri arzătoare.

Pe o rază de cîteva mile.

Duncan... părinții lui.

Nu se mai aude nici un sunet, ca și cum cineva ar fi oprit totul și pe toți. Nimic. Acolo unde stătuse el, un gol. Cupa de plastic cu laptele de pasăre cade, conținutul ei se împrăștie pe jos.

— În momentul de față, se presupune că toți pasagerii aflați la bordul avionului sînt morți, spuse crainicul, chinuindu-se să facă o referire la Lockerbie. Compară cifrele parcă ar fi vorba de o întrecere.

— Nu e chiar așa de rău ca la Lockerbie, aude Daggett.

La pian, cîțiva băutori de votcă — indiferenți la televizor, la copii, la băutura vărsată peste Daggett, la roșcată — formează un grup. O femeie bine, pe nume Suzie, contabil de minister, începe să cînte, alăturîndu-se casetofonului, cu o voce surprinzător de frumoasă. Cuvintele îl înnebunesc pe Daggett; par atît de nepotrivite cu ce se vede la televizor. Suzie se uită direct la el.

Noapte liniștită, noapte sfîntă,

Totul e tihnit, totul strălucește.

Scena de la televizor este orice, numai liniștită nu este, orice, numai sfîntă nu este. Panica de pe chipul capului vorbitor, broboanele de sudoare de pe fruntea sa, în timp ce improvizează, ca să rămînă în transmisie directă, înseamnă orice, numai tihnă nu. Iar singura strălucire vine de la flăcările portocalii, săltărețe și de la semnalele intermitente, puternice, ale luminilor albastre instalate deasupra ambulanțelor.

Daggett se prăbușește în genunchi, în băltoaca de lapte de pasăre, atent la televizor. Unul dintre copii acționează comanda de la distanță, sperînd să scape de omul nostru, dar acesta este înlocuit de o duzină întreagă, toți purtînd același mesaj, aproape cu aceleași cuvinte, toți părînd că citesc același scenariu.

Primrose strigă la el:

— Nu-i o pierdere prea mare. El se referă la băutura vărsată, dar nu asta înțelege Daggett.

Pe ecranul întunecat, pîlpîitor, camera rătăcitoare culege imagini ale tragediei. Daggett își face drum spre televizor, în timp ce Suzie continuă să cînte.

Acolo, la nici cîțiva pași în fața sa, în culorile vii — culori moarte — ale transmisiei prin satelit, vede și crede că recunoaște propria sa valiză Samsonite, gri deschis, pe care i-o împrumutase lui Duncan. Zace acolo, pe cîmp, printre alte asemenea obiecte personale și rămășițe ale avionului prăbușit.

Valiza lui.

Unicul său copil.

Părinții lui.

Morți ? Sau țipînd undeva, printre flăcări ?

Noapte liniștită, noapte sfîntă, începe ea, din nou.

Douăzeci și două de minute, patru telefoane și o milă cu taxiul, mai tîrziu, și iată-l pe Daggett stînd în fața epavei.

O sută de iarzi mai încolo, fumul negru, uleios, se înălța în coloane uriașe. Carcasa reactorului despicat zăcea frîntă și strîmbată. Avionul se prăbușise în jumătatea din spate a parcului Hollywood, care adăpostea un hipodrom și un hotel, o imensă întindere de pămînt, o jumătate de milă pătrată, tăiată dintr-o suburbie. Ca aproape peste tot în California de Sud, Hollywood Park fusese și el forat, în căutare de petrol. Cîteva din aceste pompe mătăhăloase fuseseră rase la nivelul solului de avionul în cădere și acum ardeau, imposibil de stăpînit. Fuzelajul și cele cîteva guri de sondă, aruncînd limbi portocalii înspre cerul albastru, îi creau lui Daggett impresia unei imagini de iad. Fumul care se înălța bloca soarele undeva, deasupra.

Mașini de poliție veneau întruna, de la aproape toate diviziile din Los Angeles. Rampele de acces și cele de ieșire spre autostrada San Diego fuseseră blocate. Mașinile poliției închiseseră deja cîteva străzi, izolînd o uriașă scenă de crimă, spre care nu puteau avea acces decît mașinile de salvare și de

poliție. Daggett plăti șoferul și o luă pe jos, cu ecusonul prins la buzunarul cămășii. Impresionant. Organizaseră un perimetru destinat presei, cu vedere asupra epavei și asupra eforturilor de salvare ; era deja un furnicar de camere de luat vederi și de reflectoare.

— Domnule ofițer, strigă unul dintre reporteri. Dar un om în costum, probabil sergentul însărcinat cu relațiile cu presa, presupusese Daggett, îi făcu semn cu mîna să se retragă și Daggett putu să treacă mai departe.

Cînd un asemenea dezastru este redus la dimensiunile unui ecran TV, orice efect se pierde prin această translație. Mașinile de pompieri — erau cu zecile — păreau mici, pe lîngă fuzelajul despicat, cuprins de flăcări. De la fereastra avionului în care se aflase, suprafața desfigurată în urma accidentului luase înfățișarea unei lacrimi enorme. Dar de pe pămînt, de la nivelul ochiului, urmele dezastrului păreau că se întind, de acolo de unde se afla Daggett, pînă departe, la linia orizontului.

Abia după o privire mai atentă, Daggett își dădu seama că învălmășeala nu era creată de valize și bagaje, ci de cutii din carton de toate dimensiunile și formele, conținutul lor revărsîndu-se împrejur, ca gunoiul. Un avion de marfă ? Fără pasageri ? Purtat parcă de un val de ușurare, Daggett alergă spre aceste rămășițe. Un pompier îl prinse și-l făcu să se răsucească, derutat însă cînd văzu ecusonul lui Daggett, de la FBI.

— Cadavre ? întrebă Daggett.

— Numai două, după cîte am auzit. Dar n-am putut ajunge suficient de aproape, ca să fim siguri. Arătă înspre cîteva bidoane deformate, de cincizeci și cinci de galoane, împrăștiate în peisajul arzînd. De la distanța asta, arătau ca niște cutii de bere din aluminiu, strivite.

— Unul dintre băieții noștri s-a apropiat prea mult de unul din butoaiele astea. Acum e în drum spre spital. Sînt nu știu ce chimicale în chestiile astea. Sînt împrăștiate peste tot.

— Chimicale ? Daggett nu-și putu ascunde emoția din voce. Legătura posibilă cu Der Grund părea acum evidentă.

— Nu permitem nimănui să se apropie, pînă nu știm despre ce naiba e vorba, spuse omul, uitîndu-se ciudat la el.

Acolo unde se născuse Disneyland și Close Encounters, acesta trebuie să fi fost ca un spectacol gratuit. Daggett se apropie de un grup aflat lîngă niște mașini de poliție. Probabil că ei se ocupau de acest caz. Exact în aceeași clipă, opri lîngă ei un Chrysler cu patru uși, de culoarea noroiului.

Primul care coborî, de pe bancheta din spate, era Phil Huff. Daggett se făcu mic. Începea spectacolul.

Huff era leat cu Daggett, dar părea cu cîțiva ani mai bătrîn, din cauza unei chelii care începuse de la tîmple și a prea multului timp petrecut în soare.

Fața rotundă, ochii închiși la culoare, mult prea depărtați, între care trona un smoc mare de păr, un nas ascuțit, care văzuse destui pumni ca să poarte cicatricele ringului, îi dădeau lui Huff aerul unui inspector sanitar pentru produse din carne. Slăbise ceva în ultimele săptămîni, părînd acum mai puțin stîngaci. Avea un costum nou, din poplin și un papion cafeniu, brodat cu crini de culoarea verdelui de pădure. Între degete, ținea o țigară neaprinsă. Cînd avea mîinile ocupate, își vîra țigara după urechea dreaptă, păroasă. Cei doi se întîlniseră la un curs de perfecționare, la sediul FBI-ului din Quantico, Virginia. Huff fusese înainte polițist în Baltimore, la brigada omucideri.

Duritatea din ochii lui Huff, ca și ținuta lui dreaptă îi spuneau lui Daggett că rămăsese același Phil Huff: agresiv, intuitiv, cu instinctele și reflexele unui șarpe încolțit. Vîntul își schimbă direcția, purtînd cu el vălătucii de fum. Mirosul îl opri pe Daggett, căci avea în el răsuflarea morții.

— Ei, Cameron, îi spuse, de peste umăr, Huff, știind că Daggett prefera să i se spună Cam și nu Cameron.

Daggett îi întinse mîna. Huff trecu țigara neaprinsă în mîna stîngă și cei doi își strînseră mîinile. Huff avea strînsoarea unui măcelar — simțea nevoia să dovedească ceva. Huff își dosi țigara.

— Nu trebuia sa trimită pe cineva, Daggett. Și, mai ales, nu pe tine. Arboră zîmbetul experimentat al unui agent de asigurări pe cale să-ți mai bage pe gît încă o poliță inutilă.

— Probabil că Pullman privește lucrurile puțin altfel, îi replică Daggett. În realitate, pînă mai acum cîteva minute, Pullman habar n-avusese de acest incendiu.

— Ți-au cam încărunțit perciunii. Am auzit că te-ai descurcat de minune cu Bernard. Ce faci, îi trimiți flori văduvei lui Backman ?

— Deci, așa care vasăzică, Phil ? Atunci te-aș putea întreba și eu cum l-au scăpat băieții tăi pe Bernard ? Huff păli și tăcu mîlc.

— Ai auzit ceva despre niște chimicale aflate la bordul avionului ? îl întrebă Daggett.

— Nimic, dădu Huff din cap.

— Mi-a spus asta unul dintre pompieri. Vezi containerele alea de acolo ?

— N-am auzit nimic despre așa ceva. Huff nu părea prea interesat.

Înțelegînd importanța acestei anchete pentru propria lui anchetă, Daggett întrebă :

— Cu NTSB-ul cum stăm ? Consiliul Național pentru Siguranța Transporturilor era responsabil cu anchetarea tuturor incidentelor din aviația comercială și în această calitate controla orchestrarea diferitelor agenții de investigații implicate, inclusiv FBI-ul. În aproape orice alt fel de anchete, FBI-ul prelua și menținea controlul. Dar nu aici. Nu azi. Faptul că Huff urma să acționeze ca om de legătură și reprezentant al Agenției i se părea periculos lui Daggett. Reputația FBI-ului urma să piardă un punct. Huff nu știa decît să fie concertmaestru, fotoliul al doilea era pentru el un tărîm necunoscut.

— Dacă putem dovedi că a existat o intenție criminală, atunci cazul ne aparține, spuse Huff, băgîndu-și din nou țigara neaprinsă în gură, unde aceasta se bălăbănea în timp ce vorbea. Și-mi închipui că de aceea ai și venit, nu ? Cine ar fi bătut atîta cale de la Buzzard Point pînă aici și și-ar fi vîrît

nasul într-unul din cazurile *mele*, dacă n-ar fi avut un motiv al naibii de bun, nu ? Buzzard Point, care este atît de ocupat şi atît de secretos în general.

Buzzard Point *era* ocupat, dar nu mai mult decît oricare altă mare secţie metropolitană.

— Cîţi de-ai noştri se vor implica ? îl întrebă Daggett. Singurul accident de avion la care luase parte fusese Euro-Tours zece douăzeci şi trei şi atunci, ajungînd la locul prăbuşirii după mai bine de şaptezeci şi două de ore şi numai în calitate de civil, într-o ţară străină. Un simplu spectator. Cunoştea, în general, procedura unor asemenea anchete, ierarhia şi structura de fond a organizării, datorită pregătirii necesare şi a profilului activităţii sale la secţia C-3 din Buzzard Point.

— A fost adusă o rulotă, explică Huff. Va fi, pentru următoarele zile, baza de lucru pentru poliţia din Inglewood şi NTSB. Toate secţiile de poliţie, de la West Hollywood pînă la Departamentul şerifului îşi trimit aici reprezentanţi. Mai ales pentru a stăpîni mulţimea. FAA îşi trimite o echipă, la fel şi AmAirXpress ; avem şi o echipă de mecanici de la General Electric, o echipă de la Duhning, Alcohol Tobacco ne trimite o echipă specializată în depistarea de bombe, iar Poliţia Aeroportului ne împrumută, între timp, cîţiva cîini. Vor veni aici procurorul districtual şi poate doi şerifi de la pompieri. Cred că ne putem aştepta la o jumătate de duzină de anchetatori de la Asigurări. Una peste alta, cel mai tîrziu mîine după-amiază, vor apărea aici cel puţin şaizeci de anchetatori. Atîta vreme cît va rămîne un accident, în ghilimele, spuse el, eu va trebui să stau în banca din spate şi să-mi sug degetul.

— Sau ţigara, spuse Daggett, urmărind-o cum i se bălăbănea în gură, în timp ce vorbea.

— Dar dacă o să găseşti cît mai repede ceva care să ne ducă la Bernard sau la unul din contactele acestuia — ceva greu, ca să-i putem avea la mînă pe tipii ăştia —, atunci îi vom putea bate frumuşel pe umăr şi ne vom putea face dansul.

Adică exact ce ți-ar plăcea ție, gîndi Daggett, dar se abținu s-o zică.

— Prezența ta aici înseamnă că este vorba de o acțiune teroristă. Un avion se prăbușește... Iar tu apari din ceruri, aproape în aceeași clipă... Nu ești aici întîmplător, nu ?

— Te pripești, Phil. Crede-mă.

Gura lui Huff se pungi ca un sac strîns cu șiret, pe cînd trăgea din țigara neaprinsă.

— Vorbim sau nu despre un *suspect* ? Nu-i ăsta motivul pentru care te interesează atît de mult chimicalele ?

Daggett savură momentul, vorbind exagerat de rar :

— Ceea ce pot să-ți spun... este nimic. Zero. După care zîmbi.

Poliția din Los Angeles făcuse o treabă mai bună decît se așteptase el, îndepărtînd curioșii, oprind traficul în zonă, ținînd presa într-un perimetru strict și asigurînd pompierilor spațiul de acțiune.

— Datorită vecinătății, îi explică unul dintre polițiști. Băieții de aici sînt probabil cei mai buni polițiști de stradă din toată țara. De două, trei ori pe săptămînă încercuiesc cîte un cvartal. Noi vînăm în mod *constant* cîte un asasin sau traficant de droguri. Și cînd spun constant, așa este. Același lucru cu mulțimile și cu traficul. Aici e o adevărată zonă fierbinte... Nu chiar aici, în imediata vecinătate — aici sînt negrii dumitale mic-burghezi, dar, cîteva străzi mai încolo, avem de a face cu adevăratele necazuri. În ceea ce ne privește, aceasta nu e decît o altă noapte în Orașul Îngerilor. E departe de a fi un țărm liniștit.

O mașină de culoarea vaniliei, obișnuită, trase în spatele lui Huff și ceva îl făcu pe Daggett să se uite într-acolo. Huff privi peste umăr și zise :

— Sînt de la FAA.

Văzînd chipul acela prin parbrizul din spate, ușor umbrit, Daggett căută repede în jur un loc să se poată ascunde — o reacție prostească, dar de nestăpînit. Văzînd-o,

aproape că putea simți soarele fierbinte arzîndu-i pielea, putea mirosi parfumul distinct al loțiunii de santal. Cînd mai privi o dată — doar ca să fie sigur —, ea se uita la el, cu ochii plini de speranță și de emoție. Lynn Greene deschise portiera și-și scoase afară mai întîi picioarele, ținîndu-și fusta și abia apoi coborî din mașină, ca o actriță la gala decernării premiilor Oscar.

— *Acesta* este expertul lor în materiale explozive, dacă poți crede așa ceva, îi explică, fără a fi nevoie, Huff.

— Pot crede, îi răspunse Daggett.

Stă în rîndul șase, la cîteva scaune de culoar. Omul de pe scenă ține o prelegere despre ultimele noutăți în materie de bombe cu plastic, sfîrșitul unui ciclu despre explozivele cu plastic. Un bărbat numai piele și os, aproape fără păr pe cap, cu o voce îmbătrînită, slabă și care scăpase repede din mînă atenția auditoriului.

Daggett reperă un profil, în rîndul al treilea, pe care îl găsea mult mai interesant decît prelegerea. Pomeți înalți, un nas roman și un mic zîmbet nostim. E brunetă și timidă, căci roșește la ceva ce-i șoptește femeia de lîngă ea. Și cînd ea se uită peste umăr la el, ca o adolescentă la cursuri, înțelege că despre el vorbeau și simți străbătîndu-l un val fierbinte de fistîceală și de plăcere. Amîndoi își întoarseră repede privirea în altă parte.

Prelegerea continuă, în timp ce el se întreabă cum poate intra în vorbă cu ea. Este ultimul curs al unui seminar de trei zile și nu poate înțelege cum de n-a observat-o pînă acum. Un mic flirt, pe care îl trăiește cu un sentiment de vinovăție; este numai de șase luni cu Carrie și iată-l punînd la cale o modalitate de a se întîlni cu această necunoscută. Dezbrăcînd-o în minte, încearcă să se sugestioneze că nu-i decît o reacție sănătoasă la plictiseala prelegerii și cînd, în sfîrșit, sînt liberi, iată-l grăbindu-se spre culoarul lui, evitînd, intenționat,

orice posibilitate de contact. Nu are nevoie de o asemenea tentație.

O vede din nou peste trei luni, de data asta pe plaja de la Maryland, în cursul unei plimbări, într-una din acele după-amiezi fierbinți de vară, cînd îți spui că dacă ar fi să mori, acum este momentul, căci totul este perfect. Dar văzînd-o, totul devine cu atît mai perfect. Nisipul îi arde tălpile, așa încît stă la marginea apei, urmărind un stol de fluierari care se hrănesc în fața lui. O zbughesc furioși, ca să-l evite, apoi mai zboară puțin, ca să aterizeze cîțiva metri mai încolo, ca s-o ia din nou la fugă de îndată ce el se apropie. O urmărire fără sfîrșit. La început nu o recunoaște, poate din cauza ochelarilor mari, de soare, pe care-i poartă, sau poate din cauză că atenția lui este mult mai preocupată de silueta ei elansată și de costumul ei de baie, întreg, care se mulează pe ea ca vopseaua. El trece mai departe, ea o ia în susul plajei, spre o cișuță din bîrne, el se afundă adînc cu gleznele în spuma valurilor mici, eșuate pe plajă.

Abia pe drumul înapoi, în timp ce încearcă din greu să nu se uite, aude o voce clară, strigîndu-l cu un fals accent german.

— Aphari-ția bhom-bhe-lor de plastik a adhus al tracului de multhe pro-bhleme. În picioare, cu ochelarii trași în jos pe nasul roman, clipind din ochi pe deasupra lor, îi zîmbi sfioasă, întrebîndu-l, cu sprînceana ridicată :

— Mai ții minte ?

Mai ține minte — cum oare să fi putut să uite ? — și părăsește siguranța apei reci și se îndreaptă spre ea, fără să mai simtă sub picioare nisipul fierbinte.

— Rîndul al treilea, spuse el.

— Eu sînt aia, recunoscu ea. Și, dacă-mi amintesc bine, ai țîșnit-o de acolo ca dintr-un incendiu.

— Eram în întîrziere, de aceea am luat-o la picior, spuse el.

— Ai luat-o la picior, chiar așa. Mi-am dat seama de asta.

Nu știe ce să-i răspundă. Se prezintă. Ea e Lynn Greene, lucrează acum la FAA, la explozive. E cît pe aci să facă o glumă pe tema asta, dar se răzgîndește. A și început să flirteze. Carrie și Duncan sînt în căsuța lor, doar la cîteva sute de metri mai jos. Nu are el nevoie de asemenea complicații, dar nici nu are puterea să se retragă. E drăguță, nu încape îndoială, dar nu asta îl atrage la ea. Mai curînd expresia întrebătoare și umorul pe care-l întrezărește în ochii ei.

Discută nimicuri. El rămîne pe loc. Ea își acoperă ochii de soare, dar nu se poate împiedica să nu clipească des. Fire strălucitoare de nisip stau lipite de dosul brațelor ei. Părul ei întunecat este striat de pieptenele cu dinți lați pe care-l folosește între două partide de înot. Pieptenele îi iese din geanta de plajă, din paie, răsturnată, împreună cu o sticlă cu loțiune și cîteva romane cu coperți tari, unul dintre ele avînd un semn de carte. Vorbesc despre scriitori. Ea evită best seller-urile. El le devorează. Discută apoi despre filme și cad de acord asupra splendidului *Annie Hall* și asupra lui Woody Allen, în general.

— Vorbești *shellfish** ? întrebă Daggett, citînd dintr-o scenă favorită. Rîd, ea, cu capul pe spate, cu buzele roșii larg deschise, ochelarii lăsați în jos fiind împinși înapoi, pe nasul uns cu cremă.

Daggett își ia rămas bun și se grăbește să plece.

— Iar fugi ? îi strigă ea din urmă. Asta îl face să se oprească și să se întoarcă să se uite la ea. Ea așteaptă o clipă înainte de a-i zîmbi și se întinde din nou pe nisip, trăgînd de costum în sus.

El însă ar prefera să i-l tragă de tot de pe ea, iar ea știe asta.

Abia peste alte cîteva zile de lungi plimbări, Daggett se pomenește ajungînd la linia apei din dreptul căsuței ei. E

* Joc de cuvinte : *selfish* — egoist ; *shellfish* — crustaceu (n.tr.).

îmbrăcată într-un halat de pluș și părul îi este tot striat, cînd apare prin ușa de plasă și-i strigă :

— În final, fluxul tot te va aduce mai aproape de trepte, și-l așteptă să se apropie de căsuță. Felul cum cade halatul pe ea îl face să-și imagineze că nu mai are nimic dedesubt. Piciorul îi iese de sub halat, în timp ce studiază conținutul străvechiului frigider, enumerînd : ceai rece, bere, coca dietetică, o portocală, un măr. Un picior lung, bronzat, care-și reia locul sub halat în timp ce ea închide frigiderul și-i oferă un ceai rece, într-o cutie de aluminiu. Ea își ia o bere. El nu-și amintește să fi apucat să-și manifeste vreo preferință.

Se așează jos, în fața lui. Masa de bucătărie este minusculă, acoperită cu *nenumărate straturi de vopsea*, ultimul fiind un verde marin. În partea dreaptă a chiuvetei sînt așezate vasele spălate, iar în fereastră, un cantalup. Încăperea miroase a apă sărată și a loțiune pentru bronzat, a săpun de baie, de violete, și a cafea. Ușa spre baie e deschisă. *Obiectele sanitare sînt vechi, iar etajerele sînt înțesate cu* lucruri femeiești. Un sutien atîrnă de bara perdelei de la duș. Se simte ca și cum ar locui aici de săptămîni.

Cinci minute devin zece, zece, douăzeci. Ea mai bea o bere. Îi întinde și lui una și nu o refuză. Niciodată nu a făcut mai ușor conversație. Gîndurile i se învălmășesc într-un talmeș-balmeș. Vin pîlcuri. Îi vorbește despre Duncan, dar evită paralizia. Îi spune că este divorțat și, într-un tîrziu, îi explică legătura lui cu Carrie, îi spune că toți trei locuiesc într-o căsuță puțin mai jos, pe plajă și, deși se aude vorbind despre toate astea, abia dacă poate recunoaște autorul. Lynn Greene nu pare cîtuși de puțin afectată de ceva din toate astea. Rămîne umorul, apropierea. Ea nu se trage înapoi, nu începe să construiască ziduri între ei. Nu amenință, deși, în mod cert, flirtează, ceea ce, după un timp, îl izbește ca făcînd parte din personalitatea ei. Este tipul de femeie cu sînge fierbinte și se simte bine așa.

— Toţi avem nevoie de mici nebunii, spune ea, aceasta fiind unica ei invitaţie, dar o spune într-un fel care-l derutează, lăsîndu-l pe el să interpreteze, iar el decide să treacă peste ea.

Trec două ore. Berea ei trezită îi spune cît de mult a stat aici. Se scuză.

— De data asta nu fug, spune el. Încearcă să-i spună ceva, dar nu e prea sigur de ce vrea asta. Ea se amuză.

— Mi-a făcut plăcere, îi spune ea. Comentariile ei sună ca şi cum ar fi făcut dragoste. Şi îşi dă seama că, vreme de două ore, asta şi făcuseră : dragoste. Dragoste cu hainele pe ei.

Luîndu-şi la revedere, afară, pe verandă, Lynn Greene este cea care o zăreşte prima pe Carrie. Carrie se află jos, lîngă apa în retragere a refluxului, uitîndu-se în sus, la ei. O neînţelegere. Presupuneri. Mistuire. Carrie se întoarce brusc şi, cu picioarele înţepenite, o ia plescăind prin apă, mai întîi în pas alert, apoi în fugă, înapoi, în josul plajei trandafirii.

Daggett vrea să spună ceva, să se scuze, dar nu este sigur cui să ceară scuze sau de ce să ceară scuze. Se întoarce spre plajă, fără să se grăbească în mod deosebit, prea conştient de faptul că Lynn Greene nu este doar o cunoştinţă trecătoare, iar Carrie nu este prea departe în bănuielile ei.

Stînd acolo, în parcarea plină de pîcla fumului de petrol, şi de haosul pompierilor, Lynn Greene îi zîmbea lui Daggett cu subînţeles, cu ochii scînteietori.

— Cam Daggett ! strigă ea, aşa cum numai prietenii de mult pierduţi sînt strigaţi. Huff îşi întoarse capul, nevenindu-i să creadă. Daggett îşi simţi faţa aprinzîndu-i-se şi stomacul strîngîndu-i-se. Venea spre el emoţionată, cu paşi mari. Nu prea ştia cum s-o primească. Ar fi vrut s-o înghită în braţele sale, dar nu în faţa lui Huff.

O explozie bruscă, asemenea unui tunet, făcu cele cîteva sute de oameni să se arunce, deodată, la pămînt. Daggett şi

Lynn Greene se treziră unul lîngă celălalt. La cîțiva pași doar, nu explozia fusese cea care-l lăsase pe Daggett încremenit, ci cît de frumoasă putea să fie, chiar și cuprinsă de spaimă. Chiar și după atîtea luni.

— Văd că incendiile sînt specialitatea ta, Michigan, îi spuse ea din colțul gurii.

— Ce naiba ai mai făcut ?

Ea nu apucă să-i răspundă. Explozia aruncase o bucată din aripa avionului pe grajdul în care se aflau caii și, în timp ce benzina în flăcări se scurgea pe acoperiș, o limbă de foc învălui construcția. Strigătul cailor blocați înăuntru străpunse tunetul care se stingea, al exploziei. Pompierii, care se retrăgeau în grabă, veneau direct înspre Daggett și Lynn, care se și ridicaseră în picioare.

— Și caii ? îl întrebă Lynn neîncrezătoare, pe unul dintre pompierii pe care-l oprise cu o mînă întinsă.

— Îți bați joc de mine ? replică pompierul, uitîndu-se repede spre Daggett, după ajutor. În ce mă privește pe mine, hrană pentru cîini.

— Rahat, spuse Lynn Green.

Se avîntă spre grajduri. Fără să-și înțeleagă prea bine propria reacție, Daggett se pomeni doar la cîțiva pași în urma ei.

— Lynn, o strigă el. Dar ea continua să alerge, făcîndu-se că nu aude.

Interiorul grajdului, dens de fumul uleios, negru, era plin de panica asurzitoare a cailor care nechezau și dădeau din copite, încercînd să scape. Lynn se întoarse spre Daggett — *știa* că era acolo — și strigătul ei străpunse cacofonia.

— Tu o iei pe acolo ! Deschise ușa uneia dintre boxe și fu cît pe aci să fie călcată în picioare de calul care o luase la goană. Daggett o acoperi cu trupul lui, în timp ce copitele calului cădeau la cîțiva centimetri de ei.

— Lynn ! strigă el, protestînd. Acoperișul ardea, un tavan de flăcări portocalii. O mare bucată din perete se

prăbuşi. Cîţiva cai scăpară prin deschizătura care se formase. Ea îl împinse deoparte.

— Tu o iei pe acolo, repetă ea, ridicîndu-se în picioare şi luînd-o înspre şirul de boxe. Unul după altul eliberară caii pur-sînge, care o zbugheau din grajd cu ochii albiţi şi copitele ca turbate.

Privi în sus, ca să surprindă o bună bucată din acoperişul în flăcări, pe cale să se prăbuşească. Strigă din nou, ca să-i atragă atenţia. Îi arătă. Ea se uită la acoperiş dar apoi dădu din cap a sfidare. Mai eliberă încă doi cai. Daggett îşi dădu seama că cea mai rapidă cale — *singura* cale — de a o scoate de aici era să elibereze pînă la ultimul cal.

Apa începu să plouă peste ei — pompierii îşi întorseseră furtunurile spre construcţie. Doi bărbaţi cu măşti de oxigen şi costume cauciucate portocalii, cu cizme negre şi mănuşi groase, apărură din vălătucii de fum. Unul din ei strigă furios, cu vocea înfundată din cauza măştii.

— Ieşiţi dracului de aici !

Porţiunea din acoperiş se curbă, dar spre partea cealaltă şi căzu peste boxele goale. Lynn şi Daggett ignorară pompierii. Deschiseră dintr-o dată ultimele două boxe şi caii eliberaţi îl doborîră pe pompier la pămînt. Cu îmbrăcămintea lui greoaie şi tubul de oxigen, reuşea anevoie să se ridice. Lynn îi întinse mîna, dar el o respinse furios.

Daggett şi Lynn fugiră din fum, spre aerul binevenit de afară, urmaţi la cîteva secunde de cei doi pompieri. Se întoarseră la timp ca să vadă grajdul complet în flăcări. Caii eliberaţi, cu ochii strălucind de groază, alergau haotic spre libertate, împrăştiind mulţimea în calea lor. Restul acoperişului cedă şi, cîteva secunde mai tîrziu, pereţii se prăbuşiră. Aproape întreaga construcţie era la pămînt. Flăcările se înălţau la aproape cincizeci de metri, risipind o spirală învolburată de fum gros.

— Puteau să te omoare, spuse el furios. Acum îşi dădu seama de adîncimea sentimentelor sale pentru ea.

— Nu, spuse ea încrezătoare, scuturîndu-și capul, urmărind, cu ochii, flăcările. Fața îi strălucea în lumina portocalie. Nu mi-a sosit vremea.

— *Vremea* ta ? o întrebă el, mai furios acum ca oricînd. Nu-i mai rămînea decît să-și recite horoscopul.

Ea se uită la el, luîndu-și ochii de la foc.

— Știi și tu cum e, Michigan. Apoi îi luă mîinile într-ale ei și le strînse. Iar el uită cu totul de incendiu.

— Uneori, știi, pur și simplu.

7

COCOȚATE pe buza îngustă a căzii de hotel, picioarele lui Daggett atîrnau în jos, în apa clocotită. Picioarele lui protestau destul de des în felul acesta, devenind țepene ca scîndura. O baie bună, prelungită, era singura soluție.

— Nu e corect, spuse el cu o voce care răsună puternic în baia mică, placată cu faianță. Avea el ce avea cu corectitudinea. Trebuie să continuăm.

Puțin mai tîrziu, Lynn Greene, acoperind zumzetul unei reclame comerciale pentru un vas cu aburi, din bambus, prezentată pe omniprezentul canal CNN, declară încurajator :

— E întuneric. Reluăm cercetările mîine dimineață, cum se luminează.

— Asta n-are nici o legătură cu întunericul, are legătură cu raportul asupra chimicalelor aflate la bordul avionului. I-ai văzut pe oamenii ăia în costume de astronauți ? Iisuse, ce privelişte ! Asta i-a făcut pe toți s-o șteargă de acolo. I-ai văzut pe cei de la televiziune cum devorau spectacolul ?

— Și pe bună dreptate. Dacă zona *este* contaminată ?

— Un motiv în plus să suspectezi un sabotaj, dacă mă întrebi pe mine. Chimicale ? Asta e cartea de vizită a organizației Der Grund. Doar că nu o pot dovedi.

— A cui ?

— N-are a face. Problema e că...

Îl întrerupse.

— Problema e că am avut noroc. Focul a neutralizat chimicalele. Așa reiese din raportul pe care l-am primit. Fără acele sonde în flăcări, am fi avut de a face cu un *adevărat* dezastru.

— Din punctul meu de vedere, cu atît mai mult trebuie să continuăm cercetările. Nu să stăm și să-i așteptăm pe băieții în costume de astronaut să facă analiza probelor...

— Ești dezgustător ! O noapte n-o să nenorocească pe nimeni. Mîine o luăm de la capăt. Dacă există ceva acolo, vom afla. Îi întinse unul din paharele cu votcă, pe care o amestecase cu ce mai găsise prin frigiderul miniatural.

— Am nevoie de dovezi că e vorba de o intenție criminală. Am nevoie de o verigă bună, care să stea în picioare, ca să-mi pot continua ancheta. Mai dădu pe gît o gură bună de votcă și puse paharul în echilibru, pe muchia căzii. Lynn stătea sprijinită într-un umăr de tocul ușii.

— Am pierdut aproape doi ani cu cazul ăsta. Dacă nu ies cu ceva pe covertă, s-a zis cu mine. Închipuie-ți, ei așteaptă de la mine raportul asupra celeilalte povești — bomba de la Aeroportul Național. Poți să crezi ? Sînt gata să mă scoată dintr-un caz ca ăsta, doar ca să le scriu un raport despre un mort ! Se uită la ea, așteptînd înțelegere, dar nu găsi.

— Noi nu spunem „intenție criminală", interveni ea, corectîndu-l. Noi numim chestiile astea *cauze suspecte*. Pînă acum însă, nu avem nimic de genul ăsta. Absolut nimic. Și, în afară de asta, adăugă ea, ți-ar prinde bine să te ocupi și de altceva. Nu prea arăți bine.

Ignoră ultima ei remarcă.

— Presa NTSB-ului a și început să-l comenteze drept un accident. CNN-ul, toate ziarele — toată lumea îi spune *acci-*

dent, pentru Dumnezeu. NTSB-ul vinde o ştire de rahat. Conferinţa aia de presă a fost total pe de lături.

— A fost corectă. Toţi pretindem că sîntem corecţi, nu ? Este spectacolul NTSB-ului. Şi rămîne ancheta lor, pînă cînd dovezile vă vor permite să preluaţi cazul. Ascultă, dacă ar fi după mine, ţi-aş da tot ce vrei. Iar tu ştii asta — şi nu laşi impresia că ai vrea. Sorbi din băutură. Nu despre anchetă vorbea acum. Se ascunse în spatele paharului său.

— Iar realitatea este că nu am văzut *nimic* la faţa locului, care să ne indice cauze suspecte. Cei de la controlul traficului aerian ne-au spus că unul din echipaj a anunţat izbucnirea unui incendiu în cabină. Peste cîteva secunde, avionul s-a prăbuşit. Nici măcar un singur martor ocular nu ne-a descris prăbuşirea ca pe o explozie. Şi nu s-a găsit încă nimic printre resturile epavei, care să indice explozive. NTSB-ul nu are prea multe variante, în acest caz.

— Un Duhning nouă cinci nouă şase zero zero, al companiei LAX, poate încărcat cu chimicale ? Am un cadavru scos dintr-un simulator nouă cinci nouă, reglat pentru o pistă de zbor LAX. Am pus mîna pe un terorist renumit, care construise detonatoare cu altimetru în camera sa de hotel, din Los Angeles. Los Angeles, LAX... pricepi ? Vrei să-mi spui că e vorba doar de o simplă coincidenţă ? Continuă, înainte ca ea să-l poată întrerupe. Avea o pasiune pentru întreruperi, pentru a-şi impune punctul de vedere. Nu mă lua cu duhul blîndeţii, fir-ar să fie. Cineva trebuie să-i ajute să rămînă obiectivi.

— Obiectivitate ? Asta predici tu ?

— Predic ? întrebă el, întinzîndu-se după băutură şi dînd pe gît o duşcă bună.

— Da, predici.

Se uită la imaginea ei, deformată de neregularităţile paharului. Pe măsură ce răsucea paharul, imaginea ei se lungea.

— Tu eşti anchetatorul accidentului aerian, spuse el. Expertul în substanţe explozive. Tu conduci investigaţiile FAA privind acest caz.

— Al naibii de exact, fu ea de acord, dîndu-şi capul pe spate în timp ce sorbea din pahar, într-un fel care-i întinse lungul ei gît.

— Şi nu mai face din asta o chestiune atît de personală. Aşa nu uşurezi cu nimic lucrurile.

— Este personală. Şi ar trebui să mă ajuţi.

— Încerc.

— Serios ?

— Da.

Urmări din profil cum i se strîngea gîtul pe cînd înghiţea şi găsi asta provocator. Poate că fusese o idee proastă să o invite aici.

— Prea repede se golesc chestiile astea, spuse ea, studiind paharul, dar, în fond, de ce n-aş mai prepara unul ?

Îl termină şi el pe al lui şi i-l întinse.

— Cum se mai simt ? întrebă ea, arătînd cu capul înspre picioare.

— O să-ţi spun după al doilea pahar.

Îl lăsă singur cu gîndurile lui. Ca şi vocea lui, şi ele aveau tendinţa să dea buzna în mica încăpere. Cum ea nu mai apărea, strigă :

— Cred că e opera aceluiaşi tip. Există prea multe coincidenţe. Asta nu cîntăreşte nimic ?

— Nu, răspunse ea, reapărînd. Nu pentru Lynn Greene, anchetatorul. Eu nici măcar n-ar trebui să am habar de acest aspect al anchetei tale. Sînt plătită pentru obiectivitate — ceva ce am pierdut în clipa în care te-am văzut acolo. Se aşeză pe scaunul de la closetul alăturat. Erau aproape unul de altul. Ea ridică paharul ; buzele celor două pahare se atinseră.

— Pentru colaborarea noastră, spuse ea. În sfîrşit.

— Am nevoie de ajutorul tău în problema asta.

— Chiar dacă aş prefera să mă joc, decît să fac treabă ?

— Te rog, ajută-mă.

— Fiecare lucru la timpul lui. Există un sistem. Acordă-i şanse să acţioneze.

— Nu pot. Dacă Bernard a confecţionat mai multe mecanisme de declanşare ?

— Cine e Bernard ?

Nu răspunse. Încercă băutura. Noul amestec era mai tare şi se întrebă : intenţionat ? Avea ea dreptate, într-adevăr se goleau prea repede. Picioarele arătau mai mari privite prin apă. Mari, palide, picioare zbîrcite, cu degete cocîrjate. Foarte romantic.

— Trebuie să fiu obiectivă, spuse ea. Să nu-ţi faci griji : nimeni n-are de gînd să muşamalizeze nimic. Nu voi permite aşa ceva. Deci, ce vom face ? Vom căuta, cu toţii, toate explicaţiile plauzibile, pentru prăbuşire. Crede-mă.

— Nu pot aştepta şase luni. Chestiile astea durează întotdeauna şase luni, spuse el.

— Înţeleg. Se aşeză mai bine, ceea ce făcu să se apropie şi mai mult de el. Îşi trecu mîinile prin părul lui şi el simţi mîngîierea pînă în degetele de la picioare.

— O să fac tot ce pot. Îţi promit. Era în spatele lui, unde nu o putea vedea, şi găsi asta dezarmant.

— Lynn, spuse el atît de brusc, încît păru ca un arbitru care fluieră. O auzi agitînd paharul cu gheaţa zornăitoare şi apoi cum înghite cu graţioasa ei pompă.

— În regulă, spuse ea, fără nici o supărare în glas. Dar dacă nu umpli cada asta cu apă îngheţată şi nu mă scufunzi în ea, mai bine plec. Am alte idei despre cum aş putea petrece noaptea asta. Îl sărută pe gît, sub ureche. Mii de volţi îi trecură prin partea stîngă. Părul de pe trup i se zbîrli, în aşteptare.

— Duncan ce face ? întrebă ea.

Asta îl potoli. Cum el nu răspunse nimic, ea adăugă :

— Telefonul pe care tocmai l-ai dat súna mai curînd a telefon de afaceri, decît a telefon pe care cineva îl dă fiului său.

— Uneori așa se petrec lucrurile între noi.

— N-ar trebui să fie așa.

— Știu.

— Ești supărat.

— Da.

— Pe mine ?

— Nu. Pe mine. Adevărul doare.

— Are o bonă ? întrebă ea. Sau este *ea ?*

— În noaptea asta are o bonă. Suficient de bătrînă să-i fie bunică. Într-un fel, a devenit membră a familiei.

— Bona sau Carrie ? întrebă Lynn. Chestia asta șterge-o de pe bandă. Nu prea știu să pierd.

— Cine spune că ai pierdut ? întrebă el, în timp ce ea îi întindea paharul gol. În acel moment, el știu tot ce se poate ști despre pustietate.

— Ești tot cu ea, nu ? Sperasem că uluitoarea-mi personalitate și silueta mea în costum de baie ar putea schimba aranjamentul. Sînt unele lucruri pe care înveți să le accepți. Altele nu, îl avertiză ea.

Mai tentat ca oricînd să o oprească, își întinse brațul și ea își prelinse degetele de-a lungul lui, pînă cînd palmele lor se șterseră una de alta și vîrfurile degetelor lor se sărutară.

Ea își luă geanta și se opri în micul sas și se uită peste umăr la el. Îi zîmbi suficient ca să-i transmită un mesaj. Vroia să rămînă ; vroia ca el să o roage să rămînă. El îi întoarse zîmbetul. Ea dădu din cap și ridică din umeri. Ușa se închise în spatele ei și, în secunda următoare, Daggett se afla pe locul unde stătuse ea, cu picioarele ude pe covor, cu mîna înșfăcînd butonul de la ușă. Dar nu-l răsuci.

În dimineața următoare, telefonul îl readuse la realitate în mijlocul unui mic dejun servit în cameră. Votca din noaptea trecută îi dăduse peste cap dimineața.

Vocea lui Phil Huff spuse :

— Nu sînt singur, deci voi fi scurt. Se petrece ceva la care precis că vrei şi tu să iei parte. Te iau de la hotel în zece, douăsprezece minute. Făcu o pauză, apoi adăugă :

— Te încurc cu ceva ?

— O să fiu jos, spuse Daggett.

Huff era îmbrăcat în acelaşi costum de poplin, cu umerii drepţi, aroganţi. Daggett se surprinse zgîndu-se la cicatricele de pe nasul său, întrebîndu-se dacă femeile sînt atrase de cicatrice. Huff le avea pe amîndouă, din belşug. Conducea acelaşi Chrysler de culoarea noroiului, cu care Daggett îl văzuse la locul prăbuşirii. Bancheta din faţă avea o husă mizerabilă, iar tocul lui Huff făcuse o gaură în covoraş, în dreptul pedalei de acceleraţie. Radioul era acoperit cu o crustă de praf şi de cafea vărsată. Vinilinul de pe parasolar era cojit de vreme, ca un fruct uitat pe pervazul geamului. Huff intră în trafic, puse girofarul pe bord, îl porni şi, în timp ce maşinile se dădeau, încet, la o parte, spuse :

— Băieţii noştri au primit un telefon de la Poliţia Aeroportului. Vorbeau ceva despre un telefon pe care l-a primit cineva de la secţia lor din oraş. Un mecanic de la AmAirXpress pretinde că a fost atacat şi drogat ieri, în casa lui, de un bărbat însoţit de o femeie. Zice că i s-a furat permisul de intrare în aeroport şi salopeta. Tocmai au trimis acolo un detectiv. Trebuie să ne grăbim, să prindem cît mai mult din spectacol.

Daggett cîntări la repezeală cele aflate.

— Dacă este aşa, atunci acest lucru ne poate da supremaţia asupra anchetei privind accidentul, spuse el, nerăbdător.

— Mai am una şi mai bună, spuse Huff, tachinîndu-l pe Daggett cu lunga pauză care urmă.

— Al dracului ce-o să-ţi mai placă.

Daggett nu cerşi. Îl aşteptă să continue.

— Ştii, chimicalele aflate la bordul avionului ? spuse el ca şi cum ar fi întrebat, forţîndu-l astfel pe Daggett să răspundă.

— Da ?

— Au fost fabricate de o companie care se cheamă ChemTronics, care are rafinării — sau cum naiba vrei să le zici — în peste douăzeci de state. Huff făcu încă o pauză lungă, prefăcîndu-se că este ocupat cu condusul, deşi maşina părea că merge de una singură, pe un drum cu desăvîrşire drept.

— ChemTronics, am aflat, este un furnizor paravan — miră-te cît vrei — şi se află sub aceeaşi plapumă cu nici mai mult nici mai puţin decît EisherWorks Chemicals.

Pulsul lui Daggett îi crescu la dublu, dar încerca să nu-i facă lui Huff plăcerea de a-i vedea sau auzi entuziasmul, ceea ce îi ceru un efort considerabil.

— Sub aceeaşi plapumă ? întrebă el.

— EisherWorks este acţionarul principal la ChemicalTronics. Aceasta înseamnă că avem de-a face cu o filială americană.

— Deci ar *putea* fi Der Grund.

— M-am gîndit eu c-o să-ţi placă asta.

Daggett reflectă asupra posibilităţilor. Ar fi suficientă, oare, o conexiune, pe plan financiar între cele două, pentru a-l convinge pe Pullman sau pe superiorul acestuia, Richard Mumford, asupra suspectatei implicări a organizaţiei Der Grund ? Se îndoia. Nu era un probatoriu destul de concludent. Şi chiar în cazul în care ChemTronics ar fi primit vreo ameninţare, era puţin probabil că ea va face cunoscut acest lucru FBI-ului. Ignorarea ameninţărilor teroriştilor îi supăra pe acţionari şi provoca o publicitate nefavorabilă ; şi ambele afectau preţul acţiunilor. Marile corporaţii primeau însă tot timpul asemenea ameninţări, dar cei mai adesea recurgeau la propriile lor servicii de securitate pentru a se ocupa de ele. Dar chiar şi fără existenţa unei conexiuni, lui Daggett îi crescu convingerea că tot pe urmele detonatoarelor lui Bernard se afla. Şi unde naiba îi va duce acest lucru ? Ce urma la rînd ?

Phil Huff spuse :

— În termosul de la picioarele tale e cafea îndulcită. După cum arăţi, ţi-ar prinde bine o ceaşcă.

Mai merseră vreo douăzeci de minute, după care nu mai ştiu unde se află. Curbele, trotuarele, vegetaţia, chiar şi casele, totul arăta altfel.

— În privinţa locuinţelor, sînt într-adevăr bigot. Pentru mine, toate astea arată la fel. Unde naiba sîntem ?

— Chiar aici locuieşte Dougherty, spuse Huff, vădit amuzat.

Daggett reperă maşina discretă a detectivului. O maşină neagră, cu patru uşi.

— Opreşte ! strigă el şi Huff se conformă pe loc, apăsînd pe frînă. Amîndoi se prăvăliră în faţă, spre bord şi reveniră înapoi.

— Ce e ? întrebă Huff furios, căutînd cu ochii. Iisuse, după cum ai strigat, mi-am zis că eram gata să dau peste ceva.

— Erai, spuse Daggett, arătînd spre strada din faţa lor.

— Uită-te acolo, îi arătă el.

— Da ? întrebă Huff, nevăzînd nimic.

— Urmele de cauciucuri, explică Daggett. Noroiul... urmele de cauciucuri, acolo, la curbă, vezi ? Dar nici un pic de noroi în spatele maşinii de acolo. Se uită peste umăr şi sorbi din cafea.

— Şanţuri proaspete. Lucrări de canalizare, corect ? Dar ce-i cu noroiul ?

Huff se uită şi el.

— Probabil că s-au jucat copiii, ieri, cu hidrantul.

— Da. Exact. Atîtea urme în mijlocul străzii, dar numai o singură pereche acolo, în curbă.

— Tîmpitul, spuse Huff, înfocat. Dădu maşina înapoi, ca să nu calce peste urme. Parcă.

— Cu chestia asta, am pus mîna pe el. Am un polaroid sub banchetă. Se întinse, îl reperă şi i-l dădu lui Daggett.

— Dacă îl las în portbagaj, se coace filmul.

— Ruletă ai ?

— Cred că e în trusa din portbagaj. Îi dădu lui Daggett cheile.

— Deșteptul ăsta nu s-a gîndit la scena reconstituirii.

— Nu, nu s-a gîndit. Așa că n-ar fi rău să-i ceri politicos să se dea puțin la o parte. Suna ca o decizie. Stai de vorbă cu el. Vezi dacă putem discuta puțin cu tipul acela. Poliția din Los Angeles n-are nici un amestec în chestia asta. Doar birocrație, legată de legitimația tipului. Spune-i că preluăm noi cazul.

— N-o să-i placă, îl avertiză Huff. Simpla noastră prezență aici înseamnă că este ceva serios.

— Tocmai de aceea ne și ocupăm singuri. Corect, Phil ? spuse Daggett. N-avem nevoie de limbi care să ducă vorba.

— Pe dracu', nu !

— Și cît timp stai tu acolo, cheamă-i pe băieții de la laborator. Spune-le să aducă tot ce le trebuie ca să ia mulajul acestor urme... aspiratoare, pentru interior... tot dichisul. Considerăm că avem de a face cu o scenă de crimă de gradul unu.

— Laboratorul ? Nu pot face asta. Nici măcar nu știm sigur dacă omul tău a trecut sau nu pe aici, protestă Huff. Corect ? Hai să nu ne încingem prea tare.

— Legitimația de intrare a unui mecanic furată în după-amiaza prăbușirii ? întrebă Daggett, nevenindu-i să creadă. Cheamă-i, Phil. Eu mizez pe chestia asta.

Cînd Daggett și Huff se întoarseră, după aproape trei ore de întrebări puse lui Kevin Dougherty, locul accidentului arăta complet diferit față de noaptea precedentă. Pachetele împrăștiate și plicurile poștale ale curierului de noapte, de diferite culori, forme și dimensiuni dispăruseră, fiind transportate și depozitate în sala de sport a unui liceu din apropiere, pentru a fi verificate de experții în explozive, de la FBI și FAA. Incendiile fiind stinse, senzația de amenințare, de

altă planetă, a nopții precedente făcuse loc sentimentului pe care ți-l dă un cîmp de bătălie în dimineața următoare : toate obiectele, împrăștiate pe o suprafață de mai bine de cinci acri, aveau fie culoarea neagră a cărbunelui, fie culoarea maronie a noroiului. Coada spintecată a avionului era înfiptă în pămînt, ca o sculptură modernă. Daggett reperă, lîngă acest fragment de coadă, un mic grup de investigatori, printre care se afla și Lynn Greene. Erau cam patruzeci, cincizeci de investigatori care umblau printre rămășițe, aplecați deasupra lor, asemenea căutătorilor de scoici pe o plajă din Florida, mulți dintre ei avînd asupra lor carnețele, aparate de fotografiat sau saci transparenți, din plastic, în care se aflau obiecte devenite grotesc de nerecunoscut. O echipă aflată în apropierea cabinei pilotului, detașată de restul avionului, cernea printr-o sită resturi de noroi ; alții se uitau la parbriz, asemenea arheologilor în căutare de obiecte istorice.

Întreg efortul îi părea lui Daggett oarecum îndepărtat, ca și cum ar fi avut loc pe o scenă atît de mare încît nu-i putea vedea marginile. Se gîndi din nou la zborul zece douăzeci și trei, sortit pieirii, și se pomeni felicitîndu-se că ajunsese acolo cîteva zile mai tîrziu. A adăuga sute de trupuri moarte peste tot ce vedea aici era de neînchipuit. Se minună cît de eficienți erau, cît de aparent fără efort reușeau să lucreze cele cîteva duzini de investigatori, stînd umăr la umăr, efectuînd, fiecare dintre ei, o anumită operație, multe din acestea suprapunîndu-se, fără îndoială. Dacă ar putea acționa și organele legii atît de firesc.

Cîteva minute mai tîrziu, Huff ieși din rulota în care se afla cartierul general.

— După umila mea părere, zise el, ancheta aceasta va fi în curînd a noastră.

— Cît de curînd ? întrebă Daggett.

— Fără *cauze suspecte* nu ne poate fi predată.

— Dar Dougherty ? Dar legitimația care i-a fost furată ? Acestea nu sînt *cauze suspecte ?*

— Poate pentru noi, dar nu și pentru cei de la NTSB. Ei au nevoie de un probatoriu solid. De o dovadă care să fie găsită la locul prăbușirii. Și Huff adăugă, optimist :

— La ședința de la prînz, șeful echipelor care cercetează la fața locului va anunța că toți acești investigatori vor avea ca sarcină prioritară prezentarea de dovezi privind intenția criminală. Am amînat conferința de presă de la prînz. Vom stăpîni mult mai bine situația la ședința de diseară. Vom muta o parte din echipe astfel, încît să stăm cu toții la Marriott. NTSB a aranjat să obținem principala sală de conferințe și încă alte două, mai mici. Una peste alta, o să fie bine.

— O să fie bine ? Care sînt dovezile de care au ei nevoie, Phil ?

— Au nevoie de ceva mult mai mult decît niște urme de cauciucuri sau depoziția unui mecanic. Nici mie nu-mi place, dar nu putem schimba nimic. Pe ei îi interesează în *exclusivitate* locul prăbușirii. Nu cine știe ce amenințări proferate în afara locului prăbușirii sau violări ale punctului de control sau chiar teorii ajutătoare, care să-i influențeze sau să le întunece obiectivitatea în cercetările pe care le întreprind la locul propriu-zis al accidentului.

— Obiectivitatea ?

— Ascultă, ei înțeleg bine care este poziția noastră, da ? Felul în care au prezentat lucrurile arată clar că vor sări la cea mai mică dovadă și că sînt mai mult decît dornici să acorde statut de maximă prioritate oricăreia dintre solicitările noastre. Nu ne lovim cap în cap aici. Aruncă o privire înspre echipa care lucra la coada avionului.

— Ține-le pumnii băieților ăstora să poată drege oalele sparte, spuse el.

— Adică ?

— Cutia neagră este un talmeș-balmeș. Mi s-a spus că au de-a face cu o jumătate de milă de spaghete.

— Dar avem nevoie de ea.

— Avem nevoie de multe.

— Dar datele privind controlul zborului ? DFDR-ul, întrebă Daggett.

— Ei spun că se prezintă bine. Pleacă azi după-masă la Washington, cu avionul lor. Îndată ce specialiștii lor de acolo vor descurca banda, o vor trimite înapoi, pentru sincronizare.

— Aș vrea s-o ascult și eu.

— După cîte am auzit, poate dura o săptămînă sau două.

— Indiferent.

— O să le spun. Ascultă, adăugă el, tatonînd terenul. Șeful meu a fost instruit de SAC să mă facă titular pe ancheta acestui accident. Ei nu prea înțeleg însă ce cauți tu aici. Le-am spus că te-am invitat eu, ca să ne ajuți. Deci, din punct de vedere formal, sîntem, amîndoi, pe urmele lui Bernard. Asta nu înseamnă neapărat că i-am fentat, dar, oricum, n-au ce face. Ești invitatul meu. Asta înseamnă că trebuie să-ți permitem accesul la anchetă.

— Mulțumesc. Să fie oare același Phil Huff ?

— Dar asta nu înseamnă prea mult. Ei n-or să-mi permită să-ți dau și oameni.

— Să lucrez de unul singur ?

— LAFO nu are decît trei echipe specializate în antiterorism. Pînă în urmă cu zece minute, toate trei erau repartizate acestui caz. Asta înseamnă cam treizeci de băieți. Orice pretenție ai, o faci prin mine, iar eu voi face în așa fel încît să i se dea curs. Sînt mulți pe care trebuie să-i păcălesc. Dar poate reușesc să aranjez ceva.

— Adică ? întrebă Daggett.

— Ascultă. De Bernard se ocupă biroul FBI-ului din Washington. Dar de acest accident de avion ne ocupăm noi, cei de aici.

— Dar Dougherty ? Unde naiba este locul lui în povestea asta ? întrebă Daggett.

— Vino cu ceva. Bine ? Îți place filiera Dougherty, tot așa cum îmi place și mie. Vino cu o dovadă peste care oamenii mei să nu poată trece așa de ușor și vom prelua, cu un singur telefon, ancheta asupra acestui accident.

— Mă ajuți ?

— Ori de cîte ori voi putea, te voi ajuta.

— De ce această bruscă schimbare de sentimente ?

Huff își acordă un timp înainte de a răspunde.

— N-am putut dormi azi noapte. Nu din cauza acestui accident, ci din cauza lui Backman. Am ratat urmărirea lui Bernard, Daggett. Recunosc. Acum îmi dau seama de asta, în regulă ? Am lăsat să-mi scape din mîini. Am lăsat să-mi scape din mîini *geanta aceea*. Unde s-a făcut predarea ei ? La toaletă ? La garderobă ? La naiba, habar n-am ce n-a mers, dar mai rău nu putea fi. Mai întîi, Backman ; acum, asta. La dracu' ! Ajungi într-un moment cînd îți dai seama că trebuie să-ți schimbi metodele. Își studie țigara neaprinsă și o aruncă în noroi.

— Unde te găsesc dacă am nevoie de tine ?

Daggett își găsea cu greu cuvintele. Huff să se scuze ? ! *Ajungi într-un moment cînd îți dai seama că trebuie să-ți schimbi metodele.* Cuvintele răsunau în el ca ultimul penny într-o pușculiță. Ar fi putut ieși la fel de ușor, din gura lui.

— Unde te găsesc ? repetă Huff.

— Oriunde pot găsi dovezi, răpunse Daggett.

Urmele de cauciucuri din fața casei lui Kevin Dougherty dădură repede rezultate. Măsurarea bazei roții, în funcție de cele două urme de cauciucuri opuse, scoaseră la iveală că era vorba de un Chrysler — fie un Dodge Caravan, fie un Plymouth Voyager. Pariind pe faptul că era vorba de o mașină închiriată, Daggett se orientă spre agențiile locale. Agenția din Seattle la care recursese asasinul îi dăduse o carte de credit

pe urmele căreia să o poată lua ; poate că și această mașină închiriată va fi bună la ceva.

Un telefon dat miercuri dimineața la prima oră a scos la iveală faptul că firma Chrysler avea o înțelegere exclusivă privind închirierea mașinilor Caravan, în perimetrul orașului Los Angeles, cu agenția Overland Car Rentals. Agenția Overland dispunea doar de opt mașini Caravan la filiala ei din aeroport. Din cele opt, două fuseseră returnate în ziua accidentului — una, cîteva ore înainte de prăbușire, iar cealaltă, cîteva minute după. Într-un oraș în care patruzeci și cinci de minute erau ceva obișnuit, Daggett se considera fericit că reușise să-și croiască drum pînă la aeroportul Marriott, care se afla la nu mai mult de cinci minute de LAX și de agenția Overland de aici.

Daggett sări peste piedica amplasată la intrare, ca măsură de securitate, trecînd de cabina portarului, din stînga. În fața lui, o mare de mașini returnate aștepta la spălat. Un băiat vietnamez, cam de optsprezece ani, împiedicat în mișcări de cele două aparate electronice care-i atîrnau la curea, se apropie de o mașină returnată și începu să ștanțeze numere într-una din cele două cutii grele.

Daggett îl găsi pe supraveghetor, Milton Butts, într-un birou mic, unde pătrunse prin ușa din spatele ghișeului principal. Încăperea îți muta nasul din loc cu miros de after shave, amintindu-i lui Daggett de Backman. Butts era un negru cu tîmplele încărunțite, cu un dinte înnegrit, în față, și cu gîtul ca un butuc, al unui fost luptător sau instalator de linii. Ochii negri, depărtați, clipeau a plictiseală sau neatenție, în timp ce Daggett își exprima doleanțele. Purta halatul companiei și o cămașă care nu putea fi încheiată în jurul acestui gît gros, nodul cravatei companiei încercînd să mascheze deficiența. Lentila stîngă a ochelarilor săi pentru citit era plină de amprente. La rasul de dimineață scăpase o bucățică de sub nas, lăsînd un triunghi de țepi negri pe buza de sus.

Bătea încet, dar corect. Citind ecranul, spuse cu o voce înșelător de calmă :

— Ambele mașini au fost închiriate de niște femei, dacă asta vă ajută la ceva.

— Dar una dintre ele a plătit cu bani gheață, spuse Daggett, simulînd siguranța de sine. Îngrijorarea i se citea pe chip.

— Computerul ne poate spune asta ?

Milton Butts reexaminã ecranul și întrebă :

— De unde știți ?

— O presupunere norocoasă. Închise ochii și mulțumi oricui veghea asupra lui.

Butts își încreți buzele, neplăcîndu-i răspunsul.

— Numele ei este Lyttle, cu y, Maryanne Lyttle. O închiriere pentru o zi. Rezervată pe bază de carte de credit, dar plătită cu bani gheață. A ținut mașina în jur de șase ore — ceva obișnuit la clienții noștri, adăugă el, cu titlu informativ. După ce mai studie puțin ecranul, adăugă :

— Alte informații deosebite nu mai avem.

Daggett ceru o copie a contractului și Butts imprimă cîte una pentru fiecare din ei.

Daggett citi contractul.

— Furgoneta a fost spălată la returnare ?

— Bineînțeles, spuse Butts, furios. Apoi adăugă :

— Nu păreți prea încîntat.

— Cît de bine a fost curățată ? Înăuntru, vreau să zic.

— Sincer ? În sezonul acesta atît de aglomerat, poate că nu perfect. Ați văzut parcarea de afară. Și, între noi fie vorba, angajații noștri nu sînt nici ei prea conștiincioși. Înțelegeți ce vreau să zic ?

Daggett dădu un telefon și ceru ca furgoneta să fie remorcată pînă la garaj, spre care să poată pleca imediat oamenii lor.

— E cumva în legătură cu accidentul de avion ? întrebă Butts, cînd Daggett închise telefonul. Afurisită treabă, acci-

dentul ăsta. Ne-a lovit pe toți. Să fi văzut ce de anulări am avut în dimineața asta. Ascultați-mă pe mine, chiar și un nenorocit de accident se răsfrînge asupra afacerilor. Oamenii sînt foarte superstițioși cînd e vorba să se urce în avion. Își roti ochii și exclamă :

— Vreți să spuneți că nu a fost un accident ? *De aceea* sînteți aici ?

Daggett se uită la el și răspunse :

— Oficial, nu pot face comentarii. Neoficial, îmi folosește orice ajutor pe care l-aș putea primi.

— Să fiu al *dracului,* spuse Butts, luminîndu-se, blestemații de arabi sau cine altcineva ?

Daggett îl întrebă :

— La ce se referă literele astea din căsuța pentru returnări, domnule Butts ? Îmi puteți explica ?

Butts se uită peste propria lui copie și dădu din cap, afirmativ.

— Noi închiriem și primim înapoi mașinile, exact din locul unde se preiau bagajele. Cea mai mare parte a activității noastre, după returnarea mașinilor, se desfășoară aici, în afara aeroportului, unde spălăm și întreținem parcul de mașini. Dar clienții noștri de la Express sînt serviți în interiorul aeroportului. Atît la închirierea cît și la returnarea mașinilor. Asta e tot ce pot să vă spun. Furgoneta aceasta a fost închiriată și returnată în interiorul aeroportului. Cu un entuziasm copilăresc adăugă :

— Gata ! Știu ce v-ar putea interesa ! Se uită la ceas. La naiba, trebuie să ne mișcăm repede.

Lui Daggett nu-i plăcea cum suna acest *ne.*

— Ce anume ? întrebă el. Ce-ar putea să mă intereseze, domnule Butts ?

— Am avut o groază de probleme create de furturile din interiorul aeroportului. Nu sînt nici șase luni de cînd am instalat un sistem de supraveghere video, ascuns.

— Video? întrebă Daggett, mintea umblîndu-i deja după posibilități.

— Problema este, spuse Butts vădit îngrijorat, uitîndu-se din nou la ceas, că e vorba de un sistem în buclă, de douăzeci și patru de ore. O bandă cu funcționare continuă sau cam așa ceva. Știți dumneavoastră. La fel și la terminale.

— La terminale? Daggett sări de pe scaun, făcîndu-i semne frenetice lui Butts să se grăbească, pentru că, brusc, își dădu seama cum ar putea pune mîna pe această Maryanne Lyttle.

Joi dimineață, în ziua de 30 august, Daggett intră la Los Angeles County Federal Building — o clădire albă, banală, înconjurată de un gazon suspect de verde. Se pare că funcționarii federali nu prea se sinchiseau de secetă.

Laboratorul tehnic audio-vizual al diviziei de teren a FBI-ului din Los Angeles ocupa un birou mic, fără ferestre, la etajul șase. Daggett știa că tehnicienii video din Los Angeles erau printre cei mai buni din țară. Nu numai că cei din Los Angeles dispuneau de cea mai modernă tehnologie în domeniu, dar LAFO făcea uz de ea mai mult decît s-ar fi cuvenit; divizia droguri folosea în mod frecvent supravegherea prin video. În Los Angeles se făceau afaceri mari cu droguri, de aceea ele reprezentau un obiectiv central pentru LAFO. Încăperea era înțesată cu tot felul de echipamente video și de televiziune, unele cunoscute lui Daggett, altele nu. Daggett își încheie sacoul lui sport, pentru a nu lăsa să-l pătrundă răcoarea de aici, care-i amintea de sala computerelor de la Duhning. Își lăsase la hotel geaca lui cu însemne.

Cynthia Ramirez își pilotă scaunul cu rotile în direcția lui Daggett și-i strînse mîna cu putere. Avea flăcări în ochii sticloși și un mic zîmbet șmecheresc. Daggett văzu scaunul și se gîndi la Duncan. Ramirez era slabă ca o scîndură, avea un pulover tricotat, cu un model cu șerpi și o pătură ecosez care-i acoperea picioarele. Părul negru era pieptănat pe

spate, prins într-o coroniță arcuită, din plastic roșu. Degetele ei erau reci și la fel de lungi și de subțiri ca niște bețișoare chinezești.

— Mi se spune Fragile, zise ea, continuînd să zîmbească.

— Michigan, spuse el, atent să nu-i frîngă mîna.

— Ți se potrivește. Nu mă întreba de ce.

El se abținu să facă vreun comentariu.

— Ce-s astea ? întrebă ea, uitîndu-se la cutia cu casete video pe care o adusese cu el.

— Mi s-a spus că sînteți cea mai bună la măririle video.

— Cu complimentele ajungi oriunde.

— Alb-negru, bandă cu funcționare continuă. Una din casete a fost filmată în garajul unui aeroport. Celelalte cincisprezece sînt împrumutate de la o firmă particulară, care se ocupă de supravegherea prin video, la LAX.

— Compania lui Bernie Shanks. Ne-a părăsit pentru ei, știai ? zîmbi ea.

— Da, dădu el din cap. Adică am aflat. Așa am putut să scot de acolo comediile astea. Am convingerea că fără domnul Shanks mi-ar fi trebuit cîteva săptămîni de intervenții oficiale.

Ea luă cutia și-i dădu drumul în poală, unde aceasta aterizâ greoi. Suficient de tare ca să sfărîme niște oase atît de mici, dacă, bineînțeles, se mai aflau oase sub această pătură. Era greu de spus.

— Benzile cu funcționare continuă nu asigură o calitate prea bună. Ele se uzează din cauza oxidului.

— De aceea am și venit aici. Ca să mărim imaginea.

Îndreptîndu-se spre unul din aparate, spuse, uitîndu-se înapoi la el :

— Nu fac minuni.

— Nu asta am auzit eu.

Fragile îi prinse privirea și nu-i mai dădu drumul.

— Ar fi destul loc aici pentru mulți ca tine. Zîmbi. El îi întoarse zîmbetul.

— Caseta asta de deasupra... asta e ce te interesează. Se vede o femeie care stă în fața unui ghișeu pentru închirieri. Poartă o eșarfă și ochelari de soare. Cu greu se poate distinge ceva. Dacă i-am putea mări fața, ca să obținem ceva ce am putea folosi... Eu sper că a intrat în terminal, imediat după ce a restituit mașina. Sper să putem folosi deplasările ei de la o cameră video la următoarea. Fiecare din cele cincisprezece casete aparține unei alte camere video din incinta terminalului. Fiecare din ele se suprapune peste o mică suprafață din teritoriul celeilalte — pentru siguranța acoperirii întregii zone. Dar să reușesc să o depistez din mulțime... Nu știu. Nu-mi fac speranțe prea mari. Chipurile oamenilor sînt destul de mici pe aceste casete. Dar dacă ai văzut vreodată locul unui accident... S-ar putea ca această femeie să fie răspunzătoare. M-am gîndit că merită încercarea.

Chipul ei deveni dur și păru dintr-o dată altă femeie. Apoi, trăsăturile i se relaxară.

— Locul accidentului meu a fost pe La Cienega. Un Volkswagen și o ambulanță, Michigan. Din nefericire, eu conduceam broscuța. N-am auzit sirena ambulanței. Încă ne mai judecăm și au trecut șase ani de atunci. A trecut pe roșu și m-a lovit aici, spuse ea, frecîndu-și partea dreaptă ca și cum ar mai fi simțit și acum durerea.

— Și acum ce-ar fi să aduci două cafele — a mea să fie simplă. O să avem nevoie.

Peste alte două ore, Daggett mai aduse două cafele și apoi două farfurii cu friptură de pui și piure de cartofi, de la bufet. Fragile, așa cum insista ea să i se spună, transformase un oval greu de descris, așezat deasupra unui trup de femeie, într-un portret robot digital granulat, dar care putea fi recunoscut, pe ecranul unui computer de o mare acuratețe. Cu fiecare mărire electronică, progresivă, computerul reconstituia chipul, compensînd lipsa clarității. Apoi, ea umbri și umplu portretul cu o baghetă căreia îi spunea peria de aer. După alte nenumărate măriri, chipul Maryannei Lyttle

privea spre ei. Ceea ce vedea i se părea lui Daggett aproape un miracol.

Fragile imprimă o copie robot a portretului pe o coală de hîrtie şi părăsi computerul. În timp ce ea începuse să studieze benzile de la terminalul aeroportului, un specialist în crochiuri, Wiliard, folosi peria de aer şi cea mai mare parte a orei care urmă, ca să îndepărteze ochelarii de soare ai femeii şi, folosind rădăcina nasului acesteia ca punct de referinţă, schiţă doi ochi, cu sprîncene şi cu linia părului cu tot.

— Este maximum ce putem obţine, spuse Wiliard cu mîndrie şi se ridică ţeapăn de pe scaun.

— Nu, nu este, îl contrazise Fragile Ramirez. În incinta terminalului, şi-a scos ochelarii.

Daggett privi spre ecran, cu inima bătîndu-i puternic din cauza efectului combinat al emoţiei şi al cafelei. Fragile încadrase într-un chenar alb un cap minuscul, din marea haotică a călătorilor. Era mult mai clară decît imaginea anterioară. În timp ce Daggett urmărea imaginea, chenarul se extindea tot mai mult, înlăturînd de pe ecran celelalte chipuri. Cu fiecare mărire, computerul redesena chipul. Fragile mînuia bagheta, completînd ceea ce scăpa computerului. Din nou chipul deveni mai vizibil. Din nou, inima lui Daggett tresăltă. Atît de aproape !

Wiliard luă schiţa robot făcută de el şi o ţinu alături de noul chip de pe ecran.

— Ce ziceţi de asta ? întrebă el tare, un zîmbet cu toţi dinţii luminîndu-i faţa.

Cele două imagini erau identice.

Daggett se ridică de pe scaun şi-i strînse mîna. Se aplecă şi o sărută pe Fragile pe obraz.

— Sînteţi nişte vrăjitori, amîndoi.

— Datorită cerceilor, spuse Fragile, emoţionată. Caseta precedentă nu ne-a oferit nici un detaliu de îmbrăcăminte, nimic personal cu care să o putem urmări. Pînă în acea clipă, Daggett nu observase cerceii. Erau nişte ovale mari, negre.

Ușor de identificat, dacă te gîndești să îi cauți. Fragile era roșie toată din cauza sărutului. Continuă :

— Acum putem s-o urmărim, Michigan, de la o cameră de luat vederi, la următoarea. Garantat. Dacă s-a urcat într-un avion, atunci o să știi exact unde anume s-a dus. Dacă a ieșit din terminal, o să știi exact prin ce poartă. Acești cercei au pierdut-o. Ar fi trebuit să se gîndească de două ori înainte de a și-i pune.

— Da, ar fi trebuit, spuse Daggett, realizînd dintr-o dată că tocmai asta era : un profesionist n-ar fi făcut o asemenea greșeală. Avea de a face cu un amator ?

Wiliard părăsi biroul neîncăpător.

— Te-ai albit puțin la față, Michigan. Te simți bine ? îl întrebă ea.

Holbîndu-se la chipul de pe ecran, Daggett dădu ușor din cap. Îndoiala își făcuse drum în mintea lui. Un amator ? Să fie oare posibil ?

Sau, după atîta efort, era pe urmele unei alte femei ?

Daggett participă la ședința de la ora nouă, de la Marriott, uimit atît de ușurința cu care se desfășura, cît și de numărul enorm de mare de oameni implicați în ancheta deschisă de compania AmAirXpress. Erau cu mult peste o sută, reprezentînd ambele sexe și acoperind o paletă rasială tot atît de variată, pe cît de diversificate erau domeniile de investigat. Felul în care erau grupați îi amintea de o conferință politică. Acolo, era echipa de anchetatori reprezentînd compania General Electric ; iar acolo, un grup reprezentînd sindicatul aviatorilor. Cu fiecare comentariu de la tribună, altă serie de capete se apleca, în timp ce privirile erau ațintite asupra rapoartelor însoțitoare ; după mici discuții de grup, prezentul raport va face loc altuia și un alt grup de experți se va apleca, începînd o rutină similară. Huff era al treilea pe podium, numărînd dinspre centru, alături de Lynn Greene. În raportul său, Huff puse din nou accentul pe posi-

bilitatea existenței unei intenții criminale, oferind detalii vagi și încurajînd încă o dată pe fiecare din ei să facă cercetări pentru a găsi probatorii concludente.

La sfîrșitul ședinței, după aproape nouăzeci de minute, Daggett simți că este bine informat asupra desfășurării investigațiilor la locul prăbușirii, dar deprimat și descurajat în privința rezultatelor.

Caseta DFDR fusese expediată la laboratorul FAA din Washington pentru a fi analizată. La cutia neagră se mai lucra încă, aici. Părți din avionul avariat fuseseră deja etichetate și transportate într-un hangar al companiei LAX, unde urma să se încerce o reconstituire, în cazul în care apăreau totuși și cauze suspecte. Pînă în prezent, nu apăruse nimic, iar acest lucru atîrna greu pentru Daggett. Unica lui speranță de a-și putea continua ancheta zăcea printre resturile de la locul prăbușirii, speranță la fel de sfărîmată, în momentul de față, ca și avionul.

Trebuie să-și păstreze optimismul, trebuie să păstreze o bază de investigație largă, pentru a mări șansele anchetei sale. Deși părea un suspect atît de tentant, Daggett nu-și putea permite să se lase obsedat de Maryanne Lyttle. Continua să creadă că un *bărbat,* folosindu-se de legitimația lui Dougherty, pătrunsese în avionul șase al companiei AmAirXpress, în timp ce acesta se afla încă la sol. În cel mai fericit caz, Maryanne Lyttle era complicea. Șoferul ? Ghidul ?

Daggett telefonă la Washington, la căsuța lui poștală cu mesaje orale de la WMFO și o voce impersonală îi spuse că primise șase mesaje. Le recepționă. Doar ultimul era în legătură cu acest caz: „Avem o grupă de sînge și o amprentă". Vocea aparține unui bărbat care se prezentă Barge Kolowski, expert în prelevarea de amprente, de la laboratorul judiciar din statul Washington.

— Grupa de sînge am obținut-o cu ajutorul măselei. Amprenta a fost luată de pe o bucată de săpun. O frumusețe. Tipul a fost destul de isteț să arunce săpunul — dușul este

un loc unde nu prea porți mănuși —, dar am găsit gunoiul *lui* datorită acestei măsele, un lucru la care el nu se gîndise. Am predat amprenta oamenilor dumneavoastră de aici și bănuiesc că o vor trimite la Washington. Mai multe țigări de același fel. Mă rog, credem că este vorba de o marcă rusească, Sobranie, dacă asta folosește la ceva. Dacă aveți întrebări, sunați-mă la serviciu sau acasă. Și îi dădu numărul de telefon de acasă.

Daggett, singur în camera lui de hotel, cu paharul în mînă, puse receptorul în furcă și strigă : Da ! În încăperea goală. Așa acționau asupra lui dovezile.

Sună telefonul. Lăsă paharul jos și se uită la ceas : unsprezece jumătate. Tîrziu. Răspunse pe un ton optimist.

— Washington D.C., anunță vocea slabă, obosită.

— Fragile, tu ești ? întrebă el.

— Poarta. Misterioasa ta doamnă, Maryanne Lyttle ? Tocmai am urmărit-o pe casetă, urcînd la bordul unui avion cu destinația Washington D.C. Indicatorul de pe poarta de ieșire se vede limpede ca ziua.

— Spre Washington ? Vocea i se frînse. Mai există un operator în libertate. Kort ? Un detonator pe care nu s-a contat. Washington D.C., teritoriul de care se ocupă WFMO. Aceasta e problema lui. Era la fel de îngrozit, pe cît de entuziasmat.

Oftă adînc în receptor, nespunînd nimic, îngrozit de gîndul unei a doua ținte, undeva, în propriul său oraș. Privi micile cuburi de gheață risipite pe covor, în timp ce paharul se rostogolea, dispărînd sub masă. Telefonul răsturnase paharul de pe măsuță.

— Michigan ? Ai prins chestia ? întrebă ea.

Totul avea o logică. Bernard construise, la Los Angeles, detonatoarele. Apoi, Bernard revenise la Washington...

Degetele picioarelor lui, în ciorapi, căutară, sub măsuță, paharul răsturnat, îl localizară și-l rostogoliră înapoi.

— Da, am prins-o, spuse el în telefon.

Carrie urmări avionul de Los Angeles încetinind, apoi oprind pe pistă, după care maşina de transport, ca o cutie, folosită de aeroportul internaţional Dulles se apropie de avion ca să preia pasagerii şi să-i lase la terminal. Spera pentru el ca maşina să aibă aer condiţionat. Cunoscuse ea destule veri insuportabil de fierbinţi şi de umede, la New Haven, unde crescuse, dar nimic asemănător cu aceasta. Căldura o făcea nerăbdătoare şi irascibilă. Era furioasă pe el înainte chiar de a-i fi putut spune bun venit. Căldura asta era din cauza *lui*. Îşi duse un deget la gură, gata să-şi roadă unghia, dar se răzgîndi.

În drumul spre maşină, încercă de mai multe ori să încropească o conversaţie, dar el nu-i răspunse. Nimic nou în asta. El îşi ducea mapa — nu pleca nicăieri fără ea ; ea îi ducea sacul de umăr.

— Eşti supărată pentu ceva, nu-i aşa ? o întrebă el, plictisit de subiect înainte chiar de a începe. Asta o înfurie.

— În primul rînd, săptămîna *trecută* urma să mergem la mare. Apoi, i-ai promis lui Duncan că vom merge săptămîna asta. Sîmbătă e Ziua Muncii. E sărbătoare. Ştiu foarte bine că n-ai fi plecat nici la Seattle şi nici la Los Angeles dacă n-ai fi tras nişte sfori. Deci, ai ales şi alegerea ta e foarte clară.

Tăcu mult înainte de a-i răspunde.

— Circumstanţe foarte speciale, Carrie. V-am explicat înainte de a pleca. Duncan a înţeles. Vroia să spună, cu asta, că ea nu a înţeles.

Ea îi răspunse, încet :

— Simt nevoia să fiu ceva mai mult decît o pereche de picioare şi mai ştii tu ce. Cam îi aruncă una din privirile acelea. Îl putea simţi cum se îndepărtează.

— Ne pierdem unul pe altul.

— Nu am pierdut nimic, Carrie. Poate că am făcut un plasament greşit. Dar nu am pierdut. Continuară drumul în tăcere.

— Atîta tot ? Atîta tot ai de gînd să spui ?

Se uită la ea.

— Eu îmi pun sufletul la bătaie și unica ta contribuție la discuție este să-mi corectezi sintaxa ?

— Carrie...

— Ce naiba se întîmplă cu noi ? Se simțea ca o proastă. Dar, în timp ce roșea, înțelese. Îngheță pe loc și puse jos geanta de voiaj.

— Te-ai întîlnit cu ea, da ? Lynne Greene se afla la baza tuturor temerilor sale. Pentru Carrie, această străină reprezenta cea mai mare amenințare. Cam își făcea vise în legătură cu ea, imaginîndu-și că e mai potrivită pentru el ; *știa* că așa gîndea el, deși nu discutaseră niciodată despre asta. Ea dorea siguranță în această relație. Iubire ? Da. Un soț ? Fără doar și poate. Dar mai mult ca orice, vroia să *aparțină* cuiva, vroia ca ei doi să-i aparțină. Ea, Duncan și Cam formaseră repede o echipă, iar siguranța pe care o resimțea ca urmare a acestei stări devenise totul pentru ea. Pe o plajă, într-o după-amiază, cu mai bine de un an în urmă, Lynn Greene schimbase toate astea. Acum trăia în umbra întunecoasă a spaimei, temîndu-se să iasă afară, temîndu-se să fie văzută. Cu fiecare ceartă, speranța unei relații permanente devenea tot mai mică.

— A apărut acolo, atîta tot. Accidentul cursei șaizeci și patru este cazul ei. Nu a fost *nimic*.

— Te-ai *culcat* cu ea ? Lacrimile amenințau să țîșnească. Se simțea ca o proastă. În mod deliberat, se îndepărtă cu un pas de el, cu brațele strîns încrucișate. Lumea începuse să se uite la ei. Un curent de umanitate nepăsătoare se dădea deoparte și se prelingea pe lîngă ei, ca apa în jurul unui bolovan.

Cine era femeia asta geloasă ? Vocea părea să fie a ei, dar ea nu făcea scene, nu exploda în accese de gelozie, cu atît mai puțin în mijlocul aeroportului internațional Dulles.

— Nu mi se pare demn să răspund la asemenea vorbe.

Își luă sacul de voiaj. Expresia lui spunea : *Vii ?* Expresia lui spunea chiar mai mult.

— Te-ai gîndit la asta, spuse ea, cu o voce înfrîntă, domolită. El nu negă. Părea că se scurseseră minute întregi. Se scufundă adînc în ea însăşi şi vorbi exact cînd el era pe cale să se îndepărteze de ea :

— În fond, asta nu-i o crimă, nu ?

El se întoarse şi se uită atent la ea. Ce vroia de la ea ? O mamă surogat pentru fiul lui ? Pe cineva care să spele vasele şi să ducă gunoiul ? Unde erau lunile de veselie ? Unde erau întrebările curioase şi lungile ore de discuţii ? S-au dus. Unde erau florile surpriză şi orele de mîngîieri, înainte de a fi deschis un singur nasture ? S-au dus.

— Dacă imaginaţia este o crimă, atunci cu toţii sîntem pasibili de pedeapsă, spuse ea, curajos. Fanteziile ei se limitau doar la el, dar nu era dispusă să recunoască asta. Problema, acum, era să-i ofere lui şansa de a ieşi din situaţia asta.

— Te-am rugat să mă iei de la aeroport pentru că mi-a fost dor de tine, spuse el.

Un zîmbet forţat se întinse pe chipul ei ; el nu părea să-şi dea seama cînd ea zîmbea forţat.

— Am crezut c-ai vrut să economiseşti banii de taxi.

— Şi asta.

Se apropie şi-şi îngropă faţa în gulerul lui, acolo unde mirosea atît de mult a el, încît aproape că o apucă plînsul. El dădu drumul sacului de voiaj şi o cuprinse discret cu braţul — nu era el acela care să-şi manifeste emoţiile în public. O clipă mai tîrziu, intrară în fluxul de oameni.

— A naibii primire, nu, Cam ?

— Mă descurc eu.

— Poţi, nu-i aşa ?

— Te supără ?

— Cred că da. Poate că e o ameninţare.

— În sinea mea, Carrie, nu mă descurc chiar aşa de uşor.

— Şi cînd ai de gînd să mă primeşti acolo ? Am fost acolo, cîndva.

Daggett nu răspunse. Expresia lui încurcată și distanța bruscă pe care o simți din nou îi spuneau lui Carrie că el nu avea nici un răspuns și că acest lucru îl supăra.

Dar mai mult o supăra pe ea. Și ea ținea bine socotelile.

8

ANTHONY Kort coborî din tren pe peronul de la Union Station, Washington. Aerul din jurul lui cîntărea cîteva sute de livre şi era atît de încins, încît sudoarea îl năpădi pe loc. Mirosea a aburi şi a întuneric aici. Îi plăcea.

Călătorise cu trenul nu numai din cauza groazei lui de a zbura, ci şi pentru că în tren nu erau nici un fel de camere de luat vederi, montate din motive de securitate. Te puteai urca în tren cu orice fel de armă sau bombă, cu orice fel de droguri, sub orice deghizare. Iar dacă era absolut necesar, puteai chiar sări din tren.

Trenurile aveau şi neajunsurile lor. Erau plictisitor de încete, iar în America, lipsite de confort şi prost deservite. Negri sicîriţi se uitau la tine cu total dispreţ. Cuşetele erau prea mici şi prost ventilate. Mîncarea avea gust de carton ud, încălzit.

Kort petrecuse trei zile pe tren, ocazie de a face planuri şi de a se odihni. În ciuda acestui timp mort, sau poate din cauza lui, devenea tot mai tensionat pe măsură ce se scurgeau zilele, ca un alergător înaintea unui maraton.

Kort luă un taxi la ieşirea din gară şi coborî aproape, dar nu la intrarea unei staţii de metrou. Intră în metrou, merse

două stații, îl schimbă în cealaltă direcție și merse o stație înapoi, atent în permanență la orice posibilitate de a fi urmărit. Luă o cameră într-un fost conac colonial, acum o pensiune cu micul dejun inclus, o cameră care fusese rezervată pe numele Kevin Anthony. David Anthony aparținea trecutului. Camera îi oferea o vedere fără obstacole asupra celor două străzi din perimetrul clădirii și asupra celor trei alei, pe unde s-ar fi putut retrage. Soția proprietarului, care se afla la recepție, era o femeie plăcută, de cincizeci de ani, cu păr grizonat și o ținută rigidă. Îi explică regulile cu o voce blîndă, dar oficială : micul dejun se servește între șapte și nouă ; alcoolul era permis numai seara, între cinci și zece, cu o taxă în plus ; nu sînt permiși în hotel, peste noapte, oaspeți neînregistrați ; două chei, una pentru ușa de la intrare, alta pentru cameră. O cheie pierdută costă douăzeci și cinci de dolari ; după ora zece nu e permisă muzica ; nu se poate telefona interurban de la telefoanele din cameră, dar se poate telefona în baza cărții de credit, de la telefonul operatoarei ; prosoapele se schimbă zilnic, cearșafurile, o dată la două zile dacă nu există o altă pretenție ; toate camerele sînt prevăzute cu aparate de aer condiționat, instalate în fereastră, iar oaspeții sînt rugați să le pună pe „consum economic" în timpul zilei, cînd nu rămîneau în cameră.

— Să văd, spuse ea, verificînd în registrul ei cu coloane, legat în piele roșie. Da, am primit un transfer telegrafic din bancă, pentru rezervare. Mulțumesc, adăugă ea, privind în sus. Iar restul va fi plătit... cu cartea de credit ?

— Cu bani lichizi, replică domnul Kevin Anthony, scoțînd o serie de hîrtii foșnitoare de cîte o sută de dolari. Unul din minunatele avantaje ale caselor de bani automate și ale sistemelor internaționale de plată era faptul că o simplă bucată de plastic îți oferea accesul instantaneu la depozitul tău din bancă. Cartela sa roșie, Cirrus — cartela destinată prelevării banilor din casele de bani automate — îi permitea să retragă pînă la o mie de dolari pe zi, de șase ori pe săptămînă. Cele trei cărți de credit Visa care-i mai rămăseseră

aveau fiecare cîte un credit de douăzeci de mii de dolari. Aflat acum în cea de a treia etapă a operaţiei, cartea de credit pe numele David Anthony va fi retrasă. Michael se îngrijise de conturi, slavă Domnului, *înainte* de arestarea sa. Banii erau cea mai mică din problemele lui Kort.

Îşi petrecu sfîrşitul sărbătoresc de săptămînă familiarizîndu-se cu oraşul gol şi cu impresionantul sistem al metroului. Marţi la prînz, arborîndu-şi propriul chip şi propriul său păr scurt, se plasă la intersecţia străzilor K şi 21, aşteptînd-o. Poate că oboseala îl făcu să-şi amintească sau poate sirena maşinii de poliţie care trecu pe lîngă el sau poate sîcîitorul gînd că totul s-ar putea repeta — că putea fi arestat oriunde, oricum. Asta era natura vieţii lui. Ea hrănea în el paranoia şi bănuiala. Indiferent de motiv, amintirile i se păreau la fel de imposibil de evitat ca şi adevărul; licăriri trecătoare, din propria lui istorie, erau destinate să se repete. A retrăit acest moment de sute de ori în ultimii cinci ani, asemenea unui coşmar care revine mereu.

Iată-l din nou acum cinci ani, cu soţia şi copilul său, abia răciţi în groapă.

Se întoarce acasă — sanctuarul lui — într-o stare de amorţeală, fără măcar să se deranjeze să aprindă lumina. Vede sînge pe mîinile lui, deşi nu este aşa. Se gîndeşte la Lady Macbeth. Mişcările lui par încete, ca într-un vis — viziunea despre dragoste, a unui paria. Trece pe lîngă o masă pe care se află o fotografie a soţiei sale, făcută doar cu cîteva săptămîni înainte de a naşte, înconjurată încă de nimbul sarcinii.

Îşi poartă fapta aşa cum un animal de povară îşi duce greutatea: cu durere, dar resemnat în faţa vocaţiei sale. Poliţia va veni după el, dintr-un minut într-altul. Este sigur de asta, aşa cum este sigur că el l-a omorît pe omul acela. Nu are remuşcări. Spaţiul său interior, care ar putea fi ocupat de asemenea remuşcări, este umplut, în schimb, cu un acut sentiment al justiţiei, dar şi cu durere surdă, provocată de singurătate. Să fii absolut singur pe lume, acesta este adevăratul

infern. Nu este nici rușinat de crima comisă. Este satisfăcut. Turnîndu-și votcă în pahar, se vede, dintr-o dată, ca un călău cu glugă, omul care învață să-și asume acțiunile.

După multe ore și multe pahare, iată că apare lumina dimineții. Se conturează singură, în aspre motive geometrice. Spaima, asemenea umbrelor, se joacă pe pereții gîndurilor sale.

Trăiește, iarăși, momentul.

— E o eroare, îndrăznise victima să pretindă, cerînd îndurare din ochi, în timp ce Kort se apleacă deasupra patului în care aceasta stă culcată. Forțat să bea reziduurile descărcate de fabrica sa, de data aceasta în concentrație maximă, omul vomită de două ori înainte ca o spumă galbenă să i se cimenteze în colțurile gurii și nasul să înceapă să-i curgă ca la un copil. Kort îl forțează să bea și al treilea pahar, după care n-a mai fost decît o chestiune de minute, înainte ca otrava să-i ardă măruntaiele. Orbecăia după aer; fața lui devenise de un albastru tulburător; ochii i se măriră. Cînd nu mai rămăsese în el nici o urmă de putere de a lupta, nici o speranță, Kort îl părăsi — căci moartea este cu adevărat înfricoșătoare numai atunci cînd ți se pare că ai putea scăpa de ea. Lasă să vină doctorii! Lasă să încolțească sămînța speranței, în timp ce ambulanța îl poartă în goană spre spălături stomacale și analize ale sîngelui și rapoarte de toxicitate! Lasă-l să spere și lasă ca speranța să fie tăgăduită. Lasă-l să bea din cupa speranței, doar ca să vomite din nou!

Știrea de la radio confirmă acest lucru: Președintele fondator al Companiei Eisher Works Chemicals murise înainte să fi ajuns Kort acasă.

Se gîndește la bătaia în ușă pe care o poate auzi oricînd și la anii de întuneric și închisoare; plata care îl așteaptă pentru faptele lui.

Soarele care răsare mătură doar pervazul geamului, înconjurîndu-l într-un chenar strălucitor, portocaliu-muștar. După cîteva ore devine un trapez și apoi glaful de sus este scăldat și el de lumina strălucitoare a după-amiezii tîrzii, obligîndu-l să-și întoarcă privirea. În același timp, își

întoarce pentru prima oară privirea de la fapta sa. Cochetează cu gîndul periculos, cu posibilitatea ca poliția să nu apară. Un gînd totodată nesăbuit și amețitor. Se pomenește delirînd de speranță.

Nu evită vina, se înfruntă cu ea. Cînd o acțiune este născută din premeditare, nu există altă variantă decît să accepți responsabilitatea crimei. Ultima licărire a soarelui părăsește suprafața netedă a ramei ferestrei, ca o scînteie care se stinge. Trecuse o zi întreagă. Ceața din cameră face loc întunericului și el cade pradă, din nou, consecințelor faptei sale. Sticla de votcă se golește. La fel și stomacul lui. Aceste ore care se scurg atît de repede îi par un dividend neașteptat. Cu siguranță că va auzi în curînd bătaia aceea în ușă, tot așa cum soarele se va întoarce la fereastră.

Se educase să accepte ideea că vor veni. Se *aștepta* la asta. Dar dacă nu vor veni ? Ce-ar fi dacă, prin cine știe ce acțiune divină, această crimă nu va fi considerată ca atare ? Ce s-ar întîmpla, atunci ?

Prima zi dispare în zorii celei de a doua și, din nou, în cea de a treia. La apusul celei de a patra zile, fîntîna fricii sale face loc foamei și mănîncă încet și singur. Telefonul nu sunase. Și nici nu bătuse nimeni la ușă. Nu se mai simte înfricoșat de izolarea sa, de singurătate, ci, dimpotrivă, liniștit. Acestea sînt orele cele mai pașnice din cîte își poate aminti el. Mănîncă extrem de puțin, dar mănîncă, reușind să se hrănească.

În cea de a cincea zi, face curățenie după el. Fapta comisă de el cu doar cîteva zile în urmă îi pare cu mult mai puțin reală decît ar fi crezut vreodată că ar fi posibil, ca și cum altcineva, și nu el, ar fi înfăptuit-o, el fiind doar un martor. Ordinea revine într-o viață în care părea că nimic nu mai era posibil, atît de convins era de arestarea lui. Apa dușului se răcește, dar el nu bagă de seamă. Stă șaptezeci de minute sub duș, preocupat numai de senzația presiunii care se revarsă peste capul său, de amorțeala capului și de liniștirea gîndurilor sale. Aici, sub duș, își află el sanctuarul din interiorul

sanctuarului ; în următoarele două zile, aici își petrece el cea mai mare parte a timpului, indiferent de temperatura apei. Gîndurile și vinovăția sa sînt luate de șuvoiul de apă.

Somnul nu vine. Încearcă cu lapte fierbinte, cu tampoane în urechi, cu transperante, cu muzică. Încearcă să citească, să facă socoteli, să se roage, se masturbează. Apoi, din nou sub apa rece a dușului, care plouă peste capul lui, ducînd cu ea temerile sale. Își justifică fapta. Îndrăznește să-și permită să întrezărească libertatea. Fiecare clipă în care este treaz e percepută ca libertate și, de aceea, prea sfîntă pentru a o petrece dormind. Nu mai mănîncă, deoarece acest lucru necesită prepararea hranei, iar el nu se poate gîndi la așa ceva, dinainte. Pentru el nu mai există decît acest trecut recent — crima — și această clipă imediată. Foamea trece neobservată, dar nu și insomnia ; nu reușește să facă o legătură între ele. Se hrănește doar cu alcool și oricît ar încerca — și într-adevăr, încearcă — nu se poate intoxica. Are dureri de cap, constată că urinează des, descoperă că testiculele îi sînt căzute și dure. Mai descoperă o rază de lumină care se strecoară printre storurile trase și corectează situația. Prinde cu piuneze pături în ferestre și, cînd nu mai are pături, sigilează mai multe camere, blocîndu-le cu mobilă, ca nu cumva să facă greșeala de a intra acolo și de a se lăsa tulburat de lumina soarelui. E ca și cum, dacă a blocat lumina afară, a oprit timpul, a blocat lumea afară, s-a ascuns acolo unde *ei* nu-l pot găsi.

Barba îi crește, părul devine slinos și soios, în ciuda interminabilelor dușuri. Începe să-și cureță unghiile cu o scobitoare verde, pentru gustări. Abia își zărește unghiile în întuneric, dar le curăță, totuși, le curăță pînă cînd pielea de dedesubt începe să sîngereze.

Faptul că i s-a terminat alcoolul îl duce la dulăpiorul ei cu medicamente și la comorile pe care le găsește acolo. Niciodată nu a știut ce resurse pîndesc din spatele oglinzii ei glisante. În lumina obscură a băii, chipul ei este cel pe care-l

vede în oglindă, nu pe al său ; lacrimile lui, pe chipul ei. În spatele oglinzii se află o diversitate de medicamente necesare unei femei care este incapabilă să înfrunte situaţia în care se află, o proaspătă mamă incapabilă să accepte copilul diform ieşit din pîntecele ei. Un copil malformat din cauza reziduurilor chimice ale unei fabrici a companiei EisherWorks, aflată la vreo trei mile distanţă. Văzînd desfăşurarea aceasta de prescripţii, cochetează cu ideea că acestea sînt vinovate de moartea soţiei sale, nu ea. Că acestea poartă răspunderea, nu ea. Dar de adevăr nu poţi scăpa : ea a omorît copilul, cu aceste pastile, şi apoi s-a sinucis. Nu se vor mai întoarce niciodată, nici unul dintre ei. Kort începe să-i viziteze, drogîndu-se.

Consumă cu lăcomie pastilele, în diferite combinaţii, încîntat de gîtul uscat ca un os, de membrele tremurătoare şi de diferitele grade de amorţeală pe care acestea i le provoacă. Se îmbarcă spre călătorii introspective atît de întunecate, încît se întreabă dacă nu cumva a orbit, ca să constate că nu este decît o formă de somn provocat, atît de adînc şi de îndepărtat, încît nu-şi mai poate scurma drumul afară din el. Fătul minuscul, desfigurat, asexuat, este desprins din pîntecele mamei de mîinile tremurătoare, înmănuşate, ale unui doctor dintr-o dată îngrozit, dar prefăcîndu-se cu totul altfel.

Nu mai poate trece pe lîngă dulăpiorul cu medicamente fără să-şi umple mîna cu ele. Trece, astfel, alternativ, cînd în fotoliu, tremurînd de frig din cauza coşmarurilor, cînd sub duş, tremurînd de frig din cauza apei reci.

Singura căldură îi vine din adîncurile sale, cînd îşi aminteşte, cu oarecare mîndrie, de fapta sa.

Cea mai mare parte a următoarelor şaptezeci şi două de ore o petrece dormind cu întreruperi. Se trezeşte şi face un duş de zece minute, oprindu-se cînd apa se răceşte. Controlul s-a întors, miraculos, în viaţa sa. Face curat în casă şi-şi pregăteşte o masă fierbinte, hrănitoare, din alimente congelate. Această mîncare nu se aşază, dar următoarea da, şi la fel şi cea de după aceasta. Încet, păturile coboară de la ferestre.

Lumina se reîntoarce în viața lui. Mobilele sînt mutate din dreptul ușilor blocate. Se bărbierește. Își calcă pantalonii, trage o haină pe el și se aventurează afară ca să desființeze maldărul de ziare și de scrisori care se adunase. Apoi, îngrozit, se întoarce înăuntru și încuie ușa, ca o bătrînă paranoică.

Alimentele înghețate reprezintă următoarea rezervă pe care o epuizează. O termină, încă prea îngrozit — de ce anume, nu știe exact — ca să se aventureze dincolo de terasă. Libertatea a venit, iar spațiul de dincolo de propria lui ușă reprezintă, într-un fel, un test al acestei libertăți, pe care acum nu are nici o dorință să o piardă. Această libertate este o entitate îndrăgită, păstrată ca pe o comoară. Încă nu au venit după el. Cît a trecut ? O săptămînă, două, trei ? A pierdut șirul.

Cîteva zile mai tîrziu, o bătaie în ușă.

Fierbințeala îi aprinde șira spinării și părul de pe ceafă i se ridică. Mîinile i se încleștează. Mîna dreaptă îi tremură și își simte genunchii moi.

Apoi se gîndește. Nu e decît un comisionar sau cine știe ce agent comercial. Nu-i nimic. Dar, în sinea lui, știe cine e ; cine trebuie să fie.

— Poliția, domnule Kort. Vă rugăm deschideți. Asta ne va economisi amîndurora timpul. N-am de gînd să fac o scenă și să sparg ușa, iar dumneavoastră nu doriți s-o reparați. Vocea așteaptă. Kort se uită de jur-împrejur. Trebuie să existe un loc unde să se ascundă. Nu se poate gîndi ca lumea. Picioarele nu i se mișcă. Din colțul gurii, i se prelinge puțină salivă. O șterge cu mîneca și se gîndește ce ucigaș jalnic este. Ar trebui să se gîndească la o soluție de scăpare, nu să tremure ca un idiot.

— Vă rog, se aude vocea.

Asta a fost să fie ; Kort se apropie și întoarce butonul de la ușă.

Tipul e mare. E singur. Barează spațiul ușii ca o santinelă. Soarele aruncă flăcări de pe umerii lui. Vorbește. Își

arată chiar şi legitimaţia, dar Kort nu aude decît un singur cuvînt, un cuvînt amestecat printre altele : *Inspector.*

Kort se gîndeşte ce s-ar întîmpla dacă l-ar omorî. Nu este decît el singur. Invită-l înăuntru. Fă-o. Pleacă departe, cît mai departe. Este posibil.

— Nu este ceea ce credeţi dumneavoastră, spune omul. Credeţi-mă, ştiu ce gîndiţi. Eu am mai făcut asta înainte, domnule Kort. Dumneavoastră nu. Pentru fiecare problemă există o soluţie, pentru fiecare soluţie, negocierea. Cel puţin în meseria mea. Trece pragul şi se îndeasă în Kort, trîntind uşa după el.

— Deschideţi nişte ferestre, vă rog. Pute aici. Cum Kort nu se mişcă, omul repetă :

— Vă rog, deschideţi ferestrele. Trece pe lîngă Kort şi le deschide singur. Kort rămîne locului, uitîndu-se la uşă. Chiar dincolo de cealaltă parte a acestei uşi...

— Eu conduc ancheta privind asasinarea lui Joseph Eisher. Nu vreţi o ţigară ? Kort întinde mîna şi acceptă una, de la omul ăsta, care i-o şi aprinde. Un gust pe care şi-l va aminti întotdeauna.

— Sînt aici ca să vă arestez pentru crimă.

Exact cuvintele pe care le auzise Kort în mintea lui de sute de ori. Îi sînt atît de familiare, încît nu este sigur că acest om, această ţigară, această clipă sînt reale. Poate că încă mai este intoxicat de alcool sau de droguri. Nu ştie. Ţigara are un gust bun — minunat — şi atunci îşi dă seama că nu este vorba de nici un vis.

— Asta nu înseamnă neapărat că *te voi* aresta pentru crimă, îi tachinează, cu un zîmbet pervers pe chip. Chipul îi este tăiat în linii dure. Pielea de pe obrazul stîng este aspră. Mustaţa ţepoasă de pe buza de sus îi iese în afară ca o poliţă. Dar ochii lui sînt cei care-l atrag pe Kort. Ochi albaştri, blînzi, plini de umor, cunoscători. Îi zîmbesc lui Kort.

— Nu am de gînd să vă arestez, domnule Kort. Nu e nevoie. Îmi puteţi fi de folos. Ne putem fi de folos unul altuia.

Avem multe de discutat. Îmi poți spune Michael. Stai jos, domnule Kort. Ai de luat o hotărîre foarte importantă.

Conducea un BMW roșu, cu telefon celular și un compact disc stereo. Au mîncat din pungă. Sandvișuri crocante cu curcan, cu brînză topită și roșii uscate la soare. Kort bău un expresso ; Monique, o cafea decofeinizată, cu lapte. Mîncau pe o pătură în carouri, pe malul Potomac-ului, de unde, în depărtare, se zărea Aeroportul Național. Amatori de jogging, care abia se tîrau din cauza căldurii, treceau prin fața lor.

— Am citit despre accident, spuse ea. O privi și ceva trase de corzile inimii sale și cochetă cu o mulțime de gînduri — de la a fugi cu ea, pînă la a face dragoste cu ea, aici, jos, pe pătură — înainte de a reuși să-și izgonească din minte asemenea idei.

— Nu am revendicat accidentul. În cazul acesta, nu mai înțeleg care e scopul. A existat un *motiv*, nu-i așa ? Se întoarse încurcată, trăgînd de fustă.

— Am ajuns să ucidem fără discriminare — ca barbarii ăia arabi ? Aceasta este calea spre care ne-a condus Michael ?

— Noi nu ne revendicăm accidentele. Tocmai aici e subtilitatea. Asta este adevărata genialitate a planului. „Să-i lăsăm să creadă că sînt niște accidente", a spus el, citîndu-l direct pe Michael.

— Dacă ei ar ști că este vorba de o acțiune teroristă, atunci s-ar ocupa de noi și nu de Mosner și de EisherWorks. Lasă-i pe oameni să-și imagineze singuri. Gîndește-te : vor fi cercetări nesfîrșite, toți vor fi implicați, de la FBI la subcomisiile parlamentare. Au și început. Dacă va fi necesar, cîțiva reporteri cheie vor primi documente importante din surse „anonime". Cu ajutorul nostru, ei vor scoate la iveală „adevărul" privind duplicitatea concernului EisherWorks. Acest adevăr va umple ziarele luni de zile. Ani, poate. Două mari accidente de avion, la cîteva săptămîni unul după

celălalt. Iar noi ce vom obține ? Începu să numere pe degetele lui lungi.

— Mosner și ceilalți, morți ; EisherWorks dă faliment ; dezvăluirea unei adevărate conspirații împotriva mediului înconjurător, între cei mai mari producători de chimicale și agențiile guvernamentale din Statele Unite. Și cine știe ce, încă ? E minunat.

— Deci întîlnirea asta a lor e următorul obiectiv ?

— Da.

— Și cum vom face ? Încă nu mi-ai explicat.

— Ți-am mai spus : nu pot să-ți explic totul, zise el, sorbind din cafea. E prea cald pentru cafea. Ar fi trebuit să iau o băutură rece. Căldura asta e înăbușitoare ; nu-i de mirare că Washingtonul se golește în luna august. Puse jos cafeaua expresso și mai mușcă o dată din sandviș. Își șterse brînza topită de pe buze.

— Spune-mi, zise ea pe un ton poruncitor.

Își întoarse brusc capul spre ea.

— N-o să-ți spun nimic. Pricepi ? Nimic mai mult decît trebuie să știi. Nimic mai mult decît *hotărăsc eu* că trebuie să știi. Ai uitat că mai există și încredere ?

— Mai există, oare ?

— Aș fi stat aici să mănînc împreună cu tine dacă n-aș fi avut încredere în tine ? întrebă el. Total expus ? Nici un loc, nici o posibilitate de a scăpa ? Așteptă puțin.

— Ei ?

Ea nu se uită la el. Vorbi, privind înspre pătură.

— Uneori te urăsc pentru firea ta.

Se gîndi : asta înseamnă că sîntem doi.

Înfășură hîrtia cerată în jurul sandviciului. O pasăre mică, lipsită de culoare, făcea baie la marginea rîului, mișcările aripilor ei înspumînd apa poluată. Fu din nou ispitit să-i scoată în evidență poluarea. Spuse, în schimb :

— Am nevoie de tine.

— Te urăsc.

— Nu, nu mă urăşti.

— Ba da, te urăsc.

— Bine. Deci, asta este : mă urăşti.

— Nu, nu te urăsc.

— Nici tu nu ştii prea bine.

— Da.

— Eşti furioasă.

— Da.

— Pe mine ?

— Pe totul. Făcu o pauză, după care continuă :

— Întîlnirea. Cînd are loc ?

— Trebuie să iei legătura cu Grecul. El ştie data. El ne poate spune.

— Şi asta e tot ? Tot ce fac eu ?

— Pe moment, da. Asta e tot.

— Dar mai tîrziu ? întrebă ea.

Nu mai putea suporta. L-au putut antrena să rămînă calm în mijlocul unui schimb de focuri, în timp ce umblă cu bombe, dar nimeni nu-l pregătise pentru ea. Nu putea face asta fără ea, iar ea părea că ştie acest lucru.

— Nu trebuie să mă mai întrebi asta. Nu-ţi pot spune totul. Ar fi o prostie să fac asta. Dar vine şi vremea ta. Crede-mă : vine şi vremea ta. Ea se tot foia. Asta îl enerva.

— Am *nevoie* de tine, spuse el, convins totuşi că asta era ceea ce vroia ea să audă. N-o pot face fără tine. Ochii ei se aprinseră.

Îşi ascunse de ea un zîmbet încrezător, încercînd să mai soarbă din cafea.

— Credeam că nu mai vrei chestia asta, spuse ea.

— Nu-i chiar aşa de rea.

— Niciodată n-am să te înţeleg, spuse ea, dezamăgită.

Nu, n-o să mă înţelegi, gîndi el, deşi n-o spuse.

Se întinse şi-şi trecu uşor degetul peste buzele ei moi, bosumflate. Ea îşi trecu limba peste el şi-l prinse repede.

— E dulce, spuse ea, încet.

— Tu eşti dulce, o contrazise el. Simţi cum îi răspunde. Se petrecea un fel de chimie cu ei. Degetul lui cutreiera de jur-împrejur, şi încă o dată alunecos şi cald, limba ei năpustindu-se afară, în căutarea lui.

— Hai să plecăm de aici, spuse ea fără respiraţie, cu ochii închişi.

— Da, fu el de acord. Să mergem.

9

Cu ochii ei trişti, cafenii, cu aspectul ei de mătură, cu expresia ei hotărîtă, Gloria îl îngheţă pe Daggett. Era însă furioasă pe el că refuzase avansarea. Era pentru prima dată că îi trecu prin cap că părul ei negru ca smoala ar putea ascunde adevărul. Se simţi ispitit să o întrebe dacă se vopseşte — era un mod sigur de a o face să tacă, înainte chiar de a fi început să vorbească.

Îşi puse greoi mapa pe birou şi, cu cîteva înclinări din cap, salută doi colegi care veniseră înaintea lui, deja ocupaţi cu telefoanele. CNN-ul mergea, cu sunetul la minim, dintr-un aparat vechi, aflat într-un colţ. Mergea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Celelalte birouri rămăseseră goale. Cîţiva băieţi îşi prelungiseră sfîrşitul de săptămînă la o săptămînă întreagă de vacanţă. Alţii erau pe teren, cu probleme, lucrînd în alte schimburi.

O salută. Făcea pe ursuza.

— Ne vine azi un nou agent. Poate pica în orice clipă.

— Glo, spuse el, chestia asta are mare importanţă pentru mine.

— Nu vreau să discut despre asta. Îi întinse un fax. Ţine, e pentru tine.

Era foaia de încărcare cu lista pasagerilor care călătoriseră de la Los Angeles la Washington, cu avionul în care se îmbarcase misterioasa Maryanne Lyttle, după predarea furgonetei închiriate. Daggett cercetă lista, căutîndu-i numele, dar acesta nu figura nicăieri. Nu-şi putea permite să se lase pradă deznădejdii. Un terorist îşi schimbă numele cu fiecare ocazie. Îşi schimbă înfăţişarea, carnetele de conducere, cărţile de credit, totul. Această listă nu-i oferea acel probatoriu incontestabil pe care-l pretindea Pullman. Îl lăsa în atît de binecunoscuta zonă a nimănui, a bănuielii fără dovezi. Ca o anchetă în purgatoriu. Vroia să creadă că Lyttle — indiferent sub ce nume — era implicată dar nu putea fi sigur.

Noul agent se numea Bradley Levin. Avea treizeci şi doi de ani, era teribil de arătos şi cu mult mai înalt decît Daggett, să tot fi avut pe puţin unu nouăzeci, dacă nu şi mai mult. Bicepşi puternici. Păr lung, cîrlionţat, cu o meşă căruntă, prematură, pe frunte. Ochi negri, blînzi, cu linii fine care îi coborau pe faţă, obrajii părîndu-i astfel umbriţi de o persistentă umbră triunghiulară. Daggett îl salută cu entuziasm, dar era teatru. Deşi avea o groaznică nevoie de ajutor, ideea de a lucra cu cineva transferat era mai puţin decît atrăgătoare. Multe cafele date în foc le trebuiau ca să ajungă să se cunoască unul pe celălalt. De data aceasta, la bufetul de la parter. Levin începuse la agenţia FBI din Denver, unde se ocupase de răpiri.

— După asta, Miami. Droguri, explică el cu o voce caldă, joasă. Am stricat multe ploi, în Denver. Inspecţii surpriză, făcute pe avioane de pasageri.

— Falimentul companiei AirEast ?

— Eu m-am ocupat de cazul ăsta, recunoscu el, fără tragere de inimă. Roşi. Pe Daggett îl bucură modestia lui. Era ceva mai puţin obişnuit la WMFO.

— Şi acum contraterorism, aici la voi. Dar vecinătate ca la voi, nici c-am mai pomenit ! Îmi dau seama de ce garajul arată ca o închisoare pentru maşini.

— Aşteaptă să lucrezi în tura de noapte. O să ajungi să-ţi cari maşina cu tine, în birou.

— Te cred.

— Sîntem într-un rahat teribil, aici. Am nevoie de unul care gîndește singur, Brad, nu de un „da-domnule". Am nevoie de cineva care să aibă propriile sale păreri. Cu care să pot lucra. Am nevoie de cineva care să muncească pe rupte și care să trateze totul cu un zîmbet. Experiența ta cu avioanele comerciale este binevenită. Dar, crede-mă, acesta este probabil momentul cel mai nepotrivit ca să vii aici. Sîntem ca turbați. Sîntem cu sufletul la gură. Periculos, așa cum e cînd lucrezi cu bombe. Nu prea ai timp să prinzi din zbor toate astea. S-a zis cu timpul tău liber. Fii atent, toți cei de pe aici sînt gata să explodeze. Eu lucrez la o scadență : mi s-a mai dat o săptămînă ca să dovedesc că un asasinat comis la Seattle și prăbușirea avionului șaizeci și patru au, amîndouă, legătură cu Bernard. Deci, atenție... orele de serviciu înseamnă tot timpul cînd nu stai pe țucal.

— Ca în Miami.

— Bine, spuse Daggett, ușurat. Înseamnă că ești obișnuit.

— Foarte.

— Dacă avem noroc, îl înfundăm pe tip. Dar dacă n-o să avem noroc... Știi, nimic nu-i mai rău decît să cutreieri un cîmp înțesat cu trupuri ciopîrțite, mai ales cînd știi că meseria ta este tocmai să împiedici să se întîmple așa ceva. Există presiune și mai există și o asemenea presiune. Se opri și renunță să se mai concentreze.

— Oricum, bun venit la bord.

— Mulțumesc.

— Pe aici mi se spune Michigan — nu ești obligat, dar toți îmi zic așa. Puse mîna pe geaca lui cu însemne.

— Am prins ideea.

— Am citit și eu ceva înainte de a-ți face tu apariția. Cei din Miami au scris frumos despre tine. Ei spun că mai întîi gîndești și după aceea vorbești. Nu ești însurat. Mai multe, nu te întreb.

— E bine, pentru că asta nu-i treaba ta.

Daggett se opri, în timp ce amîndoi se măsurau din priviri.

— *Este* treaba mea. Pe aici sîntem ca niște cărți deschise. Cu toții. Asta ca să știi. Așa *trebuie* să fie cînd lucrezi cu antiterorism. Aici n-au existat niciodată infiltrații din exterior. Cel puțin, nu *știm*. Pricepi ?

— E mai rău ca la Droguri, în Miami.

— Cred.

— Trebuie să crezi. Nu prea am obiceiul să mint.

— Acum pricep de ce se zice că ești insolent.

— Știi ce-i zice Popeye fermierului : „Eu mi-s ce mi-s".

— E bună. O să încerc să-mi amintesc asta. Primi, în schimb, un zîmbet. Daggett spuse :

— Păcat de școala ta. Dar dacă eu sînt Michigan, tu ești Ohio. Ai ceva împotrivă ?

— E-n regulă, atîta vreme cît știm amîndoi care din ele e cea mai bună, spuse Levin.

Daggett n-avea de gînd să se lase tîrît în chestia asta. O discuție care putea dura săptămîni. Vieți, poate. Oricum, nu acum.

— Ai fost un student eminent, în toți anii de colegiu.

— Părinții m-au împins.

— Ce părere au că lucrezi la FBI ?

— Treci la altă întrebare.

— Deci nu sînt de acord cu tine, spuse Daggett.

— M-au crescut în ideea că voi deveni avocat. Ca tata. De la vîrsta de șase luni.

— Înseamnă că ești hiper-educat. Așa se explică rezultatele tale ? Asta vrei să spui ?

— Eu nu-ți spun nimic. Tu mă întrebi. Iar dacă mă întrebi, îți răspund, e-n regulă ?

— O să-ți placă aici ; o să te adaptezi. Un lucru bun cu antiterorismul ăsta este că ești lăsat de capul tău cît vrei. Asta înseamnă mai multă libertate, dar pe care o plătești cu rapoartele.

— Șeful cum e ?

— Pullman ? E nou în funcție.

— Așa am auzit și eu.

— E un tip în regulă. Cel dinainte era un vînător de onoruri. Vroia recunoaștere pentru orice se întîmpla să iasă bine. Încă nu pot să-ți spun cum este Pullman. Oamenii se schimbă cînd sînt avansați.

— Am auzit că ai refuzat o avansare. E adevărat ?

Daggett se întrebă dacă asta i-o făcuse Gloria, sau erau simple bîrfe de birou.

— Am avut motivele mele.

— Parcă ziceai că sîntem ca niște cărți deschise, pe aici.

Își încrucișară privirile și Daggett simți că-și făcuse un prieten.

— Ceva prieteni pe aici ? Îl întrebă Daggett.

— Tu ești primul, spuse Levin, încercînd apele. Daggett dădu din cap. Levin adăugă :

— Mai sînt vreo doi tipi pe care i-am cunoscut în Quantico ; trebuie să fie și ei pe aici, pe undeva.

— Vrei să discutăm despre atribuțiile tale aici ?

— De ce nu ?

— Nu știu dacă ai avut ocazia să te uiți prin dosarul Der Grund...

— Am avut.

— Perfect. Atunci știi că în Europa sînt considerați drept o grupare extremistă a Verzilor și că ținta lor o reprezintă industriile petrochimică și farmaceutică.

— Dar zece douăzeci-trei ?

— *Inclusiv* zece douăzeci-trei. Transporta chimicale, pentru comercializare. Au lansat o amenințare, dar au fost ignorați. Un singur lucru știm despre ei : par să aibă un fel de conștiință colectivă, la fel de perversă pe cît poate să sune așa ceva. De *fiecare* dată au lansat o amenințare înainte de a comite actul lor de terorism. Ei fac asta, folosindu-se de o fisură. Iar semnătura lor este uciderea, folosind un produs sau un subprodus al companiei care urmează să devină ținta lor. Derivatul Semtex, care a fost folosit să provoace explozia zborului zece douăzeci-trei, fusese manufacturat de aceeași companie ale cărei chimicale se aflau în burta avionului. O companie germană, EisherWorks Chemicals. Și am aflat

acum că materialele transportate cu zborul şaizeci şi patru erau produse de o filială a companiei EisherWorks. Asta nu e o dovadă suficientă pentru un soldat de birou ca Pullman, dar pentru mine este.

— Sînt convins că există o legătură între crima de la Duhning şi zborul şaizeci şi patru, deşi trebuie încă să demonstrez asta. Nu pot nici măcar să dovedesc că şaizeci şi patru a fost sabotat. Sîntem obstrucţionaţi. Pullman — şi Mumford pe deasupra — pretinde ceva mai mult decît simple coincidenţe. Ca totul să fie cît mai rău, este presat să mă treacă pe linia moartă, ca să redactez un raport cuprinzător asupra morţii lui Backman. Tot ce i-am dat pînă acum este un raport pe o singură pagină. Or, un asemenea raport mi-ar lua vreo două săptămîni — vor fi şi cîteva întrebări, poate chiar va trebui să dau declaraţii sub jurămînt. Te apuci de o treabă ca asta şi te trezeşti că s-au dus cîteva luni.

— Mie-mi spui ? Acelaşi lucru ca în Miami.

— Mă ocup de multă vreme de cazul Bernard. Singura posibilitate să nu mi se ia este să le dau ceva substanţial. Cred că am două variante : una, să apar cu un probatoriu concludent, prin care să se confirme montarea dispozitivului lui Bernard în avionul şaizeci şi patru ; a doua, să fac legătura dintre o ameninţare lansată asupra unei mari companii chimice, cu bănuiala mea că, indiferent cine s-ar afla în spatele acestei ameninţări, persoana respectivă se află acum la Washington.

— Şi care e varianta de care o să mă ocup eu ?

— A doua. Daggett se răsuci în scaun ca să fie cu urechea bună spre Levin. Vorbind amîndoi încet, avea necazuri cu auzitul.

— Atîta tot ? Pielea lucioasă dintre sprîncenele lui negre se încreţi toată. Clipea peste masă, spre Daggett, ca un miop fără ochelari.

— Cine spune că *există* obiectivul următor ?

— Cei de la laborator cred că Bernard a construit *două* detonatoare. Eu cred că primul s-a aflat la bordul avionului cu zborul şaizeci şi patru, deşi nu sînt sigur că vom dovedi

asta vreodată. Ambele sînt barometrice, deci trebuie să fie vorba de un avion. De pasageri ? De marfă ? Cine știe ? Ai citit dosarul : singura verigă reală pe care o avem este faptul că o femeie care a închiriat o dubă parcată în fața casei mecanicului de la AmAirXpress, din Los Angeles, s-a urcat într-un avion cu destinația Washington. Asta e tot ce *putem* dovedi. Bernard a construit detonatoarele la Los Angeles — șaizeci și patru s-a prăbușit la Los Angeles. După care, prima oară cînd am dat de el, se afla aici, în Washington. Iar femeia asta sosește la Washington. Să fie o coincidență ?

— Deci mergem la noroc, spuse Levin.

— Nu știu ce altceva am putea face. Putem și trebuie să încercăm să întrebăm diferiții giganți chimici dacă au fost amenințați, recent, cu privire la operațiile lor, dar tristul adevăr este că ei primesc prea multe asemenea amenințări și se ocupă singuri de ele. Nu le place publicitatea care se face adesea, o dată cu implicarea noastră. Daggett se dădu la o parte.

— Pari copleșit. E prea mult ?

— Cîtuși de puțin. Încerc doar să înțeleg diferitele aspecte ale situației. În Miami, ai drogurile și ai și banii. Dar aici sînt mult mai multe aspecte, atîta tot. Și nu vreau să-mi scape nici unul.

— Oricum, sînt numai ipoteze. Poate că nu e vorba de Der Grund, poate că nu există un al doilea obiectiv.

— În regulă, eu cumpăr varianta asta. Altceva ?

— Der Grund are ca obiectiv companiile chimice. Adesea, pe directorii acestora. Zborul șaizeci și patru se potrivește cu teoria asta — la bordul lui se aflau chimicale. Eu cred că de aici trebuie să începem.

— Cred că trebuie să explorăm orice cale la care ne puteam gîndi, continuă Daggett. Au mai avut și în trecut, ca obiectiv, pe directorii unor companii chimice. Deci primul lucru pe care trebuie să-l facem este să obținem itinerariile de călătorie ale executivilor — să zicem de la VIP în sus — tuturor marilor companii chimice. Aflăm dacă și cine va veni aici, în viitorul apropiat. Ca să avem o bază sigură, trebuie să

cerem notificări privind amenințările primite în ultimul timp. În caz că aflăm ceva despre existența unor asemenea amenințări, acestea vor trebui comparate, de laboratorul lingvistic, cu amenințările anterioare ale organizației Der Grund, pentru a descoperi coincidențele.

— Ne vor da atît de ușor itinerariile ?

— Un singur lucru vei găsi aici, total diferit față de Droguri. Nu ai decît să menționezi cuvîntul *terorism* și lumea îți va da aproape tot ce vrei.

Treizeci de minute mai tîrziu, Gloria intră în boxă, ținînd cu grijă, în echilibru, un bol din plastic, cu supă de linte, o tartină cu ton și un pahar mare cu suc de portocale. Îl trata mai bine decît îl trata pe Pullman.

— Nu arăți bine, îi spuse ea. Îi puse mîncarea chiar sub nas.

— Ar trebui să te căsătorești cu fata aia. Ai nevoie de cineva care să-ți poarte de grijă. Încercă să-i aranjeze hîrtiile de pe birou.

Daggett o bătu ușor pe mînă.

— Încă n-am terminat cu ele.

— Nici măcar tu nu poți citi cinci dosare deodată, scumpule. Continuă cu strînsul, neintimidată, făcînd loc pentru mîncare.

— Poartă-te frumos cu mine, Cam Daggett, altfel n-o să-ți spun că au sunat de la Duhning cînd erai jos.

Daggett se întinse după bilețelele lui roz, pentru mesaje.

— Al cincizeci și unulea de jos, spuse ea, izolîndu-l, extrăgîndu-l dintre celelalte și agitîndu-l, departe de el.

— Dacă n-o să uiți mereu să conectezi telefonul la robot atunci micuțele doamne bătrîne nu vor mai trebui să răspundă la telefon pentru tine. După care, i-l dădu.

Citind biletul, se întinse spre telefon, dar ea zise :

— Nu, domnule. Mai întîi mănînci. Poruncă de la doctor. Iar eu nu mă mișc de aici pînă nu mănînci.

— Glo.

— Mănîncă.

Continuă să-şi facă de lucru pe biroul lui, făcînd ordine în haosul acela, în timp ce el mînca. Vorbea vrute şi nevrute, aşa cum făcea mereu, despre diferite subiecte personale, de la Carrie, care „n-o să stea aşa cu el, o veşnicie", la faptul că „numai munca, fără distracţii, prosteşte bărbaţii". Niciodată nu cita perfect.

Daggett tocmai punea mîna pe telefon cînd Levin intră în boxă, cu o expresie plină de înflăcărare. Daggett puse receptorul în furcă, nevrînd să taie entuziasmul tînărului.

Levin îşi trase un scaun şi, la invitaţia lui Daggett, acceptă o jumătate de sandviş.

Cu gura plină, Levin spuse :

— Aceasta poate că este singura dată că vei fi fericit să afli că unul dintre colaboratorii tăi — adică, eu — este fiul mîndru al unei igieniste, a cărei specialitate este stomatologia.

Daggett se uită curios la el.

— Am dat peste raportul laboratorului, privind măseaua găsită în gunoi, la hotel.

Îi întinse lui Daggett o fotografie, pe care acesta ar fi fost fericit să n-o mai vadă a doua oară. Mai ales, nu în timpul mesei. Daggett i-o împinse înapoi.

— E vorba de *felul* în care s-a spart măseaua, explică Levin, interpretînd gestul ca o invitaţie la a-şi ilustra ideea.

— Uite, aici, spuse el, arătînd cu degetul.

— Vezi ? Nu există decît o singură rădăcină. Omul nostru *trebuie* să o mai aibă încă pe cealaltă, în falcă. Dacă este aşa, chestia asta lucrează, nu glumă şi va avea nevoie cît de curînd de o îngrijire serioasă.

Daggett simţi cum îl cuprinde un val de entuziasm.

— Cît de sigură e chestia asta ?

— Dacă rădăcina asta a rămas acolo, are mari necazuri. Pe *asta* n-o mai poate scoate singur. Deci, cred că trebuie să alertăm toţi dentiştii, atît din Los Angeles, să vedem dacă a făcut-o acolo, cît şi aici, în Washington. Le vom spune să fie atenţi la un străin de oraş, care are nevoie de o intervenţie la o anumită măsea. Numărul şaptesprezece.

— Nu-l putem înfunda pe Kort doar pentru o intervenție la măsea, observă Daggett, dar îl putem pune sub urmărire. Dentistul poate păstra o probă de sînge; poate vom constata chiar o potrivire a ADN-ului.

— *Două* mari zone metropolitane. Vor fi ceva telefoane de dat, spuse Levin.

— Vom recurge la computer. Avem un circuit telefonic reglat pentru asemenea treabă, ca apelurile telefonice înregistrate pe robot. Imprimi mesajul verbal, scoți din cartea de telefon numerele la care vrei să suni și computerul face restul. El formează numerele pînă cînd i se răspunde și plasează mesajul. Mesajul poate fi cît vrei de complicat sau de simplu. Vorbește cu cei de la serviciul tehnic; se vor ocupa ei de asta.

Levin plecă în grabă, luînd fotografia măselei.

Daggett sună la Duhning și vorbi cu o femeie, pe nume Federko. Avea un ușor accent din Vestul mijlociu și își căuta cuvintele cu grijă.

— Noi cei de aici ne-am făcut datoria, domnule Daggett; noi formăm o echipă serioasă, ceea ce sînt sigură că veți aprecia singur, mîine, cînd veți sta de vorbă cu dr. Barnes. Este inginer și lucrează în echipa noastră de cercetări.

— Mîine ? întrebă Daggett.

— E în drum spre Washington, așa cum mi-a spus. Eu trebuie să aranjez o întîlnire cu dumneavoastră sau cu unul din colaboratorii dumneavoastră, cît mai curînd. Am înțeles că este o problemă de maximă urgență. Mesajul este că a fost studiat cazul ședinței la simulator, cu domnul Ward. Dr. Barnes vă va explica imediat ce va sosi.

Pentru Daggett, a cărui imaginație mergea întruna, ultimele douăsprezece ore trecură cu greu.

Întîlnirea sa cu Barnes începu exact la ora trei, miercuri după-amiază, asistat fiind de Brad Levin. Cu permisiunea lui Barnes, discuția a fost înregistrată. Barnes, un bărbat cu fața îngustă, cu o mustață ca peria și cu păr lung, subțire, îi amintea lui Daggett de un profesor de colegiu din anii șaizeci. Își cunoștea bine meseria, cînd era vorba de simulatoare sau

computere, dar avea probleme în privința comunicării. Accentul lui era fie nemțesc, fie suedez. De cîte ori explica ceva, Daggett se simțea obligat să repete părerea sa despre ce spusese acesta, ca să fie sigur că înțelesese cum trebuie. Aceasta le-a mîncat o groază de timp și a creat o tensiune suplimentară. După două ore, spatele cămășii sale mustea de apă. Rămase cu geaca lui cu însemne pe el, ca să mascheze transpirația.

— Cred că sînt derutat de toată povestea asta, recunoscu el, cînd i se păru că Barnes se relaxează puțin.

— Continuați, îi spuse Barnes.

Cum Levin tăcea, Daggett zise :

— Ați spus că singurul lucru pe care toate simulatoarele îl au în comun este că ele presupun absența comenzilor pilotului ?

— Da. Dr. Ward a simulat deconectarea avionului de comanda pilotului, la un număr de altitudini diferite, toate destul de joase și asta, *imediat* după decolare.

— Și ați afirmat că acest lucru coincide cu ceea ce știm noi despre accidentul de la AmAirXpress ?

— Foarte exact. Da. Pierderea controlului de către pilot ar putea ajuta la explicarea comportamentului zborului șaizeci și patru. Avem nevoie de cutia neagră, cu vocile din cabină, ca să fim siguri de asta.

— Încă n-am primit-o ? se întoarse Daggett spre Levin.

— Nu vor să ne-o trimită pînă nu termină cu repararea ei, îi răspunse Levin.

— Și eu care credeam că asemenea chestii sînt indestructibile, spuse Daggett.

Barnes îi corectă :

— Nimic nu este indestructibil. Dar cine știe. Banda audio imprimată, din cutia neagră, rezistă unui incendiu din cabina de zbor, ceea ce cred că știți.

Daggett avea un sentiment de frustrare. Nu știa *nimic* despre benzile sonore care înregistrează comenzile de zbor. Și nu vroia ca Barnes să știe asta.

— Și ce ne-ar putea spune cutia neagră ?

— Ar putea explica motivul pierderii controlului de către pilot. E posibil să fie vorba de fumigene toxice.

Daggett notă acest lucru. Fumigenele toxice ar putea fi semnalate în raportul medicului legist. Daggett întrebă :

— De ce nu a funcţionat pilotul automat ?

— Mă tem că e vorba de o neînţelegere generală. Pilotul automat sau controlul automat al tracţiunii, cum i se mai spune la decolare — există, dar este rar folosit în timpul decolării, căci scoate complet avionul de sub controlul pilotului. Deconectarea lui, dacă e cazul, necesită cîteva secunde, dar în timpul unei decolări, chiar şi o secundă poate părea o veşnicie. Pilotul automat *se* foloseşte, dar de obicei nu este pornit, să zicem, înainte ca avionul să fi atins optsprezece mii de picioare altitudine — ceea ce înseamnă cîteva minute bune de zbor.

— Există, dar nu este folosit ?

— Majoritatea accidentelor se petrec în timpul sau imediat după decolare. Nouăzeci şi nouă la sută din piloţi preferă să aibă controlul manual asupra păsării, în această fază.

— Afirmaţi, deci — teoria dumneavoastră aceasta este — că nu se afla nimeni la comandă ? În esenţă, avionul nu era condus de nici un pilot ?

— Teorie ? răspunse Barnes. Aici e vorba de fizică, domnule. Fizică, pur şi simplu. Îi arătă lui Daggett carneţelul său cu însemnări şi-i indică o diagramă a traseului de zbor prevăzut pentru şaizeci şi patru, în cele cîteva minute cît s-a aflat în aer.

— Zborul şaizeci şi patru a părăsit pista în acest punct. S-a prăbuşit... aici, spuse el, arătînd spre Hollywood Park. Vedeţi — aşa cum v-am arătat — este acelaşi lucru şi în cazul simulării. Desfăşură o hartă, evident făcută la computer. Dacă deconectezi toate comenzile asupra avionului în acest loc, spuse el, arătînd pe hartă, după patruzeci şi şapte de secunde de zbor, atunci simulatorul nouă cinci nouă, căruia i s-au dat datele specifice, va suferi impactul aici, spuse el, împungînd în harta computerizată. Dacă ridicaţi corect la scară şi suprapuneţi harta asta peste o hartă a oraşului Los

Angeles, veți vedea că zona impactului va fi tot Hollywood Park.

Întrerupînd lunga pauză care urmă, Daggett, tot nelămurit, întrebă :

— Cum rămîne cu viteza vîntului, temperatura la sol și toate chestiile astea ? Aici nu mai poate fi vorba de o știință exactă, nu ?

— În cazul unui avion mai mic, vînturile ușoare despre care vorbim ar fi creat, fără îndoială, o diferență. Dar nu cînd e vorba de asemenea dimensiuni. Totul se rezumă la forța de reacție, la gravitație, la viteza la sol și la eleroane. Total previzibil. Avionica este o știință exactă, tocmai asta vă spun eu. Dacă putem plasa o sondă spațială, fără oameni, pe partea întunecată a planetei Marte — un proiect la care Duhning este mîndru că a luat parte — cu atît mai ușor putem prezice modelul de zbor al unui transportor comercial, aflat în aer timp de un minut !

— Dar de ce ? întrebă Daggett. Barnes se holbă la el. Cum o să-i vîndă el lui Pullman sau, mai rău, lui Mumford o chestie ca asta ? Face parte din lucrurile pe care le ții pentru tine, pînă cînd le înțelegi bine. Rupse tăcerea.

— Dar Ward ? Știu că se afla în simulator. Pînă aici am înțeles. Dar asta ce înseamnă ? Cu un tip nou de avion, cum este nouă cinci nouă, cineva trebuie să pregătească noi piloți, nu-i așa ?

— Corect. Piloții sînt recalificați pentru nouă cinci nouă, înainte de a pilota acest avion. Este la fel cu orice tip de avion.

— Și dacă sînt instruiți de același tip, atunci, în timpul decolării, să zicem, vor acționa cu toții cam la fel cum le-a spus cine i-a învățat, nu-i așa ?

— E logic, da. De acord.

— Ward știu că era inginer, dar, după fotografiile de pe pereți, a fost și pilot, nu ?

— Mulți dintre noi sîntem piloți.

— Dar el pilota reactoare.

— Nici asta nu-i ceva neobişnuit. Duhning asta construieşte, reactoare.

— Dar problema mea este : pînă în prezent au fost instruiţi doar douăzeci, douăzeci şi cinci de piloţi — am citit asta într-unul din rapoarte. Nu aţi vîndut, încă, tot atîtea avioane.

— Douăzeci şi şapte de avioane, spuse Barnes, întrerupînd şi corectînd cifra, reprezintă o producţie semnificativă, credeţi-mă.

Daggett ignoră afirmaţia.

— Cine se ocupa de pregătirea acestor oameni, cine îi instruia pe piloţi ? Trebuie să fi fost unul dintre ingineri, nu-i aşa ? Cineva familiarizat cu noul tip de avion. Cineva ca Roger Ward. Ward se ocupa, deci, de pregătirea piloţilor, conchise el. Ward era expertul Duhning pentru pilotarea lui nouă cinci nouă.

Barnes îşi potrivi ochelarii şi răsfoi nişte hîrtii. O clipă mai tîrziu, citind, dădu din cap şi apoi se uită la ceas.

Îl privi pe Daggett cu o expresie contrariată, ironică şi apoi îi oferi primul zîmbet din ziua aceea.

— Şi cum anume, exact, aţi aflat *asta*, domnule Dagger ?

10

Monique întoarse şi urmă indicatoarele spre Beltway. Era locul cel mai sigur pentru o întîlnire. Motorul torcea atît de încet şi de senzual, încît Anthony Kort, care stătea stoic pe banchetа alăturată, fumînd o ţigară fără filtru, nu era sigur dacă sunetul acesta excitant era scos de maşină sau de femeia de lîngă el. Monique purta un costum din bumbac, de un roz cald, tricotat cu un model în relief, cu papucii în ton şi, după cîte putea el să-şi dea seama, în afara unui ruj roz sidefat, nu avea alt machiaj. Radia în rozul ei, lumina strălucitoare a soarelui învăluind-o într-o pîclă ca de fum. Era strălucitoare şi reţinută. Puternică şi încrezătoare. O dorea. Acum, aici.

Kort îşi lăsă ţigara, îşi desfăcu centura de siguranţă şi îşi strecură mîna sub puloverul ei.

Ea fremătă mulţumită şi se întinse să-l mîngîie. Mîna lui mişună pe pielea moale, caldă, de pe pieptul ei şi apoi o luă mai în jos, găsindu-i genunchiul, tivul rochiei şi în final se strecură dedesubt. Ştia că se afla pe teren sigur. Lui Monique îi plăcea asta la nebunie. Surîse şi îşi desfăcu picioarele. Degetele lui ajunseră în partea de sus a ciorapilor ei de mătase, unde dădu peste un portjartier — *adora* portjartie-

rele — şi imediat dedesubt, găsi căldura ei intensă, ca de furnal.

— Mai tîrziu, spuse ea, strîngînd uşor picioarele şi prinzîndu-i mîna. Tipic ei.

Îşi eliberă mîna şi se ocupă de ţigară.

— Deci, ce e cu Grecul ? întrebă el. Spune-mi.

Eforturile sale erau zadarnice fără Grec, un străin absolut, ale cărui motive erau discutabile. Firma Grecului, de restaurator/furnizor, masca adevărata lui activitate, anume, spionajul industrial. Se spunea despre el că avea o reţea extinsă de oameni pe statele lui de plată, unii, forţaţi să furnizeze informaţii, alţii, cum era Grecul însuşi, avînd ca unică motivaţie, banii. Contra unei sume, putea procura planurile celui mai nou sistem de circuite cip Intel sau numărul de fabrici care urmau să fie închise sau concedierile anticipate de General Motors în trimestrul patru. Îţi putea spune ce mare mahăr de pe Wall Street avea probleme cu drogurile sau ce decizii va lua un anumit colectiv directorial. Făcea afaceri cu informaţiile. Grecul le furnizase lor atît pe Roger Ward, cît şi pe Kevin Dougherty. Kort se baza acum pe el ca să afle data exactă a reuniunii „secrete". Găsea respingător faptul că se baza pe cineva din afară, dar, cum era atît de tîrziu, nu mai avea ce face.

Din acest punct de vedere, Monique îi era foarte utilă, servindu-i ca intermediar. Un tampon, în cazul în care Grecul intenţiona să-l vîndă pe Kort autorităţilor. De asemenea, comunicarea cu Grecul presupunea o filieră computerizată, or, el era depăşit de cea mai mare parte a acestei tehnologii. Monique îşi avea locul ei, aici, ca pion.

Totuşi, nu putea să nu se întrebe : căderea organizaţiei Der Grund era o coincidenţă sau găsise, oare, Grecul o cale de a-şi dubla profiturile ?

Putea simţi şovăiala ei în a-i spune ce avea de spus şi asta îl irita.

— Ei ?

Monique mări viteza. Kort nu era obișnuit să nu aibă o destinație precisă. Asta îl neliniștea. Ea spuse :

— Mesajul lui este că nu cunoaște data. Numele, da, dar data, nu. Data a fost schimbată și el nu are nici o posibilitate să o afle.

— Imposibil, urlă Kort.

— Eu nu fac decît să-ți transmit mesajul.

— Imposibil, repetă el. Doar l-am plătit. Data întîlnirii avea o importanță vitală pentru Kort. Fără ea... Trebuie să vorbesc cu el. Cît mai curînd cu putință. O să aranjezi tu asta. Apoi se răzgîndi. Nu, nu. Nu e bine așa. Ea nu trebuie să știe. M-ar putea vinde. Nu putea gîndi limpede. Compartimentele se deschiseseră fără acceptul lui, inundîndu-l cu zgomotul lor. Coborî geamul. Asta îi făcu bine.

Trecură cîteva minute. Kort fumă o țigară, apoi încă una. Încercă să-și limpezească creierul.

— Tocmai mi-a venit o idee, spuse ea, de la volan. Nu vroia să-i asculte ideile ; voia timp ca să se gîndească.

Se uită la ea ; ochii ei scînteiau de agitație. El o interpretă greșit, crezînd că voia să-i vorbească despre sex. Modul în care pierdea din vedere ceea ce era cu adevărat important îl înfurie. Ea îi spuse într-o șoaptă destul de vehementă :

— Săptămîna viitoare va fi o recepție organizată de lobby-ul celor din aviație. Pretextul este sărbătorirea întăririi măsurilor de securitate pe aeroporturi. Nu e cauza *ta* favorită, dar, bineînțeles, în calitate de vicepreședinte la InFlite, sînt și eu invitată. Vor fi acolo toți din domeniu. Și, dacă vrei, va fi și Grecul, mai spuse ea. Pot aranja asta.

El părea contrariat și ea adăugă :

— Evenimentul este organizat de un foarte bun prieten. Va fi o bucătărie internațională, sofisticată. Grecul nu este numai restaurator, este și furnizor, doar, nu ?

Dădu din cap, intrigat de sugestie. Era riscant, se gîndi el, dar poate că merita să încerce.

— Pot aranja cu amicul meu să se aprovizioneze de la Grec, pentru această recepție. N-o să fie nici o problemă. Vom fi și noi acolo — tu, în calitate de invitat al meu. Vei avea întîlnirea ta surpriză cu el, pe teren neutru. Ce zici? Te simți în stare? Fața îi strălucea. Îi putea simți parfumul, chiar și peste fumul de țigară. O subestimase...

— Îmi place mîncarea grecească, spuse el.

11

— Unde e Carrie? îl întrebă Duncan pe tatăl său, îndreptîndu-se pe scaunul lui cu rotile, spre bucătărie. Întrebarea întrerupse şirul gîndurilor lui Daggett, care nu o îmbucurase şi pe Carrie.

Îl supăra faptul că în această eră a fotografiilor de pe Lună, a micro-cipurilor, a trenurilor bolid şi a automatelor pentru scos bani din bancă, existau atît de puţine locuinţe prevăzute cu facilităţi pentru cei aflaţi în scaunele cu rotile şi asta la o distanţă atît de mică de capitala ţării. Nu-i plăcea cine ştie ce casa asta. Interiorul fusese secţionat în mod ciudat — din motive de încălzire, îi explicase Carrie, cînd i-a închiriat locul — camerele erau prea mici, un adevărat labirint pentru şoareci. Casa fusese restructurată de un cuplu în vîrstă, soţia fiind sortită scaunului cu rotile din cauza unei artrite, un cuplu care, în mod evident, găsise că este greu să stai la căldură, dar să trebuiască să plăteşti, totuşi, curentul electric, de aici camerele minuscule. Dar întrerupătoarele fuseseră montate corespunzător de jos, la fel şi termostatele; holurile şi trecerile erau late de patru picioare, uşile, de peste trei picioare şi acolo unde era nevoie, erau montate

rampe. Toate acestea îi făceau lui Duncan viața mai ușoară — cel mai important lucru pentru tatăl său.

Exteriorul era alb metalizat, cu obloane negre, false, care, dacă te apropiai prea mult de ele, își trădau calitatea. Căminul fals, o scobitură construită sărăcăcios, din vinilin imitînd cărămida și tencuiala îl iritau într-adevăr pe Daggett. Mai mult ca orice ! De ce această pretenție ? Singura explicație părea să fie că absolut toate casele din cartier aveau cămine. În ciuda problemelor pe care și le făcea din cauza casei, Carrie avea dreptate, știa asta : o casă devine o locuință datorită celor care stau în ea, personalitatea ei este determinată de locatarii ei.

— N-a vrut să rămînă peste noapte, răpunse Daggett.

— De ce ?

— Chiar vrei să știi ? îl întrebă Daggett. Erau întotdeauna cinstiți unul cu altul. Pentru că e supărată pe mine că muncesc prea mult. Pentru că promit să fac un lucru și apoi nu-mi țin cuvîntul. Pentru că te las atîta vreme singur.

— Ca și mama, spuse băiatul. Pentru el nu era decît o remarcă — o amintire — nimic mai mult, dar pe tatăl său îl distruse.

Daggett se văzu dintr-o dată ca un om făcut să-și repete greșelile, în ciuda bunelor sale intenții. Vroia să acuze soarta, dar știa el mai bine. Recunoscu :

— Crede că petreci prea multă vreme cu doamna Kiyak și nu suficientă cu mine sau, altfel spus, că *eu* nu petrec destul timp cu tine.

— Uneori, așa este, spuse Duncan și adevărul îl lovi din nou pe Daggett. Carrie avea dreptate. Asta îl durea chiar mai mult.

— Doamna Kiyak e în regulă, spuse fiul său, abia auzit, lipsa lui de entuziasm vîrîndu-i alt cuțit în inimă.

— Uneori miroase într-adevăr ciudat. Bătrînii miros ciudat.

— Îți place de ea, nu-i așa ? îl întrebă Daggett pe un ton care-l obligă pe copil să accepte ideea. Clișeu. Folosea aceeași tehnică și cu Carrie, deși cu mai puțin efect. Se gîndi din nou

la Lynn. Se întrebă în ce măsură absența lui Carrie era legată de ea. Se întreba de ce îi domina ea gîndurile. Putea folosi ancheta ca o scuză să o sune ? Îndrăznea oare să-i spună că de la ultima lor întîlnire îi auzea glasul în spatele lui, că în fiecare femeie pe lîngă care trecea pe stradă, vedea cîte ceva din ea ? Că era urmărit de amintirea acelor cîteva ore trecătoare de fericire și apoi rîse cu glas tare, amintindu-și imaginea pompierului aruncat la pămînt, de cal ?

— Peste cîteva zile începe școala, spuse Duncan, evitînd un răspuns.

Cînd terminară micul dejun, Duncan își trase scaunul și Daggett se duse să deschidă ușa din spate. Amîndoi ieșiră afară, în curticica din spate, cu bara de ridicări în mîini.

Duncan îl presă :

— Singurul lucru pe care îl ai de făcut este să semnezi formularul. N-ai putea și tu minți, măcar o dată ?

— Faci progrese, Dunc. Te descurci foarte bine.

Duncan strînse cu putere bara și trase cu toată forța lui, cu brațele tremurîndu-i. Făcu ușor două ridicări în brațe, dar la a treia, tremură. Avea nevoie de cinci, ca să se califice pentru excursia cu canoe. Daggett vroia să-și strecoare mîinile pe sub brațele băiatului și să-l ajute, fără ca el să-și dea seama, să se ridice. Dar numai la cerere — asta era regula. După cîteva secunde interminabile, Duncan spuse :

— În regulă.

Daggett simți în mîini căldura fiului său. Îl ajuta, dar evita să-i facă treaba, apropiindu-l treptat de bara rece de oțel, pînă cînd aceasta îi mîngîie firele fine de păr din bărbie. Nu vor trece prea mulți ani pînă cînd aceste fire vor deveni niște țepi. Timpul, dușmanul tuturor. Ultima probă pentru excursia cu canoe, pentru începutul toamnei, urma să se țină peste numai trei săptămîni. Aveau nevoie, pentru atunci, de toate cele cinci ridicări. Nu mai aveau mult timp. Daggett susținu băiatul iară și iară. Ar da orice să-l vadă calificat. Brațele lui Duncan tremurau ca piftia, dar, ajutat, reuși șase ridicări la rînd.

— Bună treabă, spuse Daggett.

Duncan se lăsă înapoi pe scaun, zîmbind.

Daggett vroia să-l strîngă în braţe. Spuse :

— Greutăţile şi ridicările te vor ajuta.

— O să reuşim, tată. *Ştiu* că pot face asta.

— Al naibii ce dreptate ai.

— Mai bea o ceaşcă de cafea, îi comandă băiatul. Eu am să mai fac cîteva încercări, de unul singur.

— Cînd vrei, strigi, spuse Daggett, ezitînd înainte de a intra în casă, pregătindu-se să se aşeze la fereastră şi să se roage pentru o minune.

Acelaşi lucru, dimineaţă de dimineaţă.

Chiar înainte de prînz, Daggett şi Bradley Levin se urcară în naveta FBI-ului, spre Hoover Building, unde fură informaţi, de un tehnician de laborator, asupra diferitelor urme găsite în interiorul acelui Dodge Caravan închiriat la Los Angeles de Maryanne Lyttle, în ziua accidentului. Aşa cum se întîmplă uneori, rezultatele fuseseră trimise în mod greşit laboratorului din Hoover Building, în loc să-i fie trimise direct lui Daggett, la Buzzard Point. De data aceasta, eroarea a avut şi unele avantaje. Daggett şi Levin primiră o informare completă, expertă. Aşa cum bănuise, duba nu fusese curăţată cu atenţie, încît cercetările amănunţite, ştiinţifice, întreprinse de experţii judiciari de la LAFO au recoltat o bună cantitate de probe microscopice.

— Joci tenis, Ohio ? întrebă Daggett, intrînd în coridorul de la parter din Hoover Building, care ducea spre peronul unde urmau să aştepte întoarcerea navetei lor.

— Mai încape vorbă ?

— Ai vreun program la prînz ?

— Să te şterg pe tine la fund.

Douăzeci de minute mai tîrziu, erau gata îmbrăcaţi. Daggett îşi înghesui mapa într-o cuşetă burduşită şi închise uşa, forţînd-o, apoi o încuie.

— Dormi cu chestia asta, Michigan ? spuse Levin.

— Backman avea o mică problemă, confunda autorii cînd era vorba de idei bune. Credea, se pare, că toate îi aparțineau. Arătă spre vestiar :

— Mă tem că a devenit un reflex.

Peretele din spate al terenului de joc, dinspre galerie, fusese închis în plexiglas gros, fapt mult apreciat de Daggett, pentru că puteai vorbi aici fără grijă că poți fi auzit. Cum începu jocul, sîngele începu să circule și, o dată cu el, i se trezi și creierul la viață. Ședințele aveau tendința să-l amorțească.

Levin se dovedi un jucător bun. Loviturile veneau repede și cu forță. Primul ghem îl servi Levin și cîștigă cu patru la unu, cînd Daggett reluă discuția, sperînd să-i distragă atenția.

— Presupunem că ucigașul lui Ward a luat trenul de la Portland spre Los Angeles. Nu avionul. Ce ne spune asta despre el ?

Levin continuă, cîștigă punctul și apoi îi răspunse.

— *Probabil transporta ceva. Poate un întreg arsenal.* Trenurile sînt mai sigure.

Daggett țopăi cît dură următorul serviciu și cîștigă punctul. Apropiindu-se de boxă, spuse :

— Mă preocupă *omul* ăsta. Ce e cu *el ?* Nu știu cum ești tu, Ohio, dar așa cum lucrez eu... Fac ceva pe ce fel de armă folosește tipul. Problema mea este ce fel de minte comandă degetul care apasă trăgaciul acestei arme. Vezi ? Tipul ăsta comandă un clește și-și smulge propria măsea de minte, în camera lui de hotel. *Asta* mie îmi spune ceva. Grupa sîngelui de pe măsea este binevenită, cu siguranță ; ea se poate dovedi utilă pînă la un punct. Dar nu asta mă interesează pe *mine* cu adevărat. Înțelegi ce vreau să spun ?

Levin nu răspunse. Daggett servi. Levin se răsuci și rată. Perfect. Trei, patru. Servi din nou ; după un schimb teribil de mingi, Levin cîștigă punctul. Ah, bine.

— Poate că nu-i place să zboare, spuse Levin pe la mijlocul punctului, un punct pe care îl și cîștigă imediat. Poate că de aceea a și vărsat în simulator.

— Bine ! strigă Daggett tare, pe micul teren. Asta este *exact* ceea ce am gîndit şi eu.

— Dacă aş lucra şi eu în domeniul lui, poate că mi-ar fi şi mie frică să mă urc în avion.

— Altceva ? îl încurajă el. Levin cîştigă o serie de puncte. Daggett încercă să se concentreze asupra mingii. Levin se dovedea puţin *prea* bun.

— E răbdător, spuse Levin între servicii.

Daggett lăsă mingea să ricoşeze departe de colţ fără măcar să se întoarcă după ea, trezindu-i astfel atenţia lui Levin.

— Răbdător pînă la punctul de a deveni rece. Chiar îngheţat. Mai rece decît o piatră a naibii de rece.

— Are boaşe de bronz.

Daggett adăugă :

— În tren eşti ţintuit multă vreme, în timp ce tu eşti perfect conştient de faptul că acel cadavru pe care l-ai lăsat în urma ta a fost, între timp, descoperit. Chestia asta pe *mine* m-ar înnebuni. Crede-mă. Dacă m-aş gîndi că cineva ar putea fi pe urmele mele, ultimul loc unde aş dori să fiu ar fi un tren.

— Poate că nu a avut de ales. Poate că acrofobia lui este atît de gravă, încît nu poate deloc să zboare.

— Poate. Şi următoarele cîteva puncte îi reveniră tot lui Levin. În sfîrşit, cîştigă şi Daggett unul, după care servi cîteva mingi cîştigătoare.

— Ce-ai făcut cu toate urmele despre care am aflat ?

— Ce-am făcut cu ele ? întrebă el, căutînd un reper.

— Da, replică Daggett, nedîndu-i nici unul.

După punct, Levin răspunse :

— Părul castaniu găsit pe tetiera şoferului provenea de la o femeie sănătoasă. Conţinutul în grăsimi arată că este vorba despre păr natural, ceea ce e minunat pentru noi, căci domnişoara Lyttle a noastră este brunetă şi asta se potriveşte. Părul roşcat, din spate, provenea de la o perucă. A

lui, probabil. Dougherty își amintește despre el ca fiind roșcat. Cum operatorii isteți conduc rar mașina, ea a stat pe bancheta șoferului, iar el, alături sau în spate. În sprijinul acestei teorii vine și scrumul de țigară găsit pe husa banchetei. Aceeași compoziție chimică ca și cea a scrumului din mucurile găsite în parcare. Pullman vrea dovezi... Avem această potrivire. N-am forțat nimic.

— Și mai e și soluția de Anbesol, îi reaminti Daggett. Faptul că fusese de curînd aruncată, ne ajută.

— Și susțin mai departe teoria mea că nu i-a reușit extracția și că măseaua continuă să-l supere.

— De acord. Un punct pentru tine.

La cuvîntul puncte, se reîntoarseră la joc. Levin cîștigă la o diferență considerabilă.

— Pune pe răboj un ghem pentru statul Ohio, strigă acesta, cu bucurie.

Aflat la culme, Daggett izbuti repede să conducă ghemul următor. Pentru gloria echipei Big Blue. Luptă din greu, dar, spre nemulțumirea lui, Levin reuși o revenire spectaculoasă și cîștigă.

— Încă unul ? întrebă Daggett.

— Plătesc oricît dacă într-adevăr asta este ceea ce vrei. Ce se întîmplă cu voi ăștia, băieții de la Michigan ? Nu știți niciodată cînd să vă retrageți.

Exact. Erau fuduli. Sfidători. Independenți, în limitele loialității. Daggett îi dădu lui Levin mingea, își ridică racheta și se duse la colț, așteptînd mingea bărbatului mai tînăr.

Daggett cîștigă scurt următoarele trei ghemuri.

Luni la amiază a fost convocat în biroul lui Mumford.

— Ce anume cauți tu, Michigan ? Poate te-aș ajuta cu ceva.

Un mod neobișnuit, dar nu neașteptat, de a deschide o discuție, avînd în vedere că venea din gura lui Richard Mumford, agent special, șeful Agenției Metropolitane din

Washington. SAC avea în subordine peste şase sute patruzeci de agenţi speciali de teren, pe locul doi după agenţia din New York City. Multe din activităţile agenţiei WMFO se extindeau în teritoriile altor cincizeci şi cinci de secţii de teren ale FBI-ului, astfel încît, în unele privinţe, puterea şi autoritatea lui Mumford erau egale cu ale directorului. Daggett se gîndea la el mai mult ca la un general decît ca la un director, poate din cauza dimensiunilor sale considerabile sau pentru faptul că se ţinea în formă; poate din cauza intimidantei sale siguranţe sau a vocii sale puternice, sau a obiceiului său de a privi în tine, în timp ce vorbea. Ochii săi erau de un albastru mediteranean, neîndurător. Faţa lui avea oasele grele ale unui boxer. Avea bronzul persistent al unui jucător de golf şi o claie de păr pe cap, dezmiţind cei cincizeci de ani ai săi.

— Umblu după detonatoarele lui Bernard, domnule, răspunse, cu grijă, Daggett. Acesta este biletul meu, în momentul de faţă.

Biroul lui Mumford era destul de spaţios pentru trei gropi de golf şi avea vedere spre rîul Anacostia. Avea două canapele mari, din piele maronie, o masă de cafea din lemn negru şi un birou enorm, din secolul al XIX-lea, care domina centrul încăperii, ca o insulă pe o mare de covoare. Fotografii şi picturi vechi în ulei, întunecate, în rame aurite, împodobeau pereţii. Nu se potrivea cu pustietatea din restul clădirii Buzzard Point, dar se potrivea cu Mumford. Se simţea bine aici, cu braţele întinse larg pe canapeaua din spatele lui, făcînd-o să pară mai curînd un scaun supradimensionat. Mumford avea în el ceva din calităţile „unchiului favorit". Daggett ştia că cea mai mare parte din poveştile despre el erau reale, deşi băieţilor le place să le acorde acestora proporţii mitice, aşa încît, după o vreme, trebuie să fii atent la ceea ce crezi.

Important pentru Daggett era că Mumford e gata să susţină pe oricine şi orice, cu condiţia să creadă în el; e gata

să înfrunte pe oricine. Dacă avea temeri, nu le arăta niciodată. Se spunea că era gălăgios și încăpățînat, fie că se afla în biroul directorului, fie la o ședință cu ușile închise, a vreunei subcomisii senatoriale. Devenise faimos pentru că odată îi atrăsese atenția președintelui că avea șlițul deschis, spunîndu-i: „Sînteți pe cale să pierdeți cîteva voturi, domnule".

Mumford putea să-i dea puteri depline sau să-l înlăture de la atribuțiile sale, cu un singur pocnet din degete. Daggett nu uita niciodată acest lucru.

— Băiatul ăsta nou, Levin, a dat o groază de telefoane, spuse Mumford. Lucrează cu tine, nu-i așa? Vorbește-mi despre itinerariile alea pe care le-ai solicitat.

— Căutăm o legătură cu șaizeci și patru. Atîta tot.

— Încă nu s-a stabilit nimic în legătură cu accidentul cursei AmAirXpress. Am dreptate? Ancheta nu ne aparține; aparține NTSB-ului. În afară de asta, nici tu nu trebuia să lucrezi pe șaizeci și patru. Nu ăsta-i biletul tău și, după cîte știu eu, nu a existat nici o legătură concretă cu Der Grund. Iar de această organizație se ocupă băieții din Los Angeles. Nu încerca să mă îmbrobodești, Michigan. Mi s-a spus că faxul de la etajul zece a scuipat toată după-amiaza itinerarii. Care este exact, interesul tău — al *nostru* — în treaba asta? Se presupune că *eu* trebuie să știu ce anume se petrece aici. L-am întrebat pe Paul Pullman; nu știe. Deci, acum te întreb pe tine.

— Din cauza posibilei implicări a organizației Der Grund și din cauza mulțimii de dovezi indirecte, care ne fac să ne gîndim la Washington, căutăm, printre industriile chimice, o posibilă țintă, care ar putea sosi aici, la Washington.

— Dar nu există nici un probatoriu *concludent* care să ne ducă la Der Grund. Am dreptate?

— Dovezile se limitează la prezumții în momentul de față, admise Daggett. Dar ele sînt din ce în ce mai multe și ele arată încoace, deci a fost doar o urmare logică să deter-

minăm cu exactitate care executivi, de la ce companii, şi-au programat călătorii aici, la Washington.

Tăcere. Mumford, adîncit în gînduri, se ridică de pe canapea, se apropie de birou, trase un sertar şi pescui de acolo o pungă pe jumătate goală, cu cartofi prăjiţi. Nu-i oferi şi lui Daggett. Îşi afundă mîna în pungă, în timp ce se aşeză. După ce mîncă vreme de un minut, spuse :

— Ce se întîmplă în sistemul nostru de muncă, Michigan, cu atîtea agenţii de investigaţii cîte sînt aici, la Washington, este că sfîrşim prin a deschide, din greşeală, cutia cu viermi a celuilalt. Cînd se întîmplă aşa, de obicei nu e nevoie decît de cîteva telefoane ca să se aplaneze totul. Mai luă cîţiva cartofi. Dacă există în joc priorităţi sau considerente de securitate naţională, atunci — în funcţie de circumstanţe — secretele sînt sau nu sînt împărtăşite.

— Dar în cazul acesta ? întrebă Daggett.

— Urma să aibă loc o reuniune aici, la Washington. Între cei mai mari. Noi nu trebuia să avem cunoştinţă de asta. Dar mi se spune că datorită acestor itinerarii, va deveni al naibii de clar ce se petrece şi cei care au telefonat vor ca *nimeni* să nu ştie despre această întîlnire, deci au fost nevoiţi să schimbe data. Totul, din cauza ta.

— Tot ce am făcut noi...

— Fără să-ţi dai seama, alergînd după acele itinerarii, ai scos în evidenţă o fisură în blindaj. Asta i-a făcut pe oameni să se întrebe dacă n-a mai făcut şi altcineva acelaşi lucru, iar ideea asta nu le place cîtuşi de puţin. Acest lucru trebuia — *trebuie* — să se desfăşoare în mare linişte, spuse el, şoptind pentru a mări efectul. Îşi termină punga cu cartofi, o făcu ghemotoc şi o aruncă în partea cealaltă a camerei, ratînd coşul de gunoi, ceea ce, în mod evident, îl dezamăgi.

— Acum, că te-ai băgat în treaba asta, e a noastră. Grozav, nu ? Nimeni nu doreşte să-şi asume răspunderea pentru siguranţa acestor executivi şi, cum noi reprezentăm antiterorismul în acest oraş, ghiceşte cine o capătă ? Sînt şase mari

granguri care vin la cheatia asta. Vin și pleacă. Unii cu avioane private, alții cu avioane de călători. Avem un detonator care nu figurează nicăieri. Da, spuse el, răspunzînd privirii surprinse a lui Daggett. Eu citesc rapoartele agenților mei. Se răsti. E un coșmar al naibii de împuțit pentru securitate și acum, mulțumită acestei afaceri cu itinerariile, mulțumită *ție* este numai și numai al nostru. *Al tău.* Noi sîntem răspunzători, acum, pentru siguranța acestor executivi, ctă vreme se află în tranzit. Îți acord ție această responsabilitate, în parte din cauza caracterului secret pe care-l presupune, în parte pentru că bănuiesc că detonatoarele lui Bernard au un rol aici. Dar mai ales pentru că nu vreau să am ctuși de puțin de a face cu treaba asta. Din punct de vedere tehnic, este o problemă internă, ar trebui să intre în categoria C-1, nu C-3, dar trec peste asta. Tu ești cel care a deschis cutia cu viermi ; tu ești cel care vei mînca ce e înăuntru.

— Ești unul dintre cei mai buni agenți care au lucrat vreodată cu mine, Michigan. Al naibii să fiu dacă glumesc. De aceea am trecut cu vederea geaca aia idioată a ta și jumătate din celelalte reguli pe care le-ai încălcat. Ca să faci legătura între Bernard și Der Grund, îți trebuie ceva ce se apropie de geniu. Ar fi trebuit să capeți o medalie pentru asta. Te-am lăsat să călărești succesul ăsta mai mult decît ar fi trebuit, pentru că ai nas pentru rahaturile astea. Te-am lăsat singur. Crezi că n-am știut că Backman a furat dosarul ăla de la tine ? Daggett stătea buimăcit, incapabil să răspundă.

— Adevărul este că Backman — și mie-mi plăcea tipul — era mai sigur, pentru noi toți, în spatele unui birou. L-am avansat pe Bob și i-am spus să te lase în pace. Și în pace ai fost lăsat. Acum, deștepții ăia îmi cer să te înțepenesc la un birou pentru vreo două săptămîni, ca să ne poți explica cum a deschis Bob valiza și cum a sărit în aer, împreună cu suspectul nostru numărul unu. I-am dus cu vorba pentru că aveam nevoie de tine pe teren. Dar, de data asta, avînd în

vedere cine este implicat, norocul nu-mi mai surîde. Ție nu-ți mai surîde.

— Securitatea acestor oameni de afaceri este acum prima ta responsabilitate, prioritatea ta *absolută*. Nu cumva să încurci *priorităților*, continuă el.

— Nu, domnule.

— Bernard, prăbușirea zborului șaizeci și patru, cadavrul ăla din Seattle — uită-le pe toate. Ai un pește mai mare de prăjit. Și acum, lasă-mă să mă concentrez puțin. Cei de care-ți vorbesc nu renunță atît de ușor la așa ceva. E reuniunea lor — ultrasecretă — și totuși m-au sunat și mi-au pasat chestia asta înainte de a mă putea gîndi cum să o evit. Întreabă-te singur de ce.

Pentru că se tem, Michigan. Asta e *singura* explicație. Acum, dacă treaba se împute, dacă vreunul dintre ei o să cadă în ghearele celui care are al doilea detonator al lui Bernard, ei pot arăta cu degetul spre noi.

Tu ne-ai băgat în chestia asta, cerînd acele itinerarii. Acum, la bătaie e fundul *meu*, și nu-mi place. Fii cu ochii în patru. Avioanele alea — tihna acelor executivi — sînt pe *primul* loc.

SAC-ul se ridică și îl conduse pe Daggett la ușă, unde îi întinse un dosar roșu și așteptă pînă ce Daggett semnă pentru el.

— Și, pentru Dumnezeu, poartă-l tot timpul asupra ta, spuse el.

Acestea sînt *noile* itinerarii. Cine vine, cum vine, cum pleacă. Cîtă vreme se află în aer sau pe pistă, sînt ai tăi. Nu te poți descurca singur. Ia-l pe băiatul ăla nou, de la Droguri — de hîrtii mă ocup eu. Dar pe nimeni altcineva. Asta, spuse el arătînd spre dosar, este singura noastră copie. Nu o multiplici. Nici un alt ochi, în afară de ai tăi. Ai înțeles ?

Daggett dădu afirmativ din cap.

Mumford închise ușurel ușa biroului, lăsîndu-l pe Daggett afară ; acesta o surprinse pe una dintre cele trei secre-

tare a executivului, holbîndu-se la el. Avu senzaţia ciudată că aceasta îi viola intimitatea. Se întrebă dacă asta simţeau femeile cînd şi le imagina fără haine. Zîmbi forţat şi îşi reluă treaba. Nu arăta rău şi-şi dădu seama că nu o mai văzuse niciodată.

Cu dosarul roşu în mînă, Daggett se simţea şi el dezbrăcat. O porni repede, direct spre boxa lui şi încuie dosarul în servietă, acolo unde îi era locul.

12

ULTIMELE optsprezece ore le trăise în agonie ; nu avea altă soluție decît să recurgă la ajutorul unui profesionist.

Cabinetul dentistului, ales la întîmplare din *Paginile galbene*, ocupa etajul al doilea al unei clădiri recente, din cărămidă roșie, dincolo de Strada N. Kort se apropie de secretara cabinetului cu aer servil și se prezentă ca fiind Albert Kotch. Duse mîna la falca înroșită, trădînd infecția, se scuză pentru faptul că nu telefonase înainte și, fără pauză, îi spuse că este mai mult decît dispus să aștepte toată ziua, dacă va fi necesar, dacă exista vreo speranță — cît de mică — să poată fi văzut de dr. Rosen. După o mică verificare în încăperea din spate, secretara îi zîmbi și arătă spre sala de așteptare. Kort luă loc, în mînă cu un exemplar al revistei *People*, pe care-l cumpărase la un chioșc de ziare. Cum ar fi putut rezista în fața unei istorisiri a prăbușirii zborului șase patru, al Companiei AmAirXpress ?

Articolul se intitula *Cernînd epava*. Se concentra asupra lui Lynn Greene, o arătoasă specialistă în explozibile, care conducea ancheta FAA. Sigur, privirile cititorului obișnuit s-ar fi oprit asupra formelor domnișoarei Greene ; dar nu privirile lui. El studie în schimb bucățelele și fragmentele

rămăşiţelor lui şase patru, împrăştiate pe fundalul fumegînd. Şi alte reviste prezentaseră diverse fotografii, dar aici, iată, chiar în mijlocul resturilor epavei stătea ea ; ăsta da material. Văzu firele, batardoul, resturile fuzelajului şi numai întîmplător tehnicienii medicali, pompierii, brancardele şi ambulanţele.

Articolul în sine era un fis — se concentra prea mult asupra ei şi prea puţin asupra accidentului. În timpul călătoriei sale cu trenul de-a lungul ţării, Kort citise cîteva articole despre accident. Articole lungi, dar sărace în ilustraţii. Articolul acesta din *People* se dovedea a fi exact invers. Cînd ajunse la sfîrşit, o fotografie îi atrase atenţia. Chipul îi era cunoscut, deoarece televiziunea organizase o emisiune specială de o oră, pentru a face o comparaţie între Lockerbie şi zece douăzeci şi trei. În timpul emisiunii, Michael Sharpe îi atrăsese atenţia asupra agentului special Cameron Daggett, pe care îl cunoştea din vedere, datorită propriei sale activităţi de poliţist, precum şi datorită strînsei legături a acestuia cu echipa care se ocupase de accidentul de avion din Frankfurt, al zborului zece douăzeci şi trei. Acum, aici, sub degetele sale cu unghii foarte bine pilite şi extrem de curate, acelaşi chip îl privea din paginile revistei. Stătea în fundal, uşor estompat, dar foarte vizibil, întorcîndu-şi faţa ca să evite aparatul. Fără îndoială, surprins.

Ostilitatea acţiona asupra lui Kort, ca un drog. Duşmani. Deci şi Daggett se ocupa de anchetă. Să însemne asta că făcuse legătura cu detonatorul lui Bernard ? O săgeată fierbinte, dureroasă, îi străfulgeră capul. Perfecţionaseră, doar, un dispozitiv extrem de sofisticat, care putea înşela anchetatorii. Eşuaseră, oare ?

— Domnul Kotch ?

Lui Kort îi trebui ceva timp pînă să se identifice cu numele fals, pe care nu-l folosea de prea multă vreme. Îi spuse secretarei ·

— Scuzați-mă, cred că infecția mi-a afectat auzul. Îi zîmbi politicos, iar ea îi întoarse zîmbetul.

— A apărut o contramandare, spuse ea.

Rosen, un bărbat predispus la calviție, cu un nas proeminent, cu bărbia despicată și o cicatrice lîngă ochiul stîng, purta un halat alb scurt de doctor, peste o cămașă comodă, cu țesătură în dungulițe, cu gulerul închis cu nasturi și pantaloni fără curea, prinși în talie cu elastic. Avea pantofi din piele, cu talpă groasă și vocea tainică a unui conspirator. Un afiș, lipit pe tavan cu bandă adezivă, prezenta un peisaj de toamnă din Chesapeake. Se auzea încet, de la un difuzor instalat la fereastră, muzică New Age.

Existau trei compartimente. Cîte o igienistă în fiecare din primele două și, în ultimul, Rosen cu durdulia sa asistentă. Kort, alias Kotch, se așeză întinzîndu-se pe spate, în scaunul stomatologic, capitonat, mulțumindu-i lui Rosen că l-a primit. Îi explică :

— Măseaua s-a rupt acum cîteva zile, sugînd o caramea, dar cred că mi-a mai rămas ceva din ea.

Rosen își trase o pereche de mănuși de cauciuc și, începînd să-l consulte, spuse :

— Era măseaua dumneavoastră de minte, domnule Kotch. Se uită la asistentă.

— A șaptesprezecea, îi spuse acesteia, apăsat. Apoi îi explică lui Kort :

— Frumoasă infecție. După extracție, vom continua cu un tratament cu amoxicilină, ca să oprim infecția. Asistenta scăpă o trusă cu instrumente din oțel inoxidabil, care se împrăștiară zgomotos pe jos.

— Li, spuse el aspru, de ce nu suni chiar *acum*, în timp ce eu lucrez aici, ca astfel să nu-l reținem prea mult pe domnul Kotch ? Aveți o farmacie preferată, domnule Kotch ? îl întrebă el pe bărbatul din scaun.

Kort, surprins de întrebare, se simți ușurat cînd Rosen continuă.

— Există una pe Douăzeci și trei, la care recurgem destul de des. Nu e departe. Kort dădu din cap aprobator, cu gura ocupată de două degete ale lui Rosen. Asistenta continua să stea la stînga lui Kort, holbîndu-se la fața roșie, nefericită, a acestuia. Rosen se repezi la ea :

— Haide, Li, strînge și sună odată. Ea se conformă.

Rosen plescăi din limbă și spuse cu înțelegere.

— Ce mizerie, domnule Kotch. Se întoarse spre stînga, deschise un sertar și scoase o pungă curată de plastic, conținînd o mască cu anestezic.

Kort o văzu și spuse :

— Fără să mă adormiți, doctore. Oricum, vă mulțumesc. O să fiu cuminte.

— Imposibil. E prea mare infecția. Trebuie să tai. Poate va fi nevoie de cîteva cusături.

— Atunci, cu novocainã. Nu cu mască, repetă Kort, autoritar.

— Înțeleg. Mulțumesc. Novocainã, atunci.

Doctorul părea nervos. Kort puse neastîmpărul lui pe seama dilemei dacă să folosească masca sau novocaina, sau pe preocuparea profesională față de siguranța pacientului, dar, întorcîndu-și capul și surprinzînd privirea din ochii acestuia, un semnal de alarmă îi străbătu trupul, ca un fior.

Instinctul de apărare, aproape paranoic al lui Kort, interveni. Compartimentă experiențele din ultimele cîteva minute și le revăzu pe fiecare în parte. Rosen accentuase prea mult asupra numărului măselei. *Șaptesprezece*, îi spuse el asistentei. „De ce nu suni chiar *acum*," poruncise el. Pe de altă parte, cum alesese la întîmplare acest cabinet, nimeni nu l-ar fi putut aștepta. Tocmai cînd se autoconvingea că era prea bănuitor, observă aparatul de făcut radiografii. De ce să-i propună anestezia, *înainte* de a-i face o radiografie ? Ceva nu era în regulă.

— Deschideți gura, vă rog, spuse Rosen, învîrtindu-se deasupra lui ca un corb deasupra unui leș ; în ghearele lui, seringa hipodermică, cu acul ei sclipitor.

Asistenta chinezoaică reveni prea repede lîngă Kort, uitîndu-se intens la Rosen. Doctorul refuza să se uite spre ea.

— Capul pe spate, îl dirijă Rosen, punînd uşor o mînă pe umărul lui Kort. Acul continua să se apropie. Ochii lui Kort dansau între cei doi, doctorul şi asistenta, cînd spre unul cînd spre altul. Şi, iată, un ultim reproş, mut, de la doctor spre asistentă.

Kort ştiu.

Reacţia lui interveni ca şi cum ar fi repetat-o de sute de ori. Cu o singură mişcare iscusită, mîna lui Kort prinse încheietura asistentei, înhăţă seringa hipodermică din degetele doctorului şi apoi, încet, descărcă tot conţinutul în carnea moale a antebraţului imobilizat al acesteia. Asistenta ţipă cînd acul îi înţepă pielea şi Kort introduse drogul în ea. Se înmuie, făcu trei paşi şi căzu greu pe duşumea. Leşinase de spaimă. Rosen, la rîndul lui, se agita cuprins de panică.

Kort îşi făcu vînt din scaun, dînd de o parte braţul lui Rosen şi începu să-l strîngă de gît. Strînse mai tare. Kort îşi scoase Beretta şi o potoli, cu ameninţarea ei, pe igienista care apăruse din boxa alăturată. Ochii ei erau înspăimîntaţi. În cîteva secunde, trupul lui Rosen de destinse. Kort îl lăsă să se prăbuşească la pămînt. Se întoarse în anticameră. Mama şi copilul dispăruseră şi nimeni altcineva nu mai aştepta. Secretara, pe jumătate paralizată de spaimă, întinse mîna spre telefon. Kort năvăli peste ea, apucă receptorul şi-l puse înapoi în furcă. O tîrî după el în cabinet, încuie uşa şi o duse în spate, unde igienista se chircise la podea, de frică, cu braţele deasupra capului. Kort o împinse pe secretară înspre aceasta. Ea trecu peste trupul asistentei lui Rosen.

Trebuia să presupună că asistenta lui Rosen telefonase la poliţie, sau mai rău, la FBI. Trecuse deja prea mult timp. Avea nevoie de o deghizare, dacă vroia să iasă din clădire. Dintre cele două femei din faţa lui, igienista era pe de parte cea mai mare.

Aruncîndu-şi privirea în jur, atenţia i se opri asupra măştii pe care Rosen intenţionase s-o folosească pe el.

— Tu ! îi spuse el igienistei. Gaz ! Agită arma în direcția ei. Repede !

— Doamne-Dumnezeule, spuse recepționera. Igienista se încurcă în echipament, cu mîini neîndemînatice, dar reuși să aplice masca peste recepționera docilă.

— Acum, scoate-ți hainele, spuse Kort.

— Am bani ! sări ea.

— Acum ! urlă el.

În cîteva secunde, plîngînd lăsă să-i cadă rochia.

— Vă rog, murmură ea, păşind din rochie ca stîngăcie, ca şi cum n-ar fi făcut niciodată asta.

— Furoul, ciorapii şi sutienul, ordonă el, începînd să se dezbrace. Ar fi putut-o obliga să-şi aplice mai întîi masca, dar ar fi durat prea mult şi ar fi fost prea greu să dezbraci o femeie leşinată. Îngrozită, femeia se mişca foarte încet. Îşi scoase furoul, pe jos, apoi ciorapii, dînd la iveală bikini albi.

— Doamne, nu, bîigui ea, din nou.

Renunțase să mai protesteze. Dinții îi clănțăneau de spaimă, în timp ce-şi desfăceau sutienul. Îl scoase timid, ascunzîndu-şi sînii cu brațele împreunate. Plîngea în hohote, necontrolat, cu capul în jos.

— Gazul ! ceru el. Repede !

Îl ascultă, încercînd să-l păcălească cu modestia ei. Se aşeză jos, cu picioarele strîns împreunate.

— Să nu-mi faceți rău, se rugă ea. Dădu drumul la gaz, îşi puse masca pe față şi peste cîteva clipe, căzu în nemişcare.

Bradley Levin venea pe culoar alergînd. Îl trase pe Daggett departe de urechile celor ce puteau trece pe acolo şi-i şopti, cu răsuflarea întretăiată :

— Tocmai am primit un telefon de la un dentist de pe Strada N. Măseaua de minte — numărul şaptesprezece. *În momentul de față*, se află pe scaun.

Nu mai era timp să-l anunțe pe Pullman.

— Ne trebuie ajutoare, spuse Daggett, în timp ce se îndreptau amîndoi spre lift, eforturile lor atrăgînd atenţia. Levin băgă o mînă în lift, ţinîndu-l.

— Sunăm din maşină, spuse Daggett în timp ce se închideau uşile.

Conducea Daggett. Levin puse girofarul pe bord şi luă telefonul portativ cu care era echipată maşina. Ghetoul dezolant în care se afla Buzzard Point, dispăru. Cînd Levin termină cu telefonul, raportă :

— Au trimis două maşini. Una, care ne va acoperi pe noi, se va ocupa de parterul clădirii. Cealaltă va supraveghea farmacia, în cazul în care-l scăpăm.

— Farmacia ?

— Fata care ne-a sunat ne-a dat numele unei farmacii pe strada Douăzeci şi trei.

— Sună dentistul. Vezi dacă tipul mai este încă acolo.

— Ce s-a întîmplat ? Levin devenise roşu-stacojiu.

— Nu am numărul. E unul Rosen — dr. Rosen. Levin înşfăcă telefonul şi sună la Informaţii. Daggett îl privea amenințător de la volan. Pescui din buzunar un pansament gastric şi începu să mestece la el.

— Sună, anunţă Levin.

Daggett se opri din mestecat ; bucăţele mici de cretă se lipiseră de buza de jos. Aprinse lumina roşie, strecurîndu-se printre maşini.

— Sună în continuare, repetă Levin cu glas reţinut. Nici un răspuns.

Anthony Kort, umplîndu-şi sutienul cu propriile sale şosete murdare, îngheţă cînd telefonul începu să sune.

Luptă să-şi regăsească stăpînirea de sine, eficienţa fiind singura speranţă de scăpare. Îşi trase ciorapii cu chilot cît putu de sus. Fermoarul de la rochie nu se închidea peste umerii lui laţi, aşa încît îşi puse o haină de laborator. Îşi înfăşură o eşarfă roz în jurul capului, legînd-o sub bărbie,

acoperindu-şi perciunii, îşi puse o pereche de ochelari de soare şi-şi aruncă o poşetă pe umăr. Poate că erau deja afară, supraveghind clădirea. Puteau opri orice bărbat pe care-l vedeau. Dar o femeie ?

Ţinînd în mînă o sacoşă de tîrguieli cu propriile lui haine, respiră adînc, descuie şi deschise uşa de intrare în cabinet şi ieşi în holul pustiu. O luă spre scări, dar se răzgîndi şi se întoarse la lift. Cine ar folosi scările pe căldura asta ? Cînd în sfîrşit sosi, liftul era gol şi el scoase un suspin de uşurare. N-ar fi trecut peste o examinare de la o distanţă atît de mică.

Cînd uşile grele se închiseră, pipăi instinctiv arma, ascunsă în sacoşă, imediat sub haine.

Intrînd în holul aglomerat al clădirii, Daggett îi indică lui Levin scara de incendiu, iar el o luă direct spre lift, temîndu-se că era prea tîrziu, dar sperînd să se înşele. Singurele două explicaţii posibile pentru telefonul rămas fără răspuns erau fie că suspectul deconectase aparatul şi fugise, fie că-i omorîse pe toţi. Doar prin cine ştie ce întîmplare tipul ar mai fi putut fi încă acolo.

În această clădire, a cărei destinaţie era profesarea medicinei, holul forfotea de activitate. Oameni din toate categoriile sociale se înghesuiau la cele două lifturi, care se deschiseră aproape în aceeaşi clipă. Daggett, aflat doar cîţiva paşi mai în urmă, se opri scurt şi încercă să-i cuprindă bine, cu privirea, pe toţi aceşti oameni care ieşeau din lift, avînd vag în minte descrierea suspectului său : un bărbat în jur de patruzeci de ani, înălţime medie, greutate medie, roşcat, poate şi probabil, cu un obraz supt...

În timp ce grupul nerăbdător din faţa sa o lua spre cei care tocmai părăseau lifturile, se simţi uluit de varietatea chipurilor care se estompau, depăşindu-l : acesta era chel, acesta era prea scund. Prea mulţi.

Se pomeni împins, pe neașteptate, din spate, de o femeie grasă care se îndrepta spre lifturile deschise. Daggett își pierdu echilibrul și se lovi de o soră care se apropia de el.

Daggett! gîndi Kort, în timp ce femeia grasă îl îmbrîncise în el. Acum cîteva minute, o fotografie neclară, într-o revistă, iar acum, chiar el, în carne și oase. Capul plecat! își spuse, simțind că este preocupat de conținutul sacoșei cu tîrguieli: nu te uita înapoi. Agenții FBI erau ca șobolanii. Dacă vedeai unul, înseamnă că mai erau, puzderie, nevăzuți. Își forța coapsele să se miște calm, stăpînindu-se să nu o ia prea repede, cu nervii întinși, cu pielea pișcîndu-l sub rochie.

Nu i-a fost greu să-l repereze pe tînărul nervos, brunet, aflat în dreptul scării de incendiu. Nu-l scăpa din priviri, în timp ce se apropia de ușa de la intrare. Problemele, dacă ar fi fost să apară, atunci de aici ar apărea. Să mai fie oare și alții? Erau afară, în mașinile lor neoficiale? Kort se îndreptă spre un grup de oameni — probabil medici — care se adunase la ușa de la intrare. Subiectul conversației era căldura. Rămase printre ei, în timp ce-și făceau loc prin ușă. Bărbatul care ținea ușa se însufleți la vederea uniformei de soră și spuse cu un accent englezesc:

— Nu cred că ne-am mai întîlnit. O luați înspre... dar se întrerupse cînd recunoscu evidentul travesti. Scuzați-mă, șovăi el, dîndu-se la o parte din calea tăcutului Anthony Kort.

În colțul străzii, Kort făcu la dreapta și o porni mai departe, singur.

Daggett își înfășură mîna stîngă în batistă și răsuci cu grijă butonul de la ușă, ca să evite ștergerea eventualelor amprente; mîna dreaptă continua să o țină în buzunarul bluzonului său cu însemne, pregătită pe armă.

Încuiată!

Încercă din nou, fără rezultat. Un presentiment rău puse stăpînire pe el. Mersese prea departe, alertînd dentiștii din oraș ? Implicase cu bună știință oameni lipsiți de experiență, nevinovați. Vroia să plece de aici. Să descopere altcineva carnagiul. Nu el. Nu din nou. Avusese destul pentru o viață de om.

Zece minute mai tîrziu, administratorul clădirii descuie ușa. Cu pistolul îndreptat în jos, Daggett se strecură înăuntru. Mirosul de medicamente dintr-un cabinet dentar era ceva ce el asocia cu durerea.

Sala de așteptare era goală. După o scurtă ezitare, apucă pistolul cu amîndouă mîinile, îl îndreptă înspre podeaua din fața lui și făcu repede colțul, intrînd în cabinet. Trupuri fără viață. Toate, femei. Trei. Una, goală. La dreapta lui, doctorul... Ochii îl înțepau, stomacul i se strînse.

Inspectă zona, gata să tragă și treptat cercetă ceea ce se dovedi a fi un fișier, o baie, o debara. Abia cînd îndrăzni să se mai uite o dată la trupurile acelea, observă că femeia goală respira. Ușurarea venea cu greu. Chiar era posibil să mai fie cineva în viață ? Mai tîrziu, Daggett se va gîndi cît de ciudat era faptul că acceptase mai curînd moartea decît viața, tragedia mai curînd decît supraviețuirea.

Cercetînd trupurile căzute la pămînt, constată că toate aveau un puls puternic și doar dentistul avea o leziune vizibilă, dar superficială. Această descoperire era în același timp derutantă și tulburătoare, neașteptată și binevenită.

Relaxat, înțelese brusc semnificația goliciunii femeii. Țîșni în hol. Fără să mai aștepte liftul, o luă în jos pe scara de incendiu, alergînd și sărind, mîna alunecîndu-i pe balustradă.

— O femeie ! strigă Daggett. Căutăm o *femeie*.

— Nu asta căutăm cu toții ? se auzi vocea unui bărbat care spăla pe jos, puțin mai încolo.

Daggett ar fi chemat o echipă de tehnicieni sanitari, dar tehnicienii din Washington erau celebri pentru încetineala

lor, în cazul în care mai ajungeau vreodată. Chemă în schimb un medic de la echipa de tactică de pe lîngă WMFO, varianta FBI pentru SWAT (Asistența tehnico-sanitară din Washington).

La sfatul acestuia, fură chemați și tehnicienii sanitari, care sosiră cam o dată cu revenirea la viață a femeilor. Toate, cu excepția lui Li, care-și revenea greu, din cauza dozei ridicate de anestezic.

Victimele sufereau din cauza șocului și, în ciuda căldurii și a umidității înăbușitoare de august, toate patru fură scoase afară bine înfășurate în pături.

Poliția lansă un apel general pentru urmărirea unui bărbat îmbrăcat în uniformă de soră, dar fără nici un rezultat, ceea ce nu-l surprinse deloc pe Daggett. După-amiaza se scurse încet, Daggett fiind nerăbdător să-i interogheze pe cei implicați.

O sună pe Carrie, dar nu o găsi acasă — era vreodată acasă ? — și-i lăsă un mesaj. Doamna Kiyak îi promise că va sta ea cu Duncan pînă se va întoarce Daggett, ceea ce s-ar putea, o preveni el, să se întîmple destul de tîrziu. După ce reglă problemele personale, mîncă un cîrnat și bău o bere, la un bar din apropiere, împreună cu Levin ; mîncară într-o relativă tăcere, norul eșecului plutind deasupra lor. Pe la șapte, ora la care angajaseră discuția cu Rosen, se întoarseră la Buzzard Point. Asistentele acestuia, cu excepția lui Li, care se treziseră, în sfîrșit, la spital, trebuiau să apară și ele.

Spre neplăcerea lui Daggett, angajatele lui Rosen sosiră însoțite de soți și de avocați, preocupate de securitatea personală și dîndu-l în judecată pe Rosen. Acesta, la rîndul său, îi ceru lui Daggett să apeleze la unul dintre avocații care colaborau cu Biroul, o femeie între două vîrste, care trebui să vină aici din Alexandria. Avocații reușiră să întîrzie lucrurile cu alte cîteva ore și să dilueze aproape de tot depozițiile clienților lor.

La ora unu noaptea, Daggett plecă acasă, fără să fi aflat ceva în plus față de ce știa cînd începuse, suficient de furios ca să dărîme un zid dintr-un pumn. O trimise acasă pe doamna Kiyak, își turnă un pahar bun cu băutură, pe care o bău în micul patio pietruit, din fața bucătăriei. Băutura nu-l făcu decît să-l deprime. Singurele obiecte de pe cerul nopții, altele decît cele cîteva stele curajoase, erau avioanele cu reacție. Al doilea pahar îl bău urmărind programul CNN-ului. Tocmai mesteca două pastile antiacide, cînd sunară în același timp pager-ul și telefonul.

— Tată ? auzi vocea somnoroasă a fiului său, care-l avertiza din dormitor.

— Am răspuns, băiete, îi strigă lui Daggett, ridicînd receptorul. Închise strîns ochii, sperînd ca măcar o dată să fie o greșeală.

Dar nu era.

Vocea obosită a lui Pullman spuse :

— Știu că ai avut o zi grea, Michigan, și aș fi putut da altcuiva telefonul ăsta, dar m-am gîndit că precis ai vrea să fii primul care să afli asta.

— Paul ? Daggett simți brusc băutura. Nu aprecie introducerea. Îi ajunsese pentru ziua asta.

— M-au trezit pe *mine* pentru asta, Michigan, dar e treaba ta. Dentistul. Acel doctor Rosen. N-a mai ajuns acasă, Michigan. Nevastă-sa e înnebunită de îngrijorare. M-am gîndit că ar fi mai bine s-o luăm *noi* pe urmele lui, decît să pasăm treaba asta poliției.

Dr. Rosen este primul care părăsește FBI-ul, după încheierea discuțiilor. Încă mai tremură în urma experienței din cursul acestei după-amieze, buimăcit de atîtea ore de întrebări, dorind cu disperare să bea ceva tare, să mănînce și să doarmă bine.

Toată după-amiaza se gîndise la copii și la soție. Numai cînd ți se întîmplă așa ceva știi care sînt adevăratele tale

priorităţi. Dacă n-ar fi avut obligaţii faţă de pacienţii săi, ar fi luat două bilete pentru Flagstaff şi ar fi petrecut o săptămînă la părinţii săi, în casa lor aflată imediat în afara Cottonwood-ului. S-ar fi scufundat în gin şi tonic şi ar fi făcut dragoste ori de cîte ori ar fi fost în stare. Esenţa empirică a vieţii îşi ridicase capul său hidos. Se simţea bătrîn şi vulnerabil.

Peste cîteva străzi, norocul îi surîse şi făcu semn unui taxi. Miroase a ţigări. Radioul urlă ştiri din Middle East. Poate că ieri l-ar fi interesat, dar nu în noaptea asta. Vrea s-o strîngă în braţe. Vrea să ajungă acasă şi s-o strîngă în braţe, şi să-i spună cît de mult o iubeşte. Doamne, cît de mult o iubeşte.

— Aici ? întrebă taximetristul.

— Splendid, răspunse el, plătind prea mult pentru un drum atît de scurt. Lumea e plină de criminali.

Ca să ajungă la maşina parcată — motivul întoarcerii sale — poate fie să intre în clădire şi să ia liftul, fie pur şi simplu să meargă pe jos pînă în spate. La ora asta tîrzie, alege varianta mersului pe jos. Parcarea particulară este bine luminată. La ora asta, nu se mai află aici decît cîteva maşini. Îndreptîndu-se spre a lui, o vede. Stă pe vine, în dreptul roţii din faţă a maşinii care se află lîngă a lui. Cauciucul este complet dezumflat. Trage de marginea roţii, crezînd că este capacul.

— Nu puteţi face asta cu mîna, îi spune el. Există o sculă specială pentru aşa ceva. Îşi caută cheile.

— Am eu o cheie tubulară. Dar pot suna la o staţie de service.

Se uită în sus, la el. Un chip drăguţ, înconjurat de o perdea de păr negru, fin, ondulat pe umeri. Breton. Ochi imenşi, cafenii. Privirea lor parcă domină întreaga faţă. Pomeţi înalţi. Buze roşii, umede, care strălucesc cînd vorbeşte.

Accentul ei franţuzesc îl izbeşte. E prea drăguţă şi e prea ţîrziu. Îi cunoaşte, din vedere, aproape pe toţi cei din clădirea asta, dar pe ea n-o ştie. În timp ce mintea lui încearcă să rămînă raţională, să găsească o explicaţie, îl simte pe bărbatul din spatele ei. Îi aude glasul familiar, înainte de a se putea gîndi ce să facă.

— Fulgerul loveşte într-adevăr de două ori, spune vocea. Genunchii i se fleşcăiesc de tot; abia se mai poate ţine pe picioare. Cîmpul vizual i se micşorează, ca şi cum cineva i-ar fi pus ochelari de cal. Îşi pierde respiraţia.

— Leşină, zice femeia, cu o voce panicată şi asta îl face să-şi revină.

— Nu, spuse bărbatul care aparţine mîinii înmănuşate care i se înfige în gît, înşfăcîndu-l, o să-şi revină el.

Călătoria cu liftul durează o veşnicie. El este cel care rupe sigiliul poliţiei, cel care deconectează sistemul de alarmă, cel care încuie uşa în urma lor.

— O să termini ce ai început, spune omul cu infecţia de la şaptesprezece. Ea se află aici ca să fim siguri că faci ce trebuie. Mîinile înmănuşate îl bat pe umăr: Dacă nu, te împuşcă.

Femeia îi zîmbi. Nu avea mutră de criminală, dar el crede fiecare cuvînt. Inima nu-i mai bătuse atît de tare de la cursa de o sută de iarzi, din liceu. Asta era în 1966.

— De data asta vei folosi novocaină. Să nu trişezi.

— De ce? întrebă el.

— Pentru că mă doare măseaua, răspunde acest om oribil.

— Vreau să zic, de ce eu?

— Unde în altă parte aş fi putut fi în noaptea asta? întrebă omul, răspunzînd tot el, decît exact în scaunul ăsta. Ochi reci, albaştri, care, îşi dă el brusc seama, sînt de fapt nişte lentile de contact. Picioarele îl abandonează din nou.

Femeia coboară transperantele, înainte de a scoate o armă care lui i se pare nepotrivit de mare.

— Nu pot lucra cu ea ațintită asupra mea, protestează el.

— Îți sugerez să încerci, răspunde omul.

Munca e grea fără o asistentă. Își dă seama cît a devenit de dependent de asistentele lui, cît de încet merge treaba fără ele. Îl apucă nostalgia pentru toți anii petrecuți ca medic practicant. Devine melancolic. De cîteva ori își pierde puterea de concentrare, hărțuit de amintiri, unele dureroase, altele, pline de satisfacții. Parcă simte că aceasta este ultima lucrare pe care o va mai face vreodată, spectacolul său de adio. Întotdeauna s-a gîndit la munca lui ca la un spectacol. Știe că, în mod logic, tocmai de aceea nu are nici un motiv să facă toate astea. Se luptă cu el însuși să înfigă spatula de oțel inoxidabil într-unul din ochii morți ai omului ăsta și să-l smulgă din orbită. Dar n-are el tăria să facă așa ceva. Este dentist, un dentist al naibii de bun, și-și continuă treaba ca să dovedească acest lucru.

Cînd termină — și a făcut o treabă a naibii de bună — se dă înapoi și-i face semn să se ridice.

— O să am nevoie de niște antibiotice și de niște calmante, îi cere pacientul. Niciodată nu i-au plăcut pacienții care îi spun ce trebuie să facă.

— Nu am, minte el, prost.

— Bineînțeles că ai. Ești bombardat cu mostre. Greșelile se plătesc la jocul ăsta, doctore. Stai jos, îi mai spune, arătîndu-i cu mîna spre scaun.

Este împins pe scaun și poate simți violența, mînia intensă care zac în acest om. Trebuie să muște cu putere, ca să nu clănțăne din dinți. Îi este ciudat de frig și e mai înspăimîntat decît a fost vreodată. Se simte amețit și incapabil să reacționeze.

— Spune-mi unde ții mostrele farmaceutice ?

Nu poate răspunde. Încearcă să vorbească, dar vocea nu-l ajută. Vede pe fața omului cum îi crește mînia și arată cu mîna, cît poate mai repede. Femeia îi dă omului arma —

care pare mai mică, acum — și aleargă în direcția indicată de degetul lui. Revine, cîteva secunde mai tîrziu, fluturînd o cutie cu mostre de amoxicilină.

— Bine, spune furiosul. Cel cu incizia de la șaptesprezece. Una peste alta a făcut, într-adevăr, o treabă bună.

I se leagă brațele de brațele scaunului și dintr-o dată tresare de bucurie. De ce l-ar mai lega dacă tot au de gînd să-l omoare? Este prima sa licărire de speranță și o salută, închizînd ochii.

Panica îl cuprinde din nou și ochii i se deschid cînd aude rupîndu-se ambalajul unei seringi. Omul cu ochi albaștri, de gheață, umple seringa cu mercurul care a fost păstrat întotdeauna în spate, împreună cu mulajele de ipsos și rozinele sintetice. Mercurul nu are ce căuta aici. În mod sigur, nu are ce căuta într-o seringă.

Cînd i-au lipit gura cu bandă adezivă? Abia acum își dădu seama că leșinase și că se petrecuseră atîtea lucruri în ultimele cîteva minute. Abia acum își regretă viața petrecută sub becul fierbinte, trecînd prin chinurile iadului suportînd respirația rău mirositoare a altora, regretă că nu a reușit să-și manifeste adevăratele sale sentimente față de draga, blînda sa soție și față de copiii săi, regretă că a făcut o groază de lucruri, dar nici unul, măcar, spre care să poată arăta acum. Mercurul dansează în vîrful acului și-l aude căzînd pe jos. Cumpliți mai sînt ochii ăștia. Ca o mască. Inumani și severi.

Simte cum acul îi înțeapă pielea. Aude respirația grea a femeii și se întoarce să intervină pe lîngă ea, dar lacrimile îi tulbură vederea și justiția este servită sub forma unui junghi dureros, orbitor, în mijlocul pieptului.

Levin fu trezit de telefon, în apartamentul său; la fel și doamna Kiyak, căreia îi luă neobișnuit de mult ca să vină și să aibă grijă de Duncan. Mormăi, în trecere, ceva despre o cameră a ei și se trînti pe patul lui Daggett, ca să doarmă acolo, așa cum era înțelegerea.

Levin luă legătura cu administratorul clădirii în care se afla cabinetul lui Rosen și Daggett se întîlni cu cei doi la intrarea din Strada N. Cîteva minute mai tîrziu, ajunseră la ușa cabinetului lui Rosen. Sigiliul pus de poliție, roșu aprins, fusese smuls, indicînd faptul că ușa fusese deschisă fără permisiune. Asta a fost greșeala *lui*. Nu analizase bine situația: întrerupt, ucigașul nu-și mai primise tratamentul stomatologic.

Lui Daggett îi displăcea mirosul cabinetelor dentare. Mereu același amestec de medicamente pe bază de alcool și pastă veche de dinți. Traversă sala de așteptare, remarcînd dulăpiorul cu jucării din colț și abundența de reviste vechi, cu colțurile făcute varză de atîta răsfoit. Nu văzuse niciodată, atît de aproape, un om mort. Văzuse sute, poate mii de fotografii; văzuse cîteva cadavre la locul prăbușirii zborului zece douăzeci și trei, dar numai de la mare distanță. Văzuse saci cu cadavre, coșciuge, o văzuse pe bunica lui, la înmormîntare. Îl surprinse această constatare — atîția ani la FBI și acesta este primul său cadavru. O idee preconceputã, își spuse el, și, vreme de cîteva secunde, privind țintă în ochii fără viață ai doctorului Rosen, încercă să se corecteze. Dar acest lucru îl făcu să se simtă cast, ceea ce i se păru la fel de dezgustător ca și priveliștea bietului om, în scaun. Niciodată n-ar fi crezut că ar mai fi putut exista un dram de inocență în el, avînd în vedere realitățile aspre din ultimii cîțiva ani. Și această descoperire nu era cu mult diferită de pierderea virginității — care fusese, evident, un moment din viața lui, pe care nu-l va uita niciodată.

Omul acesta nu respira. Ochii săi erau uscați, cu pupilele nemișcate. Mirosea a excremente. Spre ce privise, oare, cu ochii aceștia? Unde se uita, oare, acum? La ce se gîndise în clipa aceea? Oare la ce se va gîndi Daggett cînd îi va sosi clipa?

Îl auzi pe Levin la ușă. Dacă o s-o facă vreodată, ei bine, acum trebuie s-o facă. Era într-adevăr copilărească dorința asta. Ciudată și macabră. În nici un caz nu era ceva ce s-ar fi

văzut vreodată făcînd. Dar tentația se dovedi a fi prea mare. Levin putea intra în orice moment. Aceasta era singura lui clipă de singurătate.

Întinse mîna și atinse pielea omului, cu gestul ezitant al unui copil care mîngîie pentru prima oară un cal. Senzația îl făcu să se dea brusc înapoi și, reflectînd, se gîndi că această reacție a fost provocată, în parte, de teama de a nu fi surprins, în parte, de surprinzătoarea răceală. În parte, pentru că această senzație îi era cunoscută, deși, oricît ar trăi el, tot nu și-ar putea aminti, vreodată, de unde anume.

13

PRIN fereastra deschisă a dormitorului se auzeau, afară, frunzele de rododendron zăngănind ca niște plăcuțe subțiri, de lemn. O briză ! Slavă Domnului, vînt. Probabil că valul de căldură va trece în sfîrșit și nu va mai opri ciclul fiecărei flori din grădina ei. Desigur, lalelele trecuseră de mult, dar ah, ce privelişte oferiseră ele. O dezlănțuire de culori savant întreţesute, ca firele unei bucăți de mătase asiatică, pete de galben somon și un roz cireşiu cum nu mai văzuse niciodată. Trăia prin grădina ei, în egală măsură pentru cea de legume cît și pentru cea de flori și nu-i plăcea căldura distrugătoare.

Carrie dădu la o parte de pe trupul gol cuvertura cu delicate motive florale și zăcu aşa pe pat, savurînd minunata briză care adia peste ea. Era ceva trimis din ceruri. Se răsuci pe o parte și o primi în față, sorbind aromele și miresmele. Briza îi ridică de pe față cîteva fire de păr și se gîndi că numai dacă ar da o ploaie, dar o ploaie zdravănă, ar putea trece puțin căldura asta. Totul va fi din nou bine.

Aproape totul. Înainte de a-și arunca ceva pe ea, cu briza dumnezeiască mîngîind-o în continuare, se întinse pe spate, după telefon și o sună pe sora ei, care răspunse tare, peste gălăgia copiilor și masa de dimineață.

— Eu sînt, spuse Carrie.

Vocile copiilor se estompară. Carrie şi-o putea imagina pe sora ei, cu telefonul portabil prins pe umăr, traversînd duşumeaua din lemn african, spre cabinetul cu sofaua şi fotoliile lui din piele roşie şi pereţii plini cu cărţi aranjate în ordine alfabetică. Soţul ei era genul de om care numerota cărţile şi ţinea un album cu cărţi de vizită cu adrese, pentru ocazia Crăciunului, în care erau trecute numele copiilor şi notele obţinute de aceştia ultima dată cînd fuseseră împreună.

— E destul de tîrziu.

— Am avut o dimineaţă de lenevealã. Dar trebuie să mă scol. Nu-mi pot aduna forţele.

— Vezi, spuse sora ei. Asta e diferenţa. Exact ce-ţi spuneam şi ieri.

Carrie se întreba de ce şi-o face singură, cu mîna ei, în fiecare dimineaţă, pentru că ştia ce avea să urmeze, cu mult înainte ca sunetul să-i ajungă la urechi.

— Ascultă ce-ţi spun eu : Cînd ai alte *interese*, nu-ţi mai poţi pierde dimineaţa. Te îmbraci altfel, mănînci altfel.

— Are *optsprezece* ani ! Crezi că este cinstit faţă de Eric ?

— Are douăzeci şi unu. Şi cine a pomenit ceva de Eric ? Este cinstit faţă de *mine*. Trăiesc din nou. Îl iubesc pe Eric. Îmi iubesc copiii...

— Pe *el*... îl iubeşti ? Pe nu-contează-cum-îl-cheamă...

— Dacă-l iubesc ? Nu despre iubire e vorba aici. Sînt îndrăgostită lulea. Inima îmi bate mai repede cînd mă atinge. Pielea mi se electrizează numai cînd îi aud glasul.

— Atunci e vorba de vinovăţie.

— Nici măcar.

— Ar putea fi.

— Este vorba de atracţia fizică. E ceva natural. Asta multiplică orgasmele, pentru Dumnezeu ! Cînd ţi-a făcut ţie Cam, ultima oară, chestia *asta ?*

— Lasă-l pe Cam în pace.

— În orice caz, nu în trecutul apropiat, nu-i aşa ? O simt în glasul tău. Din cauza asta ţi-ai pierdut înflăcărarea. As-

cultă-mă, nimic nu ne-a făcut mai bine, mie şi lui Eric, decît acest divertisment. Asta te face să apreciezi ceea ce ai şi te face să-ţi dai seama ce-ţi lipseşte.

— Asta sună a terapie.

— Asta şi este ! Exact asta este !

— Atunci înseamnă că te *foloseşti* de nu-contează-cum-îl-cheamă.

— Nu-i zice aşa. Ştii al naibii de bine cum îl cheamă. Eşti geloasă. O simt în glasul tău. Oi fi eu sora ta mai mică, dar trebuie să mă asculţi. Am *experienţă* în chestiile astea. Cam te tratează ca pe o cantitate neglijabilă. O ştii şi tu şi o ştiu şi eu. De mai bine de şase luni te văicăreşti pe tema asta. Dacă n-ar fi fost băiatul lui, de mult ar fi trebuit să-l laşi...

— Nu...

— Nu mă întrerupe. Recunoaşte : Îl iubeşti mai mult pe băiat decît pe tată ! Crezi că asta e ceva nou ? Şi asta, pentru că de fapt tu ai fi o mamă *extraordinară*. La tine, asta e ceva înnăscut. Poate că tu ar fi trebuit să-l ai pe Eric şi pe copii, iar eu ar trebui să redevin o femeie singură. Mie îmi *place* să trăiesc în lume. Mie îmi *place* cînd cineva observă cu ce sînt îmbrăcată sau cum miros. Ce pot face ?

Carrie vroia să protesteze, dar cine poate protesta împotriva adevărului ?

Anne umpluse toate tăcerile ei, inclusiv pe aceasta.

— Ascultă-mă, chiar dacă nu *faci* nimic, simplul fapt că pe cineva îl interesează persoana ta te face să te simţi mult mai bine, o să vezi. *Ştiu* că sună de-a-ndoaselea, dar asta este. Şi te vei putea folosi de asta în relaţiile tale cu Cam. Crede-mă, poţi. Dă-i de înţeles, ca din întîmplare. Fă cîteva aluzii. Şi atunci o să-ţi dai seama din ce aluat este el făcut. Dacă ceea ce este între voi e adevărat, atunci o să vezi ce schimbare mare se va produce. Dacă nu, atunci n-o să vezi nimic. Corect ?

— Urăsc discuţiile cu tine.

— Atunci de ce vorbim în fiecare dimineaţă ?

— Pentru că îmi place.

— Aşa m-am gîndit şi eu.

— Afurisită treabă. Asta înseamnă că o să te sun din nou, mîine dimineață.

— Nu. Te sun eu. E rîndul meu.

— Parcă știam că Eric se săturase de chitanțele de telefon.

— Se *cam* săturase. Se cam săturase aproape de *totul*. Dar eu sînt fericită. Și cînd eu sînt fericită, întind mîna. Și cînd eu întind mîna, Eric e fericit. Și cînd Eric e fericit, nu mai pomenește nimic despre notele telefonice sau despre laptele acrit sau despre cum o duc copiii cu școala. Ascultă-mă pe mine, fetițo, fă-te fericită. Este extrem de contagios.

— Deci mă suni tu.

— Absolut. Mai ales că vreau să aud ce efect o să aibă rochia ta nemaipomenită.

— Recepția ! Doamne, uitasem de ea.

— Nu, n-ai uitat. Nu puteai uita. O săptămînă întreagă ai pierdut alergînd după rochia asta.

— Ce ești tu, conștiința mea ?

— Încerc. Aș da un milion să te văd în rochia aia. Să-l văd pe el, privindu-te. În locul tău, aș exploata cît aș putea ocazia asta. Și nu cumva să nu-ți pui pantofi cu tocuri înalte. Ei fac tot șicul. Și nu cumva să te oprești aici. Orice început are și un sfîrșit — e o lege a fizicii, așa cum tot ce arunci în sus revine înapoi. Trebuie să te gîndești înainte la ce va fi mai tîrziu, la noapte. Ai un portjartier ? Un chiloțel drăguț, cu danteluțe și un portjartier ? Figura asta ține întotdeauna.

— Tu ești fericită ? o întrebă Carrie, întrerupînd-o. Adică tu crezi că ești într-adevăr fericită sau toate astea nu sînt decît un fel de justificare ?

— Nu critica ceea ce n-ai încercat.

— Acum parcă ai fi mama.

— Că veni vorba, chiar crezi că ea era curată ca lacrima ? Nu-mi spune mie că n-ai mirosit niciodată ce era cu acel club-de-bridge-de-joi-după-amiaza...

— Ești cumplită ! E dezgustător ce spui ! Nu cred nici o iotă din toate astea ! O auzi rîzînd la celălalt capăt al firului

așa cum numai Anne știa să rîdă și Carrie se întrebă ce s-ar face fără acele telefoane zilnice.

— Să nu rămîi însărcinată, spuse în receptor și Anne izbucni și mai tare în rîs. Te iubesc, adăugă ea, punînd receptorul la loc.

Studie felul în care razele de soare se jucau pe goliciunea ei, felul în care micile fire de păr prindeau lumina, conferind pielii lui un fel de strălucire. Trecuseră secole de cînd nu-i mai spusese Cam nimic drăguț despre trupul ei. Secole de cînd fusese cu adevărat fericită. Lacrimi îi încețoșară privirea. Simțea că se pierde, fără speranță, în hățișul confuziei ei. Anne, cu răspunsurile ei la toate. Ce să facă acum ? Cum să iasă din asta ?

Își înfundă fața în pernă și plînse. Pentru ea, cel mai greu lucru era să găsească răspunsuri.

Pe biroul lui din boxă, un mic teanc de bilețele roz cu mesaje îl aștepta pe Daggett. Deasupra lui se afla numele lui Lynn Greene și un număr din Washington. La celelalte, nu se uită. Sperase un telefon, exact așa cum își propusese să-i dea el un telefon, dar nu se așteptase niciodată s-o găsească aici, în Washington. Sună. Asta nu putea aduce decît Necazuri cu n mare, dar, totuși, simți neliniștea plăcută a anticipării, cînd telefonul de la capătul celălalt începuse să țîrîie. Cîteva secunde doar și-i auzi glasul.

— Lynn ?

— La telefon.

— Eu sînt. Ce cauți...

— Trebuie să vorbim, spuse ea aspru, întrerupîndu-l. *În particular.* Poți veni în centru ?

Urgența din vocea ei îl intrigă. Orice era în legătură cu ea, îl intriga.

— Unde ? întrebă el. Cînd ?

— Știi bufetul de la Galeria Națională ?

— Parcă ziceai *în particular.*

— Peste o oră ?

— Mă găsești acolo.

Daggett se aşeză la o masă în spaţiul rezervat bufetului subteran al Galeriei Naţionale, cu faţa la o cascadă care cădea din afară înăuntru, fermecat de aceasta, hipnotizat de zgomotul ei neîntrerupt. O delicată perdea de apă argintie cădea peste cimentul ondulat şi se aduna într-un mic bazin rectangular, nu mai mare ca o jardinieră. Da, într-adevăr, începe să-i revină auzul, pentru că uite, i se părea că poate auzi toate frecvenţele, darabana percutantă a şuvoiului de apă, cu gingăşia micilor stropi, în dansul lor spre moarte. Deasupra, trei lucarne triunghiulare lăsau să pătrundă lumina naturală, ceea ce explica existenţa opulentă a tuturor acelor plante din ghivece. Îşi scoase carneţelul să-şi noteze ceva, uimit să constate că trecuseră patru săptămîni de cînd Bernard şi Backman fuseseră ucişi de explozia de la aeroport. Închise carneţelul la fel de repede. Poimîine era ultimul termen cînd le mai putea prezenta dovezi, lui Pullman şi lui Mumford, sau va pierde cazul. Nu era nevoie să i se mai amintească asta.

Bău puţin ceai cu gheaţă şi urmări parada turiştilor cu pantofii lor de tăvăleală, de o curăţenie dubioasă şi cu ghiduri le lor cu colţurile îndoite. Avusese ea dreptate : numai un loc atît de public ca acesta îţi putea oferi garanţia intimităţii. Ca tot ce făcea Lynn, aceasta părea alegerea ideală.

O văzu : picioare interminabile, olandă şi o bluză din bumbac alb, care sălta pe ea. Lynn îi făcu semn cu mîna şi se îndreptă spre zona unde se serveau băuturi. Se ridică în picioare cînd, peste cîteva minute, se apropie de el, dar ea îi făcu semn să se aşeze înapoi pe scaun. Vroia să o sărute de revedere, dar ea nu-i oferi ocazia. Se aşeză pe scaunul din faţa lui.

— Pari prost dispus, spuse ea.

— Mai curînd surprins.

— De prezenţa mea aici, în Washington, afirmă ea. Asta era ea : Ştia înaintea lui ce gîndeşte.

— Tu însă arăţi bine.

— Rămîi la subiect.

— Care e subiectul ?

— Zborul AmAirXpress şaizeci şi patru.

►

— Ce *cauți* în Washington ?

— Nu ăsta-i subiectul.

— Pentru mine, este.

— Îți imaginezi că mă țin după tine.

— Numai în visele mele cele mai nebune, spuse el.

Ea înlătură subiectul cu o privire piezișă.

— Oficial, mă aflu aici în calitate de băiat de comisioane — *persoană*, corectă ea. În realitate, cred că am fost chemată aici pentru că șefilor nu le-a plăcut mutra mea presărată peste tot, în revista *People*. Ai citit ? Ar fi preferat să-și vadă mutrele lor. Am și avut o mică discuție despre politica administrației în problema publicității.

— Și unde vrei să ajungi ? Ce mai înseamnă și asta ?

— Acesta a fost motivul *meu* ca să vin aici. Am dat peste ceva, tot cernînd prin sită.

— Cernînd ?

— Cenușa. În Hollywood Park.

Nu se putea concentra asupra vorbelor ei. Rămăsese agățat pe chipul și pe sinceritatea din ochii ei. Pe amintiri. Sigur, trecerea prin sită a cenușii. Ce energie exista în femeia asta. Sexualitate, inteligență, curiozitate — greu de separat una de alta. Dominată de munca ei sau de ceva imediat în spatele suprafeței pe care făcea eforturi să o țină sub control. Aceeași sete față de munca sa simțise și el pe vremuri, aceeași sinceritate. Dar s-a dus. Acum vroia rezultate. Îi vroia pe oamenii — pe omul — care-i făcuse asta fiului său. Kort ? Adevărul — dacă exista vreunul — devenise de-a lungul acestui drum un produs secundar, un mijloc de a-și ajunge scopul. Adevărul și justiția erau un lux pentru oamenii care nu aveau nimic personal să pună în joc. Aceste cuvinte se șterseră din vocabularul lui, asemenea unei limbi străine învățată odată, dar de mult uitată.

— Cenușa, veni răspunsul lui, ca un ecou.

— Oamenii noștri au cernut cenușa sector cu sector, metru pătrat cu metru pătrat, centimetru cu centimetru. Aceasta este una dintre cauzele pentru care întîrziem atîta la locul accidentelor. Din fericire pentru tine, au început cu

partea anterioară a avionului. Au de acoperit o suprafață de aproximativ trei acri. Ai idee cîți metri pătrați înseamnă asta ? Nu răspunse. Au început din apropierea cabinei de zbor, ceea ce, cum ți-am spus, a fost o chestie de baftă. Ieri, sitele lor au reținut o mică piesă din sticlă. Pentru un ochi neexperimentat, nu pare să fie altceva decît un beculeț spart, dintr-un pom de Crăciun. E un beculeț mic, alb, scînteietor.

— Dar pentru un ochi experimentat ? Ochii lui nu se desprinseseră de pe chipul ei. Și aceștia erau niște ochi experimentați. Și el o examina acum, sector cu sector. Grijile și timpul o cruțaseră. Acele cîteva riduri fine care-i apăreau la coada ochiului cînd vorbea o caracterizau ca pe o persoană sinceră, obișnuită să gîndească. Ele captau lumina asemenea umbrelor unui artist, adăugînd profunzime și contrast, intensificîndu-i intențiile.

— Depinde pe cine întrebi. *Eu* cred că e vorba de un întrerupător cu mercur, spuse ea, încercînd, în mod intenționat, să-l zăpăcească. Dar el refuză să se predea atît de ușor. Continua să-i cerceteze chipul.

— Un întrerupător cu mercur, ceea ce aduce a sabotaj. Aștepță ca el să spună ceva, dar Cam continua s-o privească. Începuse să gîndească în termeni de camere de hotel.

— Auzind asta am sugerat să vă anunțăm imediat pe voi, FBI-ul. M-am lovit de rezistență. Nu încă, mi s-a spus. Să așteptăm mai întîi raportul laboratorului. Eu însă n-am vrut să aștept atît.

Nici el. Îi părea clar acum. Rataseră ocazia acum cîteva veri, pe plaja aceea. Chimia era acolo — evidentă —, dar ocazia fusese ratată. O nedreptate.

Ea continuă, pe tonul ei de afaceri. Vroia ca această femeie să plece, să se întoarcă înapoi adevărata Lynn. O vroia pe femeia cu ochelari de soare și halat plușat.

— În momentul de față, nu avem *nici* o dovadă că pe șaizeci și patru ar fi existat explozive. Nici un indiciu de sabotaj. Nu reiese nimic nici din rapoartele martorilor, nici din activitatea laboratorului. Se opri, ca să-i lase timp să spună și el ceva. Cum el rată ocazia de a coopera, ea continuă :

— NTSB va continua să conducă această anchetă pînă în momentul în care va apărea dovada concretă a existenței unei cauze suspecte. Oamenii mei vor continua să aibă controlul asupra dovezilor găsite la locul accidentului, atîta timp cît va fi posibil acest lucru. Cu cît vor fi implicate mai multe agenții, cu atît va fi mai multă hîrțogărie, cu atît vor fi mai multe ședințe, cu atît vor fi mai multe discuții. Dar chiar în clipa în care mi-ai vorbit de tipul acela omorît la Duhning...

Daggett se trezi dintr-o dată. Înapoi la realitate.

— E mai rău. Acum știm că au fost confecționate două detonatoare. Totul indică Washington-ul ca fiind următoarea țintă.

— M-ai băgat într-o încurcătură a naibii, povestindu-mi toate astea, știi, da ?

— Exact, nu ? Eu lucrez contra cronometru. Se uită la ceas. Exact la ora asta, de azi în două zile, pierd cazul. Dacă nu le aduc șefilor ceva convingător, care să-mi garanteze prelungirea. Vorbește-mi despre acest întrerupător cu mercur. Cît de sigură ești ?

— Eu sau *superiorii* mei ? Folosesc acest termen în linii mari. Tocmai asta e. Nu sînt suficient de siguri ca să renunțe la anchetă și să v-o predea vouă. Asta s-ar întîmpla dacă am fi siguri. Dovada de care-ți vorbesc era în drum spre laborator. Am argumentat în favoarea unei priorități, în ideea ca această probă să fie pusă înaintea grămezii de alte dovezi. Ca să-ți faci o idee, au fost etichetate, pînă acum, o sută douăzeci și una de piese care urmează a fi predate laboratorului. Acesta este încă unul din motivele pentru care rapoartele asupra accidentelor durează atît de mult. Dar ei nu au fost de acord cu solicitarea mea. Cererea de prioritate a fost respinsă. M-au tratat cu fundul din cauza articolului din *People*. S-au simțit lezați în amorul lor propriu.

— Era ? întrebă el. Parcă ziceai că „era" în drum spre laborator. Ce-ai vrut să spui cu asta ?

— Ajungem și acolo. Se uită, cu atenție, în jur.

— Vorbește-mi despre întrerupătoarele cu mercur. Ar fi ceva mai mult decît știu eu despre ele ?

— Nu. Nu cred. Basculezi eprubeta ; mercurul se deplasează ; declanșează un contact electronic. Un simplu detonator. În cazul lui șaizeci și patru.

Daggett o întrerupse, demonstrînd cu mișcarea mîinii :

— Noi vorbim aici de decolări. Avionul se înalță din bot. *Bum.*

— Exact.

— Dar nu există nici un indiciu al vreunei explozii. Ai spus chiar tu asta. Așa este ?

— Da, n-a existat o explozie.

— Atunci, altceva, poate.

— Poate. Dar mai întîi aș vrea să știu dacă acest tub de sticlă este sau nu un întrerupător cu mercur.

— Și dacă este ?

— Există și alte căi — altele decît exploziile — de a doborî un avion la pămînt.

— Numește una.

— Gazul. Mă gîndeam la gaz.

— Zia ? întrebă el.

— Da.

— Ah, Iisuse.

În 1988, în ziua de 17 august, președintele Pakistanului, Muhammad Zia ul-Haq și șeful său de stat-major, adjunctul statului major al armatei, ambasadorul american Arnold L. Raphel și generalul Herbert M.Wassom, care supraveghea ajutorul militar al Statelor Unite pentru Pakistan, au pierit cu toții în accidentul avionului personal al lui Zia, C-130 Hercules. Fusese un coșmar pentru Daggett și pentru divizia Antiterorism internațional a FBI, care, alături de alți criminaliști și experți în sabotaje, a fost exclusă de la această anchetă. Cu o listă atît de prestigioasă de pasageri, motive de crimă existau din abundență.

Din cauza rigorilor religiei islamice, care prevede incinerarea pînă în cel tîrziu douăzeci și patru de ore din momentul morții, toate cadavrele echipajului au fost arse la numai cîteva ore de la accident.

Acest lucru excludea posibilitatea autopsierii trupurilor celor din echipaj. În consecință, cauza reală a accidentului a rămas în continuare supusă speculațiilor. Neexistînd nici o probă de autopsie, nimic nu putea fi dovedit. După optspre-zece luni de anchetă, după nenumărate dovezi ajutătoare, cea mai plauzibilă explicație a accidentului a fost gazul otrăvitor, ascuns undeva, în puntea de zbor, sau introdus în instalația de aer a avionului și care a ucis echipajul și pro-babil și pasagerii. Lipsit de echipaj, avionul s-a prăbușit. Ac-cidentul fatal a rămas menționat ca „posibil sabotaj".

— Gaz ? spuse Daggett. Ne-am fi dat seama de asta la autopsie.

— Ne-am fi dat seama ? Nu mă pricep la asta.

— Ar fi *trebuit*. Am văzut rapoartele autopsiilor — nu se menționează nimic despre existența, în sînge sau în plămîni, a gazelor toxice. Acum mă faci să mă îndoiesc de aceste re-zultate. Cu toate acele sonde arzînd și cu tot combustibilul reactorului, care se scurgea... n-a rămas cine știe ce din cei doi din cabină. Mă întreb deci cît de mult putem pune bază pe aceste autopsii ?

— Asta depășește domeniul meu, spuse Lynn încet. Dar o să știm mai multe după audierea casetei cu vocile.

— Caseta cu vocile ? E aici ?

— Pentru asta sînt aici. De aceea ți-am spus că sînt pe post de băiat de comisioane. E la laboratorul nostru. O vom asculta fie diseară, fie mîine. Depinde de programul fiecăruia.

— Și de programul meu ?

— Ești și tu invitat, firește. Ai mai fost la o asemenea audiere ?

— Nu, recunoscu el, displăcîndu-i ideea.

— E teribil. E dur.

— Îmi imaginez.

— Nu, nu poți. Nu cu adevărat... Spuse încet, dar el fi simți durerea cu aceeași intensitate cu care ar fi resimțit o puternică rafală de vînt izbindu-l în piept. Identifică imediat

emoția : Era emoția cu care povestea el, altora, despre infirmitatea lui Duncan.

— Nu, nu pot, recunoscu el. Apoi își aminti că urma să se întîlnească cu Mumford, în această seară.

— Diseară am o obligație. Dacă audierea va avea loc diseară, va trebui să fiu smuls de acolo. Smuls, fizic. Nu văd cum aș scăpa altfel, de șef.

— Recepția ? întrebă ea. Și eu voi fi acolo. Sînt de găsit prin pager.

— Dacă auzi ceva...

— Voi sări în ajutorul tău, spuse ea.

Dădu afirmativ din cap, continuînd să o privească, crezînd că avea dreptate, în mai multe sensuri decît ar fi avut ea intenția. Vroia să-i spună asta. Dar apoi, văzu o schimbare în expresia ei și își dădu seama că o făcuse, poate.

Se uită nervoasă în jur, frămîntîndu-și poșeta. Daggett se comportă natural, dar ochii săi scrutau și ei.

Văzuse ea pe cineva ? Cel puțin, așa se manifesta.

Se apropie de el, se aplecă să-l sărute pe obraz și-i vîrî în mînă ceva ce semăna cu un recipient din plastic. O rolă de film ? Nu vroia să se uite.

— Băieții voștri vor lucra mai repede decît ai noștri, spuse ea. Trebuie să mi-o dai înapoi. Pe diseară. Și plecă.

Daggett își desfăcu, sub masă, mîna. Era un recipient transparent, din plastic, purtînd eticheta FAA Evidence.

Înăuntru se afla o fiolă de sticlă spartă.

14

Recepția organizată de puternicul lobby al industriei constructoare de avioane începu la ora șapte și treizeci seara.

„Locuința particulară" — acum o clădire publică, închiriată în special pentru recepții — fusese construită pe la mijlocul secolului al XIX-lea de o văduvă bogată din Missouri. În stil colonial, imita marile palate din Sud, din moment ce, spunea legenda, această femeie se imagina o frumoasă din Sud — nu fiica unui fermier, crescător de porci, ceea ce era, de fapt.

Carrie, care ajunsese la opt, stătea afară, așteptîndu-l pe Cam, dintr-o clipă într-alta.

Un flux continuu de persoane adecvat îmbrăcate urcau treptele din față, trecînd prin portalurile înalte, toată lumea discutînd banalități și, mai ales, despre insuportabila căldură.

La ora zece trecute, din cauza căldurii și a privirilor compătimitoare aruncate spre ea, Carrie făcu coadă printre ceilalți, temîndu-se că, neavînd invitație, i s-ar putea interzice intrarea. Comitetul de primire era alcătuit din persona-

lităţi bipartizane, din membri ai Congresului, o deputată democrată în Congres şi senatori.

Carrie trecu mai întîi prin detectorul de metale, care devenise ceva atît de obişnuit la asemenea ocazii, încît era ignorat şi apoi prin faţa comitetului de primire, fără nici un incident.

Petrecerea începuse : afară era zăduf, aici, răcoare ; era momentul să bea ceva.

Marele salon de bal se fălea cu plafonul său boltit, de douăzeci şi cinci de picioare înălţime, cu o stucatură complicată. Pereţii etalau peisaje în ulei, uriaşe, dar fără valoare, din secolul al XVIII-lea, înnegrite de vreme, închise în rame ornamentale aurite, strălucitoare. Numeroase uşi, înalte de nouă picioare, duceau, la stînga, într-o curte interioară şi, la dreapta, spre locuri neştiute — diferite saloane şi, probabil, bucătăria. Pînă să ajungă la bar, Carrie îşi calculase comisionul pentru un asemenea loc. Un trio, alcătuit dintr-un pian electric, un bas şi tobe, interpreta un potpuriu Ray Charles, în capătul celălalt al salonului, între două baruri tixite cu mîncare şi personal. Atmosfera era festivă. Oamenii îşi etalau bronzul lor de Nantucket. Carrie ar fi dorit să se poată lăuda şi ea cu aşa ceva. Auzind frînturi de conversaţii, rîsete, începu să se simtă tot mai singură.

Unde era Cam ?

Băuturile parcurseră un drum lung înainte de a o ajuta să se simtă bine. O femeie singură, atrăgătoare, îmbrăcată într-o rochie superbă, devine repede obiectul interesului bărbaţilor. Domni începură să zumzăie în jurul ei, ca albinele, atraşi de mierea ei, angajînd-o în mici discuţii, interesîndu-se de statutul ei civil şi asaltînd-o cu mai multe pahare decît ar fi putut jongla cu cele două mîini ale ei. După trei, pierdu şirul, sorbind mai mult din cauza nervilor şi a emoţiei, decît din dorinţa de a se îmbăta. Ea, care considera şpriţul o băutură tare, în mai puţin de o oră era gata ameţită.

Cine avea nevoie de Cam ?

Complimentele ţineau ritmul băuturilor şi al platourilor cu hors d'oeuvres internaţionale. Înţelese de ce femeile sin-

gure apreciau atît de mult Washington-ul. La braţul lui Cam, cele cîteva cocteiluri la care luase parte se dovediseră groaznic de plictiooase. Acum, însă ! Acum, trăia cele mai frumoase momente din viaţa ei. În fundul inimii, spera ca el să fi uitat de petrecere sau să fi făcut o pană de maşină sau să fi apărut o şedinţă „de-la-care-pur-şi-simplu-n-ar-fi-putut-să-plece". Doamne, cît de exasperantă devenise scuza asta !

Cînd orchestra atacă o versiune destul de convingătoare a melodiei *In the Mood*, cîteva perechi mai în vîrstă începură să danseze şi, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, un tînăr chipeş, brunet, care spusese ceva cum că ar fi aici din partea Galeriei Naţionale (ce căuta el aici, la această petrecere specială, nimeni nu ştia precis) o invită la dans, luîndu-i paharul şi punîndu-i-l jos şi purtînd-o spre ring, în paşi de dans. Din partea ei, numai Fred Astaire dansa mai bine ca el şi, făcînd tot posibilul să nu fie mai prejos de Ginger Rogers, încercă să se potrivească cu pasul lui graţios. După un al doilea dans, trebui să facă o pauză.

În cabinetul de toaletă găsi, pe poliţă, un pachet de ţigări Marlboro. Ţigările ei preferate.

Cam reuşise s-o ajute de două ori să se lase de fumat. Prima lor ceartă fu urmată de o serie de argumente referitoare la „slăbiciunea" ei, la imposibilitatea ei de a renunţa la acest obicei. Dar iată, ţigările Marlboro erau aici, iar ea uitase de cînd nu s-a mai simţit atît de bine. În timp ce-şi aranja părul, pachetul continua să se uite fix la ea şi, în final, deschise capacul de carton, scoase o ţigară şi o aprinse cu bricheta aflată alături. Ar fi dorit să nu-i placă gustul, căci ştia cît de rău îi făcea, dar, datorită celor cîteva pahare, gustul se dovedi minunat, iar ea nu regretă cîtuşi de puţin. Fumă ţigara, simţindu-se teribil de bine, mai fură cîteva din pachet, băgîndu-le în poşetă împreună cu bricheta disponibilă şi se întoarse spre publicul ei în aşteptare.

După cîteva minute, se uită în sus şi-l văzu pe Cam intrînd în salon. La început se simţi mînioasă pentru întîrzierea lui. Mînia fu însă repede înlocuită de un sentiment de uşurare — doar aveau toată noaptea în faţa lor — şi

de vinovăție, din cauza țigărilor. Simți în piept o undă de fericire: purta o rochie nouă, băuse ceva și cel cu care avea întîlnire venise. Dar această fericire fu și ea repede sabotată cînd Cam se dădu de o parte, făcînd loc unei bronzate și incredibil de în formă, Lynn Greene. Și, ca totul să fie și mai rău, Cam ridică un deget spre ea, ca și cum i-ar fi spus: *Așteaptă-mă puțin.* Gestul lui confirma faptul că sosiseră împreună.

Indignarea o cuprinse pe Carrie. Și fața îi deveni stacojie. Dădu pe gît restul de băutură din pahar, îl apucă de mînă pe partenerul ei de dans de la Galeria Națională și-l mînă spre ring în pașii unei balade romantice. Se lipi de el, își trecu mîna subțire pe după gîtul lui și-și ghemui capul pe umărul lui confortabil, dar oarecum nedoritor. Clipa fu întreruptă cînd partenerul ei ridică mîna și făcu un semn ușor unei femei înalte, extrem de atrăgătoare, o brunetă cu ochi negri, îmbrăcată într-o uluitoare rochie albă.

— O prietenă ? întrebă Carrie, cu un ton mustrător, pe care nu și-l putuse reține.

— Soția mea, răspunse bărbatul. Sylvia, ca și cum o prezentare ar fi fost cuvenită.

Ca să vezi. Omul acesta fusese cel mai curtenitor și, deși atent cu ea, în nici un caz nu o asaltase, exact motivul pentru care se simțea bine cu el. Chiar în acel moment, Cam o zări, îi zîmbi cu toată fața, aparent cîtuși de puțin tulburat. Se îndreptă spre bar, unde comandă ceva de băut. Partenerul lui Carrie se scuză politicos, se apropie de soția sa și o sărută. Se îndreptară împreună spre barul din cealaltă parte, soția întorcîndu-se încă o dată să se asigure că în spatele lor nu venea Carrie.

— Ei, bună, zise Cam din spatele paharului său cu suc de afine. Bea foarte rar în asemenea ocazii, unde se considera în timpul serviciului. Se aplecă pentru un sărut, dar Carrie, temîndu-se brusc să nu simtă că a fumat, îl evită în ultima clipă, oferindu-i doar obrazul.

— Îmi pare rău că am întîrziat. Pe cuvînt. Ţi-aş putea spune că era inevitabil, dar ştiu că n-are rost. Totuşi, aşa a fost. Mereu spun la fel, nu-i aşa ?

Ea dădu din cap, cu limba legată şi puţin cam prea băută. Asta îi alimenta şi mai mult mînia, dar îi rezista cu toate forţele de care era capabilă. Nu va fi ea victima unor clişee comportamentale, aşa cum era, întotdeauna, Cam. Evoluţia evenimentelor i se părea suficientă ; Lynn Greene avea treburi în afara Los Angeles-ului. Cam fusese la Los Angeles ; se reîntîlniseră ; şi acum, iat-o aici pe Lynn Greene, la trei mii de mile depărtare de casa ei. Totul putea fi explicat prin munca ei — era sigură de asta —, dar totul părea prea comod. Totodată, ar fi vrut să-l creadă. Avea o rochie nouă. Orchestra era destul de decentă. Încă nu era foarte tîrziu. Măcar dacă ar şti ce să-i spună.

— Nu vorbeşti cu mine ?

Temîndu-se că băutura ar putea-o face să spună ceva de care să-i pară rău, spuse doar „Bună" şi se întoarse spre poşetă unde, împotriva intenţiilor ei, reperă o ţigară pe care o aprinse.

Orchestra începu să cînte o biată interpretare a unei melodii a Beatles-ilor.

— Ce bei ? întrebă el, făcîndu-se că nu observă ţigara.

Asta o făcu să se simtă şi mai vinovată.

— Votcă, în toate combinaţiile posibile.

— Vin imediat. Şi dispăru în spatele unui vîrtej de dansatori. Trase din ţigară şi suflă fumul cenuşiu în sus, peste capetele acestora.

Daggett comandă pentru amîndoi votcă şi tonic şi se întoarse cît de repede putu. Ea continua să fumeze, deşi se vedea că nu se simte în largul ei. El făcea tot posibilul să nu bage de seamă.

— Ascultă, spuse el, cu un ton intim, îmi pare într-adevăr rău că am întîrziat. Dar o să mă spăl eu de păcate.

— Nu e nevoie. Eşti aici. Eu sînt fericită. Se uită pe furiş la ţigară. Detest să fiu singură. Sînt atît de bucuroasă că nu

sînt singură. Serios. Fumul îi intra în ochi, încercînd să țină țigara cît mai departe de el. Se încruntă la ea.

— Vrei să te scap de ea ?

— Te rog.

O apucă, ca și cum ar fi fost contaminată, și-și tăie drum prin mulțime spre partea cealaltă, unde reperase o scrumieră cu nisip. În timp ce o stingea, răsucind-o în nisip, observă un muc cu filtru auriu, înfipt alături. Un muc identic cu cel găsit de el în Seattle. Cu oarecare dificultate, își reaminti raportul de pe biroul său, specificînd marca țigărilor : Sobranie — țigări rusești, cu filtru. O marcă rară în Statele Unite, dar în Europa, deși scumpe, se găseau peste tot.

Să pună pe seama coincidenței faptul că se fumau, aici, aceleași țigări ? *Era*, într-adevăr, o mare de oameni aici, mai exact o mare adunătură internațională. Curiozitatea lui cîștigă. Trebuia să știe cine fuma aceste țigări. Nu s-ar mai fi putut gîndi la nimic altceva pînă n-ar fi aflat și asta i-ar fi stricat toată seara. Începu să-și justifice nevoia : nu erau prea mulți fumători ; cu o marcă atît de neobișnuită ca asta, cît de greu putea, el sau ea, să fie reperat ? Dar chiar și aceste gînduri se dovediră primejdioase, căci brusc fu cuprins de o panică pură, fierbinte. În fond, aceasta era o petrecere sărbătorind introducerea unor măsuri mai severe de securitate, pe liniile aeriene. Dacă recepția aceasta era obiectivul ? Dacă Bernard nu construise două detonatoare barometrice, așa cum presupusese el, ci unul barometric și altul, cu ceas ?

Putea fi plasată o bombă la această petrecere ? Puțin probabil. Doar trecuseră printr-un detector de metale și pe lîngă doi polițiști, la intrare. Natura însăși a acestei recepții ceruse cele mai severe proceduri de pază. Dar mașinile de afară ? Cît de atentă *era* paza ?

Își făcu loc fără menajamente printre hoardele de oameni, înapoi la Carrie, regretîndu-și vorbele chiar înainte de a le fi rostit.

— A apărut ceva, spuse el cît putu de blînd. Întîrzii cîteva minute. Îți promit. Nu mai mult. Ea își întoarse privirea spre el.

— Îmi păstrezi şi mie un loc pe carneţelul tău de bal?

Ochii ei îl mustrau. Văzu dragoste, ură şi derută.

— Fii îngăduitoare cu mine, spuse el.

— Du-te, spuse ea. Nu plec nicăieri.

— Doar cîteva minute.

— Desigur. Văzu curajul şi tăria care îi trebuiseră ca să poată spune asta, căci ochii ei o trădau, dar era unul din acele eforturi atît de tipice ei. Uneori, în asemenea momente, se putea vedea pe el însuşi în aceşti ochi şi se întreba cum oare o merita pe femeia asta.

— Mulţumesc, spuse.

— Du-te, insistă ea, împingîndu-l uşor, dar convingător. O să cînte din nou ceva lent.

Observă un fumător şi se apropie de el. Important era să nu intre în panică, să nu se pripească să tragă concluzii. O parte din el *vroia* să creadă că omul cu bomba ar putea fi aici, la această petrecere, dar cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît i se părea mai absurd. Ucigaşul lui Ward nu era singurul om care fuma ţigări Sobranie. Şi ce ar putea face un terorist internaţional la o întîlnire mondenă din Washington? Să se amestece printre ceilalţi invitaţi şi să facă conversaţie de salon? Se mai linişti puţin la gîndul acesta, dar nu-l abandonă complet.

Muzica se pierdea în fundal. Atenţia îi era fixată asupra oaspeţilor. O ţigară cu negru şi auriu nu era greu de observat. Trecea, uşor, prin mulţime. Uite, aici, fumul cenuşiu ca ardezia se înălţa deasupra unui mic grup de oameni care stăteau de vorbă... O femeie... O ţigară albă, cu un filtru alb. Uite, alta, acolo. Grup după grup, chip după chip, pe urmele fumului de ţigară.

— Cam! Un braţ se întinse şi-l opri. Vocea îi suna cunoscută, dar erau prea multe chipuri cu care să o asocieze.

— Chiar aici, spuse omul de lîngă el. Daggett îl recunoscu pe Richard Tuttle, acum vicepreşedinte la o firmă de consultanţă în probleme de pază. Vroia să se elibereze, dar Tuttle îl ţinea cu putere de braţ. Tuttle activase ca agent special, pînă cînd a fost nevoit să iasă la pensie, la cincizeci şi

cinci de ani. În prezent, oferea consultații în domeniul transportului aerian comercial — cu un venit poate de cinci ori mai mare. Compania lui avusese un rol important în adoptarea recentei legislații pe care o sărbătorea această petrecere. Îl prezentă pe Daggett prietenilor săi. Daggett voia să plece. Strîngea mîini de jur împrejur. Încercă să se depărteze de Tuttle, ca apoi să dispară repede, dar Tuttle, care mirosea a băutură, îl ținea cu fermitate în strînsoarea lui. Ca să se smulgă, ar fi provocat, poate, o scenă — mai multe probleme decît ar fi meritat : Tuttle și Mumford se cunoșteau bine.

Tuttle se scuză pentru amîndoi și-l trase pe Daggett departe de ceilalți. Avea o față cu trăsături dure și rîs tineresc. Vorbea într-un registru foarte scăzut, care suna nefiresc și forțat.

— Cu tine totul este în regulă ?

— Puțin cam neliniștit. Sînt grăbit. Cu treburi, adăugă el.

— Înțeleg.

Nu, nu înțelegi, era cît pe aici să-i răspundă.

— Bine... spuse Daggett, dîndu-i un mic ghiont și încercînd să se desprindă. Strînsoarea lui Tuttle rămînea ca un clește.

— Așa cum stau lucrurile, începu Tuttle, oricînd pot căpăta pălăria de vicepreședinte cu putere executivă, ceea ce va crea o gaură în rîndurile noastre, înțelegi ce vreau să zic. Am nevoie de cineva cu experiența ta. Un post la nivel de vicepreședinte sau cam pe acolo. În primul an, poți cără, să zicem, patruzeci sau cincizeci — știu, știu, spuse el, așteptîndu-se ca Daggett să protesteze, dar în trei sau patru ani poți scoate *cel puțin dublu,* poate chiar triplu, în funcție de cum se dezvoltă compania și ne dezvoltăm al naibii ! O să lucrezi la nivel de decizii, n-o să mai fii doar un lacheu prăpădit, pîndind avioanele astea blestemate.

— Richard...

— La naiba, nu-ți fac o ofertă formală. Dar mi-ar plăcea să te invit într-una din zilele astea la masă și să-ți expun atunci

toate aspectele. Să-ţi fac o ofertă oficială şi să-ţi dau timp de gîndire. Copilul tău, Dirk, parcă, ce mai face ?

— Duncan...

— N-ai să crezi ce condiţii de asigurare de sănătate şi de pensionare şi ce programe de participare la beneficii avem. Cine ştie, am putea acoperi chiar şi o parte din cheltuielile tale din trecut, cu Dirk. Trebuie să ne gîndim la asta. Ce-ai zice să luăm masa împreună, într-una din zilele astea ?

Cheltuielile pentru Duncan... Asta era tot ce dorea Carrie pentru ei : siguranţă, salariu mare, program rezonabil de lucru, beneficii. Tentaţia unei slujbe călduţe i se păru şi mai oportună, gîndindu-se la tensiunea sa arterială ridicată care-i provoca un răpăit dureros în urechi şi la transpiraţia care îi curgea pe spinare. Oare Tuttle transpira ? Pe naiba, nu. Oare Tuttle lucra pînă la miezul nopţii ca a doua zi să se întoarcă înapoi la birou la ora şase dimineaţa ? Mai că îi surîdea ideea.

— Mi-ar plăcea, spuse Daggett, strecurîndu-şi mîna umedă în pumnul uriaş al lui Tuttle, eliberîndu-şi braţul. Scăpă.

Pierduse timp preţios. Se simţea totodată înnebunit, dar şi ca un prost, neştiind cum era mai bine să facă.

Sonda în mulţime, după fum.

Acolo ! Chiar în faţa lui, un alt nor, care se înălţa deasupra unei aglomeraţii de costume şi de rochii. Îşi făcu drum pe lîngă o femeie grasă, cu umeri laţi, se frecă de ea, lipindu-se de pielea caldă, buretoasă, de pe spinarea ei, fleaşcă toată pe şira spinării. Ea dădu dintr-un umăr experimentat, ca o coadă de vacă izgonind cu eficienţă muştele agasante. Speranţele lui crescură cînd conectă fumul de ţigară la un chip — chipul obişnuit al unui om de înălţime obişnuită. Daggett nu putea vedea ţigara. Dar apoi îi apăru în raza vizuală : o ţigară albă, cu filtru negru.

Înaintă spre el.

Anthony Kort se pomeni ochi în ochi cu Cam Daggett. Intrase de bună voie în cuibul bărzăunelui şi acum se simţea ca un prost pentru că o lăsase pe Monique să-l manipuleze

în felul ăsta. Intenționase să vină aici, să ia legătura cu Grecul și să plece. Pe de altă parte, Monique credea că, pentru salvarea aparențelor, era mai bine să mai stea puțin, înainte de a încerca să intre în legătură cu acesta. Ea îl băgase în asta.

O împunse în spate.

— Ce-ai zice să bem ceva ? o întrebă el. Proasta lui dispoziție se datora în parte țigărilor pe care le fuma acum. Își terminase ultima Sobranie de nici cinci minute și fuma un erzaț amărît, Camel cu filtru. Într-un oraș ca acesta, atît de continental, trebuiau să se găsească peste tot, de vînzare, țigări Sobranie. O să-i spună lui Monique să se ocupe de asta.

— Vin cu tine, spuse ea, scuzîndu-se pentru amîndoi.

— Era *Daggett,* îi șopti el, aproape în ureche. Hai să terminăm, *acum.*

Monique îl urmări cu privirea pe Daggett, pînă cînd acesta dispăru. Îl luă pe Kort de mînă și-l conduse, printr-o ușă batantă, în bucătărie, unde amîndoi fură imediat înghițiți de zgomot. Kort coborî scările, în întunericul igrasios, unde un singur bec, neaprins, atîrna de un fir electric înecat în praf, asemenea capului chel al unui spînzurat. Trecînd pe lîngă el îl atinse și becul începu să se legene înainte și înapoi, ca pendula unui ceas.

În colțul celălalt, la dreapta unui jgheab din steatit, se aflau două chepenguri, spre care duceau patru trepte din beton turnat. Kort trase zăvorul și, împingînd chepengul din stînga spre aerul nopții, își asigură o cale de scăpare.

Succesul operației depindea de informațiile Grecului. Dacă nu putea obține data exactă a reuniunii, atunci totul era pierdut. Asta ar fi însemnat că Bernard murise degeaba ; că Michael fusese arestat degeaba.

Două picioare grele bocăniră pe scări și o voce cu un puternic accent grecesc începu să se lamenteze, într-o șoaptă forțată, furioasă.

— Ți-am transmis mesajul meu, noi doi n-avem ce discuta ! M-ai nesocotit. Kort se trase înapoi, în umbră, în timp

ce se aprinse lumina. Pardoseala se animă de mişcarea umbrelor, pe cînd becul se bălăngănea înainte şi înapoi.

Monique îl adusese pe Grec în apropierea scărilor.

— Eu nu vorbesc decît cu *el*. Aşa a fost înţelegerea.

— Atunci e timpul să vorbim, spuse Kort, din umbră.

Grecul se agita nervos. Un bărbat mare, cu pieptul supt, păr cărunt, rar şi dinţi stricaţi, cu mîini care păreau mult prea mari. Avea ochii neliniştiţi ai unui marinar şi nasul roşu al unui băutor profesionist.

Monique zbură ca un fulg pe scări în sus şi trînti uşa în urma ei. Conform înţelegerii, urma să rămînă acolo, să-i anunţe dacă apărea ceva.

Cu un rînjet forţat, larg, Grecul spuse :

— Mă întrebam cum m-am pomenit, în ultima clipă, cu afacerea asta cu aprovizionarea — şi atît de bine plătită. Trebuia să-mi fi dat seama...

— Ce e cu întîlnirea aceea ? întrebă Kort.

— Am *numele* care-ţi trebuie — mecanicul de zbor pe care-l vroiai. Este David Boote.

— Vreau adresa lui, programul de lucru şi o fotografie recentă, spuse Kort. Mi le vei transmite mîine. Vei fi înştiinţat prin computer. Şi acum vorbeşte-mi de întîlnire.

— Nu pot afla data. O aflasem — urma să fie de azi în trei zile — pe paisprezece —, dar au schimbat-o, au amînat-o cel puţin o săptămînă. Atît Sandhurst cît şi Goldenbaum sînt de negăsit pînă pe douăzeci şi unu ale lunii, *cel mai devreme*. Mi s-a spus că FBI-ul e de vină. Am studiat itinerariile acestor executivi, ca să aflăm data. Totul era perfect aranjat. Dar apoi, FBI-ul a cerut aceleaşi itinerarii şi, cîteva ore mai tîrziu, întîlnirea a fost amînată. Acum nu mai pot face nimic. Pur şi simplu n-am nici o posibilitate.

— *Trebuie* să existe o posibilitate, insistă Kort. Gîndeşte-te bine. Se mai apropie cu un pas de el. Ai fost *plătit* pentru această informaţie. Trebuie să ne-o dai. Înţelegi ?

— Ce trebuie să fac ? Crezi că n-am încercat ? Am aruncat cu bani peste tot, străduindu-mă să o obţin. Mai mult decît cîteva zvonuri fără valoare, n-am aflat.

— Ca de exemplu ?

— Nimic important.

— Vreau să aud.

— Nu am o a doua sursă pentru nici unul din ele.

— Chiar aşa, vreau să aud.

Matahala ridică din umeri. Îşi pipăi buzunarele. Kort îi întinse o ţigară şi amîndoi începură să fumeze.

— Nici măcar executivii nu ştiu cînd va avea loc întîlnirea. Aşa mi s-a spus. Li s-a cerut să lase libere cinci zile diferite pentru călătorie, începînd cu data de douăzeci şi unu. Ar putea fi oricare din acele zile. Nu ştiu. S-au schiţat aranjamente — itinerarii noi — pentru fiecare din ei, dar începînd cu această dată.

— Nu pot aştepta pînă în ultima clipă. Trebuie să ştiu dinainte. Vreau acele itinerarii.

— Înţeleg. Ţi-am spus — asta nu te ajută cu nimic.

— Altceva ?

— Nimic sigur.

— Spune-mi, îi ceru Kort, apropiindu-se şi mai mult de el. Parcă miroase a ulei de măsline.

— Mi s-a spus că Buzzard Point — ai auzit de Buzzard Point ?

— Nu.

— Sediul FBI, de aici, din Washington.

— WFMO ? întrebă Kort.

— Exact. Acelaşi lucru.

— Continuă.

— Buzzard Point va asigura securitatea acestor executivi. Brigada antiterorism — un agent pe nume Daggett.

— Daggett ? Imposibil !

— *Îl ştii ?*

— Ştiu *despre* el. Securitatea ? Nu este resortul lui. El este ocupat cu altă problemă. Kort trebuia să fie atent cît de mult dezvăluia.

— Posibil, dar am plătit bani frumoşi ca să aflu că cineva l-a văzut pe şeful de la WFMO înmînîndu-i lui Daggett un dosar strict secret şi că fusese menţionat cuvîntul *itinerarii*.

Aceeași sursă afirmă că acest dosar este unica copie, în afara celei de la Pentagon. Iar dacă Daggett a încuiat dosarul acolo, în seiful de la etajul zece, așa cum în mod clar era de presupus că va face, înseamnă că eu voi rămîne curînd fără o sumă frumușică, iar tu vei intra în posesia conținutului acelui dosar.

— Dar nu l-a încuiat, spuse Kort.

— Dar nu l-a încuiat, confirmă Grecul.

— Din cauza caracterului său special. Nu încui așa ceva într-un seif comun, nici măcar la FBI. Mintea i-o lua înainte. I se părea destul de logic.

— Îl păstrezi asupra ta.

— Acasă ? Vrei să aranjez o spargere acasă la Daggett ?

— Nu, spuse Kort. Se gîndea : nu tu. Nu-i plăcea cîtuși de puțin omul ăsta. Dacă treaba era făcută de mîntuială, atunci reuniunea ar fi fost iarăși amînată și Kort ar fi trebuit să ia totul de la început.

— Sau poate că îl are mereu asupra lui, spuse Grecul, gîndind prea mult. Aș putea aranja să i se fure servieta.

— Să nu faci *nimic*, îi porunci Kort, cuvintele sale ducînd, o dată cu ele, fumul în plămîni. Kort cîntărea posibilitățile. Tipul avea un copil. Puteau fi făcute presiuni.

Grecul continua să gîndească cu glas tare.

— Nu, nu e bine. Furtul servietei i-ar putea alerta. Și ar reprograma, pur și simplu, reuniunea.

— Zici că nu prea te încrezi în zvonul ăsta ? Totuși, cît *este* el demn de încredere ? Lui Kort îi plăcea cum răsuna glasul său aici, în pivniță. Suna periculos. Se gîndea : Monique și-ar putea folosi farmecele ei feminine pentru a-l îndepărta puțin pe agent, în timp ce el ar arunca o privire înăuntru...

— Nu-i o treabă ușoară să-ți introduci un om la WFMO, nici măcar ca simplu funcționar, zic eu. E cam greu cu ei, crede-mă. Persoana asta, legătura mea, este un bun prieten. Am făcut multe afaceri împreună, înainte. Dar chiar așa, tot n-am încredere. Fără o a doua sursă, fără o confirmare, nu te poți baza pe asemenea informații. Trebuie să ai o a doua sursă. Ar putea, foarte ușor, fi vorba de o dezinformare. Dar, repet, asta e tot ce știu.

Lui Kort totul i se părea logic. Bernard fusese problema lui Daggett — *biletul* lui, cum spun cei de la FBI — timp de aproape doi ani. Kort folosise un detonator confecționat de Bernard, pentru zborul AmAirXpress șaizeci și patru. Oare aflase FBI-ul asta ? Pe Bernard îl prinseseră aici, în Washington. Făcuseră ei vreo legătură între cele două accidente ? Cît anume știau ei despre planurile sale ? Ideea de a arunca o privire în servieta lui Daggett devenea, dintr-o dată, o problemă de supraviețuire. *Cunoaște-ți dușmanul.* Monique reprezenta o posibilitate, dar de cursă lungă. Mai bine ar face treaba asta de unul singur. Nu avea încredere în ceilalți.

— Ce știi despre Daggett ?

— Cine mă crezi, James Bond ? Lucrez în domeniul consultanței tehnice, nu în altă parte. Dacă vrei informații despre Donald Trump, pot să-ți spun și ce număr poartă la izmene. Ce vitamine obișnuiește să ia. Dar un agent FBI ? Habar n-am.

Kort trecu ca vîntul pe lîngă el și se afla la jumătatea scării cînd Grecul îi strigă :

— Ei ! Asta e tot ? Am o baclava în cuptor.

Kort se opri.

— O să iau legătura cu tine în problema de mîine. Avem nevoie de datele mecanicului de zbor, acel David Boote. O porni din nou în sus pe scări și iarăși se opri :

— Și încă ceva... Vreau foile de încărcare pentru toate zborurile rapide de pe Aeroportul Național, pentru următoarele patru săptămîni.

— Asta pot face, spuse el, în defensivă. Nici o problemă.

— Fă-o.

— Dar cu Daggett cum rămîne ?

Kort nu-i răspunse. Cu cît știa mai puține cu atît mai bine.

— Ai cumva lista invitaților ? o întrebă Kort pe Monique, cînd ajunse în capul scării, în bucătăria tixită.

— Din seara asta ?

— Da.

— Trebuie să fie una la intrare. Sînt sigură că m-aș putea uita peste ea.

— Fă-o.

Era clar, nu-i plăcea tonul lui.

— Pe cine să caut ?

— Pe Daggett.

Asta o derută.

— Dar știm deja că se află aici. Nu pricep.

— Nu el. Invitata lui mă interesează. Fiecare vine cu cineva la asemenea ocazii. Chiar și agenții FBI. E o întîlnire mondenă. Cu cine a venit Daggett ? Trebuie să fie trecuți împreună, nu ? Vezi dacă-mi poți găsi un nume.

— La ce te gîndești ?

— Fă-o ! spuse el sec. Te aștept la bar.

Pînă să se întoarcă ea, Kort îl reperă pe Daggett în mulțime și-l urmări cu privirea pînă cînd acesta termină de vorbit cu o femeie într-o rochie de culoarea piersicii. Există ceva unic, își dădu el seama, în felul în care discută doi amanți, pentru că aceștia doi erau, în mod clar, amanți. Își admiră singur spiritul de observație. Un lucru esențial pentru supraviețuirea sa. Nu avea nici o îndoială asupra relației lui Daggett cu această femeie și nici asupra faptului că această relație era, în acel moment, foarte încordată.

— Cum o cheamă ? o întrebă Kort pe Monique, știind că avea dreptate, umflîndu-se în pene, de fudulie, pentru succesul său.

— Caroline Stevenson. Ea este ?

— Nu te uita la ea. Folosește-ți capul ! bombăni el. Observația o făcu să devină mai agitată.

— Deci acum știi cum o cheamă. Ar trebui să plecăm. Am stat prea mult aici. Chiar tu ai spus.

— Nu plecăm nicăieri.

— Ce ? Credeam că...

— Ia-ți ceva de băut. Relaxează-te. Învîrte-te printre oameni. Abia am sosit.

Confuzia de pe chipul ei se transformă în mînie.

Daggett se depărtă de femeia în rochie de culoarea piersicii — Caroline — care, imediat, căută în poşetă şi scoase o ţigară. Probabil că în această poşetă se găseau şi nişte chei. Iar una din aceste chei i-ar fi permis lui accesul în locuinţa lui Daggett. Kort scoase pachetul de Camel din buzunar şi-l îndesă în mîna lui Monique, strîngîndu-i pumnul în jurul acestuia.

— Păstrează-le, îi spuse. Simt nevoia de o ţigară.

— Nu mai ai nici o logică, spuse ea, uitîndu-se la mîna ei.

— Nu, nu mai am, nu-i aşa ? o bătu uşor pe obraz şi-şi făcu loc printre dansatori.

— Mă întreb dacă aveţi una în plus şi pentru mine ? i se adresă el femeii. Ea se uită în sus. Privirile li se întîlniră. Ale ei erau înceţoşate fie de emoţie, fie de băutură, fie de amîndouă. Încercă să-i zîmbească politicos, căută în poşetă şi scoase una. Se luptă cu bricheta, reuşi s-o aprindă şi-şi dădu toată silinţa să ţină flacăra drept. Kort interveni, îi luă uşor mîna într-a lui şi direcţionă flacăra. Îi ţinu mîna puţin mai mult decît ar fi fost necesar, înainte de a-i da drumul. Ea se roşi şi el simţi emoţia succesului.

— Trebuie să mărturisesc, minţi el, că vă urmăresc de mai multă vreme, în dorinţa de a găsi momentul să mă pot prezenta.

Ea se uită în jur, neliniştită. Mersese oare prea departe ? Ochii lui îi căutau poşeta. Măcar de ar reuşi s-o facă să-i scape din mînă, să i se răstoarne.

— Sînteţi englez ? îl întrebă ea, văzînd că nu se îndepărtează.

— Ce perceptivă sînteţi, spuse el. Am studiat în Anglia. Acum locuiesc în Belgia. Mă numesc Carl, spuse el.

— Caroline, răspunse ea, privindu-l din nou.

Inima îi bătea de emoţia victoriei : — Caroline, numele pe care spera să-l audă.

— Locuiţi aici, în Washington, sau sînteţi doar în vizită ? întrebă ea.

— Mă aflu aici ca să încerc să fur cît mai multe informaţii de la voi, americanii, despre modul de funcţionare a unei companii pentru aprovizionarea liniilor aeriene. E vorba de aprovizionarea cu alimente.

— Ah, sînteţi *spion ?* spuse ea, rîzînd cu însufleţire.

— Da, spuse el, rîzînd împreună cu ea, savurînd ironia.

Ea trase un fum de ţigară, închise ochii şi se poticni pe spate. Abia atunci îşi dădu seama cu adevărat cît era de beată. Se uită din nou la poşetă. În starea ei, ar fi fost ca şi cum ar fi luat o bomboană de la un copil. Nu era bine închisă. Un ghiont bun şi ar fi reuşit să-i împrăştie conţinutul pe jos.

Regăsi aceeaşi chimie a contactului fizic, pe care o experimentase cu Monique, lucrînd aici. E periculoasă, se avertiză singur. Du-o într-un colţ, fă-o să-şi răstoarne poşeta şi termină odată. Cît oare o să mai lipsească Daggett ? Se uită prin mulţime. Nu-l zări pe Daggett, nicăieri.

Dar o văzu pe Monique, uitîndu-se ţintă la el. O avertiză din ochi şi ea îşi întoarse privirea.

— O prietenă ? îl întrebă Carrie, cu o oarecare amărăciune în glas.

— O parteneră de afaceri. Se apropie de ea, mai aproape de poşetă.

— Incredibil de plicticoasă.

Carrie izbucni într-un rîs de beţiv, împrăştiind scrum pe rochie, scuturîndu-l apoi, repede.

— Ştiu ce vrei să spui, zise ea. Ştiu *exact* ce vrei să spui.

Daggett căuta într-o scrumieră după alte mucuri de Sobranie.

— Ce naiba faci aici, Michigan ? Era Mumford, şeful WMFO.

O explicaţie părea prea complicată.

— M-aţi prins, dădu înapoi Daggett.

Din fericire, se apropie de ei, în ritm alert, Lynn Greene. Se uită o vreme fix în ochii lui Mumford, înainte de a spune:

— Pot să vorbesc puțin cu tine, Cam ? Daggett o prezentă lui Mumford și atunci Lynn le explică amîndurora, încet, că FAA intenționează să asculte în seara aceasta banda cu vocile din cabină. Tocmai fusese anunțată prin pager și se pregătea să meargă acolo.

Mumford îi preveni :

— Nu vreau să se afle chestia asta. Nu aici. Nu în seara asta. Presa e peste tot. Să vedem mai întîi despre ce este vorba. Ce-ar fi să dispăreți amîndoi în liniște, îi spuse el lui Daggett. Mă ocup eu să vă scuz dacă e nevoie. Îl anunți tu pe Paul dacă și cînd afli ceva.

— Îmi faceți un hatîr ? îl întrebă Daggett.

— Adică ?

— Dacă ați face puțin uz de autoritatea dumneavoastră, aș putea pleca mai liniștit de aici. Se uită în jur. Știa că majoritatea personalităților apăruseră doar pentru scurtă vreme și plecaseră deja la ora la care sosise Daggett.

— Paza să mai verifice o dată împrejurimile și automobilele. M-aș simți mai liniștit.

— Avem o *problemă ?* întrebă Mumford.

— O simplă coincidență. Nici o dovadă sigură. Poate că nu-i nimic. Dar puțină prevedere...

Mumford dădu din cap.

— Mă ocup eu de asta.

Peste un minut, Daggett o găsi pe Carrie în compania unui fumător. Rîdeau. La auzul rîsului ei, simți o înțepătură de gelozie.

Daggett își înclină capul în direcția străinului și-i spuse lui Carrie, cu glasul unui iubit care se scuză :

— Mă crezi sau nu, trebuie să plec. Am o întîlnire... Se uită în ochii ei, căutînd o urmă de înțelegere. Văzu durere.

— Desigur, spuse ea, cu toată tăria. Se mai întîmplă, nu ? Reuși să nu-și trădeze durerea, în voce, deși ochii divulgau adevărul și se gîndi că, dacă nu va reuși să-i explice toată povestea asta, ar putea s-o piardă. Stătea acolo, plină de tact, o imagine a demnității și a reținerii și se gîndi cît este de fericit să aibă pe cineva ca ea.

— Şi Duncan ? întrebă ea. Vrei să stau cu el ?

Nu se gîndise la asta. Întîlnirea putea dura ore ; nu era sigur cît s-ar putea întinde.

— Poţi s-o suni pe doamna Kiyak. M-ai ajuta mult. Aş face-o eu, dar...

— Nu, mă ocup eu. E-n regulă. Nu era în regulă. Ştia asta, dar ea ascunse adevărul, o imagine a forţei şi a răbdării. O cîntări. Era aproape un abuz psihologic, gîndi el, acest dans al lui de la o promisiune nerespectată la alta. Dar tocmai acest dans era marele lui talent. Acesta o făcuse pe soţia lui, mama fiului său, să evadeze în băutură. Şi, apoi, i-o luase de tot. Acum se urmărea, în timp ce reluase totul, exact din locul în care se oprise atunci. Se studia, incapabil să se schimbe, ca o navă care se îndreaptă direct spre stînci, curentul împiedicînd-o să-şi schimbe cursul.

— Ai maşină ? întrebă ea, căutînd în poşetă. O poţi lua pe a mea.

— Nu pot.

— Prostii. Sigur că poţi. Familia Crenshaws mai este aici. Mă pot duce ei. Îi dădu cheile. Nu-ţi face probleme.

— Eşti sigură ? întrebă el, luînd cheile.

— Absolut.

Daggett o simţea pe Lynn aşteptînd şi, privind peste umăr, o văzu la uşă. Uitîndu-se înapoi la Carrie, văzu că cele două femei se înfruntau din priviri. Fără să-şi ia ochii de la Lynn, Carrie îl întrebă :

— Cu ea ai întîlnirea asta ? Avea o voce supusă, care fiersese undeva, în interiorul ei.

— O să fie şi ea acolo. Nu vroia să pară vinovat, dar se simţi asta în glasul său.

Îl privi atunci, cu o tristeţe atît de grea, atît de încărcată de lupta lor, încît văzînd-o, se gîndi că ar putea izbucni în plîns. Auzi cuvintele atîtor certuri şi ar fi dorit ca acestea să nu fi existat niciodată. Revăzu zilele lor de fericire şi se întrebă unde dispăruseră. Văzu pe chipul ei agonia capitulării ; era inexpresivă şi distantă. Se resemnase în ce

privește prezența lui Lynn, gîndi el și, o dată cu aceasta, îl închisese pe el afară. Pentru totdeauna, poate.

Prinse strîns cheile în mînă, se aplecă înainte și sărută un obraz încins, dar neprietenos.

— Mulțumesc, îi spuse ușor. Simți pielea de pe chipul ei contractîndu-se în spatele unui zîmbet ironic.

Stătea încă acolo, cu expresia aceea stoică, în timp ce el se uită înapoi la ea, din ușă.

Kort, căruia îi îngheță sîngele la apropierea lui Daggett, se simți neputincios și neajutorat în timp ce Daggett lua cheile. Omul ăsta era o amenințare. Într-o lume perfectă, ar fi fost capabil să răstoarne poșeta, să-i fure cheile, să facă o dublură și apoi să le aducă înapoi, pe furiș, în această clădire, astfel încît să poată fi găsite și, în final, returnate ei. Acum va trebui să pună altceva la cale. Dar apariția lui Daggett îl făcu să-și dorească și mai mult să pătrundă în servieta lui Daggett. Ce justiție poetică a aranjat ca soarta să-i pună la dispoziție, în felul acesta, ultima informație care să garanteze succesul operației sale ! Da, trebuia să fie Daggett.

Și trebuia să fie cît mai curînd.

— Soțul ? o întrebă el pe Caroline, știind perfect de bine că nu erau căsătoriți.

— Nu... nu... spuse ea, cu vocea speriată a unui îndrăgostit luptînd să-și salveze demnitatea. Doar un prieten.

15

— Pari îngrijorat, spuse Lynn, bătînd în uşa de sticlă, atenţionînd paznicul să le deschidă. Bărbatul în uniformă se ridică de pe scaun şi se apropie încet de ei. În ciuda abdomenului mare şi umflat şi a umerilor largi, părea nesemnificativ în spaţiul acela vast, al holului de intrare în clădirea FAA.

Daggett văzu, în geam, reflexia lor ştearsă. Le stătea bine împreună. Un cuplu frumos. Spuse :

— Mai curînd nervos. Dacă şaizeci şi patru va fi considerat un accident, atunci pierd legătura cu celelalte două anchete : Bernard şi Ward. Dacă şaizeci şi patru a fost sabotat — şi eu aşa cred —, atunci trebuie să aflu cum s-a petrecut asta, înainte de a-i lăsa lui Kort timp pentru o a doua ocazie. De aceea consider cutia neagră, ancheta *mea*.

Paznicul se apropie de ei. Îşi arătară amîndoi, prin geam, legitimaţiile.

— O să fac tot ce pot, Cam, spuse ea.

— Ştiu asta.

Ea întinse mîna, îi găsi degetul mic şi-l strînse în timp ce se deschidea uşa. O clipă, degetele lor se împletiră.

Cînd se îndepărtară suficient de paznic, traversînd holul acoperit cu dale scumpe, îndreptîndu-se spre lift, cu tocurile de la pantofi ciocănind ritmic, ea spuse :

— Există ceva ce nu-mi poți spune, nu-i așa ?

Apăsă butonul de chemare.

— Întotdeauna e ceva, nu-i așa ? Groaznică meserie mai am.

Separarea celor două lumi — viața sa profesională și viața sa particulară — însemna o barieră de informații secrete. Ajunsese să-l irite asta. La început, informațiile secrete îl umplură de un sentiment al importanței, conferind meseriei sale un rol nesăbuit. Dar, cu trecerea anilor, ajunsese să o considere un obstacol, așa cum, de fapt, și era. Nu se putea niciodată destăinui cuiva în întregime ; acasă, nu putea împărtăși secretele, la serviciu, nu-și putea împărtăși temerile și frămîntările. Servieta sa, tixită cu secrete, îl trăgea în jos ca o ancoră. Se simțea încătușat de ea, de acest material, prizonierul propriei sale importanțe cucerite. Din cauza ei, dintr-un om perfect normal, se transformase într-o enigmă. Nimeni nu-l cunoștea cu adevărat. Nici Carrie. Nici Duncan. Nu era sigur dacă el însuși se cunoștea cu adevărat. Emoțiile sale ajunseseră documente secrete.

În acel moment, în timp ce ușile liftului se închideau în clădirea FAA, la ora nouă și treizeci, într-o seară fierbinte, aburindă, de mijloc de septembrie, își dădu seama cîtă dreptate avusese Carrie în tot acest timp : avea nevoie de mai mult din el ; Duncan avea nevoie de mai mult din el ; el însuși avea nevoie de mai mult din el. Sperase și se rugase pentru o șansă de a aduce în fața justiției pe cei responsabili pentru zece douăzeci și trei. Acum, cînd cîștigase această șansă, se simțea strivit de greutatea răspunderii.

Liftul zbîrnîi și se zgudui ; ușile se deschiseră, mîrîind ca două maxilare și cei doi păși în strălucirea liniștită a holului. Ușile se împreunară la loc în urma lor.

— Voiam să-mi prezint scuze pentru comportamentul lui Carrie, spuse el.

Lynn spuse :

— Ce mă preocupă pe mine este că, dacă vom continua să fim astfel condamnaţi, indiferent de ceea ce facem, atunci... Dacă tot vei fi spînzurat pentru delict, atunci măcar să fi comis crima. Îl apucă de braţe, îl întoarse spre ea şi-l sărută pe gură. Simţi sărutul cu tot corpul şi i-l întoarse, fără să fi vrut. La capătul coridorului, auziră scîrţîitul unei uşi. Lynn se trase de lîngă el, zîmbind, cînd un bărbat scund, cu o faţă bolnăvicioasă, apăru în hol şi strigă :

— Aici sîntem. Aproape că nu mai avea deloc păr, iar pielea de sub ochi era căzută, decolorată. Arăta obosit. Cînd se apropiară de el, îi întinse lui Daggett o mînă fără vlagă, în timp ce Lynn îl prezenta ca fiind George Hammett.

— Ca Dashiell, spuse el, mîndru.

Îl urmară pe Hammett într-un laborator mobilat cu zgîrcenie. Pereţii erau dominaţi de echipament electronic. Lynn găsi un scaun liber şi se aşeză. Daggett rămase în picioare. Unul din scaune era ocupat de o femeie între două vîrste, cu un carnet de stenograf în poală. Fusese prezentată ca doamna Blake. Avea păr cărunt, o mutră acră şi purta un costum albastru. Mickey Tompkins, inginerul laborant, îi amintea lui Daggett de un profesor de matematică pe care-l avusese odată : dezordonat, dar energic. Howard Cole, reprezentantul lui Duhning Aerospace, era îmbrăcat într-un costum scump şi avea pantofi noi. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, părul rar şi piciorul drept, nervos. Ultimul, Don Smith, un bărbat cu ochi strălucitori şi părul grizonat, era reprezentantul companiei AmAirXpress. Smith avea un accent din Sud. Toţi îşi ocupară locurile şi Hammett explică :

— Don se află aici ca să ne ajute să identificăm vocile, în cazul în care prindem ceva pe CAM, ceva ce nu există pe celelalte canale.

— E vorba de microfoanele din cabina de zbor, îi şopti Lynn.

Hammett o auzi şi spuse :

— Da, Mickey, de ce nu le explici exact ce vom asculta ?

Mickey Tompkins explică, în direcţia lui Daggett :

— CVR, sau cutia neagră, este o bandă de treizeci de minute, Mylar, care imprimă simultan pe patru canale. Arătă spre patru aparate diferite, aflate pe consola de lîngă el.

— Primul canal imprimă vocea pilotului, al doilea, vocea copilotului, al treilea este CAM-ul — un microfon deschis, aflat în cabină, iar al patrulea imprimă tot ce se primește prin radio.

— Îi vom auzi pe pilot și pe pilotul secund executînd procedurile uzuale. Vom auzi lista cu instrucțiunile dinaintea pornirii, lista cu instrucțiunile pentru pornirea motoarelor, lista cu instrucțiunile imediat următoare momentului pornirii. După aceea, pilotul secund va cere dispecerului de trafic la sol să-i dea liber să se îndrepte, pe pista de rulare, înspre pista de decolare. Vom auzi lista cu instrucțiunile pentru momentul rulării. Căpitanul va rula avionul înspre poziție și pilotul secund va cere legătura cu turnul de control. Li se va da liber și vor parcurge lista cu instrucțiunile pentru alinierea la pistă. Copilotul îi va cere căpitanului să execute procedura decolării. Ascultați aceste cuvinte. Vi le voi semnala. După aceea, îl vom auzi pe pilotul secund spunînd : Este pus forțajul ?... Viteza... nouăzeci de noduri, verificat... V-1... Cabraj ! *Cabraj* este cuvîntul pe care îl așteptăm. Aceasta este comanda pentru ridicarea botului avionului cu zece grade. Cînd auzim „pantă pozitivă", avionul este sus. După care, vom vedea ce se întîmplă. Știm cu toții că a existat un incendiu la bord. Am auzit cu toții banda înregistrată la turnul de control. Problema este dacă banda CAM sau orice altceva avem aici va face mai multă lumină asupra celor petrecute pe puntea de zbor, *după* ce a fost observat incendiul. Banda turnului se oprește exact în momentul în care pilotul secund anunță existența unui incendiu în cabină. Din fericire, banda aceasta merge mai departe.

— Aici, continuă Tompkins arătînd spre o altă consolă, este DFDR-ul — înregistrarea datelor de control asupra zborului. Am pus-o deasupra, astfel încît cele două aparate să redea în sincron, pentru a ne permite o comparație. Este o înregistrare digitală și are un interval de repetare de

douăzeci şi cinci de ore. Ne dă toate datele privind funcţionarea motorului, accelerarea, viteza la sol, viteza în aer, direcţia de zbor, altitudinea, trenul de aterizare, cîrma — într-adevăr, tot ce ne trebuie. Se uită la Hammett, care îi făcu semn să înceapă.

— Mai întîi, vom asculta, doar dacă nu aveţi nimic împotrivă, îi preveni Hammett. Apoi vom sta de vorbă şi vom asculta din nou, făcînd comentarii. E-n regulă, spuse el, făcînd semn cu capul. Tompkins apăsă pe buton. Daggett tocmai se minuna de această tehnologie, cînd zborul şaizeci şi patru prinse viaţă. Vocile erau calme şi profesioniste. Smith identifică vocea pilotului secund, ca ei să ştie cine vorbea. Apoi ascultară.

Vocile pilotului şi pilotului secund îi sunau lui Daggett ca şi cum cei doi s-ar fi aflat alături, pe scaun. Îşi dădu seama că, din cauza accidentului, aceste benzi şi aceste date vor fi depozitate pentru totdeauna la FAA. Prin aceste cîteva ultime scurte secunde ale vieţii lor, cei doi oameni deveniseră nemuritori.

Daggett închide ochii, într-un efort de concentrare.

Se pune din nou în locul victimei. Omul de la volan. Nu un pilot sau un pilot secund, ci omul de la volan, în drum spre slujbă. Pămîntul e fierbinte şi el este nerăbdător să pună pasărea în mişcare. Îi spune asta pilotului secund, care nu ia în seamă comentariul său şi citeşte mai departe listele. Pilotul îi răspunde ca un ecou. Sînt acţionate contactele. Sînt citite cifrele. Vocea lui trădează plictiseala. Pîcla din Los Angeles se revarsă în faţa lui, de-a lungul întinderii plane a aeroportului. Rulează avionul, aliniindu-l alături de alte douăsprezece avioane care aşteaptă să decoleze. Îi spune partenerului său că n-o să iasă nimic bun din asta. Vor trebui să extindă întreg aeroportul, cît de curînd. Pilotul secund face legătura cu turnul de control şi se prezintă : şaizeci şi patru Bravo.

Bravo. Un nume care nu prea se potriveşte cu performanţele avionului, din următoarele nouăzeci de secunde.

Coada avioanelor așteptînd decolarea se subțiază și AmAirXpress șaizeci și patru Bravo primește liber pentru decolare.

Motoarele sînt ambalate. Daggett poate simți avionul, după vibrația acestuia, cum ia viteză pe pistă.

Pilotul secund : Nouăzeci de noduri, verificat... V-1... Cabraj. Pantă pozitivă.

Căpitanul : Trenul e retras... Flapsurile la zece.

Turnul : Contactați acum următorul organ de trafic.

Copilotul : Am înțeles. Bill, ești pe viteza de retragere a flapsurilor. Ai viteză.

Căpitanul : Flapsurile sînt retrase.

Cei doi parcurgeau lista cu instrucțiunile pentru decolare. Sunetul este suficient de clar ca să poată fi auzită manevrarea contactelor. Fiecare sunet este demonstrat de Tompkins, care arată spre graficul trasat după DFDR.

Radioul : Șaizeci și patru Bravo, întoarce la stînga, la trei cinci doi.

Pilotul secund : Am înțeles. Trei cinci doi. Unu șase zero zero zero.

O tuse. Lui Daggett i se pare ca o tuse scurtă.

Căpitanul : Incendiu pe puntea de zbor. Pete, sub scaunul tău.

Pilotul secund : Extinctorul ! Fir-ar !

Căpitanul : Pierdem controlul. Cerem aterizarea forțată.

Tăcere, cu excepția tînguitului motoarelor și a unei pîrîituri puternice. Gemetele motoarelor și ale vîntului continuă, în timp ce avionul urlă, îndreptîndu-se spre pămînt, într-o cădere necontrolată.

Daggett urmărea hîrtia grafică a DFDR-ului, pe măsură ce ilustra funcționarea diferitelor aparate de la bord. Două din linii se modificară radical și el consideră că ele reprezintă altitudinea și viteza. O clipă mai tîrziu, în timp ce toate liniile grafice se îndreaptă simultan, banda sonoră le oferă redarea oribilului impact. Urmat de tăcere.

Avionul este la pămînt, doi oameni sînt morţi. Încărcătura e împrăştiată pe cîmp. Peste tot, foc. Daggett îşi aminteşte bine ce auzise în pagerul său : S-A PRĂBUŞIT UN AVION.

Şi, în micul laborator de la FAA, tăcea toată lumea. Dar pe chipurile lor nu se citea nimic, iar Daggett era tentat să urle. Atît Lynn Greene cît şi Don Smith erau, evident, impresionaţi de bandă. Ceilalţi însă aveau chipurile împietrite. Doamna Blake se oprise din transcriere. Studia vîrful pixului ei cu pastă, de unde scoase o scamă.

Hammett se ridică şi arătă spre hîrtia grafică, studiind liniile.

— Da, spuse el, rupînd tăcerea grea. Să o ascultăm din nou.

Tompkins pregăti aparatura şi ascultară din nou. După a treia audiţie, Hammett spuse :

— În regulă, Mickey. Ajunge, pentru moment. Se aşeză mai confortabil în scaun. Ei ? îi întrebă pe ceilalţi.

Don Smith, de la compania AmAirXpress, începu primul:

— Nu diferă mult faţă de ce avem de la turnul de control.

Lynn sări în sus.

— Mickey, eşti drăguţ să mai pui o dată doar banda CAM ? Ultimele cîteva secunde sînt suficiente ; exact cînd ai observă focul.

Tompkins se uită la Hammett după aprobare şi, căpătînd-o, rebobină banda şi izolă pista respectivă. Daggett o auzi altfel acum, cu vocile împinse în fundal şi cu zgomotul avionului adus mai aproape. Tusea — sau era o pocnitură ? — părea acum mult mai precisă.

— Are cineva o explicaţie pentru acest zgomot ? întrebă Lynn.

— Îţi pare cunoscut, Mickey ? îl întrebă Hammett.

— Nu, nu-mi pare. Presupun că provine de la detectoarele de incendiu.

— De acord.

— Totuși, nimic din ce am ascultat pe DFDR nu susține ipoteza asta. Instrumentele par să funcționeze normal.

— Dacă banda DFDR nu ne spune nimic în acest sens, Mickey, atunci există posibilitatea, nu-i așa, ca sursa incendiului să fie *exterioară* panourilor cu aparatura de bord și de comandă ? Ceva în interiorul cabinei de zbor, dar nu în directă legătură cu aparatura avionului și de aceea să nu existe pe DFDR ?

— Aș zice că e *mai mult* decît posibil, îi răspunse Tompkins.

Tensiunea lui Hammett crescu. Se uită în direcția tipului nervos de la Duhning.

— Dar dumneavoastră, domnule Cole ? Vi se pare acest zgomot familiar într-o cabină de zbor ?

— Nu. Dacă ar fi să-mi dau părerea, aș zice că e posibil să fi explodat una din încărcăturile din cală. Ceva în spate, în cală. Vorbea ca un astmatic.

— Este prea prezent ca să fie așa ceva, îl corectă Tompkins. Din punct de vedere sonor. Un zgomot din cală nu s-ar fi auzit atît de clar pe CAM. Indiferent care e sursa, ea se află la o distanță mai mare de cinci picioare de CAM.

— Haideți să mai ascultăm o dată, sugeră Hammett. De la început. Frază cu frază, sau cum ți se pare ție mai bine. Comentariile vor fi binevenite. Tompkins acționă mașinăria. Oprea redarea după fiecare frază.

Radioul : Șase patru Bravo, ai liber pentru rulare.

Pilotul secund : Am înțeles. Mulțumesc, băieți.

Cole, omul de la Duhning, cu piciorul nervos, explică :

— Aceste prime schimburi sînt între pilotul secund și pilot. Echipajul primise liber să ruleze spre pistă. În următoarele cîteva minute, urmăriră lista cu instrucțiunile acestei etape, pînă cînd avionul fu rulat la capătul pistei.

Smith adăugă, cu accentul său din Sud :

— Vocea asta e a lui Peter. Pilotul secund.

Hammett întrebă :

— Vrea cineva să mai asculte o dată lista cu instrucțiuni ?

Cole răspunse :

— Nu, domnule, nu e nevoie. Am ascultat listele astea de trei ori. Nu-i nimic neobişnuit în ele.

Tompkins derulă banda repede, trecînd peste momentul listei cu instrucţiuni. Nimeni nu rîse cînd auzi sunetul ca de veveriţă al vocilor.

Cînd banda fu reluată la viteza normală, Cole spuse:

— Da, ceea ce tocmai aţi auzit, la sfîrşit, este momentul în care echipajul este decuplat de la organul de trafic la sol şi conectat la turnul de control.

Pilotul secund: Turnul de control, aici şase patru Bravo. Sîntem gata de decolare, domnilor.

Radioul: Am înţeles, şase patru. Luaţi-o spre pista de zbor unu şase. Aveţi liber pentru decolare.

Pilotul secund: Unu şase, turnule?

Radioul: Afirmativ. Unu şase.

Pilotul secund: Am înţeles.

Cole explică lista cu instrucţiuni pentru alinierea la pistă. Pilotul şi pilotul secund mai făcură încă vreo duzină de verificări, repetînd, fiecare, cuvintele celuilalt. Se auzeau clar declicurile, pe cînd echipajul verifica diversele reglaje.

— Mai dă înapoi, te rog, spuse el, doar ultima parte. Ultima comandă. Ce auzim acum este pilotul secund care anunţă comenzile pentru decolare. În acest moment, avionul începe să se mişte.

Pilotul secund: Executarea decolării.

— Şi va continua să treacă în revistă verificările necesare.

Pilotul secund: Este pus forţajul... Viteza... Nouăzeci de noduri, verificat...

— Acesta este indicatorul de viteză, cu aer cu tot. În acest moment, ei sînt gata de plecare, spuse Hammett.

Daggett putea simţi vibraţia avionului, care vîjîia de-a lungul pistei. Se trezi împingîndu-se înapoi în scaun, atît de real era zgomotul.

Pilotul secund: Viteza-1... Cabraj...

— Acesta este semnalul de decolare. În clipa asta, pilotul înalţă avionul din bot.

Sunetul se modifică dramatic, în timp ce Daggett vizualiza roțile părăsind siguranța pistei de decolare. În mod cert, avionul se afla în aer. Putea simți asta în fundul stomacului — ca acea ușoară senzație de vomă pe care o ai în lift.

Pilotul secund : Pantă pozitivă...

— Au stabilit o pantă pozitivă pentru înălțare. Totul merge conform planului. Botul avionului are o înclinare de zece grade.

Smith adăugă și el, cu accentul său din Sud :

— Urmează acum vocea pilotului, Bill Dunlop. El anunță retragerea trenului.

Căpitanul : Trenul e retras... Flapsurile la zece grade.

Hammett spuse :

— Acesta trebuie să fie momentul cînd turnul de control predă avionul următorului organ de trafic, controlul plecărilor.

Radioul : Contactați acum următorul organ de trafic.

Cole spuse :

— Vreau încă o dată să accentuez că pasărea asta se află acum complet în aer și se comportă așa cum era de așteptat. Exact așa cum trebuia să fie.

Pilotul secund : Am înțeles. Bill, ești pe viteza de retragere a flapsurilor. Ai viteză.

— Totul se desfășoară în modul cel mai firesc, explica Cole. Piciorul său săltăreț îi distrăgea lui Daggett, atenția. Încercă atunci să se concentreze asupra benzii.

Căpitanul : Flapsurile sînt retrase.

Mickey Tompkins, care ascultase, fără îndoială, de sute de ori asemenea benzi, spuse :

— Lista asta cu instrucțiuni n-are rost s-o mai ascultăm. Este trecută și ea în revistă. Totul este încă în regulă, pînă la sfîrșitul listei.

— De acord, domnule Cole ? Putem sări peste ea ? întrebă Hammett.

Cole dădu din cap, în semn că da.

Radioul : Şase patru Bravo, aici e controlul plecărilor. Întoarce la stînga, la trei cinci doi. Înalţă-te şi rămîi la unu şase mii.

Daggett era uimit de calmul, de profesionalismul tuturor acestor schimburi. Şaizeci de tone de oţel, aluminiu şi plastic, înălţîndu-se cu două sute de mile la oră. O sută de contacte şi două manşe pentru a-l menţine în aer. Aceşti oameni se auzeau ca şi cum ar fi citit o carte cu instrucţiuni de folosire.

Pilotul secund : Am înţeles. Trei cinci doi. Unu şase mii.

Tompkins opri banda şi spuse :

— Exact aici avem primele semne că ceva nu e în regulă. Trebuie să ascultaţi cu atenţie. Porni banda.

Daggett auzi pocnitura aceea uşoară. Apoi, aceeaşi voce, uimitor de calmă, a unui om care trebuie să fi fost cuprins, undeva în fiinţa lui, de o evidentă panică. Dacă aşa era, atunci nimic nu se vedea.

Căpitanul : Incendiu pe puntea de zbor. Pete, sub scaunul tău.

Daggett încercă să-şi închipuie ce semnificau aceste vorbe.

— Incendiul apăruse sub scaun ? întrebă el. Asta vroia el să spună ?

— Mă îndoiesc, răspunse Cole, piciorul său drept mişcîndu-se ca piciorul lui Gene Krupa, pe o melodie swing. Sub scaunul pilotului secund se află extinctorul. Interpretarea mea ar fi că Bill Dunlop îi reaminteşte pilotului secund că este treaba lui să se ocupe de incendiu. Făcu o pauză. Altcineva ?

Tompkins spuse :

— Posibil, dar zgomotul focului — dacă asta e ceea ce auzim — se aude în mod clar mai puternic prin microfonul pilotului secund. Cred că domnul Daggett ar putea avea de lucru aici.

— Dă-i drumul, Mickey, spuse Hammett.

Pilotul secund : Extinctorul !... Fir-ar !

Căpitanul : Pierdem controlul. Cerem aterizare forţată.

Şi, din nou, nimeni din începere nu spuse nimic. Nici chiar repetiţia aceasta nu ştersese caracterul neaşteptat al momentului.

Lynn Greene spuse :

— Cum ne explicăm tonul din glasul pilotului secund ? Vrea să spună că nu găseşte extinctorul ?

— Aşa mi se pare şi mie că sună, spuse Daggett.

— Tonul vocii sale indică, în mod clar, panică. În mod normal, nu l-ai fi auzit pe Pete vorbind în felul ăsta, din scaunul pilotului secund.

Lui Daggett nu trebuia să i se amintească acest lucru.

Cole se uită la Lynn.

— Nu cred asta, domnişoară Greene. Nu există nimic sub scaunul pilotului secund care să poată declanşa un incendiu. Poate aparatura de bord, ceva din consolă, dar nu sub scaunul pilotului secund.

Dacă l-am fi reţinut pe Bernard la Los Angeles, n-aş mai fi ascultat asta, acum, gîndi Daggett.

La sfîrşitul benzii, se hotărî să-şi expună punctul de vedere, înainte ca ceilalţi să înceapă să formuleze ceea ce el credea că este o concluzie greşită. Vorbi pentru prima oară.

— Voi sînteţi experţii, iar eu nu sînt mai mult decît un observator, aici, acum, dar totuşi nu este posibil, avînd în vedere acea mică tuse care poate fi auzită, ca incendiul să fi fost rezultatul unei *mici* explozii ?

— Explozie ? îl întrerupse Hammett. Să ne referim la ceea ce auzim, domnule Daggett. CVR-ul nu menţionează nici o explozie. Echipajul vorbeşte despre un foc.

— Dar incendiul a fost provocat de *ceva*, pledă Daggett. Asta este tot ce spun eu.

— Exact ceea ce ancheta noastră va urmări în următoarele cîteva luni. Evident, în acest moment, preocuparea noastră principală este cauza incendiului.

„Cauza", gîndi Daggett, auzind ecoul vocii omului. În nemţeşte, Der Grund. Nu-i scăpă ironia.

— Eu nu am la dispoziţie luni, spuse el.

— Este clar, spuse Cole scărpinîndu-şi chelia, că echipajul continuă să opereze după izbucnirea incendiului. La fel de evident este că incendiul — sau chiar această pretinsă explozie — nu a provocat nici o distrugere serioasă, în mod sigur nu suficient de puternică ca să provoace căderea atît de rapidă a avionului. Îndreptă un deget acuzator spre hîrtia milimetrică.

— DFDR-ul ne arată că aparatura căpitanului şi comenzile continuă să funcţioneze corect şi, cel puţin pentru cîteva secunde, acestea continuă să controleze zborul avionului. Făcu o pauză. Deci, o explicaţie mult mai verosimilă ar fi că fumul incendiului a sufocat echipajul. Toxicitatea incendiilor din puntea de zbor a fost bine studiată ; plasticul şi răşinile iau foc uşor şi pot sufoca echipajul în cîteva secunde. *Asta* îmi spune mie această bandă.

— De acord, spuse Hammett. Dacă privim logic, evenimentele par a fi — numără el pe degetele boante — cabrajul, modificarea direcţiei, incendiul, pierderea cunoştinţei sau moartea echipajului şi impactul.

Daggett izbucni :

— Dacă echipajul ar fi fost asfixiat de fum, am fi văzut asta la analiza sîngelui. Nu există *nimic* care să susţină această idee. Domnul Cole ne expune o teorie minunată, dar pur şi simplu nu există nici o dovadă care să o susţină.

Toţi, inclusiv Lynn, se uitau la el. Abia atunci realiză el cît de tare vorbise şi că se ridicase de pe scaun. Jenat, se aşeză înapoi.

Lynn îi veni în ajutor.

— Punctul de vedere al domnului Daggett este interesant. Autopsiile, în mod evident, nu susţin teoria că echipajul ar fi fost asfixiat de fumurile toxice. În cel mai fericit caz, mie mi se pare că această bandă CVR este neconcludentă. Ea trebuie studiată mult mai aprofundat de specialişti ca domnul Tompkins, astfel încît să ştim *exact* care este cauza fiecărui zgomot în parte. Există posibilitatea unor analize mai aprofundate, nu ?

Tompkins scutură violent din cap :

— *Bineînțeles* că există. Vom studia banda asta, decibel cu decibel. Dacă am avea timp suficient, spuse el, uitîndu-se precaut la Daggett, am putea identifica și reproduce absolut fiecare sunet înregistrat...

— Ceea ce înseamnă că avem toate șansele să aflăm dacă incendiul a fost provocat de ceva mecanic, ceva endemic punții de zbor sau dacă există posibilitatea unui sabotaj.

— Mi-aș permite să vă ponderez, domnișoară Greene, spuse Cole, întrerupînd răspunsul lui Tompkins. Repet, DFDR-ul demonstrează clar că toate aparatele și toate comenzile continuă să opereze corect pînă în momentul impactului. Din ceea ce știm pînă în prezent, sabotajul pare foarte puțin probabil, doar dacă nu sugerați cumva că o terță parte a provocat un incendiu la bord și a mizat pe toxicitatea materialelor incendiate, ca să asfixieze echipajul. E puțin cam trasă de păr, nu credeți ? Sau poate sugerați că bomba a dat rateu și că, în loc să explodeze, a luat doar foc. Dar după cîte știu eu, nu s-a găsit nici o *dovadă*, spuse el, adresîndu-se lui Daggett, care să sugereze existența unui obiect asemănător cu o bombă, la bordul lui șaizeci și patru Bravo.

— Doar dacă sabotajul intenționat *n-a fost*, cumva, tocmai incendiul, spuse Lynn. Nu toate sabotajele intenționează să omoare. Ar fi putut fi opera unui muncitor nemulțumit. Ar fi putut fi...

— *Ce* ar fi putut fi ? protestă Cole. Asta presupune existența unui dispozitiv...

— Are dreptate, fu de acord Hammett. Trebuie să fiu de acord cu domnul Cole, în această privință. Nu am constatat nici un fel de dovadă...

— Eprubeta de sticlă și posibilitatea unui întrerupător cu mercur, reaminti ea, întrerupîndu-l pe Hammett.

— Iarăși ? Pînă în momentul de față, aceasta nu poate fi considerată un probatoriu incontestabil, le reaminti Hammett.

Voleiul întreruperilor fu urmat de o tăcere incomodă. Aceasta fu curmată de accentul lui Don Smith, care rosti încet :

— Doi oameni şi-au pierdut viaţa. AmAirXpress şi Duhning au pierdut un avion. Pe bandă nu se aud gîfîieli. Nu există sufocări. Nu există tusete. Nu se strigă după ajutor. Nici un semn de luptă. Ce ne spune banda ? Domnule Tompkins, ce auzim noi, *exact ?* întrebă el, retoric. Auzim o pocnitură. Auzim că se anunţă izbucnirea unui incendiu. Îl auzim pe pilotul secund exprimîndu-şi intenţia de a stăpîni acest incendiu. Auzim pomenindu-se de extinctor. Eu nu mă aflu aici în calitate de expert, domnilor — domnişoară Greene — în nici o altă problemă decît în identificarea vocilor colegilor mei. Aceasta este o experienţă dureroasă pentru mine. Aceşti oameni mi-au fost prieteni. Dar atîta cît pot auzi eu, ultimul lucru menţionat pe această bandă este extinctorul. Se uită la Daggett. Apoi la Lynn Greene şi, în final, la Hammett. A studiat cineva extinctorul ? I-aţi determinat conţinutul ?

— Permiteţi-mi să trag concluzia, spuse Cole, intervenind. Dumneavoastră sugeraţi că o terţă parte a declanşat în mod deliberat un incendiu la bordul avionului, pentru ca echipajul să intervină, acţionînd un stingător încărcat cu un cine ştie ce gaz ucigător sau cam aşa ceva, da ? Oare acest lucru nu vă izbeşte pe toţi ca fiind puţin absurd ? Vreau să zic, de ce atîta deranj ? Dacă tot poţi aduce un dispozitiv la bord, de ce să provoci un incendiu ? De ce să nu aduci o bombă, ca să fii sigur că faci treaba ca lumea ?

Răspunse Daggett :

— Ca să se creeze tocmai această confuzie în care ne zbatem noi, acum. „Absurd" este cuvîntul potrivit, domnule Cole. Poate că asta este ceea ce trebuia noi să credem. Cred că domnul Smith are o oarecare dreptate. *A verificat* cineva stingătorul ? Sau măcar ştim unde se află acesta ?

— Eu nu pot răspunde la asta, spuse Lynn. Se uită la Hammett care se sculă în picioare, bătos şi încăpăţînat, părăsind încăperea. Trecură cîteva minute. Tompkins îşi puse căştile şi porni din nou banda, lăsîndu-i pe ceilalţi într-o linişte relativă. Se pare că doamna Blake trăgea un pui de somn. Cole începu să citească cîteva hîrtii pe care şi le scoase din geantă.

În sfîrșit, ușa se deschise. Apăru Hammett, în mînă cu o singură foaie de hîrtie.

— Extinctorul a fost recuperat, anunță el. Apoi, coborîndu-și ochelarii pe nas, urmă :

— A fost catalogat și îndosariat și se află în prezent în hangar, pentru reconstituire. Echipa noastră se mai află încă acolo. Se uită la ceas. Avînd în vedere diferența de fus orar, poate voi reuși să trezesc pe cineva, acolo. O să-i rog să-l scoată imediat și să-l trimită aici pentru analize.

— Am aici un document, spuse Cole, prin care se menționează că extinctorul a fost inspectat înainte ca avionul să fi părăsit terenul nostru.

— Un extinctor, îl corectă Daggett, poate că nu în *mod special acest* stingător.

— Tot nu mi-ați răspuns la întrebare, obiectă Cole. De ce să se deranjeze cu un plan atît de complicat ? De ce să nu arunce pur și simplu avionul în aer dacă oricum ăsta era scopul lui ?

Daggett ezită. Toți se uitau la el. Toți, cu excepția lui Lynn. Ea își studia vîrful pantofilor. Încercă s-o spună cu forță, dar mai mult decît o palidă adiere de vînt uscat, nu reuși să obțină.

— Pentru că el nu vrea ca noi să ne dăm seama cum s-a petrecut. În mai puțin de o săptămînă, adăugă el, va încerca să repete ce a făcut acum.

16

Cînd se trezi, miercuri dimineaţă, Daggett era singur. În timp ce-şi făcea patul, imediat după alergarea de dimineaţă, începu să se gîndească la Carrie. Din cenuşa cămăşii cu guler albastru, a ascendenţei sale muncitoreşti, ea trebuise să-şi construiască gulerul alb al unei cariere de intelectual — ea trebuia să dovedească ceva. Vroia să locuiască în afara oraşului, îi plăceau petrecerile în aer liber, vroia să-şi schimbe maşina o dată la doi ani. Visa studii la Yale şi la Princeton, pentru copiii lor, încă neconcepuţi. Daggett însă nu ştia sigur ce anume vroia el. Ar fi vrut ca totul să fie altfel, indiferent ce ar fi însemnat asta. Ar fi vrut ca unicul său fiu să meargă din nou; ar fi vrut să poată rîde de ceva; ar fi dorit reîntoarcerea trecutului său, nealterat. Viitorul îl înspăimînta.

În timp ce-şi făcea cafeaua, îşi promise să nu se mai gîndească la asta. Dar promisiunile sînt făcute ca să fie încălcate. Aşa se petrecea întotdeauna cu el — mereu impre vizibil.

Îl strigă pe Duncan.

— Sînt aici, tată, răspunse vocea tînără. Nu merg nicăieri.

— Vroiam doar să văd dacă te-ai trezit.

— Tată, chestia cu „nu merg nicăieri" a fost o glumă... Te-ai prins ?

Se prinsese, cum să nu se prindă ?

Făcu un duș — și apoi o baie — zilnic, aceeași rutină. Intră la Duncan în dormitor. Pereții lui Duncan nu erau acoperiți cu afișe cu Michael Jordan sau Joe Montana, așa cum erau pereții din dormitoarele prietenilor săi. Pe pereții lui Duncan atîrnau fotografii alb negru, din ziare, cu autografe, ale crainicilor sportivi de radio și televiziune : Dick Engberg, Al Michaels, John Madden, Pat Summerall. Pe noptiera sa se afla ultimul număr al revistei *Sports Illustrated* și o carte cu coperte tari, *Urlete din Vale,* — o poveste foarte bine vîndută, despre fotbalul în colegii. Pe rafturile lui întesate, se afla o întreagă colecție de buzunar, cu biografii sportive. Copilul era o mașină de citit. Ce altceva ar fi avut de făcut ?

Își ridică și-și cără fiul din patul ca de spital, spre apa aburindă.

— Nu devii deloc mai ușor, îi spuse.

— Nu devii deloc mai puternic, îi replică Duncan.

— Adică ? îl întrebă, lăsîndu-l în apă. Erau zile cînd făcea glume cu Dunc, cînd îl necăjea sau îl tortura pentru asemenea vorbe, dar asta nu era una din ele.

— Dacă nu te apuci din nou de gimnastică, brațele tale or să ajungă ca astea, spuse el, dînd într-unul din picioarele sale atrofiate. Daggett se bărbieri și se spălă pe dinți, în timp ce fiul său își făcea baia. Aceeași rutină.

— Cred că ai mai avea nevoie de niște rafturi pentru cărți.

— Cred că aș avea nevoie de o sîmbătă la bibliotecă, spuse Duncan.

— Pot să merg eu.

— Vreau s-o fac *singur.*

— Foarte bine.

— Cînd ?

— Mă mai pisezi mult ?

— Da, replică Duncan.

Daggett se întoarse şi-l privi. Duncan se uită la el cu o privire impasibilă, apoi strînse săpunul şi-l scăpă. Daggett făcu un pas spre cadă, dar fiul său îi aruncă o privire care-l opri în loc; acesta era un lucru pe care trebuia să-l facă singur. Daggett urmări prin oglindă cum fiul său încerca să recupereze săpunul. Dacă cineva cu picioarele zdravene putea trage săpunul înapoi cu unul din ele, Duncan nu se putea folosi decît de mîini. Într-un moment de gîndire rapidă, folosi peria de spălat pe spate, în chip de greblă. Intrînd din nou, cu mîndrie, în posesia săpunului, se uită să vadă dacă nu cumva tatăl lui îl spiona. Daggett îl păcăli, întorcîndu-şi repede privirea şi concentrîndu-se asupra aparatului de ras, aflat pe bărbie.

Duncan începu să se joace cu săpunul, strîngîndu-l tare pînă ce acesta ţîşni din mîinile lui, recuperîndu-l din nou şi din nou strîngîndu-l în mîini. Cu atenţia distrasă, Daggett se tăie cu aparatul de ras. Sîngele coloră în roz spuma de bărbierit.

— Deci, cînd mergem la bibliotecă? întrebă Duncan, continuînd să se joace.

— Am recepţionat mesajul, spuse Daggett. Aşa obişnuia să-i răspundă lui Duncan, cînd nu vroia să continue discuţia. Răspunsul lui răni sentimentele fiului său şi se întrebă cum se întîmplă că în ultima vreme îi răneşte pe toţi din jurul lui. Simţi nevoia să se justifice.

— Dacă îţi promit, Duncan, s-ar putea să nu-mi pot respecta promisiunea.

— O promisiune nerespectată poate că e mai bună decît nici una. Mi-ar plăcea să am *ceva* la care să visez.

Iar stătuse de vorbă cu doamna Kiyak. Astea nu erau vorbele lui.

— Şi nu da vina pe doamna Kiyak, spuse Duncan.

— A început să-ţi fie milă de tine?

— Nu, răspunse Duncan furios.

Văzu că băiatul terminase baia. Se apropie din nou de el. Dar de data asta, Duncan îl opri.

— O s-o fac singur, spuse el.

— Dunc... îl rugă Daggett. Niciodată încă nu făcuse asta, singur.

Deasupra căzii atîrna un trapez — un dar din partea fostului proprietar. Daggett se dădu înapoi și urmări, cu uimire și grijă părintească instinctivă, cum Duncan se întindea în sus și se lupta cu greutatea corpului său. Poate că era un rezultat al exercițiilor la bara de ridicări în brațe, poate nimic altceva decît hotărîre — o voință copilărească de a-și dovedi sieși ceva —, dar Duncan se trase singur în sus și ieși din apă, se împinse în perete și-și răsuci fundul gol pe marginea căzii. Era o realizare majoră — prima dată că făcea asta fără nici un ajutor. Emoția îl gîtui pe Daggett. Își reținu mîinile, pe care le și ridicase ca să aplaude : Nu se terminase. Duncan își ridică din apă, cu grijă, un picior, peste buza căzii și depuse pe pardoseală greutatea total lipsită de spirit de colaborare a acestuia. Apoi, pe celălalt. Uitîndu-se la tatăl său, începu să se șteargă cu prosopul.

Cînd pielea udă a picioarelor nefolositoare plescăi pe pardoseală, Daggett se încrîncenă. Ura acest sunet. Îi displăcea. Înduioșarea sa crescu. Începu să aplaude, deși prea încet. Aplauze morbide. Simți cum se frînge în două. Ventilatorul din fereastră se învîrtea indiferent, sub briza ușoară ce punea în mișcare paletele de plastic care cereau să fie curățate. Geamătul traficului îndepărtat se amesteca cu lătrăturile unui cîine furios. Televizorul vecinului fusese pus pe programul dimineții. Ochii îl înțepau. I se făcu rău de la stomac. Duncan zîmbea, dar arăta înfricoșat. Lui Daggett începură să-i curgă lacrimile. Apucă un prosop, ca să-și ascundă fața.

Levin intră în țarc, obosit. Pe CNN, o femeie plăcută, cu un păr neobișnuit de blond, cota cifre pentru Wall Street.

Daggett deschise geanta și scoase din ea niște hîrtii. Făcînd asta, descoperi dosarul roșu pe care i-l dăduse Mumford. Vederea dosarului îi reaminti de această nouă răspundere și de faptul că el i-o pasase, în întregime, lui Levin.

— Cum stăm ?

— Mosner, Sandhurst și Grady vin toți cu avioane particulare. Sînt de neclintit în ideea că răspund singuri pentru propriile lor avioane și că nu vor și nu au nevoie de ajutorul nostru. Mă îndoiesc c-o să le schimbăm punctul de vedere.

— O adunătură de proști. Avioanele lor vor fi controlate și adulmecate înainte de plecare. Nu-mi pasă ce-or să zică ei. Și, să ne înțelegem, înainte de plecare. Înțeleg prin asta, cînd blestemații ăia de executivi sînt în avion și ușa e gata să fie închisă. Doar n-o să lăsăm cine știe ce individ să strecoare ceva la bord, în ultima clipă. Kort — dacă el este — s-a dat, la Los Angeles, drept mecanic de zbor, nu uita asta. Îndată ce cabinele sînt verificate pentru ultima oară, ușa este închisă definitiv și avionul începe să ruleze. Fără discuții.

— Le-am spus-o deja. Dar n-am reușit decît să mă fac de rahat. Toți trei zic că se pot ocupa și singuri de treaba asta.

— Atunci n-ar fi rău să ne dea ceva în scris.

— S-a și făcut. Am scrisori de la șefii serviciilor însărcinate cu paza, de la toate trei companiile. Aici sîntem în regulă.

— Niște tîmpiți.

— Barem am scăpat de ei de pe capul nostru.

— Ne-au rămas deci avioanele de pasageri.

— Fitzmaurice, Savile și Goldenbaum sosesc și pleacă, fiecare, cu avioane de pasageri, diferite. Toate trei companiile cu care am vorbit au fost de acord cu sugestia ta. Sugestia lui Daggett era simplă : să se organizeze o pază strînsă pentru fiecare din cele trei zboruri și, apoi în ultimul moment, să se schimbe avioanele. Cu două minute înainte de îmbarcare, avionul programat va fi băgat într-un hangar și controlat atent de o echipă pentru detectarea de bombe, înainte de a i se permite să reintre în circuit. Între timp, un alt avion va fi tras la poartă. Bagajele vor fi reîncărcate, iar pasagerii se vor îmbarca în acest avion.

— Deci, sîntem acoperiți ? întrebă el.

— În principiu, logistica amplasării diferitelor echipe specializate în depistarea bombelor, precum și a echipelor

pentru asigurarea securității, rămîne un coșmar. Toate avioanele particulare, plus unul din cele de pasageri, aterizează pe Aeroportul Național. Celelalte două avioane de pasageri sosesc pe Dulles. Sandhurst pleacă în noaptea care urmează întîlnirii. Toți ceilalți rămîn aici.

— Bernard a construit două bombe barometrice, identice. Obiectivul *trebuie* să fie un avion.

Levin dădu din cap.

— Ne-am gîndit la toate, Michigan. N-o să saboteze nici unul din avioanele astea. N-are cum.

— Nici unul din ele nu este un nouă cinci nouă, spuse Daggett, doar ca să se audă repetînd ceea ce gîndea de cîteva zile. La naiba, toată povestea asta este *în legătură* cu nouă cinci nouă. Levin nu spuse nimic. Poate că obiectivul lui nu este această întîlnire, continuă Daggett. Poate că nu e vorba decît de o altă coincidență. Ridică glasul, furios. Cum îl putem opri dacă nu știm ce planuri are ? O surprinse pe Gloria uitîndu-se la el.

Mușchii de pe maxilarul lui Levin se arcuiră, în timp ce acesta își înfrîna orice comentariu. Daggett se simțea ușurat să fie în apropierea cuiva care știe cînd să tacă din gură.

Coborî vocea.

— Răspuns, spuse el, răspunzînd singur, la propria lui întrebare : îl vom opri *înainte* ca el să aibă ocazia să facă ceea ce intenționează să facă. Și acum ajung la al doilea punct al discuției. Vreau să lansez o idee, prin tine. Brusc, Levin păru și mai obosit. Daggett se întrebă dacă nu cumva trăgea prea tare de el.

— Ascultă, chiar dacă Mumford m-a însărcinat pe mine — pe mine și pe tine — cu securitatea acestor executivi, nu mi-a luat „biletul" Bernard — detonatoarele. Nu chiar. Un lucru important, pentru că asta îmi permite o mulțime de libertăți pe care altfel nu le-aș fi avut. Trebuie să lansez, prin Pullman, o idee. Dar dacă el simte, cumva, că forțez prea mult, mă poate zbura de la ceea ce noi încă mai numim, cu aproximație, Bernard, care este de fapt Seattle și accidentul de avion al companiei AmAirXpress. S-au ridicat aseară

cîteva probleme interesante referitoare la cutia neagră. Manevrînd cum trebuie tot acest material privind securitatea, cine ştie, poate l-aş determina pe Mumford să mă repună pe urmele individului ăsta.

— Şi rolul meu care este ?

— Tu trebuie să preiei ideea mea şi s-o prezinţi ca şi cum ar fi ideea *ta*.

Levin se uită pieziş.

— Mai exact, despre ce anume vorbim noi aici ?

Daggett îi răspunse evaziv, încercînd apele.

— Laboratorul a obţinut o grupă de sînge din saliva de pe mucurile ţigărilor pe care le-am găsit în scrumiera de la recepţia aceea. Se opri, deoarece Levin nu părea prea impresionat. Grupa se potriveşte cu sîngele prelevat de pe măseaua recuperată la Seattle. Aşteptă din nou, să vadă puţin entuziasm, dar degeaba.

Levin îşi făcuse gura pungă. Considerabilul său nas îi fremăta, nervos.

— Rahat, Michigan, şi tu ştii asta. Salivă !? Zău ! Asta nu înseamnă nimic.

— Marca ţigării este cea care mă interesează pe mine, nu nenorocita aia de salivă, spuse Daggett, apărîndu-se. *Combinaţia* dintre cele două.

— Vrei să spui că asasinul lui Ward a fost la recepţia aia ? Devenise îngăduitor cu el.

— Da, spun că da, că, cel puţin, există această posibilitate. Ceea ce o să facem noi, continuă Daggett, aflat acum pe un făgaş pe care refuza să-l părăsească, este să limităm doar la cîteva magazine posibilitatea procurării acestei mărci de ţigări. La unul sau două. Am şi sondat terenul. Există doar patru magazine în tot oraşul specializate în vînzarea ţigărilor ruseşti, negre, Sobranie. Costă cinci dolari *pachetul*. Treaba noastră este să plantăm cîte un om de-al nostru în spatele tejghelei fiecăruia din aceste magazine. După care, aşteptăm. Doar ne pricepem la aşa ceva, nu ? Profesionişti la pîndă. Răcnea. Bud Togue — Buldogul, al cărui birou se afla peste

două birouri de Daggett, își întoarse capul să protesteze, dar văzîndu-l pe Daggett, se răzgîndi. Daggett continuă.

— Intră clientul, cere Sobranie, omul nostru se chinuie cu acționarea casei, constată că aceasta s-a blocat, că nu mai funcționează. Și-i spune clientului că nu poate plăti decît cu cec sau cu carte de credit.

— Și găsim, astfel, o pistă care să ne ducă pe urma clientului nostru, îl întrerupse Levin.

— Doamne, ce deștept ești.

— În același timp, îi urmărim, nu ? Vreau să zic, de la ieșirea din magazin ?

— Asta depinde de cîți oameni ne va da Pullman. Corect ? Asta este. Iar dacă apare un tip care corespunde descrierii generale pe care o avem noi, sau o femeie ca *ea*, spuse Daggett, arătînd spre poza granulată, mărită, a chipului unei femei, pe care o lipise de pînza de sac, cenușie, de pe peretele despărțitor, atunci, dacă va fi cazul, omul nostru de la tejghea ne va contacta, după care îl va urmări. Ce zici ?

Levin se gîndi puțin.

— E o idee bună, Michigan, în măsura în care *ideile* pot fi valabile. Vreau să zic că, într-un fel ciudat, este o idee creatoare folosirea unei obișnuințe a tipului, împotriva lui. Îmi place. După o mică ezitare, continuă :

— Dar n-o să reușești niciodată să i-o vinzi lui Pullman.

— Exact, spuse repede Daggett, oferindu-i lui Levin cel mai al dracului de mieros zîmbet, care poate exista. *Tu* o să i-o vinzi.

17

Se numea Compania Imobiliară Elite. Sloganul publicitar aflat sub denumirea scrisă cu vechi caractere englezești, spunea: Locuințe atrăgătoare, administrate cu grijă și atenție personală. Era o clădire în stil jeffersonian, din cărămidă, cu ferestre supradimensionate, segmentate, luminoase, care ajungeau aproape pînă la duşumea. Cu draperii care nu-ți permiteau să privești înăuntru. O plăcuță de alamă, montată pe cărămida de deasupra interfonului, menționa că această clădire era monument istoric.

Intră prin ușa principală și profită de absența recepționerei.

— Cioc, cioc, spuse Kort.

Carrie își ridică privirea de pe birou și-i zîmbi mecanic. Zîmbetul fu repede înlocuit de străfulgerarea unei vagi recunoașteri. Încerca să-l localizeze.

— Recepționera nu era acolo, îi explică el, cerîndu-și scuze. V-am văzut numele pe ușă. Bătu în plăcuță cu o unghie îngrijită și pilită. Putea, efectiv, să o audă gîndind. Nu vroia s-o ajute; ideea era s-o provoace. Cînd roși, știu că în sfîrșit, își amintise.

— Petrecerea din noaptea trecută, spuse el.

— Da, recunoscu ea cu o expresie mai caldă, mai puțin profesională. El savură momentul. Avea un zîmbet frumos. Dacă nu l-ar fi recunoscut, dacă nu și-ar fi amintit de scurta lor întîlnire, atunci lucrurile ar fi fost mai dificile pentru el.

— Îmi pare rău, nu-mi amintesc.

— Carl Anthony.

— Cum naiba ați dat de mine ?

— Am întrebat. Mințea. În noaptea petrecerii, a urmărit-o, împreună cu Monique, în drumul ei spre casă. Iar azi dimineață, au urmărit-o în drum spre serviciu.

O studia. Era o femeie încîntătoare, într-un mod neobișnuit. Nimic din uluitoarea sexualitate care șoca la Monique. O înfățișare mult mai controlată, mai conservatoare. Purta o bluză bărbătească, cu dungi albastru cu alb, accentuată de un lănțișor subțire de aur, în jurul gîtului ei catifelat. Folosise puțin fard de obraz, pentru a da contur unei fețe care părea să nu aibă pomeți. Rujul îi accentua gura. Avea ochi curajoși, scrutători, care te preveneau asupra inteligenței ei și o ținută care-i scotea în evidență sînii ridicați și oasele robuste. O atletă. O luptătoare.

Interiorul biroului îi scotea mai mult în evidență feminitatea — creton și pasteluri, ferigă de Boston și un coș împletit, cu lalele de seră, de culoarea piersicii și a lavandei. Încăperea mirosea a săpun parfumat, a curățenie ; era îmbietoare. Sau poate că ea era. Mirosul îl relaxă, ca o baie fierbinte, prelungită. Soarele inunda încăperea prin ferestrele din spatele ei și se gîndi că, dacă și-ar construi vreodată o casă, așa o cameră și-ar dori, în care să-și bea cafeaua de dimineață și să-și citească ziarele. Și o femeie ca aceasta va fi în cameră, alături de el, fredonînd ceva, răsfoind paginile unei reviste și chicotind în timp ce citește, înnebunitoare și seducătoare.

— Da, spuse ea, perplexă și oarecum încurcată, luați loc, vă rog. Intrați. Cu ce vă pot ajuta ?

— Caut o casă, explică el. Dar de ce să se ocupe un străin de afacerile mele ? m-am întrebat. Și m-am hotărît să îmbin plăcerea cu afacerile.

— Sînteţi foarte amabil. Suna bine, cum spusese ea asta, dar simţi în ea o împotrivire. Chirie pe termen lung sau scurt?

— M-am simţit bine noaptea trecută, spuse el, aşezîndu-se pe un scaun, dar neluîndu-şi ochii de la ea. Nu prea obişnuiesc să ies.

— Am uitat cu ce vă ocupaţi. Scuzaţi-mă. Nu că... doar că a fost o seară cam *spirtoasă* pentru mine. Zîmbi, jenată. Memoria mi-e puţin înceţoşată.

— Servicii în domeniul alimentaţiei. Acele gustări groaznice pe care le capeţi în avion. Compania noastră încearcă să le facă puţin mai gustoase şi vrea să fure ceva din meseria asta.

— Ah, da, acum îmi amintesc. Sînteţi spion.

Asta avu darul să-l trezească.

— Exact.

— Aţi venit aici pentru consultaţii cu o companie importantă din Washington, nu-i aşa ?

— Ce memorie ! Da. De fapt, ei ne dau nouă consultaţii.

— Şi de unde sînteţi ?

— Din Europa, răspunse el, vag. Acesta este cel de al o mie nouă sute nouăzeci şi doilea răspuns la această întrebare.

Părea că-l găseşte amuzant.

— Europa trece printr-o perioadă foarte tensionată.

— Asta mai mult ca sigur, aprobă el, conştient de ironia răspunsului său.

— Deci, cu ce vă pot fi de folos ?

Se referea la locuinţe, desigur. Ştia asta, dar mintea lui mergea razna. Camera asta era mult prea confortabilă ca să te poţi gîndi la afaceri. Se relaxă ; încordarea îi dispăruse. Se gîndi că de fapt sînt mai multe feluri în care îi poate fi de folos. Cheia de la locuinţa lui Daggett ocupa locul unu pe această listă, dar îi mai apărură acum şi alte cîteva posibilităţi. Ea stătea răbdătoare, în aşteptarea răspunsului.

— Pe termen lung. Am nevoie de o casă, de la şase luni pînă la un an. Poate chiar mai mult dacă lucrurile vor merge bine. Se gîndise la această perioadă de timp, pentru că voia

să fie sigur că ea îl va privi ca pe un client potențial, valabil. Pe undeva pe aici, în suburbia Virginia. Nu prea departe de Aeroportul Național, dar totuși suficient de departe ca să am liniște și să fiu în afara culoarelor de zbor. În timp ce vorbea, ea luă un carnețel cu file detașabile.

— Și trebuie să vă previn că sînt un om foarte ciudat. Aproape dificil, mă tem. Am gusturi foarte speciale, începînd cu pasiunea pentru natură. Pot să zic că am mînă bună la plante — sau cel puțin așa cred eu — și, deși sîntem la sfîrșit de sezon, mi-ar plăcea un loc unde să am mult de lucrat în grădină. Niciodată nu m-am dat în vînt după îngrijitul peluzelor, dar după grădini, sînt *nebun*. Flori, legume, arbuști, n-are importanță, atîta vreme cît îmi pot băga mîinile în pămînt și mă pot mozoli tot. Trăgea de timp, încă nesigur cum să ajungă la geanta ei și la cheile alea. Avea nevoie de data întrunirii, care se afla în geanta lui Daggett, cît mai curînd posibil. Erau multe de făcut. Atenția lui continua să se concentreze asupra lui Mosner și EisherWorks, pentru a se răzbuna pentru distrugerea trecutei sale vieți.

Rîse cu o voce joasă, de contralto. Găsi sunetul acesta liniștitor și ar fi dorit ca ea să rîdă din nou.

— Aici ne asemănăm, spuse ea. Pasiunea pentru grădini. Cred că știu exact ce anume căutați. Dar mă tem că asta n-o să-mi ușureze cîtuși de puțin treaba. Începu să întoarcă paginile. Va trebui să pornim într-o adevărată vînătoare. Își ridică ochii din carnet. Noi ne mîndrim cu faptul că ne satisfacem clienții.

— Da, sînt convins. Iar în ce mă privește, timp am. Nici un fel de grabă. Minciuni, minciuni și iarăși minciuni. Ajunseseră să facă atît de mult parte din viața lui, încît nici măcar nu le mai auzea.

Din nou rîsul acela. Păcat că nu avea un casetofon la el.

— Nu vă faceți griji, n-o să dureze chiar *atît* de mult, îi spuse ea.

— Ah, nu-mi fac griji, o asigură el. Cîtuși de puțin.

Ea conducea un Ford Taurus, cu tapiserie plușată și cu tot dichisul. Îi amintea de Roger Ward. Aceasta trebuie să fi

fost maşina pe care o împrumutase Daggett, noaptea trecută. Asta îi reaminti cît de aproape se afla de teritoriul inamicului, cît de riscantă era această apropiere. Dar lui nu i se părea riscantă. I se părea minunată. Se uită la ea. Purta aceeaşi bluză bărbătească, vîrîtă într-o fustă kaki. Pantofi sport, din piele, cu talpă groasă, din cauciuc moale. Îşi dădu seama că făcuse o adevărată pasiune pentru femeile la volan. În afară de Monique, de ani de zile nu mai mersese în maşină cu o femeie şi iată-l descoperindu-şi această ciudată plăcere, în timp ce tînjea să-şi întindă mîna şi să şi-o plimbe pe piciorul ei, în sus, pe coapsă şi sub fustă. Sau poate să-i desfacă bluza şi să-i hărţuiască sînii, în timp ce ea conducea. Pentru că părea atît de neajutorată? Atît de lipsită de apărare? Îşi acuză imaginaţia de lipsă de eleganţă. Dar făcu un pas mai departe, permiţîndu-şi să se imagineze legînd-o în pat, goală şi plină de dorinţă, legîndu-i încheieturile cu aţă sau cu ceva uşor de rupt sau legînd-o cu funde, astfel încît amîndoi să ştie că se poate elibera oricînd doreşte, dar legînd-o şi ocupîndu-se în tihnă de ea, explorînd, tachinînd, satisfăcînd. S-o facă să se congestioneze de dorinţă, încărcată cu parfum de femeie.

— Ce părere aveţi? întrebă ea. Mergeau cu maşina de vreo zece, cincisprezece minute, printr-o zonă împădurită din suburbia Virginia şi tocmai parcaseră în faţa unei căsuţe vopsite în alb şi galben, cu coşul din cărămidă încărcat cu iederă, cu girueta din aramă mătuită, instalată în vîrful acoperişului, învîrtindu-se uşor, în fluctuaţiile vîntului. Împrejmuită cu un gard din fier forjat, scund, cu o poartă complicată, îi amintea de sudul Franţei. Perfectă. Îi venea să intre şi să nu mai iasă niciodată de acolo. Dar trebuia să mai aştepte.

— Mi-ar face plăcere să aruncăm o privire, spuse el, dornic să-i vadă interiorul, deşi, ca să fiu sincer, aş zice că nu prea are cine ştie ce teren. Vedeţi? E încîntător, desigur, dar n-aş putea spune că e ceea ce caut eu... Nu ştiu. Haideţi să aruncăm o privire. N-aş vrea să mă pripesc.

Ea o luă înainte. El se gîndea că într-o căsuţă atît de mică era firesc să fie camere puţine, iar accentul să fie pus pe

ferestre. Cu un ochi la poșeta ei și încă negăsind nici o cale de a ajunge la chei, enumeră defectele și o rugă să mai încerce și în altă parte.

La a treia casă, ea se relaxă și o făcu să vorbească. Era o casă în stil Tudor, ornamentată cu stuc, cu obloane negre și ferestre cu vitralii, mare pentru un burlac, dar cu remarcabile spații înconjurătoare, inclusiv cu o grădină alpină și cu un superb pavilion acoperit cu viță, în spate. Stăteau în picioare, în dormitor, el uitîndu-se pe fereastră, ea plimbîndu-se prin încăpere, înșirîndu-i diferitele caracteristici ale casei.

În mod inexplicabil, Kort simți că se înăbușă. Casa asta nu era cu mult diferită de cea în care locuise ca bărbat căsătorit. Sentimentul a tot ce pierduse puse stăpînire pe el. Dacă n-ar fi existat lăcomia celor de la EisherWorks Chemicals, ar fi locuit și acum într-o casă ca aceasta, cu un copil sănătos și o soție iubitoare — nedreptatea i se părea flagrantă. Își aminti ziua în care inspectorul Michael Sharpe bătuse la ușa lui, schimbîndu-i viața.

Un cămin. Ce-ar fi să închidă ușile acestei case, s-o blocheze pe Caroline înăuntru și să-și petreacă restul vieții făcînd dragoste cu ea și săpînd grădina ? Gîndul acesta îl ameți. Caroline traversă camera și aranjă un buchet din flori de mătase. Vorbea, dar el nu o auzea. Era femeia adversarului său. Contribuia oare acest lucru la emoția puternică pe care o resimțea ? Tăcerea palpabilă a încăperii îl absorbea. Putea să-i simtă respirația, din partea cealaltă a camerei. Patul se așternea între ei ca o insulă, invitîndu-i gîndurile. Era oare un lucru chiar atît de neimaginat ? În fond, nu aceasta ar fi fost cea mai bună cale ca să ajungă la chei ? Dacă lua, pur și simplu, cheile, ea i-ar fi putut spune lui Daggett, care ar fi schimbat imediat încuietoarea. Dar dacă ar găsi o modalitate de a împrumuta, în mod legal, cheile ?

— Ce părere aveți ?

— E adorabil, spuse el, referindu-se la munca ei cu buchetul de flori. Mult mai bine ca înainte. Aveți simțul culorilor.

— Mă refer la casă.

— Ah. E foarte drăguță, nu-i așa ? Dar cumplit de

la întîmplare ; mecanicul venit să repare xeroxul. Toți erau suspecți.

Trei oameni s-au interesat de sănătatea ei, deci era evident că nu reușise să se prefacă prea bine.

Mai erau cinci minute pînă la ora cinci. Își luă poșeta, pregătindu-se să plece, cînd asistenta ei o strigă din urmă.

— Tocmai a sosit un fax pentru dumneavoastră. Este adnotat urgent și personal. I-l dădu. Monique îl luă cu o mînă nesigură. Nu avea o importanță mai mică decît o amînare a unei execuții.

Se așeză într-unul din scaunele din sala de primire. Scris de mînă, mesajul conținea un singur paragraf. Adresa expeditorului era Dallas, Texas. Inima îi sări din piept. De la *el*. Fusese trimis de o anume Susan Allman. Numele îi dădea cele două litere — S și A — care, dacă se aflau la începutul cuvîntului, marcau locul unde începea mesajul lui. Descifrarea mesajului, din zbor, necesita efort. Căută în text literele *SA* și le găsi în cuvîntul salariați. *Salariați* se găsea în a doua propoziție. Extrase, în minte, cea de a doua literă a fiecărui cuvînt, pînă la cuvîntul *salariați*.

re : Probleme cu salariații.

Monique :

Adînci tulburări stagnează derularea alimentării la stațiile noastre, care blochează aeroportul, stîrnind panică. La aceste numeroase amenințări, salariații mai adaugă și reclamația că pentru aprovizionarea zborurilor de noapte am recurs la personal neînscris în sindicatul lor. Sugerez creșterea salariului înainte ca aceste acțiuni să capete o formă mai organizată. Rog răspuns urgent. — Susan

Monique nu putu descifra mesajul în minte. Fură un creion dintr-un suport aflat pe pupitrul de la recepție și extrase literele : d-u-t-e-l-a-t-o-a-l-e-t-ă-a-c-u-m.

O luă de la început și citi : *du-te la toaletă, acum.*

Făcu biletul ghemotoc și se pregăti să-l arunce, dar se răzgîndi.

— Noapte bună, îi spuse ea recepționerei.

— Pe mîine, îi răspunse femeia. Asta o făcu să
oprească. Știa ea mai bine. Mai aruncă o ultimă privire
jur. Își construise o viață frumușică aici, se gîndi. Dacă
vrea Dumnezeu, nu va mai vedea niciodată locul ăsta.

Drumul la toaletă dură o veșnicie. Își auzea bătăile inimii
ca ticăitul unui ceas. Își simțea pulsul, în tîmple.

Răsuci mînerul și intră.

O femeie blondă stătea la chiuvetă, cu capul aplecat
Purta o fustă de piele scurtă, roșie și o jachetă de piele
neagră. Alt ghimpe de panică pătrunse în ea. FBI-ul? Dacă
el n-a putut lua legătura cu ea...

— Intră în closetul din mijloc și încuie ușa, îi spuse
blonda, îndată ce ușa dinspre hol se închise. Sîntem singure.
Cum Monique ezita, femeia adăugă :

— Grăbește-te ! Dezbracă-te și dă-mi hainele tale, la ul-
tima despărțitură. Găsești acolo o sacoșă. Bagă-ți lucrurile
în ea. Modelul se șterse pe mîini și intră în closetul de lîngă
perete, lipit de cel în care se afla Monique și-l încuie.

— Dacă apare cineva, te așezi pe closet. Lasă impresia
că îți faci nevoile.

Monique o ascultă. În cîteva secunde își scoase hainele și
le trecu dincolo. Găsi, în sacoșă, o copie a fustei roșii, un
aceeași bluză simplă și o jachetă neagră, de piele. Toate la
măsura ei. La fundul sacoșei se aflau o perucă blondă, o pe-
reche de ochelari foarte mari și, sub toate astea, o foarfecă.
Se uită uimită la foarfecă, dar nu pentru multă vreme. Știa
ce are de făcut. Își tăie șuvițe mari de păr și le aruncă în va-
letă. Ca să i se potrivească peruca, părul trebuia să fie mai
scurt.

El se gîndise la toate.

— Îți mulțumesc, izbucni ea. Începuse iar să plîngă. Ce
se ura pentru asta.

— Tare mult trebuie să-l iubești, se auzi vocea de dincolo.

Tăierea părului era ultima lovitură. S-a dus cu viața!
Putea simți asta.

— Dă-mi cheile și spune-mi unde ai parcat mașina.

Acum înțelese Monique planul lui Kort.

— E în spațiul rezervat, spuse ea. Erau prea multe de făcut. Se simțea neputincioasă.

Ușa dinspre hol se deschise.

Monique îngheță și se aruncă pe closet. Văzu mîna celeilalte femei apucînd hainele scoase, după care se așeză și aceasta, la rîndul ei, pe closet. Femeia care intrase ocupă singurul closet rămas liber. Urină, trase apa și se spălă pe mîini. Plecă.

Dădu peste un ruj de buze și peste o trusă cu fard compact. Încă de două ori cu foarfeca și gata cu cea mai mare parte a părului ei. Plutea în vălătuci mari, la suprafața apei. Trase apa ca să se ducă părul și, o dată cu acesta, ultimii ei cîțiva ani. Peruca blondă, cu păr scurt, i se părea oribilă. Se privi în oglinda trusei cu fard compact și-și potrivi peruca. Rujul, de un roșu aprins, era groaznic, dar îi schimba teribil înfățișarea. Ochelarii fumurii estompară efectul.

O altă persoană. Ieftină, sexy, accesibilă.

Femeia de alături îi trecu o legătură cu haine. Șopti:

— Bagă-le în sacoșă. *Tu* o vei duce. Eu am venit cu ea. După care o auzi ieșind din closet. Monique vîrî trusa compactă și hainele în sacoșa goală și deschise ușa closetului.

I se tăie răsuflarea. Femeia asta, îmbrăcată în hainele ei (fusta fusese prinsă cu un ac, la spate, observă ea) fardată la fel ca ea și purtînd o perucă care imita părul ei, după care tocmai trăsese apa, semăna uimitor de bine cu ea.

— O să țină, spuse ea.

Cindy Axtell dădu din cap aprobator și zîmbi.

— Da, așa zic și eu. Așteaptă două minute. În timp ce vorbea, luă poșeta lui Monique și-i vărsă conținutul într-o poșetă goală pe care o adusese cu ea. După care făcură schimb de poșete. Monique îi dădu cheile de la BMW. Axtell spuse:

— Coboară pe *scara* care duce în hol — în felul ăsta nu riști să dai peste cineva de la serviciul tău și să începi cu explicațiile. Cum ajungi jos, ieși direct prin ușa principală. Dă puțin din șolduri cînd mergi. Mergi sexy. Ideea — ideea

lui — este că eşti cu atît mai nevăzută, cu cît eşti mai ostentativă. Oare chiar aşa gîndesc bărbaţii ? Odată afară, o iei la stînga şi nu te opreşti. Intră în barul hotelului de alături. Aşază-te singură şi comandă ceva de băut. Nu bea alcool şi nu intra în vorbă cu *nimeni*. Te vei întîlni acolo cu el. Dar s-a putea să întîrzie destul de mult. Ai răbdare. Mi-a spus să-ţi zic neapărat asta.

Monique se mai privi o dată în oglindă.

Axtell spuse :

— Voi doi sînteţi într-adevăr fericiţi că vă aveţi unul pe celălalt. Pare să fie un tip grozav.

Monique îi ţinu isonul.

— Este. Credea sincer asta.

— Mi-a spus că pot parca maşina oriunde şi că pot s-o las acolo, pur şi simplu. Ştiu că fugiţi împreună, dar chiar şi aşa... nu pot să vă sun, sau mă rog, să vă spun unde am lăsat-o?

— Să nu-ţi faci griji pentru asta, spuse Monique încercînd să pară sigură de sine, neştiind ce poveste inventase Kort, dar începînd acum să bănuiască ceva.

— Fă aşa cum a zis el... Ştii cum este.

Cealaltă femeie ridică din umeri.

Monique iubea maşina asta. Nu-i plăcea ideea de a rămîne fără ea. Lumea ei continua să se destrame, sub ochii ei.

Cindy Axtell aruncă cheile în poşeta goală a lui Monique, deschise uşa şi ieşi.

Monique se uită la ceas şi începu să numere cele două minute.

28

KORT își cocea ideile la fel cum florile, germinînd din semințe, străpung pe nesimțite suprafața încăpățînată, înspre lumina dătătoare de viață, de deasupra, din care-și absorb energia, transformînd-o, continuînd să crească, pînă ce izbucnesc în culori și miresme care să asigure condițiile inerente pentru formarea noilor semințe, astfel încît procesul să poată reîncepe. Nici un gînd nu-i venea pur și simplu, în întregime conceput și dus pînă la capăt. Exista o perioadă de fertilizare, de germinare, de adolescență și de maturitate, fiecare avînd importanța ei pentru construirea celeilalte, structura fiind la fel de însemnată ca și scopul final. Așa se întîmplă că, văzînd cu o seară înainte polițistul de stradă hărțuind vagabondul acela, în stația de metrou și simțind greutatea insuportabilă a faptului că Daggett știa de operația lui, obsedat totodată de gîndul unui eventual eșec, formidabila lui imaginație dădu naștere unor idei care sfîrșiră cu achiziționarea unor pantaloni cenușii de pînză, prinși în talie cu elastic, a unei bluze albe de golf, a unui vindiac maroniu de fîș și a unei perechi de pantofi de pînză, cu talpă de cauciuc, dintr-un magazin care făcea parte dintr-o rețea, avînd o pereche la nu mai puțin de cîteva cvartale, înspre Georgetown. Plăti în

numerar pentru toate, după ce se oprise, cu cîteva minute mai înainte, la un automat, ca să scoată ceva bani din bancă. Marele lui inamic, acum, nu era numai Daggett, nu era numai Lynn Greene şi FAA-ul, nu erau numai toţi agenţii de la FAA, FBI, NTSB la un loc, ci propriul său trup. Oboseala săpa în el, pornind de la tîmple, ca şi cum cineva i-ar fi prins capul într-o menghină. Oboseala îi umfla capul, îi usca gîtul, îi tortura stomacul şi-i producea o durere teribilă în ceafă. Îşi simţea muşchii umerilor ca sudaţi. Epuizarea îi cernea nisip în ochi.

Şi mai erau atîtea de făcut. Florile imaginaţiei sale fertile ajunseseră în perioada de recoltare. După ce văzuse conţinutul servietei lui Daggett, ajunsese, în disperare, la o unică, inevitabilă concluzie : Daggett trebuia să moară. Atîta vreme cît acesta rămînea în viaţă, FBI-ul continua să se ţină după el.

Scosese hainele noi din pungile lor, desprinse etichetele şi le înghesui într-o singură sacoşă.

Planul lui era să localizeze o ieşire de incendiu din tunelul Liniei Roşii de metrou, undeva între Dupont Circle şi Farragut North, sarcină uşurată de studierea planurilor de construcţie, puse la dispoziţia publicului, la Biblioteca Congresului, unde Kort intră fără ezitare, la ora unu, în aceeaşi după-amiază, imediat după ce o angajase, la Agenţia de modele, pe Cynthia Axtell. Una era să identifici semnele hieroglifice de pe microfilmele bibliotecii şi cu totul altceva să localizezi, efectiv, intrarea propriu-zisă, aflată într-o fundătură, în hăţişul străzilor oraşului. Dar orice astfel de plan avea trimiterile sale logistice, iar pe Kort nimic nu-l putea împiedica. Într-un tîrziu, un vagabond amărît îl conduse, fără să bănuiască ceva, spre poarta de oţel, oarecare, pe care era scris cu litere albe de tipar, de o şchioapă :

PARCAREA INTERZISĂ. NU BLOCAŢI INTRAREA. IEŞIRE DE URGENŢĂ.

Se ţinu după el prin uşa care rămăsese întredeschisă, blocată cu o cutie de bere strivită, după ce aşteptă cîteva minute, ca să nu-l sperie.

Să nu sperii niciodată un om pe care ai de gînd să-l omori.

Poarta de oțel ducea în jos, spre un șir interminabil de trepte de oțel, abia luminate de lumina roșie a indicatoarelor de ieșire și a săgeților orientate în sus, trepte care sugerau ideea că oamenii străzii, care foloseau aceste tunele ale metroului drept acoperiș, aveau poate cea mai bună condiție fizică din tot orașul. Nu le numără, dar aprecie că ar fi cam șase sute de trepte, poate două sute de picioare — douăzeci de etaje — de coborît și se întrebă dacă va fi în stare să le urce în goană, mai tîrziu, în noapte. Cu fiecare odihnă a scării, intensitatea căldurii creștea considerabil, obligîndu-l pe Kort să înțeleagă disperarea acelora care aleseseră să trăiască aici. Era o căldură înăbușitoare, un aer sufocant, o duhoare nefirească de electricitate, oțel și cauciuc încins, care nu făcea nimic să-i îmbunătățească condiția fizică, deja deteriorată.

Tunelul era negru ca noaptea, întunecat ca iadul însuși, iluminat doar din loc în loc de cîte un bec slab, montat într-o plasă de protecție, sus, deasupra cablurilor metroului și a conductelor de canalizare, care se prelungeau fără sfîrșit de-a lungul pereților din ciment turnat. Un pietriș invizibil scrîșnea sub picioare și contribuia, fără îndoială, la praful uscat, caustic, care se depunea repede pe nările sale, lăsîndu-i un gust amar în fundul gîtului său ca rașpelul. Se oprea des, ascultînd și identificînd pașii tîrșîiți ai omului din fața sa. Cînd în sfîrșit se opri și nu mai auzi nimic, se puse în gardă, căci fie sosea un tren, iar străinul din față știa bine cum să se adăpostească ca să nu fie văzut în lumina unicului far al acestuia, fie se aciuase undeva, unde intenționa să-și consume cea mai mare parte a alcoolului pe care-l transporta în punga maronie de hîrtie, de sub braț. Oricum, Kort știa că trebuie să fie extrem de vigilent, căci acum era momentul. Degetele lui atinseră metalul rece al micului creion-lanternă pe care-l folosise acasă la Daggett, cu o noapte înainte și se pregăti să-l aprindă.

Simți mirosul omului înainte de a ajunge lîngă el. Se ap
poate la zece picioare, suficient de aproape ca să-i audă re
piratia hîrîită și zgomotul clar de aluminiu smuls, cînd cap
cul sticlei nevăzute fu răsucit și deschis. Auzi buzele lacom
savurînd băutura și gîtul înghițind dulceața băuturii lor
fiante și simți mirosul de fructe tropicale care bîrbi
miasmele urîte ale trupului. Huruitul trenului care se apro
crescu în depărtare, asemenea primului semn al unei furtu
de vară, a cărei intensitate este prevestită încă de la orizon
Puterea își scurma drumul spre ei, ca un dragon ieșind d
vizuină.

Abia acum păși Kort înainte și aprinse lanterna pe biet
suflet al cărui prim instinct fu să-și apere drepturile sale asup
sticlei, ținînd-o strîns în încheietura brațului. Abia acu
aprecie el dimensiunile omului și, fiind de acord cu ceea c
văzuse, își scoase pistolul, nevăzut în spatele luminii orb
toare a lanternei.

— Cară-te, croncăni slab străinul, cu vocea sa umed
reumatică, strîngîndu-și și mai tare elixirul și întorcîndu-s
ca să-l evite pe Kort, care se apropia de el cu fiecare pas.

Tunetul trenului care se apropia se năpusti asupra lo
părînd și mai puternic din cauza necruțătoarelor calități a
spațiului îngust și ale cimentului dur. Kort asurzi în timp ce
trase în jos, spre picior, lanterna, pentru ai ascunde razele
se strecură în spatele unui montant pentru a se feri de unic
ochi al dragonului, care sosi și trecu, cu o viteză neobișnuit
În timp ce dragonul își tîra după el trupul și coada, vagon
nele iluminate, împrăștiind o lumină stroboscopică, tr
murătoare, pe conductele curbate de deasupra lor, Kort ț
acostă victima cu lumina perfidă a lanternei sale și o lovi c
patul pistolului drept în mijlocul capului, cu toată forța d
care fu capabil. Strigătul clocotitor era pentru el ca o muzic
dulce, îngropată de jeluitul scrîșnitor al trenului care s
îndepărta, de pocnetul surd de sticlă spartă, cînd acest
căzu și se sparse în punga ei.

îngropat, dar nu uitat. Căci acest om va mai trăi totuși.

Terminîndu-și repede treaba, Kort părăsi duhoarea și căldura fără sacoșă și parcurse urcușul abrupt al celor patru sute optzeci și șase de trepte, cîte constată acum că erau, spre relativa răcoare a unei după-amieze apăsătoare de septembrie.

În Georgetown, la sora geamănă a magazinului unde-și făcuse tîrguielile mai devreme, cumpără o pereche identică de pantaloni de pînză cu elastic în talie, o bluză albă golf, o jachetă de fîș și o pereche de pantofi de pînză. Acestea fiind făcute, cu capul plesnindu-i de durere, porni să-și dea telefonul, căci, cu o floare care acum înflorea atît de frumos, avea o întreagă grădină de care să se îngrijească.

29

„EXISTĂ un şir de telefoane cu fise în clădirea Vechii Poşt
La parter. Să fii acolo în zece minute." Daggett auzi cum s
întrerupe legătura şi abia atunci se gîndi la severitatea
brutală a vocii, cu un uşor accent şi abia atunci ştiu că, dup
doi ani de căutări, îl găsise pe Anthony Kort.

Vechea Poştă fusese transformată într-un pasaj cu re
taurante şi oferea o varietate de localuri cu mîncăruri naţio
nale, cu mese de melamină, furculiţe de plastic şi şervеţe
de hîrtie. La trei după-amiază, aleile erau aproape pust
deşi o prăvălie cu îngheţată şi o femeie care vindea baloan
umplute cu heliu făceau un comerţ însufleţit, cu turişti
Daggett găsi grupul de trei telefoane cu fise şi aşteptă
nerăbdător ca unul din ele să sune, ignorînd desenel
obscene mîzgălite cu stiloul pe orice suprafaţă la care puto
adera cerneala. Îl blestemă pe Clint Eastwood cu al său *Dir*
Harry pentru schema asta cu telefonul public — plimbă p
liţistul de la un telefon la altul, pînă cînd îl poţi prinde pe
linie neascultată, sau pînă cînd eşti convins că e singur. Dagge
se întreba care dintre ele va suna, cît va dura. Kort n-o s
facă să aştepte prea mult, spera el ; nu avea el răbdare să s

joace. Tocmai repeta cuvintele pe care intenționa să le spună, cînd telefonul din mijloc începu să sune.

— Eu pentru el, spuse Daggett, răspunzînd, unde și cînd vrei tu.

— Imposibil. Mai sînt sus niște telefoane. Să fii acolo într-un minut. Și legătura se întrerupse.

— Porcul, spuse Daggett, trîntind receptorul înapoi în furcă și atrăgînd atenția asupra lui. Urcă scările în galop, cîte două deodată și opri un bătrîn gîrbovit care mătura chiștoacele de pe jos și-l întrebă unde sînt telefoanele. Le descoperi retrase în spatele unei galerii video, închisă. În timp ce-și trăgea manșeta de la cămașă, ca să se uite la ceas, telefonul din stînga lui țîrîi strident.

— Ajunge, spuse el în telefon. Asta-i o prostie. Nu am pus telefoanele sub urmărire.

— La ora nouă diseară să fii în partea de nord a peronului metroului, în stația Dupont Circle. E de la sine înțeles că vei fi singur. Vreau toate itinerariile. Înțelegi care.

— Îți ofer un tîrg, spuse Daggett. Pe mine, în schimbul băiatului.

— Partea nordică. La ora nouă, diseară. Singur. Asta desparte viața fiului tău de moarte.

— De unde știu că trăiește ?

— Nu știi. Kort închise telefonul.

Remușcarea, așa cum nu mai trăise niciodată, îl cuprinse cu atîta ferocitate, încît alergă la closetul public și vomă. Cu fața congestionată, se aplecă deasupra chiuvetei, omul din oglindă părînd cu ani mai bătrîn decît cel care își făcuse alergarea, în aceeași dimineață. Ca și cum cuvintele tatălui său, spuse lui, și ale sale către fiul lui — singura cale este să mergi pînă la capăt, se întorceau să-l obsedeze, așa cum probabil îi obsedaseră pe toți bărbații din fiecare generație a familiei sale. Căci, într-adevăr, nu mai exista decît o singură cale de ieșire și nu putu să nu se întrebe cît anume din aceste cuvinte reprezenta o profeție care îi satisfăcea propria dorință. Căci undeva, într-un ungher întunecos, secret, al inimii sale,

sperase că va avea șansa de a-l încolți, pas cu pas, pe omul răspunzător de moartea părinților săi și de paralizia fiului său. Fără mandat, fără acte de extrădare, fără tribunale, fără celule de închisoare. Fără legi.

Poate că sosise, acum, clipa asta.

30

— A dispărut Cheysson ! şopti Levin, aplecîndu-se peste biroul lui Daggett. Daggett simţi cum i se pune un nod în gît şi nu putu scoate un cuvînt. Începuse. Daggett refuzase să dispară, făcînd pe mortul, dar trebuia, totuşi, să-şi facă un plan al lui. Poate că acesta era adevăratul scop al lui Kort — voia ca atenţia lui Daggett să se concentreze în altă parte.

— A părăsit serviciul la ora cinci. Nimic neobişnuit. Băieţii noştri au urmărit-o pînă la un magazin universal dincolo de Beltway, continuă Levin.

— Un magazin universal ? Trebuiau s-o oprească.

— Ştiu... Ştiu...

— Asta este trucul cel mai răsuflat.

— Ascultă, au păzit toate ieşirile, au urmărit chipurile, u hainele. N-a mai ieşit de acolo. Mai este încă acolo, *dăuntru*. Nu mai avem oameni. Ne cer întăriturí.

— *Nu* mai e acolo. Fii sigur de asta. Daggett nu era în are să gîndească clar. Constata că vinovăţia era o emoţie ifocantă. Cu fiecare oră pe care o petrecea navigînd mai deirte pe cărarea minciunii, creierul i se congestiona şi mai ult şi cu atît mai dificilă şi empirică i se părea poziţia lui.

Ajunsese prea departe ca să abandoneze acest caz, ca să abandoneze fiul, fără luptă.

— Convoacă o şedinţă, spuse el.

— O şedinţă ? Şi ce dracu fac eu cu Cheysson ?

— Am *pierdut-o,* da ? îl întrebă el, furios. Uită-te la Cheysson. N-avem nevoie de ea. Convoacă o şedinţă. Spune-i Gloriei să se ocupe de asta. Pullman, secţia Fibre. Serviciul tehnic. Vreau să fie cu toţii la şedinţă.

— N-avem nevoie de ea ? ţipă Levin.

Daggett îi spuse calm.

— Vorbeşte încet, Bradley. Chestiile astea nu se urlă în microfon.

— Ţi-ai pierdut busola.

— Posibil. Dar l-am *găsit* pe Anthony Kort. Şi acum convoacă porcăria aia de şedinţă, pînă nu mă răzgîndesc.

31

MONIQUE era liberă.

Planul lui Kort funcționa ireproșabil: Monique ieșise din clădirea în care se aflau birourile ei, fără ca cineva să se prindă. Primise, după o oră, în barul hotelului, mesajul lui. În următoarele două ore se mută dintr-un loc într-altul, Kort urmărind-o poate, urmărind tot ce era în jurul ei, la fiecare popas. Mergea parcă avea aripi la picioare, nu numai din cauza libertății sale proaspăt cîștigate, ci și datorită sentimentelor ei pentru el și pentru că își dădea seama că de acum vor fi împreună. Îi salvase viața — literalmente. El era cavalerul ei alb; nu exista nimic ce nu i-ar fi dat, nimic ce n-ar fi făcut pentru el.

Cîteva minute după ora opt, se urcă în Toyota lui.

— Mi-ai salvat viața, spuse ea. Cum aș putea vreodată să-ți mulțumesc?

— Dezbracă-te. Trase de pe bancheta din spate o pungă de plastic cenușiu.

— Chiar aici? îl întrebă ea înțelegîndu-l greșit.

— Schimbă-te cu astea. Acum. N-avem vreme!

Nu se opuse. Desfăcu fermoarul de la fusta roșie, o piele, se săltă de coapse și o trase în jos. Continuă să schimbe, în timp ce vorbeau.

— Am nevoie de cheia de la seif, spuse el, rece. N-are chef de dulcegării.

Dădu din cap, în timp ce disperarea și spaima luau locu entuziasmului.

— Ești supărat pe mine ? îl întrebă ea, neîncrezătoar Crezi că din cauza mea s-a întîmplat asta ?

— Nu vreau să intru în amănunte.

Era lipsit de orice emoție. O cuprinse un val puternic o *frig*.

— Grecul trebuie să fi fost. Nu a fost greșeala *mea*. Gă cheile în geantă și i le dădu. Îl întrebă :

— Cum poți purta mănuși pe căldura asta ?

— Sînt a doua mea natură.

— E o căsuță poștală post-restant, spuse ea, referindu-s la chei. Vrei să-ți scriu adresa ?

— *Cunosc* adresa. Asta, spuse el, băgînd cheia în buz nar, este tot ce-mi trebuie.

— De ce-ai făcut-o ? De ce m-ai ajutat ? îl întrebă, n dorind să cunoască răspunsul.

— Am nevoie de tine.

— Nu din cauza asta.

— Ba da. Semaforul își schimbă culoarea și el porni m departe.

— Ai de gînd să mergi pînă la capăt ? Era uluită.

— Bineînțeles. Am venit aici să facem o treabă. Și vom face.

— Ai înnebunit. Se simțea ispitită să deschidă portie și să o ia la fugă.

El se surprinse zîmbind. Dădu din cap, afirmativ.

— Ai dreptate.

— Și de mine pentru ce ai nevoie ?

— Să faci pe bona la un copil. Știi să gătești, da ?

32

Venise aici ca să-i spună despre Duncan. Despre hotărîrea pe care o luase. Venise aici pentru că habar n-avea ce-i vor rezerva următoarele cîteva ore, iar Carrie merita, totuși, să știe. Carrie fusese forța de echilibru în viața lui, în ultimii doi ani și avea nevoie de ea acum, indiferent de problemele lor actuale. Venise aici din egoism. Dar, cînd deschise gura să spună ceva, nu pomeni de Duncan. Nu putu face asta căci, în privirile ei, ar fi citit că decizia lui era greșită. Dar acum gata, nu mai exista cale de întoarcere.

— Noaptea trecută am fost la ea.

Era clar că ea n-avea nevoie de nici un nume. Căută în geantă după o țigară și o aprinse.

— Am venit aici. Am oprit mașina afară, în drum, dar n-am fost în stare să mă conving să intru. Cum ea nu spunea nimic, se întrebă dacă acesta nu era oare sfîrșitul monologului unui amant și se temea că, dacă așa era, atunci acestea ar fi putut fi ultimele lor minute petrecute împreună.

— M-am gîndit că o să ne certăm. În ultima vreme, nu mai facem decît să ne certăm.

— Cum ți s-a părut ea ? întrebă Carrie, plină de venin. Este așa cum ai visat-o ? Adăugă cu amărăciune :

— O *visezi*, știi asta. Vorbești în somn despre ea.

— Nu a fost așa. Am vrut să mă culc cu ea, dar m-a re pins, mărturisi el.

— Într-adevăr știe cum să te joace, nu ?

— Poate că da.

— M-am întîlnit cu cineva, recunoscu ea, privind în și suflînd fumul deasupra capului. Era un gest de sfidare știa cît de mult ura el țigările.

O durere orbitoare i se înfipse, ca un pumnal, direct inima lui de iubit și se întreba, cu autocompătimire, ce ală ceva îi mai rezervase viața pentru ziua asta. Și de unde aștepta să resimtă o mînie intensă și o gelozie oarbă, nu simți decît dezamăgirea plîngăcioasă. Simțea că nu mai ar aer.

— Mă întreb dacă asta s-a petrecut noaptea trecută.

— Da. În parte, dădu ea din cap, afirmativ.

— Îl cunosc ?

Ridică din sprîncene și pufni în rîs. Rîzînd, scoase fu pe gură.

— Oare *eu* îl cunosc ? E un străin. Cineva pe care l-a întîlnit de curînd, atîta tot.

— Este așa cum ți l-ai visat ?

Asta o duru puțin și lui îi păru bine. Avusese și el șan lui cu Lynn și nu profitase de ea. Îl cuprinse regretul. N vroia s-o piardă pe Carrie. Nu vroia să rămînă. Nu vroia s piardă pe Lynn, dar nici măcar nu o avusese, încă. Păși un buștean care plutea amețitor și acum, cu cît alerga ma tare, încercînd să se mențină pe el, cu atît echilibrul lui dev nea mai precar. Trecură cîteva minute. Unele din cele mai lungi minute din viața lui.

— Am crezut că m-am îndrăgostit de el, spuse ea.

— Vorbești la timpul trecut ?

— Vorbesc la timpul foarte trecut.

— Jocuri de cuvinte ? Ai de gînd să te joci cu vorbe într-un moment ca acesta ?

— Jucăm fel de fel de jocuri, nu-i așa ? Asta e faza în care ne aflăm, n-am dreptate ? Ne jucăm fiecare cu emoțiile celuilalt. Ne jucăm cu noi înșine.

Inima lui dorea s-o urască, dar era lipsită de orice imbold. Toată puterea se scursese din el în timpul ședinței. Nu mai rămăsese nimic cu care să-și alimenteze ura.

— De ce te-ai deranjat să-mi spui ?

— Nici un deranj. Încercă un zîmbet răutăcios și mai trase un fum din țigară.

— N-aveam de gînd să-ți spun. Nu sînt sigură de ce am făcut-o. Poate pentru ce mi-ai spus tu despre *ea*. Mi-e frică de ea. Ea este tot ce nu sînt eu.

— Este o prietenă. Atîta tot.

— Rahat.

— Atunci, rahat.

— Exact.

— Dar nu pentru asta am venit aici.

— Atunci de ce ? De *luni* de zile n-ai mai trecut pe aici. Întotdeauna la tine. Întotdeauna în condițiile impuse de tine. Întotdeauna tu, tu, tu. Știi ce înseamnă asta pentru mine ?

— Duncan a fost răpit. Gata. A spus-o. Era singura apărare posibilă împotriva adevărului și avusese exact efectul pe care-l sperase.

— Cîndva, în cursul nopții trecute, adăugă el.

Furia și dușmănia ei dispărură ca prin farmec, înlocuite de un fior care o străbătu, umplîndu-i ochii cu compasiune și lăsînd-o mută de spaimă. Doar văzîndu-i reacția, i se strînse gîtul. Își aminti termenii folosiți de ei : *fragmentarea trupului*. Așa se simțea și el.

— Trebuie să mă întîlnesc diseară cu el.

— Cu *cine ?* Ce tot vorbești ? Lacrimile îi apărură în ochii îngroziți, puse țigara jos și-l apucă de mînă. A ei era rece. Se simțea ușurat că-i spusese. Brusc se simți obosit și binecuvîntă sentimentul acesta. Orice, dar nu ce simțise pînă atunci.

Fu tentat să-i spună tot ce-i trecuse prin cap în ultimele ore. Să se confeseze. Doar de aceea venise aici : să-şi facă confesiunea.

— Ciudat... Te călăuzeşti toată viaţa după cele mai înalte principii morale şi apoi cineva îţi reglează scara valorilor în felul acesta şi descoperi că nu eşti altfel decît oamenii a căror urmărire ţi-ai petrecut toată viaţa. Fiindu-ne asigurat setul exact de circumstanţe, nu există nimic ce n-am face. *Nimic.* Iar dacă nu sîntem diferiţi, înseamnă că sîntem cu toţii la fel. Şi, dacă sîntem cu toţii la fel, atunci ce mai contează pe cine închidem şi pe cine lăsăm în libertate ?

— Ce vrei să spui ?

— S-a gîndit că mă poate şantaja. Viaţa lui Duncan pentru nişte itinerarii.

Simţea cum se enervează. Îi vibra glasul.

— Ce vrei să spui ?

— N-am putut face asta.

— Cam ?

— Am greşit ?

— *Ce* anume să faci ?

— Am greşit ?

— *Ce* anume n-ai făcut ?

— Avem cîte un om în fiecare staţie. Doi, pe platforma sudică, dar numai eu, în partea nordică. Exact cum a cerut el.

— Cine ?

— Ţi-am spus. Răpitorul.

— L-ai tras pe sfoară ?

— Îmi iubesc băiatul. Ştiam că tu, mai mult decît oricine, o să mă înţelegi. Mă *înţelegi,* da ? Nu pot să-i fac jocul. Ei îşi ucid ostaticii. *Întotdeauna* îşi ucid ostaticii.

Carrie plîngea, pentru că acum înţelesese. Umerii începură să i se scuture, nasul începu să-i curgă şi scotea un sunet ca de animal pe moarte. De unul singur, departe. Faţa i se convulsionă şi începu să plîngă împreună cu ea. Lacrimile trădării. Îşi trădase unicul său fiu. Privirea i se înceţoşă şi nu o mai văzu. Se ura pentru ceea ce făcuse. Nu exista iertare. Nu de la femeia asta. Nu de la Dumnezeu. De la nimeni.

Niciodată. Fusese decizia lui și acum trăia cu ea, în timp ce alții trebuiau să moară din cauza asta.

Plînseră îndelung, pînă cînd el își zise, brusc, că plîngeau pentru un doliu prematur și asta îl îngrozi. Țigara ei ardea singură, formînd un tub lung de scrum cenușiu, care se descompuse cînd filtrul căzu din scrumieră.

— Mulțumesc, spuse el blînd. Îi strînse mîna care ceda sub strînsoarea lui.

Se uită la el cu o față urîțită de durere. Teama ei era palpabilă, ura ei, tangibilă. Pe chipul ei se putea citi limpede: era convinsă că el acționase greșit.

Se opri, tentat s-o sărute pe obraz, dar gîndul acesta îi provocă, pe loc, o repulsie.

— Te sun, spuse el, dar se îndoia că așa va face.

Era la jumătatea drumului spre ușă, cînd îl strigă, deruta.

— Dar *cum* s-a întîmplat ?

— Nu sînt sigur. Apucă mînerul ușii și familiaritatea acestuia acționă ciudat asupra lui, aprinse ceva în el, ceva care trăgea de sforile inimii lui. Se pomeni uitîndu-se la el, întrebîndu-se dacă se va mai întoarce vreodată aici.

— N-am nici o idee. Nici un semn că ar fi forțat ușa. Poate că Duncan i-a deschis sau cine știe. Nu pot crede să fi făcut el asta. Nu în miezul nopții. Într-un fel sau altul, a pătruns în casă. Cum, nu știu.

Începu să se ridice de pe scaun, dar se răzgîndi și se așeză greoi la loc. Îi era recunoscător pentru asta ; vroia să plece de aici.

— O să mă rog pentru tine, spuse ea, cu gîtul prins ca într-o menghină. O să mă rog pentru amîndoi.

33

PARCAT la cinci străzi de Dupont Circle, Frank aș
nervos, pe bancheta din față a mașinii sale, semnalul de p
nire. Chipul omului aflat pe bancheta din spate a maș
parcate exact pe partea cealaltă a străzii se distingea g
dar, răspunzînd la telefonul din mașină și auzind glasul
Pullman, Daggett își reaminti dimensiunea și importa
acestei operații. În mai puțin de trei ore, Pullman și Mun
plasaseră pe teren peste treizeci de agenți. Fiecare per
din fiecare stație a traseului Liniei Roșii era acum acop
la fel și Metro Centre, unde Linia Roșie făcea joncțiunea
Linia Portocalie și cu Linia Albastră. Serviciul tehnic e
pase fiecare agent cu mijloace de comunicare, astfel în
formau o rețea instantanee de-a lungul orașului și, în un
cazuri, în suburbii. Persista teama că rețeaua radio ar pu
cădea în anumite zone, avînd în vedere adîncimea tunele
și distanțele mari care trebuiau acoperite. Dar, în timp
minutele își ticăiau drumul spre ora nouă, mașini speci
cu relee de amplificare, zburau pe străzile din Washingt
spre destinații stabilite în patru zone cheie. Acest oraș era
exclusivitate teritoriul WMFO. Agenții speciali, șefii
echipaje și ofițerii comandanți erau foarte mîndri de abil

tea cu care puteau întinde o rețea, de-a lungul întregului oraș, doar în cîteva ore.

— Avem lumină verde, spuse Pullman.

— Așteptăm să vedem dacă aduce băiatul. Așa ne-a fost înțelegerea, îi reaminti Daggett. FBI-ul era renumit în toată lumea pentru felul în care știa să se ocupe de cazurile de răpiri. Pentru fiecare caz ajuns la urechile publicului, mai existau alte douăzeci de succese, trecute sub tăcere. Chiar așa, Daggett se întrebă, dintr-o dată, dacă se putea încrede în Birou. Se ruga la Dumnezeu să nu se întîmple ceva ce ar putea regreta tot restul vieții sale.

— Sîntem cu toții — pînă la ultimul om — alături de tine în treaba asta, Michigan. Îți trebuie mare curaj să faci ceea ce ai făcut tu.

— Sau o mare prostie, spuse Daggett, înainte de a închide telefonul și de a porni mașina. Pullman spusese cea mai mare idioțenie. Mai aruncă o ultimă privire în dreapta sa și de data asta îl văzu pe Pullman, cu fața lipită de geam, făcînd un semn cu degetul mare de la mîna dreaptă, în sus. Iisuse, tipul ăsta era John Wayne în carne și oase. Teama își înfipse gheara în Daggett, îi strînse măruntaiele și i le răsuci. Ar fi putut voma dacă ar mai fi avut ce.

Intestinul cenușiu al liftului îl poartă în jos, cu itinerariile împăturite, în buzunarul bluzonului său cu însemne. Miasmele îi spun că se află tot mai adînc; părăsise aerul proaspăt pentru duhoarea mașinăriei și a omului. Simți o repulsie. Își întoarce capul și privește înapoi spre ceea ce a devenit acum o gaură neagră, din ce în ce mai îngustă, în capul de sus al tunelului. Căldura tot mai mare îl face să se gîndească la infern. Aceasta este pedeapsa pentru eșecul său. Eșecul : îl duce în spinare ca pe un pardesiu îmbibat cu apă, cu trei numere mai mare.

Este nouă fix. Încearcă să se concentreze asupra chipurilor din mulțime. Ce mulțime ? E destul de subțiată aici jos, acum, cînd graba a trecut. Oamenii au ieșit să cineze în oraș, se uită acasă, la televizor, s-au dus la club să mai înoate

puţin. Familiile, în siguranţa şi securitatea căminelor lo
Toţi acei oameni pe care el şi alţii au jurat să-i protejeze
Numai că nu se prea descurcă ei bine în chestia asta. Cu
toate secretele, cu toate şedinţele, cu toate computerele
hard şi soft, cu toate cheltuielile ridicate, cu toate codurile
structurile şi amprentele şi camerele video, au eşuat. Cheyson
se află în libertate. Kort se află în libertate.

Kort se află în capătul celălalt al peronului, la nici patru
zeci de picioare depărtare, urmărindu-l cu privirile
Zîmbeşte.

La început, lui Daggett nu-i vine să-şi creadă ochilor
Gîndeşte ca un poliţist. Nu se poate împiedica. Portretul ro
bot nu este chiar foarte exact : bărbia nu este chiar atît de
ascuţită, urechile sînt puţin mai proeminente. Îşi curăţă gîtul
pentru microfonul pe care-l are asupra lui. Semnalul că a
intrat în legătură cu Kort. Îşi poate imagina agitaţia care va
urma acum, sus, pe stradă. Nişte bastarzi eficienţi, băieţii
aştia de la Serviciul tehnic. Îi pare bine. Face cîţiva paşi spre
Kort, care ridică mîna ca să-l oprească. Deşteaptă mişcare.
De la distanţa asta, un glonţ mortal e puţin probabil. La
într-o ţintă în mişcare, aproape imposibil.

Şiragul de lumini roşii înglobate în betonul platformei
începe să clipească, la unison, anunţînd sosirea unui tren.

Un tren !

Chipul lui Kort se contractă nervos, recunoscînd semna-
lul. Şi face un lucru neaşteptat. Cu o simplă mişcare a in-
dexului, îi face semn lui Daggett să se apropie.

Cuprinde cu ochii peronul gol şi Daggett îl poate simţi
calculîndu-şi timpul.

Nu au plasat agenţi în nici unul din trenuri ; toţi au fost
de acord cu asta. Prea multe vieţi nevinovate în joc, prea
puţine şanse. Acesta era motivul pentru care, în această
clipă, păzeau cu atîta grijă staţiile propriu-zise.

Daggett se roagă pentru Duncan să fie în tren, cu faţa in-
tenţionat la vedere, la una din ferestre.

Sînt, acum, la o distanţă de zece paşi unul de altul. La
distanţa asta, nici unul n-ar supravieţui unui foc de pistol.

— Itinerariile, spuse Kort.

Daggett le scoate, dar nu le dă din mînă.

— Duncan, îi replică el, ținînd momeala. Trenul pătrunde în stație. Ochii lui Kort dansează nervoși între itinerarii și tren. Trenul încetinește.

— Itinerariile, repetă el.

Daggett scutură din cap.

— Băiatul meu.

Abia atunci ochii lui Kort îl alertează asupra pericolului. E un bărbat între două vîrste, în blugi și pantofi de tăvăleală, vechi, tociți. Jacheta sa antivînt are fermoarul desfăcut, mîna lui se strecoară dedesubt și Daggett poate vedea pericolul. Este fie un polițist în haine civile, fie unul aflat în afara serviciului, cu chef de scandal.

— Care e problema, băieți ? Își vîntură mîndru, legitimația.

Nici Daggett și nici Kort nu se clintesc, măcar.

Ușile trenului se deschiseră.

— Ei ! Cu voi vorbesc ! Își vîră mîna mai adînc sub haină.

— Bună figură, îi spune Kort lui Daggett.

— FBI ! îi strigă Daggett omului, căutîndu-și legitimația.

Dar zelosul polițist înțelege greșit mișcarea și-și scoate pistolul. Daggett își afundă și el mîna după armă.

Kort îl ucide pe polițist cu două focuri în piept, cel de al doilea săltîndu-l pe om în aer. Urletele răsunară sinistru în mormîntul de ciment.

Mai tîrziu, Daggett își aminti că, ridicîndu-se în picioare, trenul îi apăru gol, deoarece toți, pînă la ultimul pasager se trîntiseră la podea. Pentru că înspre vagon se uită Daggett, mai întîi. Abia după o fracțiune de secundă îl vede pe Kort sărind de pe peron în întunericul tunelului.

Tunelul ? Dar asta e sinucidere curată. Nu făcea parte din plan ! Strigă :

— Tunelul ! Știe că microfonul va prinde vorbele lui.

Părăseşte relativa siguranţă a peronului şi se avîntă în întunericul duşmănos.

Înaintează greu. Aici e mai cald decît în iad. Nu vede nimic. Trebuie să meargă încet, e prea întuneric. Cenuşiul imaginii dispare, absorbit de negrul tot mai intens. Cîţiva metri şi se opreşte să asculte. Poate auzi paşii grăbiţi în faţa lui. Porneşte mai departe, de-a lungul unei curbe lungi, line. Cînd, în sfîrşit, este înghiţit de întunericul aproape palpabil, un chibrit se aprinde la picioarele lui. Urlă şi se aruncă înainte, cu degetele pe trăgaci.

E un vagabond. Un nenorocit de vagabond, pe jumătate dezbrăcat, ţinînd chibritul ca să-şi facă lumină. Zgomotul paşilor se aude tot mai adînc, în întuneric.

Daggett îşi vîră pistolul la loc şi o ia repede mai departe. Puţin îi lipsise să nu-l ucidă pe vagabondul ăsta. Nervii îi joacă feste. Măreşte viteza. Îl pierde pe Kort.

Trece printr-o zonă care miroase a urină şi excremente. Nu se opreşte, pentru că încă îl mai poate auzi pe Kort, alergînd departe, în faţa lui.

La următoarea oprire, zgomotul paşilor a dispărut.

Nu este chiar linişte. Poate auzi un tren. Din faţă? Din spate? Nu e sigur. Dar zgomotul paşilor nu se mai aude. Se apleacă înainte, precaut, ţinînd pistolul cu ambele mîini. Cenuşiul imaginii a revenit: ochii i s-au acomodat. Dar nu e o lumină formată. E mai mult un mozaic de contururi rudimentare şi de margini vagi. Aude scîrţîitul mizeriei sub picioarele sale şi geamătul trenului, care, e clar, se apropie tot mai mult.

Chipul trage din spatele unui pătrat negru şi Cam este aruncat la pămînt. Pistolul se descarcă în cădere. Vede o străfulgerare galbenă, strălucitoare şi-şi dă seama că nu e pistolul lui, ci un pistol care a tras în el. Se rostogoleşte înainte, perfect conştient de existenţa unei a treia şine, încărcată cu suficientă electricitate ca să-l transforme în pulbere. Continuă să se rostogolească. Mai aude două focuri.

Pămîntul începe să se zguduie sub el. Se apropie trenul. *Trenul!* Ţîşneşte în picioare şi o ia în întunericul care

mulțumită apropierii trenului, deveni tot mai luminos. Tunelul își continuă curba la stînga. Alergînd acum de-a binelea, urmărește mereu evaziva imagine a spinării lui Kort, în timp ce acesta continuă să se îndepărteze, de-a lungul uriașei curbe. Asemenea unei raze de soare sterile, un fulger umple tunelul și Daggett este aproape orbit de lumina albă. L-a pierdut. Acum îl vede, acum dispare. Se oprește. Pieptul i se umflă. Ridică mîna ca să oprească lumina care se apropie, ținîndu-și fața în umbră. E îngrozit. Zgomotul este teribil. Vrea să urle. Trenul se revarsă peste el.

În ultima clipă, doar la cîțiva metri în fața lui, Kort țîșnește din întuneric și se apleacă să evite trenul. Cronometrare perfectă. Dar își prinde un picior... o mișcare greșită... cade... O vedenie — atîta tot. O siluetă neagră, vagă, lovindu-se de lumina albă, puternică, și de tunetul care umple spațiul, al celor cîteva tone ale trenului.

— N-u-u-u-u-u-u ! urlă Daggett. Dar e prea tîrziu. Impactul este instantaneu și se trezește împroșcat de sînge și de bucățile de carne care îl izbesc din toate părțile.

Cînd se dezmeticește, la marginea șinelor, este acoperit de materia vîscoasă, lipicioasă și de duhoare. Își smulge cu gesturi febrile hainele pătate de sînge. Rămas doar în chiloți și pantofi, se șterge pe ochi și o ia șovăitor, cu picioarele moi, în josul șinei, înspre zgomotul tot mai puternic al armatei de pași care se apropie. Kort e mort ; se simte victorios. Dar nu a cîștigat. Unde e Duncan ? Cum îl vor mai găsi ei vreodată pe Duncan, acum, cînd Kort a murit ?

Lacrimile îi curg, roșii de sîngele altuia.

34

CARRIE Stevenson dormise prost. Nu simțea doar îngrijorare pentru Cam ; îl ura, se ura, ura totul. Se lăsase ispitit de măr și descoperise acum că mărul era otrăvit. Întîlnirea cu Carl, care-i adusese atîta fericire momentană, îi provocase mai tîrziu un șoc devastator, din cauza mîhnirii și a regretelor. Se resimțea de pe urma acestui șoc, tremurînd din tot trupul, după ce plînsese ore în șir, zăcînd goală într-un dormitor prea încins ca să poată dormi. Sîngele i se otrăvise de atîtea remușcări, atît de palpabile, încît mirosul propriului ei corp o dezgusta : mirosea a *el*.

Umilința provocată de tăcerea lui era ceea ce o rodea pe dinăuntru. I se dăruise total — tot ce făcuseră ! — ca apoi să plătească cu neliniștea care-ți sfîșie inima, a așteptării lîngă un telefon care tace toată ziua. Dispăruse din viața ei, înlocuit de un Cam deznădăjduit pe care, își dădea seama acum, îl iubea cu toată inima. Dar distrusese totul.

La această derută se mai adăuga descoperirea, făcută cu nici cinci minute în urmă, că cineva îi schimbase ordinea cheilor. Obișnuia să țină toate cheile cu dinții orientați în aceeași direcție, *cu excepția* cheii lui Cam, ca să-i fie mai ușor s-o repereze în toată legătura. Acum, cheia lui era orientată

cu dinții în aceeași direcție ca și celelalte. Era o greșeală. Asta era imposibil, în afară de cazul în care cheia a fost scoasă și repusă la loc. De altcineva. Altcineva decît ea. O singură amintire îi revenea mereu în minte : se vedea stînd în pat, caldă și simțindu-se minunat, dîndu-i lui Carl cheile, ca acesta să meargă să cumpere ceva de mîncare.

Una dintre cele mai mari greșeli ale acestei campanii pentru descoperirea adevărului era faptul că se obliga să retrăiască amintiri atît de vii și de proaspete, atît de stimulatoare, încît își provoca o adîncă durere și mîhnire. Își amintea, de asemenea, cît de minunate fuseseră aceste zile petrecute alături de Carl. Fiecare casă la care ajungea trezea amintirea unei clipe sau a unor vorbe spuse de el sau a unei priviri a lui și la cea de a treia casă, iată, gîndurile îi sînt din nou dominate, total, de el. De două ori a trebuit să tragă pe dreapta ca să plîngă în liniște, fără să riște un accident de circulație.

Lista caselor se afla alături de ea, bifînd numele, unul cîte unul, pe măsură ce revenea la ele. Dacă avea cumva o calitate, atunci aceasta era eficiența. Cu fiecare amintire, călătorea înapoi în timp, zîmbindu-și, apoi posomorîndu-se, apoi aprinzînd o țigară și încercînd să se fumeze pe ea însăși, ca să moară.

Se plimba prin grădini, se așeza pe aceleași scaune pe care stătuse cu el, își reamintea discuțiile. Îi lipsea. El adusese o schimbare în viața ei ; o luase cu el, fără să ajungă undeva. Un dar minunat. Și ceea ce crezuse că nu-i va lua mai mult de două ore, se întinsese pînă după-amiază, întîrziind, fără să vrea, cu aceste ocoluri în sentimentalism.

Cu puțin înainte de ora cinci, întorcîndu-se cu mîinile goale, deprimată și singură, trecu pe la birou ca să preia mesajele telefonice, lipsite de interes. Deșertăciunea înfrîngerii sale îi transformase glasul puternic într-o șoaptă, iar ținuta ei dreaptă, în cea a unei femei bătrîne. Sheila îi spuse să meargă acasă, ceea ce și făcu.

Abia în drum spre casă, traversînd domeniul parcelat, îşi aminti că-i arătase lui Carl casa portarului. Nu era un loc prea grozav, de aceea nu-l trecuse pe lista societăţii şi o arăta foarte rar, doar atunci cînd proprietarii, care locuiau într-una din casele foştilor stăpîni ai condominiului fărîmiţat, îi cereau acest lucru. Dar cînd relaţiile dintre ea şi Carl se aprinseseră, pradă unui impuls de adolescentă de a-l avea mai aproape de ea, îi arătase proprietatea, intrînd prin partea sudică şi nefăcînd nici o aluzie la relativa apropiere de propria ei locuinţă.

Parcă maşina în garaj, luînd-o pe drumul drept, dar se răzgîndi şi o porni prin crîngul des, de-a lungul unei potece care odinioară fusese drumul principal de acces. Străjuit de arţari falnici, drumul propriu-zis era acum invadat de rugi de mure şi alte tufişuri sălbatice, singura cale de a trece printre acestea fiind o potecă întortocheată, tăiată la întîmplare, de cele cîteva căprioare care-şi aveau aici sălaşul. În mod miraculos, această potecă făcută de sălbăticiuni urma, poate tocmai datorită faptului că se păşea mai bine pe aici, fostul drum de acces al domeniului. Carrie se afundă printre insectele şi în întunericul pădurii, croindu-şi drum cît putea de repede.

Un segment nou de şosea fusese trasat în unghi drept cu scurta prelungire a vechiului drum, rămasă utilizabilă. Din cauza acestei obstrucţii, căprioarele ocoliseră drumul nou astfel încît poteca lor se strecura către spatele vechii căsuţe a portarului. La fel făcu şi Carrie. Trebuind să iasă din clinar ca să ajungă la micul luminiş unde se află căsuţa, îşi făcu singură potecă, ocolind rugii cu ţepi ascuţiţi şi evitînd pe cît posibil crengile uscate, căzute la pămînt.

Era într-adevăr un loc minunat dacă apreciai intimitatea şi liniştea asigurate de izolarea în care se afla. Dacă proprietarii ar fi investit ceva mai mult pentru a o renova, mărind-o puţin sau aducînd îmbunătăţiri unicei băi şi bucătăriei strîmte, i-ar fi putut scăpa de ea într-o clipă. Dar aşa cum era, pur şi simplu nu avea căutare.

Dar avea un geam spart.

Asta era ceva nou. O cuprinse panica. Cineva a pătruns înăuntru! Nu trecuseră cinci zile de cînd fusese aici cu Carl și atunci nu existase nici o fereastră spartă. Să alerge înapoi și să-l sune pe Cam și să încerce să-i explice că a fost spart un geam la una din casele ei de închiriat și că ar trebui să vină repede aici? Copilării. Vandalismul era singura explicație. Se potrivea exact cu ceea ce bănuia că ar fi activitatea adolescenților din zonă — copii pătrunzînd în case, în speranța de a găsi o sticlă de băutură sau un pat în care să-și domolească poftele. Săptămînalul local fusese plin în vara aceasta cu asemenea istorii, abia trecuta Zi a Muncii fiind cea mai rea. În calitate de administrator de proprietate, ea avea obligația să raporteze proprietarilor orice daune. Va trebui, deci, să evalueze daunele.

Stătea retrasă, gîndindu-se cum să acționeze. Să-l cheme pe Cam sau să se ducă pur și simplu și să vadă despre ce era vorba? Clocotea de mînie, dezgustată de gîndul că cineva ar putea viola o proprietate în felul acesta. Tremura de spaimă gîndind că poate nici nu era vorba de adolescenți.

Se strecură repede în curtea din spate și se furișă înspre intrarea de aici, unde se opri, cu urechile ciulite la cel mai mic zgomot. Nu auzea nimic altceva decît bubuitul inimii sale. Emoțiile ei oscilau între spaima copilărească și mînia adultului. Nu știa în care din ele să aibă încredere. Părea atît de stupidă această fereastră spartă. Părea atît de amenințătoare.

Răsuci butonul ușii și împinse.

Intră în bucătăria de dimensiunile unei debarale și se opri, deoarece, încercînd să evite cioburile geamului spart constată, spre marea ei surpriză, că acestea fuseseră măturate. Nu-și amintea ca inima să-i fi bătut vreodată cu atîta putere. Plutea în aer mirosul slab de mîncare gătită, acolo unde n-ar fi trebuit să existe așa ceva. Chiriași ilegali? se întrebă. Sau Carl? I se făcu teamă. Nu înțelegea nimic din tot ce făcea. În loc să fugă, se pomeni afundîndu-se în această casă, în misterele ei. Silită să continue. Se pomeni intrată bine în căsuță, continuîndu-și drumul, încetișor, pas cu pas.

Şi apoi, îngheţă. Un lacăt nou-nouţ, strălucitor şi un belciug fuseseră agăţate grosolan pe uşa camerei de zi. Era singura cameră din căsuţă, în afara micului dormitor şi a băii, care comunicau între ele. Un instinct matern, pentru care nu avea nici o justificare biologică, o alertă totuşi şi uitîndu-se la stînga şi la dreapta, puse mîna uşor pe uşă, ca un mediu care încearcă să extragă energia din ea.

— Duncan, şopti ea, în crăpătură.

Vocea emoţionată şi îngrozită care-i răspunse, fără cuvinte şi vagă, aşa cum se auzea prin grosimea uşii, ascuţită şi înnebunită, o pătrunse pînă în adîncul fiinţei sale. El era.

Pierzînd orice control, puse instinctiv mîna pe mînerul uşii şi-l împinse cu violenţă. Uşa se întredeschise, oprită din cauza lacătului, lăsînd un spaţiu de nici doi centimetri şi, dincolo, proptit cu mîinile în podea, tîrîndu-şi picioarele moarte, era Duncan, venind înspre ea cît de repede îi permiteau braţele să-l care.

Abia în ultima clipă văzu femeia, în dreapta ei, şi în aceeaşi fracţiune de secundă reuşi să se răsucească repede şi să trîntească uşa dormitorului, prin care ieşea acesta. Femeia sări înapoi, dar uşa îi prinse antebraţul în clanţă şi ricoşă ca şi cum s-ar fi lovit de un opritor de cauciuc. Femeia strigă de durere.

— Carrie ! Carrie ! Carrie ! strigă Duncan din puşcăria lui. Dar Carrie abia dacă-l auzea, înnebunită de spaimă, cu toată atenţia îndreptată asupra mîinii care pătrundea prin uşa pe care amîndouă femeile se lăsau cu toată forţa lor. Braţul rănit continua să-şi facă mai departe loc prin uşă, ca un mîner, şi Carrie constată că pierde teren. Fără să se gîndească, căci, dacă s-ar fi gîndit, n-ar fi putut niciodată face asta, se întinse, prinse degetul mic al femeii şi trase de el într-o parte, provocîndu-i destulă durere ca să determine retragerea braţului prin crăpătura uşii, determinînd un nou urlet din partea celei căreia îi aparţinea. În sfîrşit, presiunea ei asupra uşii se dovedi suficient de dureroasă ca să oblige retragerea acestui mădular. Apoi, braţul celeilalte fiind prins în încheietură, Carrie se propti cu amîndouă mîinile în uşă şi

se trase cu picioarele mai în spate, înclinîndu-se tot mai mult, provocînd tot mai multă durere asupra încheieturii, apropiindu-se, în același timp, cu vîrful pantofului drept, la cîțiva centimetri de un scaun de răchită aflat în hol, cu cîteva umerașe pentru haine aruncate pe el. Nu trebuia să permită acestei mîini să scape. Clădirea aceasta avea în fond o intrare principală și singurul lucru care o despărțea de paznicul lui Duncan era faptul că brațul acestei femei era prins în ușă. Încordată cum era, piciorul ei avea tendința să împingă scaunul mai departe, nu să-l aducă mai aproape de ea. Se lăsa tot mai jos, izbiturile care veneau din partea cealaltă a ușii, strigătele ei de groază și tînguiala lui Duncan, totul conspirînd împotriva ei. Ca prin miracol, vîrful piciorului ei prinse în sfîrșit piciorul scaunului de răchită și, încet, centimetru cu centimetru, îl aduse către ea.

Inima îi bătea sălbatic și ea tremura de spaimă. Își apropie din nou picioarele de ușă, se răsuci cu spatele și o blocă cu trupul ei, cu atîta hotărîre, cu atîta autoritate, încît auzi, practic, oasele trosnind.

Își retrase greutatea, propti scaunul sub clanță și-l apăsă cu forță în loc, blocînd încheietura mîinii.

Lacrimile îi încețoșară privirile și o cuprinse îndoiala. Va ține oare ?

— Carrie ! imploră Duncan, degetele lui firave ieșind prin crăpătura ușii, de care se apucase.

— Du-te înapoi, îi spuse ea, continuînd să susțină cu greutatea ei echilibrul scaunului. Degetele de la mîna femeii, roșii cum nu mai văzuse vreodată, se contractau sub încercările de a se elibera. Apreciind rezistența scaunului fixat sub clanță de a reține mîna în capcană, Carrie își ridică încetul cu încetul greutatea, pînă ce se desprinse de tot.

— Du-te înapoi, repetă ea, țipînd din toate puterile.

— Repede ! porunci din nou văzînd scaunul încovoindu-se sub izbiturile repetate ale femeii de dincolo și mîna începînd să se miște în crăpătura ușii. Duncan se urni anevoios înapoi, cu picioarele lui răsucite tîrîndu-se fără viață, în urma sa.

Se aruncă cu umărul în ușă. Auzi sunetul distinct al lem. nului care se crapă și șuruburile începînd să cedeze. Încă o dată și încă o dată se împinse cu umărul în ușă, cu spatele la bucătărie, cu ochii pe scaunul acela și pe mîna care cîștiga spațiu cu fiecare bușitură în ușa alăturată. Putea efectiv simți ușa lui Duncan cedînd sub eforturile ei — ușa se deschidea! O bucată din ușor se desprinse și crăpătura de un centimetru se mări la doi. Cîștigul acesta o îmbărbătă și, brusc, lacrimile începură să se reverse din ochii ei, redîndu-i vederea.

Cu umărul ostenit de atîtea lovituri, Carrie risca să piardă de sub ochi mîna femeii și scaunul și se schimbă pe umărul nefolosit, făcînd o întoarcere completă. Dar rămase cu gura căscată și se opri în loc, fără glas, cu capul vîjîindu-i. Acolo, blocînd ușa de la bucătărie, cu pumnii încleștați, holbat, nevenindu-i să creadă, era Carl.

35

DAGGETT se trezi la unu după-amiază, în propriul său pat, fără să-şi poată aminti cum ajunsese aici. Dincolo de fereastră, soarele împrăştia acea lumină de culoarea inului, care prevestea apropierea toamnei. Gîtul uscat şi migrena surdă îi împrospătară memoria — fusese adus aici în maşina lui Pullman, un alt agent conducînd-o pe a lui, în timp ce un doctor al Biroului prescria nişte sedative care să-l ajute să depăşească ceea ce pe moment fusese descris cînd traumă, cînd stare de şoc. După ce toată lumea plecase, înghiţi unul din sedative cu un scotch tare, ceea ce, fără îndoială, i-a provocat prăbuşirea.

Îşi aminti că făcuse un duş ca să cureţe sîngele de pe el şi apoi o baie, într-o apă fierbinte, sperînd, în mod absurd, că-şi va putea steriliza astfel pielea. Tot mai adăugînd de cîteva ori apă fierbinte, baia îi luă aproape o oră. Medicamentele combinate începură să-şi facă efectul cînd se ridică din cadă folosind trapezul lui Duncan şi-şi lăsă capul pe pernă, la ora trei dimineaţa.

Puse de cafea, făcu din nou duș și se îmbrăcă cu haine cu rate, binecuvîntînd mirosul lor proaspăt și savurîndu-l ca într-o reclamă la televizor.

Cele două cești de cafea nereușind să-l redreseze, încercă cu ouă jumări, dar nu mîncă decît jumătate din ele. Epuizat, simțindu-se intoxicat și mahmur, se urcă în mașină și o porni la lucru.

Cei de la Buzzard Point îi făcură o primire ca la reîntoarcerea unui marinar. Oameni cu care nu mai vorbise de săcole ieșeau din birourile lor și-i strîngeau mîna sau îl băteau pe spate.

— Îl găsim noi pe puști, îl asigurau cu toții, într-un fel sau altul, și devenise clar că uriașa mașinărie WMFO, cu tot ce reprezenta ea, se aliniase pentru această cauză unică: „Michigan în sus", „Michigan în jos", aproape că se aștepta să se pomenească în capul unei mese de banchet, cînd dădu colțul spre divizia Antiterorism. Găsi în schimb o încăpere complet abandonată, cu excepția Gloriei, care izbucni în lacrimi și nu se putu face înțeleasă în strădania de a spune ceva ce aducea cu niște condoleanțe.

În încercarea lui zadarnică de a o liniști, o îmbrățișă pentru prima dată în viața lui, gest care nu servi decît la a o emoționa și mai mult.

Așa îi găsi Pullman, unul în brațele celuilalt, Gloria plîngînd isteric.

— Au nevoie de tine pentru interogatoriu, îl anunță pe Daggett, cu lipsa de recunoștință a unui căpitan.

— Iar tu te duci la biroul tău, o admonestă scurt pe Gloria.

— Unde sînt ceilalți ? întrebă Daggett, măturînd aerul cu mîna.

— Toți agenții de teren liberi, cu picioare bune, sînt afară în stradă, încercînd să culeagă informații despre fiul tău sau despre Cheysson. Consensul general aici este că Cheysson e

prea măruntă ca să încerce să facă acest lucru fără Kort și având în vedere că infrastructura lor a fost distrusă cu ocazia raidului german, presupunem că, indiferent ce planuri a avut el, s-au dus toate la fund. Tot ce mai poate face ea acum este să fugă. Iar noi să strîngem tot mai mult lațul. Toți colaboratorii lui Cheysson, de la În-Flite, sînt supuși unui interogatoriu de gradul trei : unde îi plăcea să plece în vacanțe, unde s-ar putea duce dacă ar avea necazuri. Îl găsim noi pe puști, Daggett.

— Hainele mele ? Geaca mea cu însemne ?

— Ne ocupăm de ele. Ne ocupăm de *toate*. Și acum coboară la interogatoriu și pregătește-te să te transformi într-o placă stricată. Te așteaptă o ședință lungă.

— Dar primele rapoarte ? Vreau să citesc tot ce avem despre noaptea trecută.

Pullman aruncă o privire către Gloria și din nou către Daggett.

— Nu așa vor decurge lucrurile.

Ochii Gloriei spuneau mai multe decît ar fi îndrăznit Pullman. Daggett fusese dat la o parte.

— Ce se petrece aici ?

— Implicarea personală, ca în cazul acesta, reprezintă, din punct de vedere tehnic, un conflict de interese.

— Conflict de interese ? Dar acesta este interesul meu *absolut !*

— Fiecare lucru la timpul său. Avem nevoie de tot ce ne poți spune și de un raport complet.

— Dar asta poate dura zile ! Mă treci pe linia moartă ? întrebă el.

— Încercăm să-i găsim pe Cheysson și pe băiatul tău. Acum fă-ți nenorocita de datorie și du-te la interogatoriu. Acum !

Cu piepturile umflate, aflați doar la cîțiva pași unul de celălalt, cei doi se înfruntau. Pullman, cu vocea cea mai neoficială pe care și-o putuse compune, îl avertiză :

— Să nu faci asta !

Dar Daggett se întoarse şi o porni spre lift.

Abia după relatarea repetată a poveştii sale, necesară înţelegerii celor întîmplate, prinseră rod, pe ascuns, primele seminţe ale îndoielii.

Voci şoptite, ascunse în spatele gîndurilor sale, sfîrîiau şi scoteau la iveală o mulţime de posibilităţi. După această trecere în revistă, obişnuitul părea fantastic, nu pentru cei cărora le detalia evenimentele nopţii precedente, ci pentru el însuşi, pentru anchetatorul care studiase în mod regulat transcrierile unor detalieri ca aceasta. După patru ore simţea în inimă spaima incertitudinii, în ciuda faptului că era perfect conştient că fusese martor la toate acestea cu aceiaşi ochi cu care se uita acum la cei care îl interogau. Înnebunit de propriile gînduri contradictorii, explicaţiile lui aveau tendinţa să o ia pe alături şi, curînd, îl puseră să o ia de la început, nisipul din clepsidra lui transformîndu-se în apă şi curgînd fără oprire de sus în jos, orele zburînd o dată cu ea.

La zece seara, văzîndu-i epuizarea, inchizitorii săi îl iertară, dar îl preveniră că vor relua şedinţa în dimineaţa următoare. S-a stabilit ora întîlnirii. S-au strîns mîini, s-au schimbat zîmbete. Nimeni nu se îndoia de Daggett, dar muriseră doi oameni şi erau multe lucruri care trebuiau explicate.

Trecînd de-a lungul coridoarelor, cu gîndurile începînd să sape găuri în judecata lui, auzi tropăitul unor picioare grăbite, apropiindu-se din spate şi se întoarse să salute o Glorie îngrijorată, în mîinile căreia, cîteva hîrtii fîlfîiau ca nişte aripi rupte. Se opri brusc şi în chipul ei se văzu pe sine, pentru că arăta îngrozită.

— Ţi-am adus tot ce am putut, îi explică ea, întinzîndu-hîrtiile. Nu e cine ştie ce.

Se uită în jos la hîrtiile care trecuseră acum în mîinile sale, le împături, le băgă în buzunar și-i mulțumi din ochi.

— O să te țin la curent, spuse ea.

— Am un sentiment foarte ciudat, îi mărturisi el.

— Trebuie să dormi, îl sfătui ea. Bea o supă fierbinte și culcă-te.

36

Cu încheietura mîinii umflată şi cu un deget rupt, pe car Kort i-l pusese în atele, Monique conducea Toyota spr locuinţa lui David Boote, la ora opt şi jumătate, în dimi neaţa zilei de 21 septembrie. Pe bancheta alăturată, Kor fuma. Schimbul lui Boote nu începea înainte de zec Acesta locuia doar la cîteva minute de Aeroportul Naţional, i afara Alexandriei, într-o zonă în care predomina populaţi de culoare.

Kort înşurubă surdina la ţeava pistolului şi puse pistol în tocul de nailon, pe care-l purta sub braţ.

— N-ai de gînd să-l foloseşti ?! îl întrebă ea.

— În Los Angeles a trebuit să ne protejăm metodel pentru cazul în care eşuam. A trebuit să ne luăm anumi precauţiuni pentru a-i ţine departe de pistă. Dougherty fr sese ideal pentru asta. Era un beţiv cunoscut şi i-am injectu suficient alcool ca să-l doboare. Cine e dispus să pună bază pe declaraţiile unui astfel de om ? Aici nu avem nevoie d asemenea prevederi. Aici e capătul liniei. Pentru noi. Pentr Boote. Pentru toţi cei implicaţi.

— Dar nu-i decît un mecanic. N-are nimic de-a face c treaba asta.

— Condu, îi porunci el.

Blocul de cărămidă, cu apartamente, era înconjurat de spații aride, unde garduri din lanțuri, ruginite, protejau pajiștile fără iarbă. Aerul mirosea a rahat de cîine și a bere acrită.

— Același lucru ca și data trecută, spuse Kort.

Îi simțea albul ochilor.

Se apropiară de ușă. Kort se mai uită pentru ultima oară la număr și ciocăni. Omul care răspunse putea foarte bine să fie fratele lui Dougherty. Avea nevoie de un bărbierit și de un maiou curat. Se uită la ei cu o privire mahmură. Făcuse treabă bună Grecul.

— Paza Aeroportului, domnule, spuse Kort, începînd cu obișnuita lui frază. Am avut o breșă în sistemul de pază și trebuie să verificăm toate legitimațiile. Vreți să ne dați legitimația dumneavoastră ?

Spre deosebire de Dougherty, omul ăsta nu simțea nevoia să se convingă. Nu vroia decît să se întoarcă la cafeaua a cărei aromă ajunsese pînă la Kort. Voia să termine cît mai repede cu povestea asta.

Ca și Kort.

— Vă supărați dacă intrăm o clipă ?

— Cîtuși de puțin, răspunse omul.

— Putem aștepta aici, obiectă Monique, amestecîndu-se repede în discuție, încercînd să împiedice ceea ce lui Kort i se părea inevitabil.

O măsură din priviri.

— Dacă n-aveți nimic împotrivă, am vrea să intrăm, totuși.

Dar David Boote, sau oricum l-ar fi chemat, nu-i băgă în seamă. Pornise deja în căutarea legitimației. Kort trecu peste prag.

— Așteaptă în mașină, îi spuse el, aspru.

Se retrase în jos, pe cărare. Pantoful i se încurcă într-o pungă de plastic, purtată de vîntul suficient de puternic și se aplecă sa se debaraseze de ea.

Kort trînti ușa după el.

Boote apăru după colţ, cu legitimaţia în mînă şi arma gata pregătită a lui Kort îi făcu două găuri în mijlocul pieptului şi o a treia în mijlocul frunţii, după ce acesta căzu. Kort înghe nunche, în timp ce trupul încă se mai zbătea şi smulse legiti maţia din strînsoarea omului. Uciderea lui Boote î întărîtase. Urmau Mosner şi ceilalţi ; urma să elimine mocanc confecţionată de ei şi distrugerea şi venise timpul să atrag lumii întregi atenţia asupra minciunilor şi conspiraţiilo acestora. Putea simţi mirosul victoriei ; şi mirosul era dulce Vîrî legitimaţia în buzunar, puse pistolul jos şi ascunse trupu în debaraua pentru haine. Trase o carpetă mică şi ascunse petele de sînge. Ieşi din casă şi se îndreptă spre maşină, unde o găsi pe Monique strîngînd volanul cu singura ei mînă bună, palidă, tremurînd toată şi, în ochii înroşiţi, văzu ravagiile lacrimilor.

— Facem ceea ce trebuie să facem, spuse el. Avea nevoie ca ea să rămînă tare.

Monique tăcu. Porni maşina şi o luă din loc.

— Opreşte, îi spuse el, trecînd pe lîngă hangarele imense care aparţineau companiei Aviation Brown.

— Trage pe dreapta.

Trase maşina în refugiu, făcînd astfel loc unei dube.

— Ce s-a întîmplat ? îl întrebă ea.

— Vîntul, spuse el, arătînd în sus, spre girueta care se agita deasupra celui de al treilea hangar.

Îi trebui ceva timp pînă reuşi să se orienteze. Se uită pe bancheta pînă cînd presupuse că privea spre est.

— Vîntul nu bate din direcţia bună, spuse el, uitîndu-se la ceas.

— Ce vrei să spui ?

— *Că nu bate din direcţia bună !* Nouă ne trebuie ca aia folosească pista treizeci-şase — trei şase. Vîntul ăsta o să ducă pe unu opt. Nu e bine. Studie un orar criptic pe care avea în buzunarul de la cămaşă, se mai uită o dată la ceas şi spuse :

— N-avem ce face, trebuie să aşteptăm.

— Să aşteptăm ?

— Ne întoarcem și așteptăm. Trebuie să sperăm că după-amiază vîntul își va schimba direcția. Mai zboară nouă cinci nouă după-amiază. Nu are încărcătură chimică, dar e singurul lucru pe care-l putem face. Dă drumul la radio, la informațiile meteo.

— Să așteptăm ? repetă ea. Nu are încărcătură chimică ? Dar am crezut că tocmai ăsta era *obiectivul !*

— N-avem de ales. Întoarce. Mergem înapoi.

— Nu înțeleg. Am crezut că tocmai încărcătura chimică era obiectivul operației.

— Cui îi pasă dacă tu înțelegi sau nu. Dă-i drumul !

— Nu trebuia să-l omori. Înțelegi ? Nu trebuia să-l omori.

— Cui îi pasă de Boote. Nu-i decît unul dintr-atîția. Crede-mă, cui îi pasă ?

— Nu te cred, spuse ea, întorcînd mașina. Cu toții avem pe cineva căruia îi pasă de noi, izbucni ea, sperînd că și ea are. Altfel, la ce bun să mai trăiești ?

37

— BĂNUIESC că-ți închipui că sînt o bestie, spuse Kort cocoțat pe marginea căzii.

Mîinile ei erau legate în față, cu un șnur lung, alb, din plastic, asemenea celui folosit pentru legarea pungilor de gunoi. Îi ținea încheieturile atît de strîns una de alta, încît mîinile i se umflaseră. Glezna stîngă era legată la fel, dar cu o sfoară de nailon înnodată de ea. Această sfoară era legată cu capătul celălalt, de o conductă rigidă. Kort strînsese puternic ambele noduri, după care își luase măsura suplimentară de precauție, de a da foc, cu bricheta, nodurilor sfoarei de nailon, pentru a le topi într-o masă compactă, astfel încît să nu mai poată fi desfăcute. Cătușele ei improvizate nu o împiedicau să fumeze țigara Sobranie pe care i-o oferise el. Dar nu-i răspunse, deși buzele îi erau libere să vorbească. Nu avea cuvinte care să poată exprima ceea ce gîndea despre el și abia de cîteva minute reușise să-și înfrîneze furia așa încît legată și ghemuită pe pardoseala băii, era udă de transpirația mîniei.

— Nimic din toate astea nu a fost plănuit. Nimic. Și ce mai puțin ca eu să mă îndrăgostesc de tine. Se uită la ochii neiertători și dădu din cap.

— Ah, da, Caroline. Chiar îți închipui că tu sau băiatul ați mai fi acum în viață dacă n-ar fi așa ? Nu simt dorința să-ți fac rău. E destul de mult rău în lume.

— Ești nebun.

— N-am de gînd să discut dacă ceea ce fac eu e bine sau rău, pentru că în problema asta nu trebuie să-mi răspund decît mie. Numai în fața mea și a Lui, spuse el, uitîndu-se la tavan, iar cu El, am făcut pace.

— Eu una n-aș fi așa de sigură.

Încă nu-i cunoscuse temperamentul, dar iată-l izbucnind, încins la roșu, lăsîndu-se într-un genunchi, presîndu-și fața de a ei.

— Ce rahat știi tu despre asta ? Fața ei, stropită de saliva furiei sale, se întoarse într-o parte și, cu mîini tremurătoare, țigara îi găsi buzele și ea trase tare și se chirci și mai mult, iar Kort se întoarse înapoi pe marginea căzii.

Continua să dea din cap, fără să-și dezlipească ochii de pe ea. *Era* nebun. Mîna lui căută după portofel și degetele găsiră fotografia vîrîtă în deschizătura de piele și se aplecă înainte, înspăimîntînd-o, și trînti fotografia pe capacul closetului.

— Asta e opera *lor*. Simțea cum o privește, poruncindu-i să se uite.

Îi era teamă să se uite, dar știa că nu o va lăsa pînă nu va face ce-i spune. Și cînd se uită, stomacul i se strînse și bila îi arse beregata. Își întoarse privirea și, deși încerca să se stăpînească, auzi strigătul de jale care-i scăpă. El cîștigase și știa asta. Iar el continua să dea din cap, în felul acela ciudat, ca și cum ar fi vrut să se convingă singur și, fără să se uite la fotografie, o băgă înapoi în portmoneu.

— Cu toții avem motivele noastre pentru ceea ce facem, spuse el.

— Te-ai folosit de mine, reuși ea să spună, căci nemulțumirea ardea în ea din clipa în care Cam pomenise de chei.

— Puteam oricînd să-ți iau cheile. Nu m-am folosit de tine. Nu în felul în care spui tu.

— Deci cheile au fost totul.

— Da.

— Şi acum ?

Îşi stinse ţigara în chiuvetă şi se sculă în picioare, uitîndu-se în jos, la ea, dominînd-o. Scoase o altă ţigară pentru ea. Aşteptă pînă ce ea se uită în sus şi o acceptă. Privirile li se întîlniră şi ea se întrebă cum era posibil ca cineva atît de blînd să facă ceea ce făcuse omul acesta. Îşi aduse aminte cum au făcut dragoste, ca şi cum ar fi trecut ani de atunci şi nu-şi putu stăpîni lacrimile. Îl ura mai mult ca pe oricine pe pămîntul ăsta şi, totuşi, lacrimile ei erau lacrimi de iubire.

— Există pe lumea asta două feluri de nebuni. Nebunii care sînt nebuni pentru că nu fac nimic. Şi nebunii care sînt nebuni pentru că fac ceea ce fac. Dar eu nu sînt nebun.

Se îndreptă spre uşă.

— Să nu faci asta, Carl — sau cine eşti tu. Sînt şi alte căi... *Să nu faci asta !*

Aceasta îl făcu să-şi întoarcă capul, căci pînă şi ea era surprinsă de îngrijorarea din glasul ei. Încet, un zîmbet îi lumină faţa. Tonul ei îl impresionase, în mod evident. O privi îndelung, dar ea nu simţi nimic. Doar o răceală de gheaţă.

— Nu Carl, o corectă el, zîmbind cu toată faţa. Sînt Anthony Kort. Şi trînti uşa după el.

Numele îi era cunoscut de la Cam. Realitatea îşi croise drum : Anthony Kort. Înţelese acum mult mai bine hotărîrea de neclintit a lui Cam şi se simţi josnică pentru tot ceea ce îi spusese. Şi iar se chirci, sub noul val de otravă, care urca din măruntaiele ei. Fusese *în* ea, acest monstru. Oare nu avea un sens ca un monstru să se fi născut dintr-un monstru ?

— Ne... norocitule ! strigă ea cît putu de tare, pînă cînd rămase fără suflu. Deşi auzi închizîndu-se uşa dincolo şi pe cei doi vorbind în şoaptă, ştiu că vorbele ei nu contau. Un om ca el nu poate înţelege decît limbajul faptelor.

I se păru că plecau. Auzi cuvîntul *aeroport* şi ştiu că trebuie să facă ceva. Acum !

Ţigara neaprinsă rămăsese pe jos, lîngă genunchii ei, acolo unde o lăsase. O băgă în gură trăgînd înnebunită din ea, apăsînd-o de mucul care mocnea, al celeilalte ţigări. Puffi.

ului, încercînd cu disperare să o aprindă pe cea nouă și, în ifșit, aceasta se aprinse și ea înghiți fumul, satisfăcută. Dar u pentru că vroia să fumeze făcuse asta. Ci pentru că avea n plan. Iar acum, cînd știa cine era cu adevărat acest om — cum că înțelesese —, nu exista nimic ce n-ar fi fost în stare l facă, pentru a-l opri.

După nici un minut, mașina porni și ea se puse pe treabă.

38

— Le-ai adus ? o întrebă Daggett pe Lynn, înainte ca aceasta să fi apucat să intre în casă.

— Da, dar... nu-şi termină ea vorba.

— Pune-le acolo. Eu vorbesc la telefon. Vin imediat. Ş întoarse la telefon şi spuse repede ;

— Scuzele mele. Da. Mecanici, exact. Se uită în sus, ea. Ea se holba la el, întrebîndu-se de unde îi venea to această energie. Îi făcu semn să pună, pe masa de sufrage hîrtiile pe care le adusese cu ea.

— Oricine nu se prezintă la lucru în dimineaţa as Da, ştiu... E important... Da... Vă dau două numere. Dac răspund la primul, încercaţi la celălalt. Este extrem de portant. Ar fi în cauză unul din avioanele dumneavoast Exact.

Nu se aşteptase să-l găsească atît de animat. Se gîndis o să dea peste un bărbat ghemuit într-un colţ, eventual bî lipsit de orice reacţie.

— M-au scos din cărţi, îi explică el, îndreptîndu-se rect spre hîrtiile aduse de ea, energia explodînd din fiec mişcare pe care o făcea.

— M-au trecut pe tușă din cauza implicării mele personale. Dacă mă duc la birou, sînt gata să mă închidă într-o cameră și să mă interogheze pentru a suta oară. Iar astăzi este ziua, spuse el cu glasul tulburat. Întîlnirea. Nu e vreme de prostiile lor.

— Mă tem că n-am înțeles ce spui, recunoscu ea, punîndu-și geanta jos.

— L-am avut tot timpul în față, îi explică el, trecîndu-și mîna prin păr. Se uită la ceas pentru a treia oară de la sosirea ei. Nervozitatea lui i se transmise și ei și se trezi neliniștită și înfierbîntată.

— Uită-te aici. Trînti pe masă biletul pe care i-l dăduse Kort, în ziua răpirii lui Duncan.

— Ce-i cu el ? îl întrebă ea, dorind să nu fi trebuit s-o facă, dar nu văzuse nimic.

— E scris pe carnetul meu de însemnări. Arătă spre bucățica de hîrtie. Uite, sus e numele meu. Duncan mi l-a făcut cadou anul trecut, de Crăciun.

— Nu pricep.

— Țin carnetul ăsta în servietă.

— Și ?

— Și Kort și-a bătut joc de mine.

— Cam...

— Kort mi-a cerut să-i dau itinerariile. Întîlnirea din stația de metrou — vroia itinerariile.

— Da... Și ?

— Acest carnet de însemnări se afla în servietă. L-a luat din servieta mea. Deci văzuse, deja, itinerariile. Ai priceput ?

— Nu.

— Dacă el *văzuse deja* itinerariile, atunci de ce mi-a cerut să i le pun la dispoziție ? Nu aștepta decît o secundă înainte de a-și da singur răspunsul.

— Pentru că avea nevoie de un motiv — într-adevăr, un motiv bun — ca eu să cred că e în stare să riște o întîlnire față-n față. Totul e o chestie de dedublare. Totul este să intuiești ce gîndește celălalt — să te vîri în capul lui. Ai priceput ?

— Atunci de ce *a cerut* itinerariile ? Nu, nu am pricepu

— Pentru că avea nevoie de un martor. N-avea nici legătură cu itinerariile. Avea nevoie de mine — șeful anch tei — ca să fiu martor la moartea sa. Dar și-a scris biletul p un carnețel de notițe greșit și asta o să-l ducă direct la ștreang.

— Trăiește ? Se sprijini de marginea mesei ca să-ș menținã echilibrul.

— Al naibii să fiu că trăiește. Risipi un teanc de hîrtii ș răsfoi prin cele aduse de ea. Scoase harta zborurilor compa niei LAX. Scara e prea mare, deci nici măcar nu putea vedea Hollywood Park, dar e aici, crede-mă.

Pescui o linie în dezordinea de pe masă, măsură scara r portată la mile și apoi măsură în prelungirea hărții deschis Îi făcu semn să-i dea sarea și piperul. I le dădu.

— Hollywood Park e chiar aici, spuse el, punînd solni jos.

— N-am nici cea mai vagă idee unde vrei să ajungi.

Se aplecă și trînti încă o dată solnița. Lynn se dădu în poi.

— *Aici* a căzut șaizeci și patru. Chiar aici. Exact aici. L linia și măsură distanța.

— Știi cît e de mare Holywood Park, e uriaș. Barnes fost acela care mi-a spus, zise el, derutînd-o. Barnes mi spus că simularea de la Duhning și prăbușirea lui șaizeci patru confirmă același traseu de zbor. Avionul adevărat și s mulatorul au zburat aceeași distanță ; și, în ambele cazuri, a aterizat în același loc. Dacă ai transpune simularea pe hartă reală, ai vedea că avionul a căzut în Hollywood Par El mi-a spus asta, zise Daggett, dar pur și simplu vorbele mi-a trecut pe la urechi.

— Mă înfricoșezi.

— E bine, spuse el, dînd sălbatic din cap. Adevărul înf coșează, nu-i așa ? E o chestie de fizică, zicea Barnes. Eu îl ascultam. Fizică ! Renunți la comanda pilotului și avion se prăbușește. De fapt, piloții de pe avioanele noua ce noua au fost instruiți, cu toții, de Ward — deci vor cond

cu toții, în aceste prime cîteva minute de zbor, în aceeași maniera : Kort poate conta pe asta. El *contează* pe asta.

Simți că ochii încep să o ardă și să o înțepe și știu că era gata să izbucnească în plîns. Se apropie, vrînd să-l mîngîie, să-l liniștească puțin. O opri, îmbrățișîndu-i amîndoi umerii și căutîndu-i privirile.

Se dădu înapoi, ridică un deget și se întoarse la harta pe care o adusese cu ea.

— Ai răbdare cu mine. Începu să azvîrle cu hîrtiile peste tot și, făcînd astfel, spori impresia de nebunie. Foile uriașe de zăpadă albă căzură și acoperiră covorul. Abia atunci observă ea căruciorul cu rotile, strîns și sprijinit de perete. Și nu-și mai putu stăpîni lacrimile. Le lăsă să curgă în voie, uitîndu-se la bărbatul ei drag, care o luase razna.

— Întrebarea e, spuse el revenindu-și, care este obiectivul ? Și ce aeroport va folosi, Dulles sau Național ? Avionul trebuie să decoleze de pe unul din aceste două aeroporturi, corect ? Și *de aceea* trebuia să-mi aduci *asta*. Se întoarse ca să se asigure că era acolo și, văzînd-o, puse încet harta jos, asemenea unui bufon care-și dă seama că nu mai este comic.

— Nu mă părăsi. Să nu faci asta.

— S-a terminat.

— Nu s-a terminat.

— Kort e mort, Cam. Îl vor găsi pe Duncan. Trebuie să crezi că-l vor găsi.

— Dacă nu ești atentă, nu vei reuși niciodată să-i convingi pe ceilalți.

— Să nu faci asta ! strigă ea, încrucișîndu-și brațele ca să se apere de frig, îndepărtîndu-se de el.

— Nu mi-am ieșit din minți, fir-ar să fie. Mi-am închipuit eu ! Iisuse ! spuse el, izbind cu atîta tărie în masă, încît tăblia se rupse și toate hîrtiile se împrăștiară pe jos, acoperindu-i picioarele. Urmări hîrtiile așezîndu-se și tristețea se așternu pe chipul său.

— Nu mă crezi? Nu e numai carneţelul pentru însemnări. Se aruncă la podea şi scurmă în mormanul de zăpadă, pînă cînd reperă o anumită bucată de hîrtie.

— Gloria, fie-i sufletul binecuvîntat, mi-a adus primele rapoarte, inclusiv unul de la spital, unde au dus ce a rămăsese din el — cine o fi fost acela. Încercă să îndrepte tăblia, dar, nereuşind, ocoli masa, în partea cealaltă. Chestia cu condusul unei anchete înseamnă că deţii zeci — poate sute — de date disparate, în capul tău. Un departament face ceva; vine şi-ţi spune ţie. Altul descoperă altceva; îţi face un memoriu. Dar tu eşti singurul care deţii toate piesele.

— Ce-ai vrut să zici cu „să-i convingi pe ceilalţi"? întrebă ea.

— Vezi? *Eşti* atentă. Asta-i bine.

Veni mai aproape de el, încă speriată, deşi el se liniştise şi se simţi atrasă spre el.

— În final, ar fi descoperit şi ei asta. Astăzi, poate Mîine. Săptămîna viitoare. Posibil ca săptămîna viitoare, pentru că nouă nu ne plac rapoartele din exterior. Nouă ne place să avem propriile noastre rapoarte. Dacă e un raport al FBI-ului, atunci avem încredere în el. Dacă nu... Atunci mai bine aşteptăm unul de-al nostru. Vrei să ştii ce cred eu? Că nimeni n-a citit foarte atent acest raport. Şi chiar dacă l-ar fi citit, ar fi crezut că-i o greşeală. De ce? Pentru că, în ciuda tam-tamului pe care îl facem noi în privinţa dovezilor, noi ne încredem în ce spune agentul, mai presus de toate dovezile la un loc. Agentul care conduce ancheta? Nimeni n-are de gînd să mă întrebe ce-am văzut acolo. Au descoperit că ceva e greşit în raport, vor dispune un alt raport. Află că raportul respectiv este şi el greşit şi atunci e posibil să comande încă o dată refacerea lui. Aşa lucrăm noi — acceptă sau renunţă.

— Ce să descopere?

— Să-ţi mai spun ceva: repetă aceeaşi poveste de suficient de multe ori şi o să începi să o priveşti într-adevăr foarte atent, iar mie, pur şi simplu nu mi-a plăcut cum sună.

Un tip cum e Kort trage direct în mine două focuri și nu mă nimerește. Kort ? Să fim serioși. Nu de la distanța aia. Atunci, de ce nu m-a nimerit ? Pentru că avea nevoie de mine, ca martor.

— Ce să descopere ? strigă ea, agitînd hîrtia pe care i-o dăduse el.

— Alcool în sînge. Cei de la spital n-au stabilit grupa de sînge, dar chiar dacă o s-o facă cineva, tot n-o să se potrivească. Tipul care a intrat în tren habar n-avea pe ce lume se află. Doi virgulă unu concentrație de alcool în sînge. Turtă. Beat criță. Chior de beat. Și, crede-mă, Anthony Kort pe care-l vînam eu în tunel, era treaz ca ziua.

Lynn scrută raportul spitalului și ochii ei găsiră căsuța îngustă : 2,1 scria acolo. Acum credea, într-adevăr, deși nu vroia. El se întorsese la hărți, împrăștiind lucrurile în toate părțile.

— Binc... Bine... Hai să ne uităm puțin aici. Scara este diferită... Fir-ar... Fir-ar...

Se uită peste hîrtia pistelor LAX și peste cea a aeroportului Dulles și făcu cîteva calcule matematice direct pe masă. Apoi apucă rigla și un creion și trasă o linie de șase țoli în prelungirea capătului pistei, se uită la cifrele sale, se opri, măsură un unghi cu raportorul lui Duncan și mai trasă o linie. Degetele lui controlară capătul acestei linii. Îi putea simți dezamăgirea. Se aplecă mai mult ca să citească harta.

— Nu-i nimic aici. Absolut nimic. Suburbii. Nimic altceva decît suburbii. *Nu poate* fi aici.

— Nimic *unde ?* răcni ea, depășită de derută.

În timp ce arunca pe jos harta Dulles și desfășura harta Aeroportului Național, adusă de ea, Cam îi explica nerăbdător.

— Obiectivul nu este avionul. Vreau să zic că este, dar nu este. Nu chiar. Obiectivul se află pe *pămînt*. Avionul este bomba. El va doborî un avion și știe exact unde se va prăbuși acesta.

Privi peste umărul lui în timp ce el începu să traseze linii, de data asta pornind de la o pistă de pe Aeroportul Național.

— Dar cine o să creadă așa ceva, corect ? El pe asta se bazează. Mirosea ca și cum n-ar fi făcut duș și îi crescuse barba. Linia trasată de el se termina în Tidal Basin, West Potomac Park, lîngă Jefferson Memorial. Verifică de două ori.

— Nu merge, spuse el. Nu este posibil. *Știu* că am dreptate. Știu că *dovezile* mele sînt exacte.

Se aplecă peste el. El se dădu de o parte, cu ochii sticloși. Devenise, dintr-o dată, distant.

— Pista de decolare treizeci și șase este mult mai folosită, spuse ea, arătînd spre aceasta. El nu făcu nici o mișcare.

— Depinde de direcția vîntului. Luă rigla din mîna lui și refăcu linia pe care o trasase el pe pista șapte.

Măsură unghiul pornind de la această nouă bază și desenă ultimul tronson, scurt, al zborului proiectat, acolo unde avionul, ieșit de sub control, urma să cadă. Pixul se opri înainte de a fi ajuns la destinație, înainte ca ea să-și fi desăvîrșit opera, pentru că își ridicase capul, nevenindu-i să creadă. Cam se holba și el la vîrful pixului. Arăta la fel de îngrozit, precum se simțea și ea. Vîrful pixului se oprise pe Pentagon.

— Întîlnirea, spuse Daggett într-o șoaptă chinuită, care-i trăda spaima. Aici urmează să aibă loc întîlnirea lor !

Sună telefonul. Se întoarse și se uită la el.

— Intenționează să prăbușească un avion deasupra Pentagonului.

— Cam ? spuse ea, dezmeticită de telefonul care continua să sune.

Înghețase.

— Dumnezeule. Vrea să-i omoare pe *toți*.

Ea se repezi la telefon și răspunse.

— O clipă, vă rog, spuse ea, întinzîndu-i receptorul. E Quik-Link Courier sau cam așa ceva.

— Daggett, spuse el, luînd receptorul din mîna ei. Ascultă, caută ceva de scris și, găsind, spuse :

— Acest Boote, ați încercat să-l sunați ?... Nimic ?... Îmi puteți da adresa lui de acasă, vă rog ? Mîzgăli o adresă din Alexandria. Aveți un Duhning nouă cinci nouă în flota dumneavoastră, afirmă el, autoritar. Sînt un mediu, spuse el, evident răspunzînd celui cu care vorbea. Retrageți-l !... Cum adică : „personal" ? Se uită la ceas. Nu mai e timp pentru asta. Retrageți avionul ăla blestemat... Vă spun eu, sînt de la FBI ! Nu... Nu... Nu mă puteți suna la FBI. Nu sînt la FBI, sînt acasă... Bine... Bine... Vin acum. Cînd decolează ? Cînd ? Pe dracu' ! Mai bine ai face să-l blochezi, domnule, sau să-ți cauți un alt serviciu... Fir-ar ! Trînti receptorul. Tipul mi-a închis telefonul în nas. Vroia să mă sune la birou, să fie sigur că exist cu adevărat. Își închipuie că mă țin de glume proaste.

— Au un nouă cinci nouă ?

— Care decolează peste o jumătate de oră. Arătă spre sufragerie. Du toate astea la Buzzard Point. Lui Pullman. Lui Mumford dacă poți da de el. Spune-i că știi că întîlnirea va avea loc la Pentagon. Asta trebuie să-l convingă. Explică-i cum poți tu mai bine, dar, indiferent ce faci, pune pe cineva să retragă avionul.

Ea se uită la ceas.

— O s-o faci tu înaintea mea.

— Ocupă-te de asta. Deschisese ușa. Arătă spre telefon. Și pune pe cineva să se ducă acasă la un anume David Boote. Kort repetă exact ceea ce a făcut la Los Angeles. Spune-le asta. Los Angeles nu a fost altceva decît o repetiție. Acesta este adevăratul spectacol. Spune-i că am nevoie de niște întăriri.

Mai spuse ceva, dar ea nu-l mai auzi. Mai striga încă la ea, cînd mașina se lovi de cutia poștală, zburînd mai departe, scrîșnind din cauciucuri și dispărînd pe liniștita stradă de periferie.

39

CARRIE Stevenson știa ce are de făcut. Nu putea fi sigură că cei doi plecaseră împreună, așa încît, în loc să lovească în ușa care comunica cu camera în care era sechestrat Duncan, se ridică și căută în dulăpiorul cu medicamente, amintindu-și că franțuzoaica aia se fardase proaspat, de dimineață. Găsi un creion de sprîncene maro închis, cu care scrise ALARMĂ DE FUM pe o bucățică de șervețel de toaletă.

Apoi se întinse cît putu de mult, cu glezna legată de conductă și reuși să ajungă la crăpătura de sub ușă. Era un spațiu măricel, ușa fiind tăiată ca să încapă pe sub ea covorul din partea cealaltă. Trase un fum din țigara Sobranie și apoi zgîrie ușor ușa, pînă cînd auzi zgomotul distinct făcut de Duncan care se tîra de-a lungul covorului. Împinse șervețelul prin crăpătură și răsuflă ușurată cînd acesta dispăru. Apoi strecură cu grijă țigara, cu mușțiucul înainte. Zgîrie din nou în ușă. Dispăru și aceasta.

Se așeză la loc și se rugă. Unul din argumentele pentru plasarea acestei căsuțe era faptul că sistemul de alarmă pentru fum era conectat direct cu postul de pompieri. În baie nu exista o asemenea alarmă și, chiar dacă ar fi existat, n-ar fi

putut ajunge la ea cu piciorul legat de conductă. Dar Duncan, din cauza infirmității sale, nu fusese legat, iar datorită faptului că doar cu cîteva zile în urmă fusese aici cu Kort, avea destul de bine conturat, în minte, planul camerei ca să-și amintească de rafturile de cărți, solide, care se înălțau pînă la tavan. Deci totul depindea acum de Duncan.

După ce scoase din crăpătură hîrtia de toaletă, Duncan o despături și citi mesajul. Din perspectiva lui, de pe dușumea, întorcîndu-și capul și privind în sus, alarma de fum, instalată în tavan, îi părea cam tot atît de departe ca luna într-o noapte senină. Abia cînd o auzi a doua oară zgîriind în ușă, văzu țigara și abia cînd luă țigara de la ea și o văzu arzînd, își dădu seama ce aștepta de la el. Luna, pe dracu' — părea mai curînd Pluto.

Zăcînd acolo și gîndindu-se la asta, avînd sentimentul că i se cerea ceva imposibil, mucul țigării scînteie și puțin scrum pluti spre covor ca zăpada proaspătă. Atunci înțelese: nu avea decît cîteva minute la dispoziție, ca să-și îndeplinească misiunea. Țigara era pe jumătate consumată.

Încercă să o ducă ținînd-o între degete, dar cum mîinile erau singurul lui mijloc de propulsie, hotărî să și-o bage între buze, privind într-o parte ca să se ferească de fum și grăbindu-se spre bibliotecă. Cînd ajunse, tîrîndu-se, la picioarele bibliotecii, ochii îl înțepau și începuse să tușească. Se trase în sus, în poziție șezîndă, folosind primele rafturi. Acum, fața bibliotecii îi părea ca un zid de granit multicolor, vertical, întinzîndu-se inaccesibil spre un cer cu nori albi, departe, departe deasupra lui.

La început, nu se gîndi la misiunea lui ca la o serie de ridicări în brațe, ceea ce era, de fapt. Se gîndi în schimb la ea ca la o țintă de atins: să ajungă la alarma de fum înainte ca țigara să se consume singură. Cu mintea concentrîndu-se asupra acestui scop, vîrî înapoi între buze țigara aprinsă,

după ce luă o gură de aer proaspăt şi începu călătoria, gîn
tatea fără viaţă a picioarelor sale urmîndu-l asemenea unu
cîine bătrîn, într-o lesă lungă. Rafturile erau pentru el nu
curînd traversele unei scări şi nu-şi dădu seama că în mo
mentul în care ajunsese la Hemingway, lăsase în urma lu
echivalentul a două ridicări de braţe. Total desprins d
pămînt şi mai avînd încă două rafturi de urcat, i se păr
dintr-o dată că alarma nu se află mai aproape de el şi atunc
abia, punîndu-şi mîinile una lîngă alta şi începînd să geam
şi să se salte, se gîndi că n-o să reuşească. Asta era o ridicar
în braţe, iar el nu putea face o ridicare în braţe. Acest gîn
avînd asupra lui impactul unei descoperiri neaşteptate, a
ca rezultat nu numai slăbirea forţei braţelor sale tremurînd
dar şi a hotărîrii sale. Imposibilul nu are umbre de cenuşi
or, de săptămîni întregi, el dovedise că acest lucru este impo
sibil. Dar totuşi, se gîndi el, dacă acest lucru era imposibil
cum se căţărase pînă aici ? O privire iute aruncată în jos i
confirmă înălţimea considerabilă la care se afla, dar îi băg
un nou val de fum înţepător în ochi, pe care îl suflă uitîndu-s
într-o parte, apoi privi din nou în sus. Dacă putea face doi
ridicări în braţe, de ce nu şi patru ? Vocea tatălui său îi vorbi
la fel de clar ca şi cum acesta s-ar fi aflat chiar aici, în camer
cu el : „Singura cale este să mergi pînă la capăt". Acum
Duncan înţelese. Atenţia lui se concentrase asupra alarmei
nu asupra propriilor sale forţe, a propriei sale slăbiciuni, n
asupra drumului său, ci asupra destinaţiei. Cu scrumul fie
binte scînteindu-i pe bărbie şi căzînd asemenea bolovanilo
de pe versantul unui munte, îşi concentră din nou atenţi
asupra alarmei şi se trase în sus. Braţele îi ardeau şi-i tremura
ca piftia, dar puţin îi păsa. Trase, se încordă şi se ridică înc
un raft mai sus. Nu-l mai despărţea de victorie decît un singu
raft. Degetele sale îl găsiră şi Duncan icni cu putere. Nim
nu-l mai putea opri, acum. Ochii lui căutară deasupra ultimu

raft și-și agăță cureaua de raftul de dedesubt. Ajunsese pe culme.

Cu o mînă care-l trăgea spre mijlocul încăperii, cu cealaltă agițînd țigara chiar sub grătarul ventilat al alarmei din plastic, Duncan trase primul și ultimul fum de țigară din viața lui, sărutînd capătul țigării așa cum o văzuse pe Carrie făcînd și trăgînd fumul în gură și în jos, în plămînii săi curați. Izbucni într-o tuse nestăpînită, împrăștiind fumul și scuipînd, pînă cînd alarma dispăru într-un nor.

Degetele pierdură punctul de sprijin și căzu.

Cele cîteva secunde ale căderii părură ore pentru el. Nu avea picioare cu care să frîneze căderea. De fapt, picioarele lui păreau mai curînd niște ancore care nu făceau decît să-i accelereze căderea. Nu avea nici o posibilitate să se apere. Atenția îi era fixată nu asupra podelei de sub el, ci asupra alarmei de deasupra, unde rezultatele tusei lui continuau să facă vălătuci.

Apoi, asemenea soneriei care anunță sfîrșitul partidei, strigătul electronic, strident al alarmei despică aerul, anunțînd victoria. Acesta îi confiscă toată atenția. Se izbi de dușumea — cu prea multă putere — cu capul înainte.

Abia cînd își reveni își dădu seama că probabil leșinase căci, peste șuieratul alarmei, auzi, în depărtare, sirenele. Dar savură această clipă de victorie unică, mai mult ca pe orice. Ceafa îl durea teribil, dar urletul alarmei de deasupra lui era ca o muzică dulce pentru urechile sale.

Nimeni nu dădu buzna pe ușă ca să o reducă la tăcere. Nimeni nu veni să-l omoare.

— Duncan ! Duncan ! o auzi el, slab, pe Carrie, strigînd de partea cealaltă a ușii. Ai reușit !

40

Cînd Daggett coti înspre George Washington Memorial Parkway, se lămuri repede nu numai că Lynn Greene va fi întîrziată de niște lucrări neprevăzute la pod, dar că și el era pe cale să-și încetinească mersul din cauza traficului îngreunat. După ce lăsă în urmă aglomerația de la pod, se concentră asupra mulțimii de mașini din față și-și aminti recenta după-amiază de august, cînd Bob Backman își pierduse viața. Nu conducea o mașină a companiei, deci era lipsit de orice mijloc de comunicare sau de un girofar, ambele putîndu-i fi de folos, deși nu prea era sigur cum. Într-o evoluție a evenimentelor rutiere, atît de familiare unui șofer de oraș, distanțele între mașini se micșorau, o dată cu rezistența nervilor. Corul distonant al claxoanelor, asemenea unor sirene cu aburi înconjurate de nori alburii, revărsa o parte din această mînie. Erau coborîte ferestre; capete erau scoase afară. Luminile de frînă fulgerau, clipind perechi-perechi, îndreptîndu-se însîngerate spre Daggett, asemenea unor ghirlande cu lumini de Crăciun, în timp ce se pomenea și el apăsînd frîna cu piciorul, continuînd reacția în lanț.

Circulația se opri.

Şiragul multicolor, din care maşina lui nu era decît o singură mărgică, se întindea dormitînd pe pavajul fierbinte, viu, nerăbdător şi îngrijorat, încercînd fără odihnă să-şi facă drum înainte, dar fără vreun avans considerabil. Şi, dacă ultima oară cînd se aflase în acecaşi situaţie grea, îi trebuiseră cîteva minute ca să se decidă, de data aceasta ezită atît cît să-şi strecoare maşina printre spaţiile lăsate de vecinii lipsiţi de bunăvoinţă, înspre iarba proaspăt cosită, unde o abandonă imediat.

Din cele treizeci de minute pe care şi le acordase la începutul acestui drum, socoti că nu-i mai rămăseseră decît douăsprezece. Nu mai alergase din dimineaţa în care descoperise răpirea lui Duncan şi această dureroasă aducere aminte a situaţiei critice în care se afla fiul său îl ajută să mărească paşii şi să accelereze ritmul. De ani de zile nu mai alergase atît de repede, chiar aşa, complet îmbrăcat cum era. În cîteva minute, sări peste ramificaţii şi artere de traversare, ocolind la limită pericolele traficului în mişcare, zona industrializată a aeroportului apărîndu-i în faţă. Văzu însemnul lui Federal Express. Văzu Avis şi Hertz. Sări din fugă peste un gard scund, de oţel, se lovi de capota unei maşini care aproape intră în el şi continuă să alerge, în sensul contrar traficului. Văzu indicativul companiei Quik-Link Courier, la o sută de iarzi în faţă.

41

De data aceasta, cînd Kort se uită la girueta înălțată deasupra hangarelor, observă cu satisfacție că și aceasta indica schimbarea direcției vîntului, schimbare pe care o observase prima dată în dreptul cabinei portarului. Monique, în calitate de vicepreședinte la In-Flite, trebuia să-l însoțească pe terea, intrînd printr-una din cele patru intrări rezervate mașinilor, care duceau spre pistele Aeroportului Național. Știind că fusese obiectul investigațiilor FBI-ului, era sigur că cei de la In-Flite erau la curent cu haosul provocat de ea și era de la sine înțeles că o vor reține, pentru a o preda autorităților, îndată ce și-ar fi făcut apariția acolo. Totuși, așa cum se grăbi ea să-i spună, era o figură obișnuită pentru paznicii de la intrarea în Aeroportul Național, avînd în vedere că intra și ieșea de mai multe ori pe zi. Eventualitatea ca FBI-ul să fi contactat societățile care asigurau paza celor două aeroporturi era mică, avînd în vedere, mai ales, „moartea" lui Kort survenită în cursul nopții trecute. Totuși, posibilitatea exista așa încît, în timp ce ea se îndrepta spre intrarea de est, mai îndepărtată, a Aeroportului Național, mîna lui Kort nu se dezlipea de patul pistolului.

— Bună, Charlie, spuse ea, coborînd geamul. Kort își desfăcu centura, pregătindu-se să folosească arma. Monique îl opri, atingîndu-l ca din întîmplare.

— Aveți o mașină nouă, domnișoară Cheysson, îi spuse acesta.

— A mea e la reparat.

— Vă înțeleg, dar nu aveți ecuson la ea.

Îi întinse paznicului permisul de intrare al lui Kort, special pentru vizitatori, acesta se uită la el și i-l dădu înapoi.

— Dînsul e în regulă. Dar nu știu ce să zic de mașină, spuse el. Trebuie să aveți ecuson la ea.

— Ce să fac ? Aveți autoritatea să o percheziționați sau trebuie să merg la Poliția Aeroportului ?

Kort era încîntat de tactica aleasă de ea. Resentimentele și geloziile dintre diferitele agenții de securitate, subcontractate, și omniprezenta Poliție a Aeroportului, care controla dar nu conducea direct toți subcontractorii însărcinați cu paza, erau foarte puternice. Punînd la îndoială autoritatea acestui om, ea îl obligase să ia o decizie.

— Dați-mi cheile de la portbagaj, îi ceru el.

Monique se întoarse spre Kort și-i surîse cu afectare. Paznicul deschise capota portbagajului. În acest timp, Monique își scoase centura care-i bloca umărul, se aplecă în față și luă geanta lui Kort. Desfăcu repede fermoarul și puse extinctorul între cele două banchete, la vedere. Charlie trînti la loc capota portbagajului, ocoli mașina, cercetînd-o cu atenție, în spate. Cînd ajunse în față și se uită peste Kort, întrebă :

— Cu ăsta ce e ?

— Pentru unul din camioanele noastre, răspunse ea.

Aparent satisfăcut, ocoli botul mașinii și se aplecă în genunchi. Kort se gîndea cît de simplu ar fi fost să-l lichideze. După o clipă, acesta intră în ghereta portarului și ridică telefonul.

— Ce mai face acum ? întrebă Kort.

— Probabil că trebuie să obțină permisiunea superiorilor săi, dar bine cel puțin că am scăpat de Poliția Aeroportului, spuse ea, pe un ton în care se citea autosatisfacția.

Abia atunci observă Kort că paznicul era absolut singur în gheretă. Îi atrase lui Monique atenția asupra acestui lucru.

— Se mai întîmplă, uneori. Trebuie să se mai schimbe și ei, ca să meargă la toaletă sau mai știu eu cc.

— Nu-mi miroase a bine telefonul ăsta, spuse Kort.

— Ai răbdare.

— Nici măcar nu vorbește. Dacă trage de timp ?

— Nu trage de timp. Așteaptă permisiunea.

— Nu-i nimeni aici. L-aș putea lichida.

— Ai puțină răbdare.

— Nu-mi place cum se uită la noi.

— Te rog, mormăi ea.

Kort se uită repede în jur. Se aflau la extremitatea terenului, la cel puțin un sfert de milă distanță de centrul activității. Cea mai apropiată clădire trebuie să fi fost un atelier de întreținere al uneia din companiile care asigurau curse permanente și se afla la cel puțin cincizeci de iarzi depărtare. Nu-i plăcea acest telefon. Răbdare avea el destulă, dar telefonul ăsta dura prea mult.

— Ceva nu-i în regulă. Trage de timp, spuse el.

Ieși din mașină. Mai aruncă o ultimă privire în jur. Liber, peste tot.

— Scuzați-mă, domnule, spuse el. Charlie, paznicul, tocmai închidea telefonul.

— Vezi, spuse Monique conspirativ, aplecîndu-se și mai mult înspre Kort, deși vedea că Charlie terminase de vorbit.

— Urcă înapoi în mașină.

— Domnișoară Cheysson, spuse paznicul, uitîndu-se oarecum bănuitor la Kort. Vă rog să dați înapoi și să trageți aici. Încă n-am obținut legătura. Nu pot vorbi cu ei și trebuie să obțin un număr de intrare, înainte de a vă da drumul înăuntru.

Kort vîrî primul și unicul glonț necesar în nasul omului, smulgîndu-i o bucată din spatele craniului și culcîndu-l la pămînt, ca și cum ar fi fost din mucava.

Monique scăpă un ţipăt de groază, dar se stăpîni imediat. Kort o luă repede spre gheretă. Acţionă contactul care deschidea bariera vărgată roşu-cu-alb şi-i făcu lui Monique semn cu mîna, să treacă. Înghesui cadavrul înăuntru, acţionă din nou contactul, coborî bariera şi închise uşa gheretei. Făcu un pas înspre Toyota, se răzgîndi şi cercetă plăcuţa de plastic, înrămată, expusă pe faţada gheretei. VĂ RUGĂM PREZENTAŢI LEGITIMAŢIILE LA CONTROL era scris cu litere mari. Se detaşa. O trase afară din ramă şi o întoarse. INTRAREA ÎNCHISĂ. O repuse în ramă, se strecură pe dedesubtul barierei şi se urcă în maşină.

Monique conducea mult prea repede.

— Încetineşte. Nu e cazul să atragem atenţia, spuse el.

— Îl vor găsi, spuse ea, cu maxilarul tremurîndu-i.

— Poate nu imediat. Depinde ce noroc avem.

— Iar *eu* cum mă mai întorc ? *Tu* ai legitimaţia mecanicului. Poţi să te strecori afară, fără probleme.

— Oricine se poate strecura *afară*, fără probleme. Problema este înlratul. Băgă extinctorul în geantă şi scoţîndu-i husa, o puse deasupra. Îşi agăţă şleampăt, de buzunar, legitimaţia lui Boote, cu fotografia acestuia spre piept, astfel încît se vedea doar dosul ei. Ecusoanele, mai ales cele ale hamalilor şi ale mecanicilor, sfîrşeau adesea prinse astfel, agăţate din nou, în grabă, dacă se desprinseseră, cumva, din întîmplare.

— Parcheaz-o undeva, la terminal. Ai legitimaţia, poţi ieşi pe orice poartă vrei.

— N-ar fi trebuit să faci asta.

— N-avem probleme. Nu ne trebuiesc decît cinci minute. O să lăsăm maşina aici, deci ne întîlnim la staţia de metrou de la Pentagon, peste o oră.

Asta o făcu să-şi întoarcă capul.

— Glumeşti, poate ?

— Vreau să-mi văd opera, spuse el, făcîndu-i semn să tragă pe dreapta. Coada uriaşului nouă cinci nouă, pe care scria, cu litere roşii, albe şi albastre, QUIK-LINK (cursă rapidă) se vedea la stînga lor, la numai douăzeci de iarzi, aşteptîndu-l. Avionul era programat să decoleze peste doar cîteva minute.

42

DAGGETT sosi la intrarea companiei Quik-Link Couriers fără suflu, ud leoarcă de transpirație, ceasul arătîndu-i că rămăseseră mai puțin de cinci minute din cele treizeci, estimate de el. Spre disperarea sa, se trezi în toiul schimbării de tură, în coada unui șir lung de funcționari arătînd cît se poate de vioi, care se îngrămădeau să-și prezinte legitimațiile, paznicilor angajați de companie. Se desprinse repede din coadă și ajunse la capătul acesteia unde, în trecerea îngustă ca un gît de sticlă, funcționarii își prezentau legitimațiile unuia dintre cei doi paznici aflați la punctul de control. Daggett își scoase legitimația și o deschise.

— FBI, spuse el suficient de tare ca să atragă atenția celui mai apropiat de el. E o urgență. Trebuie să stau de vorbă cu cineva din conducere.

— Aveți armă ?

Daggett își scoase pistolul și i-l arătă.

— Trebuie să-l lăsați la mine.

— Dar e absurd. Sînt aici în misiune. Sînt de la FBI !

— Poți să fii J. Edgar Hoover în persoană, amice. Pistolul rămîne la mine.

— Îl cunoşti pe unul Henderson ? întrebă Daggett, amintindu-şi numele celui mai scund dintre cei doi, împreună cu care scăpase teafăr din explozia lui Bernard.

— De la Poliţia Aeroportului ? se încruntă paznicul.

— Cred că Henderson îl cheamă. Sună-l. Acum. Trebuie să iau pistolul cu mine. Spune-i că sînt agentul special Daggett. O să fie de acord.

Paznicul ascunse arma, îi făcu semn lui Daggett pe unde să treacă şi se întoarse spre următorul. Daggett înşfăcă receptorul, şi-l vîrî în mîna paznicului, repetînd :

— Henderson. Acum.

— Da, da, spuse acesta, uşor intimidat şi începînd să formeze numărul. O clipă.

Graţie unei recepţionere care păru fie înspăimîntată, fie impresionată de spumele pe care le făcea Daggett, acesta fu introdus într-o magazie din spate, plină cu echipament de sortare, saci de poştă albastru strălucitor şi o activitate atît de intensă, cum numai la o reclamă TV te puteai aştepta să vezi. Şeful, un bărbat costeliv, apropiindu-se de şaizeci de ani, cu o şapcă AirForce şi cu farmecul exersat al ofiţerului de poliţie, după ce ascultă argumentele înfierbîntate ale lui Daggett, îl trase din calea unui remorcher care trăgea după el trei trailere şi spuse :

— Cred că vă bateţi joc de mine. E prima oară cînd aud asta.

— Singurul lucru pe care vi-l cer este să opriţi avionul doar atît cît să vorbesc cu superiorii mei.

— Poate aş reuşi să fac asta.

— Poate ?

— Mai întîi trebuie să vorbesc eu cu superiorii *mei*, corect ? Ascultaţi-mă, nu am de gînd să vă pun bețe în roate, dar trebuie să vă verific pe dumneavoastră şi trebuie să iau legătura cu cei de la St. Louis, înainte de a anula zborul de după-amiază. Ştiţi cîte ameninţări cu bombe primeşte compania noastră ? Aveţi idee ?

— Asta nu e o amenințare. Sînt de la FBI. Lucrez cu *informații*. Și vă spun că nouă cinci nouă nu se va înălța de la sol, de-ar fi să mă ocup chiar eu de asta.

— Haideți să n-o luăm chiar așa. Bine ? Vrei să joci dur, da, amice ? Și *eu* pot să joc dur. Crede-mă. Îl împinse pe Daggett în piept, cu un deget de oțel. Vii acum cu mine. Și o să dăm cîteva nenorocite de telefoane. Se dădu într-o parte, roșu la față.

Daggett văzu groapa pe care și-o săpase singur. Fusese prea agitat din cauza goanei, prea încins ca să judece la rece.

— Și avionul ? Nu puteți măcar să-l *rețineți* cît timp telefonăm ?

— Fiecare lucru la timpul său, amice. Fiecare lucru al dracului la timpul său.

43

KORT nu-şi dăduse seama cît de strîns calculase el timpul. Plănuind să saboteze cursa de dimineaţă, descoperi acum că informaţia pe care o avea, privind cursa de după-amiază, prezenta un decalaj de cel puţin o jumătate de oră. Consideră asta ca pe un semn rău. Într-o lume perfectă, n-ar fi existat niciodată asemenea fisuri.

Spre deosebire de cursa AmAirXpress, în care se urcase atît de uşor, în timpul activităţii de întreţinere premergătoare decolării, unde nu existase nici un fel de activitate în cabina pilotului şi-şi făcuse treaba fiind complet singur, de data aceasta pătrunse într-un viespar. În partea din mijloc a tribordului avionului, saci mari de poştă, unii îndesaţi, alţii supli sau aproape goi, erau descărcaţi din trailere remorcate şi aruncaţi pe o bandă transportoare, care îi introducea în fuzelajul avionului unde, probabil, erau stivuiţi şi asiguraţi pentru zbor. În partea stîngă a avionului, în timp ce Kort se căţăra pe scara abruptă către puntea de zbor, un alt mecanic de întreţinere trecu grăbit pe lîngă el, ducînd o cafetieră din oţel inoxidabil.

— S-a stricat nenorocitul ăsta de filtru de cafea, spuse el, furios. Vezi dacă poţi face ceva.

Cum să nu, chiar acum o să fac ceva, se gîndi Kort. Ce făcu el, odată urcat în avion, a fost să-și pună jos geanta lui de voiaj, să scoată extinctorul și să pătrundă în puntea de zbor unde, în mod neașteptat, se pomeni nas în nas cu cei doi oameni pe care venise să-i omoare. Treceau în revistă instrucțiunile de zbor, fiecare repetîndu-l, ca un ecou, pe celălalt, în termeni criptici și cu degetele ocupate. Kort, al cărui calm neobișnuit se zdruncină la vederea scaunelor ocupate, își dădu seama dintr-o dată că, pentru cei doi, el era ca și inexistent. Aceștia nu-i acordară nici cea mai mică atenție. Se lăsă în genunchi, cu extinctorul în mînă, cînd pilotul secund îl întrebă :

— Ai făcut ceva cu cafetiera aia ?

— Se lucrează la ea, răspunse Kort.

— Cît mai durează ? întrebă omul, în timp ce Kort se pregătea să acționeze în spațiul înghesuit de sub scaunul acestuia. Pilotul însă îi solicită atenția, ocupîndu-se de un alt contact, și Kort evită răspunsul.

Desfăcu clema care ținea fixat extinctorul de perete, îl scoase și îl înlocui cu cel adus de el. Cum reglase dinainte ceasul detonatorului la timpul exact, stabilit cu ocazia simulării zborului, făcută de Ward — patruzeci și șapte de secunde — nu mai avea nimic altceva de făcut. Frumusețea detonatorului lui Bernard, din punctul lui de vedere, era că nu trebuia pornit sau activat. Piloții făceau asta pentru el, mai întîi presurizînd avionul și apoi îndreptînd spre cer botul acestuia. În acel moment începea să meargă ceasul, gazul era eliberat și, după atîta așteptare, în sfîrșit, totul urma să se termine.

Kort se strecură afară din puntea de zbor, gustînd succesul și victoria, întrebîndu-se dacă să-și bage sau nu, înapoi în geantă, extinctorul. Știa foarte bine că ezitarea era cel mai mare dușman al unui operator. Aparența de încredere era totul. Băgă deci extinctorul înapoi în geantă și tocmai trăgea fermoarul, cînd celălalt mecanic apăru, urcînd treptele în fugă și trecu chiar pe lîngă el. Capul lui se întoarse direct la

filtrul de cafea, care nu fusese dus în cabină. În timp ce Kort se ridica în picioare, omul îl întrebă :

— Eşti nou ?

Îl luase prin surprindere. Să plece, pur şi simplu ? Să îndrăznească ?

— Da, răspunse Kort, încercînd să pară cît mai amerikan cu putinţă. Se întoarse cu faţa spre acesta.

— M-am gîndit eu. Întinse mîna. Russ Kane. Încîntat de cunoştinţă.

Kort îi strînse mîna cu fermitate, în timp ce în mintea lui se făcuse noapte. Avea nevoie de un nume... Ochii lui se opriră pe emblema aeroportului, fixată pe fuzelajul avionului.

— David Duhning, spuse el.

— Ca şi avionul ! spuse celălalt. N-o să-l uit uşor.

— Încîntat, spuse Kort. Coborî în grabă scara, simţind cum transpiraţia începe să i se prelingă pe la subţiori.

44

— Aveţi vreun document legat de asta ? îl întrebă administratorul, întorcîndu-şi gura mare, cu dinţi sparţi, din dreptul receptorului.

— Documente ? N-aţi auzit ce v-am spus ? Avionul ăsta a fost sabotat.

— Te sun eu imediat, spuse acesta în telefon, închizînd.

Daggett mai fusese de nenumărate ori în situaţii similare, ca să ştie cînd trebuie să renunţe. Putea să se lupte să-l convingă pînă i se urca sîngele la cap, că John Wayne ăsta nu era dispus să cumpere nimic.

— Niciodată nu-ţi vei ierta asta, pricepi ?

— Atunci de ce să nu discutăm cu *superiorii* dumitale, domnule dat-dracului-de Eliot Ness ? Aud ? Puse mîna pe telefon. Spune-mi pe cine să sun. Dă-mi un număr şi un nume.

Daggett ştia prea bine că, acceptînd ideea că Lynn ajunsese la Buzzard Point, că s-ar fi întîlnit deja cu Pullman — ceea ce, avînd în vedere traficul, părea aproape imposibil — era puţin probabil că Pullman l-ar fi susţinut, dat fiind că altceva decît intuiţia lui nu-i putea oferi ca argument. Adevărul era

că planul lui Kort funcţionase exact cum sperase. Maşina FBI-ului era orientată într-o anumită direcţie şi nu o puteai întoarce printr-o simplă apăsare pe buton.

Daggett ajunse la uşa micului birou, deschizînd-o cu putere.

— Ascultă, spuse John Wayne serios, întorcîndu-se spre Daggett, aşa încît acesta nu apucă să-l vadă pe omul care tocmai intra în clădire, un om în salopetă, ducînd o geantă de zbor. În acest timp, afară, dincolo de uriaşele ferestre placate, dincolo de forfota activităţii, scările erau trase de lîngă avion, în timp ce agregatul auxiliar începea să se dea înapoi.

— Noi asigurăm absolut toate coletele astea la valoarea lor integrală. „Sută la sută", „absolut" şi tot rahatul ăsta — cu asta ne luptăm noi, aici. Asta este concurenţa noastră. Dacă întîrzii avionul, atunci pînă la ultimul din pachetele astea va avea mîine o întîrziere şi asta înseamnă ceva de ordinul a cincizeci de bătrîne aruncate pe fereastră. Înţelegi care-i problema mea ?

— Problema ta este că nu asculţi ce-ţi spun eu.

Auzi pagerul.

Îşi băgă mîna sub haină, unde acesta era prins de curea, ca să poată citi mesajul. Poate că Lynn reuşise să ajungă mai repede decît crezuse el. Poate că avea acum autoritatea să oprească avionul.

Citi : „Dunc în siguranţă". Opri piuitul pagerului, copleşit de un sentiment de uşurare cum nu mai simţise vreodată. Lacrimi îi inundară ochii. Făcu o unică, irevocabilă promisiune către Dumnezeu sau către oricine altcineva l-ar fi ascultat că, din acel moment, priorităţile sale se vor schimba. De acum înainte, totul va fi complet altfel.

— Vă simţiţi bine ? întrebă John Wayne.

— Mai bine ca oricînd, îi răspunse Daggett.

Apoi se uită în dreapta şi văzu că avionul nu mai era acolo.

45

În mod inexplicabil şi totuşi automat, auzind piuitul pagerului, Anthony Kort îşi întoarse brusc capul ca să vadă de unde vine. Putea atribui gestul unui ascuţit instinct al supravieţuirii. La fel cum cel mai neînsemnat zgomot neobişnuit pune imediat în stare de alertă o mare felină care-şi face rondul ei, în junglă. Oricare ar fi fost motivul, el aruncă o privire rapidă şi la fel de rapid şi-o întoarse, simţind cum îi revine durerea de cap, de parcă l-ar fi înjunghiat cineva. Daggett !

Primul gînd care-i veni, căci se afla într-o dispoziţie de a ucide, a fost acela de a-şi scoate pur şi simplu pistolul şi de a trage în el. Dar cei doi oameni de pază aflaţi doar la cîteva picioare mai încolo ar fi luat-o şi ei pe urmele lui Daggett şi apoi cine ştie cîţi alţii ? S-ar fi dus dracului totul. Căci, după o asemenea baie de sînge, ar fi fost un miracol să mai iasă viu de aici.

Al doilea lui gînd, care-i veni mai tîrziu şi care-l făcu să-şi dea seama cît de personală devenise această problemă — pentru că primul gînd a fost la Daggett şi nu la succesul operaţiei — a fost de unde naiba a ştiut *Daggett* să vină aici. Îl cuprinse panica. Daggett ştia că nu murise. Daggett ştia de

David Boote. Nu exista o altă explicație. Și Daggett știa că riscă viața fiului său.

Aceste descoperiri îl umplură pe Kort cu o senzație atît de acută de spaimă și slăbiciune, încît aproape că se trădă, nereușind să fie atent încotro o luase. Cît pe aici să treacă linia de demarcație a zonei interzise, în direcția greșită, greșeală care ar fi determinat examinarea lui mai amănunțită și care i-ar fi putut scoate la iveală frauda.

Dar, dacă Daggett era acolo, înseamnă că Daggett știa. Și dacă Daggett știa, înseamnă că o să oprească avionul și toată munca lui Kort s-ar fi dus naibii. Un gînd imposibil de acceptat. Se dădu la o parte din calea celorlalți, urmărindu-l pe Daggett care continua să discute în contradictoriu cu tipul care semăna cu John Wayne, urmărind cum agregatul auxiliar se retrage din calea lui nouă cinci nouă și acesta începe să ruleze spre pista de decolare. Poate că nu, își zise el, făcînd încă un pas spre libertate. Poate că trăia totuși într-o lume perfectă.

Văzu cum Daggett privește în sus și observă și el deplasarea avionului spre pistă; văzu cum Daggett aleargă în direcția ferestrelor mari, placate, uitîndu-se la avionul care se distanța. Ciudat, putea să-l audă gîndind; putea să-l audă căutînd o posibilitate de a opri avionul și, exact în acel moment, Kort se pomeni confruntat cu acel instinct care a dominat regnul animal încă de la începutul timpurilor: lupți sau fugi. Putea să rămînă și să încerce să împiedice orice plănuise Daggett să facă sau putea să mai facă încă cincisprezece pași spre ieșire și să dispară de aici, pentru totdeauna.

Într-un alt loc, în alte vremuri, hotărîrea lui ar fi fost simplă, pentru că ar fi fugit, hotărît să revină altă dată, pentru o nouă operație. Dar, avînd în vedere circumstanțele neobișnuite ale prăbușirii organizației Der Grund, fondurile sale limitate — pentru un an, cel mult pentru doi — și, mai important, durerea din inima lui pentru ceea ce puținele scurtele zile pe care le petrecuse alături de Caroline îi arătaseră ce dorea el cu adevărat de la viață, picioarele nu i se urniră din loc. Această operație îl solicitase aproape

optsprezece luni. Tot la ceea ce lucrase el — sfîrșitul societății EisherWorks, moartea lui Mosner — depindea acum de avionul care pornise spre pista de decolare. Diformitatea copilului său, pierderea soției și a copilului vor fi, în sfîrșit, răzbunate. Încă cinci minute ? Zece ? Și, cu adevărat, cel mai mare act de terorism de pe pămînul Americii va exploda pe ecranele televizoarelor unui miliard de oameni din întreaga lume. Vreme de zile, poate de săptămîni, ziarele, radioul și televiziunea vor face speculații, în programele lor de știri, asupra obiectului acelei întîlniri secrete, vor face speculații privind finanțarea, de către guvern, a programelor de înarmare cu arme chimice. Doar cîteva prețioase minute îl mai despart de dulceața victoriei.

Nu-i putea permite nimănui, și mai ales lui Daggett, să i-o răpească.

46

DAGGETT deschise ușa cu forța. Aburi fierbinți îl înghițiră.

— N-ai voie acolo, țipă John Wayne la el. Nu poți intra pe pistă fără permis special.

Ochi o mașină cu un logo Quik-Link pe portieră, decolorat și zgîriat, care tocmai se oprea, în stînga sa. Își dăduse seama că încă mai exista o șansă să oprească avionul. Dacă i-ar putea avaria trenul de aterizare...

La început merse la pas, pentru că nu vroia să-l alerteze prea curînd pe administrator asupra intențiilor sale. Dar cînd auzi un „Ei !" lătrat în spatele lui și-și aminti de cei doi oameni de pază, își dădu seama că nu era loc pentru subtilități și o rupse la fugă.

Cheile erau în contact, ceea ce-i confirmă că există un Dumnezeu al lui și-i mai confirmă faptul că era menit să oprească acest avion, cu orice preț. Nu trebuia decît să îndepărteze extinctorul. Ceva atît de simplu și acum totuși atît de imposibil. Își dădu seama că ar fi trebuit să acționeze mai repede. Ar fi trebuit să ignore protocolul și să se fi dus direct la avion. Această revelație îl umplu de sentimentul vinovăției. Dacă acest avion se prăbușea, ar fi fost din vina lui.

La capătul celălalt al fuzelajului, chiar înaintea cozii și al uriașului logo al companiei, citi : nouă cinci nouă șase zero zero. Își aminti, din călătoria la Seattle și din vizita la simulatoarele Duhning, cum arăta, exact, interiorul punții de zbor ; își aminti cu precizie, din ultima sa noapte petrecută în laboratorul FAA, cînd ascultase banda imprimată cu vocile din cabină, ce se discuta acum în avionul care înainta greoi, la o sută de iarzi în fața lui. Aceste rememorări erau atît de vii, încît cu greu reuși să se concentreze asupra condusului.

Mașina demara greu. Apăsă accelerația pînă la capăt, dar, în loc să țîșnească, motorul tuși, se înecă și aproape că muri. Ridică piciorul de pe accelerație, dîndu-i posibilitatea să-și tușească drumul înapoi la viață și încercă să accelereze ureptat și de data asta mașina răspunse destul de bine. Vitezometrul indica mărirea vitezei, pe măsură ce distanța dintre el și avionul care rula spre pistă scădea inevitabil. Auzi un talmeș-balmeș de claxoane, în toate tonalitățile, în timp ce le lăsa în urmă, doar ca să-și dea seama, prea tîrziu, că acestea îl avertizau că deviase de pe traseu. Întinderea de asfalt era compartimentată într-o complexitate de coridoare, marcate cu vopsea specială, delimitînd căile de circulație pentru avioane, mașini de intervenție și automobile. Daggett se oprise în fața marcajelor de avertizare, auzind urletele ca de lup ale alarmei, în timp ce se pomeni ca o muscă sub piciorul unui elefant. Roțile din față ale unui șapte patru șapte se prăvăleau asupra lui, o masă greoaie de cauciuc negru, atît de mari, încît l-ar fi strivit dacă pilotul nu ar fi virat în ultima clipă, evitînd coliziunea. Acum, ca să-i sporească deruta, căci pierduse din vedere, pentru moment, avionul nouă cinci nouă, auzi în depărtare fluieratul familiar lui, al sirenei de poliție și își dădu al naibii de bine seama încotro se îndrepta aceasta.

Se pomeni, dintr-o dată, înconjurat de avioane uriașe. Pe oriunde o lua, dădea de un alt avion. Acesta, îndepărtîndu-se de el, acela, apropiindu-se cu viteză. Dimensiunile lor uriașe îi dădeau un sentiment atît de acut de vulnerabilitate, încît în ciuda imenselor suprafețe libere ale platformei i se părea,

dimpotrivă, că nu există nici un loc pe unde să o apuce. Reuşi să se strecoare într-o zonă a nimănui, îngustă, creată între vîrfurile aripilor avioanelor aflate într-un du-te vino şi mări şi mai mult viteza.

Acolo, în faţa lui, deformat din cauza valurilor aburinde de căldură, care se înălţau din platformă ca o uriaşă perdea de plastic, avionul nouă cinci nouă pivotă pe roţile din dreapta şi traversă o pistă ocupată, pe care tocmai ateriza un avion de navetă. Imaginea rezultată, micşorată de marile distanţe implicate, lăsa pur şi simplu impresia că cele două avioane se vor ciocni şi se întrebă dacă poate să fie chiar atît de norocos ca avionul lui să fie oprit de o forţă străină, absolut în afara puterilor sale. Dar, în timp ce acestea se îndepărtau fără probleme unul de altul, începu să înţeleagă imensitatea platformei şi să-şi dea seama nu numai cît era ea de amăgitoare, dar şi cît mai avea el de străbătut pînă la nouă cinci nouă.

Deşi încă destul de departe, sirena se auzea tot mai puternic şi Daggett trebui să aleagă o rută care se încrucişa nu numai cu avionul din dreapta lui, care rula spre pistă, dar şi cu pista activă, din spate. Trase cu ochiul pe sub fuzelajul unui Boeing care se deplasa pe calea de rulare şi văzu un alt avion care tocmai ateriza şi îşi dădu seama, cu destulă îngrijorare, că avioanele veneau imediat unul în spatele celuilalt, la intervale de numai cinci sau zece secunde. Gîndul de a manevra această maşină leneşă printre două asemenea furci îi tăie elanul. Poate că răspunsul se afla chiar în faţa lui — o putea lua imediat în spatele unui jumbo jet care tocmai se pregătea să traverseze.

Acceleră, în încercarea de a ajunge chiar în momentul efectuării traversării. Văzu mult prea tîrziu cealaltă maşină, atenţia fiindu-i îndreptată spre dreapta, la avioanele care rulau, nu spre stînga. În această clipă scurtă, fulgerătoare, de panică, în care ai intuiţia pericolului iminent, Daggett înţelese că urma să fie lovit dintr-o parte. Îşi ridică braţul în apărare, ca să-şi ferească faţa de impact şi se aplecă într-o parte, amintindu-şi vag faptul că nu-şi pusese centura. Lovi-

ura veni cu destulă putere ca să facă țăndări toate geamurile naşinii, într-o fracțiune de secundă, orbitoare. Maşina alu- ecă într-o parte, cincisprezece iarzi buni, exact pe calea de ulare a avioanelor care se îndreptau spre pistă. Fusese :isturnat cu capul înainte, înspre portiera din dreapta, pe care pur şi simplu o deschise şi, după o răsucire pe loc, se pomeni pe bancheta din spate, în timp ce maşina se opri din alunecare şi simți mirosul benzinei proaspete învăluindu-l, amestecîndu-se cu mirosul caustic al cauciucului ars. Cioburi din geamurile sparte îl împresurară ca o apă de baie, înspu- mată.

Ameţit şi dezorientat, îşi scutură capul în efortul de a şi-l curăța de cioburi. Bucăţelele de sticlă cădeau de pe el ca apa de pe un câine ud. Braţul drept îi amorţise ca şi cum ar fi dormit pe el. Abia atunci fu în stare să înțeleagă ce se întîmplase. Abia atunci privi prin ferestrele fără geamuri ale maşinii sale, prin parbrizul spart al celeilalte şi se pomeni față în față cu Anthony Kort.

47

KORT intrase în coliziune mult mai puternic decît se aştep-tase. Se lovise cu fruntea de volan şi ochiul stîng îi sîngera. Intrase în plin în maşina lui Daggett şi ambele maşini fuseseră împinse aproape la fel de mult, îndepărtîndu-se binişor una de alta.

Primul lucru pe care-l văzu, cînd steluţele albastre din privirile lui se potoliră, era Daggett, la fel de ameţit, uitîndu-se la el, de pe bancheta din spate.

Întinse mîna după pistolul aflat în toc, sub salopetă, dar nu-l găsi. Îl văzu apoi acolo unde fusese aruncat, pe podeaua din dreptul banchetei alăturate, şi se întinse după el, dar se împiedică de centura de siguranţă. Se eliberă cu stîngăcie, apucă pistolul, trase la iuţeală piedica şi ţinti.

Al doilea lucru pe care-l văzu, prea tîrziu însă, din cauza ochiului stîng, însîngerat, fură roţile din faţă, uriaşe, ale unui jet, îndepărtîndu-se greoi de maşina lui Daggett, ca să intre din plin în aripa din spate a maşinii sale, învîrtind-o cu furie la o sută optzeci de grade. Lovitura pistolului său răsună vag în direcţia terminalului, în timp ce arma zbură încă o dată din mîinile lui şi dispăru. Burta masivă a reactorului îşi urmă calea, peste el, maşina trecînd printre cele două perechi de

roți ale trenului de aterizare central, evitînd, în mod miraculos, un alt contact.

Se strecură afară din mașină, rostogolindu-se înspre platformă, genunchii moi nemaiputîndu-l susține și se ridică în picioare cînd îl văzu pe Daggett tîrîndu-se spre bancheta din față și strecurîndu-se la volan și mașina începu să ruleze. La început nu putu înțelege cum o mașină atît de rău avariată mai era în stare să meargă, dar, într-adevăr, mergea. Se îndepărta de el. Iar el, alerga în urmă.

Se agăță de rama lunetei sparte, exact în momentul în care mașina tuși, țîșnind înainte. Avînd degetele încleștate de ramă, mișcarea de accelerare îl azvîrli sus, spre portbagajul mașinii. Se cățără și se strecură prin luneta spartă, rostogolindu-se pe bancheta din spate. Surprinse albul ochilor îngroziți ai lui Daggett cînd acesta văzu că are companie. Cu o mișcare iute, Kort se ridică și-și încolăci brațul drept în jurul gîtului lui Daggett, strîngînd tare, sufocîndu-l. Doar cîteva secunde încă și totul se va sfîrși.

48

DAGGETT simți brațul încleștîndu-se ca o menghină în jurul mărului lui Adam și vocea unui instructor fără nume, avut cu mai bine de zece ani în urmă, îi vorbi atît de clar, ca și cum s-ar fi aflat pe bancheta alăturată. *Între cinci și șapte secunde, victima își pierde cunoștința.* Apăsă cu putere frîna. Strînsoarea continua. Simțea cum i se scurge vigoarea din el, pe măsură ce creierului său i se refuza sîngele. Întunericul își făcea apariția, amenințător, la extremitățile cîmpului vizual, asemenea unui tunel care se îngusta și întreaga platformă, cu nesfîrșitele sale șiruri de avioane și reactoare încinse, cu norii ei de fum, în timp ce cauciucurile mușcau asfaltul, cu sirenele țipînd ca niște pescărușI înspăimîntați, îi apăru dintr-o dată ca învăluită într-o lumină blîndă, rozalie, de amurg.

Degetele sale orbecăiră după maneta care acționa bancheta. Știa că este acolo, poate dincolo de posibilitatea degetelor sale de a o atinge dar, categoric, era acolo. Degetele o atinseră o dată, dar nu o apucară. Menghina își înteți strînsoarea. Se aplecă în față ca să ajungă la manetă și, făcînd asta, crescu presiunea asupra gîtului său. Starea de inconștiență îl amenința. Atinse maneta. În timp ce piciorul apăsa accelerația pînă la podea, trase bancheta înapoi. Îl

auzi urlînd, cu picioarele prinse în spatele banchetei și simți strînsoarea brațului slăbind. Îi apucă mîna și o trase cu forță, reducînd presiunea, horcăind după aer, în timp ce mai smuci o dată și se răsuci ca să scape.

Kort îi dădu, atunci, complet drumul, în timp ce mașina mergea în derivă, fără control, fără șofer, încetinind și luînd-o la întîmplare spre o pistă de aterizare. Daggett acționă fără să raționeze; logica sau experiența nu aveau un rol activ în acțiunile sale. Se aruncă asupra lui Kort, peste banchetă, ca un animal sălbatic. În spațiul limitat al mașinii, posibilitatea de a lupta efectiv era redusă la cîteva lovituri nedureroase, așa încît amîndoi reacționară prin a-l apuca de gît pe celălalt. Daggett era în dezavantaj net, aici, gîtul lui fiind slăbit considerabil, în urma strînsorii lui Kort. Și abia cînd își dădu seama că acesta îl strîngea de gît doar cu o mînă, în timp ce el îl strangula cu amîndouă, văzu grămada de scule — chei și șurubelnițe — pe jos, sub bancheta din spate și pe Kort luînd în mînă o șurubelniță.

Își dădu seama de asta cînd Kort îi împlîntă șurubelnița între coaste.

Îl izbi în mînă și aceasta se desprinse de unealtă, lăsînd-o înfiptă în el, durerea fiindu-i blocată pe moment de cine știe ce buton al instinctului de conservare, care i se aprinsese undeva, în creier. Îi imobiliză mîna cu un picior și se trezi și el ținînd o cheie fixă. De unde apăruse cheia, nu putea ști. Era ca și cum Dumnezeu însuși i-ar fi dat-o. În timp ce-și ridica brațul ca să dea lovitura vieții — sau a *morții*, spera el —, durerea provocată de rană îl cuprinse cu o intensitate totodată electrizantă și paralizantă. Cheia, în loc să coboare cu forță, așa cum intenționase el, izbi eficient, dar nu fatal, în partea din față a craniului lui Kort.

Fără suflu, sîngerînd, cu adevărat nebun de legat, Daggett se uită în sus ca să vadă avionul nouă cinci nouă la capătul pistei, tocmai eliberîndu-și frînele, pentru decolare.

49

DAGGETT își duse mîna la spate, localiză sursa durerii și smulse șurubelnița dintr-o singură, agonizantă mișcare. Un urlet, născut deopotrivă din furie și durere, răsună în întinderea deschisă a platformei și, în ciuda zgomotului nenumăratelor reactoare, fu auzit de doi hamali cocoțați pe o mașină de intervenție, în afara terminalului A. Șurubelnița fiind scoasă, rana începu să sîngereze violent. Încercă să se cațăre înapoi, peste banchetă, dar, dîndu-și seama de limitarea în mișcări, impusă de rană, sfîrși prin a-și da drumul în jos, cu fața înainte, pe bancheta care și ea era ruptă, blocată pe șina ei, aproape de bancheta din spate. Un reactor uriaș, care tocmai ateriza, trecu direct deasupra lui, cu un zgomot asurzitor. Privi în dreapta la timp pentru a vedea roțile avionului nouă cinci nouă începînd să se învîrtească, întărindu-i cea mai mare teamă a lui : că nu va reuși să oprească decolarea acestuia.

Reacția lui a fost imediată. Stînd pe marginea banchetei din față, cu radiatorul care începuse să scoată aburi, manevră mașina pînă ce obținu viteza maximă, renunțînd la orice măsură de precauție, tăindu-și drum direct spre turnul de control. Conducea pur și simplu printre avioane, acolo

unde era cazul, altora tăindu-le calea și reuși cu greu să evite o coliziune cu un avion Cessna cu un singur motor, pe care nu-l văzuse decît după ce acesta se înălțase de pe pistă, una din roțile sale săltînd efectiv pe capota mașinii. În timp ce el se îndrepta cu peste șaizeci de mile pe oră spre turn, nouă cinci nouă se apropia, mai repede, de momentul decolării. Din nou îl bîntui amintirea vocilor seci, profesionale, ale celor doi piloți manevrînd cele o sută de tone ale avionului, spre pista de decolare și, de aici, spre cer. Dar mai rău decît orice a fost faptul că a surprins momentul exact în care roțile părăsiră pista. Trase de oglinda retrovizoare (singura piesă de sticlă, din mașină, rămasă întreagă) ca să poată vedea avionul, cu mîneca de la cămașă fluturîndu-i în spate și numărînd secundele.

Avionul decolă în momentul în care Daggett mai avea încă treizeci de iarzi pînă la turn. Deschise portiera înainte de a pune frînă. Abia acum, cînd derapa spre o oprire zgomotoasă, la ușa de la parter a turnului, își dădu seama că sirenele și activitatea pe care le crezuse îndreptate asupra lui aveau de fapt, ca obiectiv, o altă poartă de intrare, îndepărtată, unde se adunaseră ciopor. Apoi, ca și cum ar fi vrut să-i confirme că greșise, auzi o altă sirenă și văzu două faruri apropiindu-se, în mare viteză, de el.

Se uită la ceas : trecuseră zece secunde, mai rămăseseră treizeci și șapte. Putea vizualiza detonatorul, așa cum fusese descris el de Chaz Meecham. Presurizarea cabinei aflîndu-se în curs și botul avionului ațintit în sus, ceasul începuse numărătoarea inversă a ultimelor secunde ale avionului.

Paznicul aflat la piciorul turnului, cu arma scoasă, ieși în fața unicei intrări, blocînd-o.

— Stai pe loc, amice. Mîinile la vedere.

— FBI ! strigă Daggett, continuînd să se apropie repede de acesta, șchiopătînd de durere. Fără să încetinească. Mîna pescuia după legitimație și își dădu seama că aceasta nu se afla acolo unde trebuia să fie. Poate că era undeva, pe bancheta din spate a mașinii, într-un alt loc, dar nu pierdută. Autoritatea din glasul lui îi provocă omului o clipă de ezitare, per-

mițîndu-i lui Daggett să se mai apropie cu doi pași. Nu avea timp să parlamenteze și nici să scotocească în mașină după o bucată de plastic laminat, prevăzută cu o poză color. El era FBI-ul. Asta era tot ce conta. Avea ceva mai puțin de treizeci și șapte de secunde și doar o vagă idee despre cum ar mai putea încă împiedica dezastrul.

Se opri foarte aproape de acesta și-l lovi în vintre cu tot avîntul lui, aplecîndu-se totodată, îndepărtînd arma din raza lui. Îl împinse într-o parte, trase de ușă și începu să urce scările. De fiecare dată cînd ridica piciorul stîng, simțea gaura dintre coaste ca și cum Kort l-ar fi înjunghiat din nou. Urca scările șchiopătînd, într-o viteză surprinzătoare, urlînd, în agonie, la fiecare treaptă. Cînd ajunse la prima odihnă a scării, ceasul arătînd că mai rămăseseră douăzeci și șapte de secunde, auzi focuri de armă în spatele său. Cine conducea mașina aceea de patrulare era, acum, pe urmele lui.

Unul din gloanțe îl atinse.

N-avea timp de explicații. În loc să se concentreze asupra a ceea ce acum păreau să fie nesfîrșite trepte spre turnul de control, în loc să vadă cum i se scurge viața sub ochii lui sau să audă glasul mamei lui sau să vadă o încăpere vastă, albă, cu chipuri fantomatice, albe, urîndu-i bun venit, el își continuă drumul în sus, pe scări.

Glontele nu-i încetinise cîtuși de puțin ascensiunea. Îi trecuse prin carnea brațului, imediat sub subțioara stîngă. Șaptesprezece secunde. Încă un tronson de scară. Auzi pași, de data aceasta chiar deasupra lui. Or să-l omoare, se gîndea. Am străbătut tot acest drum, ca să fiu omorît chiar de ai mei.

Și iată-l pe Cheliosul — agentul Henderson — un chiștoc de polițai —, care participase la arestarea lui Bernard, făcînd semn din spatele lui Daggett să înceteze focul.

— Ce mama mă-sii se întîmplă ? strigă el la Daggett, cu ochii la cele două răni care sîngerau în partea stîngă a acestuia.

Dar Daggett țîșni pe lîngă el, urlînd :

— Cine se ocupă de Quik-Link nouă cinci nouă ?

Douăsprezece secunde, îi spunea ceasul.

— Avionul se află acum la organul de trafic pentru controlul zborului... Strigă o femeie.

— E o bombă la bord ! Cîrpiți-vă cu ei ! strigă Daggett din rărunchi, gîndind în termenii contactelor radio dintre polițiști, avîntîndu-se spre ea. Nu știuse exact, dinainte, ce va face cînd va ajunge aici, dar acum, unica șansă de a lua legătura cu ei, singura posibilitate de comunicare i se părea că nu i-o poate oferi decît acest turn. Ce spusese Meecham ? Un contact cu trei porți, fiecare etapă a acestuia acționînd pentru explodarea detonatorului. Daggett putea opri ceasul numai prin închiderea uneia din primele porți. Gîndește ! Gîndește ! Nu mai era timp pentru a readuce avionul în poziție orizontală.

— Spune-le să depresurizeze cabina ! Să depresurizeze cabina, acum !

Șapte secunde.

Cum puteau rămîne atît de calmi oamenii aceștia ? Cu o voce care putea fi confundată cu cea a unui preot, tînăra femeie lansă apelul, cu accentul tărăgănat al Sudului.

— Apel urgent ! Alpha unu cinci nouă, aici controlul la sol al Aeroportului Național, cu un mesaj de stare de urgență. Explozive la bord. Vă rugăm depresurizați imediat avionul. Repetăm, depresurizați imediat. Apel urgent ! Apel urgent !

— Cinci secunde ! urlă Daggett.

Încăperea devenise la fel de tăcută ca o bibliotecă, doar respirația lui Daggett și zumzăitul aparaturii electronice și al ventilatoarelor mai făcîndu-se auzite. Femeia spuse calm, în microfonul cu căști :

— Mesaj de stare de urgență, Alpha unu cinci nouă... confirmați depresurizarea cabinei. Confirmați depresurizarea cabinei... Puse o mînă fermă pe cască. Alpha unu cinci nouă...

Daggett spuse, urmărind pe ceas trecerea secundelor :

— Acum ! și-și aținti apoi privirea pe fereastră, să vadă un avion care era prea departe ca să fie văzut.

— Confirmați, vă rog, Alpha unu cinci nouă. Confirmați vă rog... Ținea în continuare mîna pe cască. Toate capetele

din încăpere erau întoarse. Părea că toată lumea își ținea răsuflarea. Ea se uită înspre Daggett și dădu din cap, fără nici o schimbare a expresiei.

— E afirmativ, îi spuse ea. Ne-au confirmat.

Parcă ar fi fost o minge umflată prea tare, gata să explodeze. Teribilul său oftat de ușurare lua cu el îngrijorarea, odată cu aerul expulzat cu o forță nemaipomenită și oftatul fu preluat, ca un ecou, de toți cei care-l înconjurau.

— Spune-le să revină la poziție orizontală — trebuie să iasă din ascensiune — și să se întoarcă aici, cît mai repede cu putință.

Femeia își reluă transmisia în același ritm plat, monosilabic, tărăgănat, al Sudului. Daggett se întoarse. Fața lui Henderson era cenușie.

— Am găsit celălalt detonator, spuse Daggett.

— Am bănuit eu, spuse Henderson, dînd din cap.

50

Se întîlniră pe aceeaşi plajă din Maryland, unde i se adresase pentru prima oară. Era la început de octombrie şi vînturile de toamnă măturaseră marea verde în calote albe, vînturi care prevesteau o furtună dinspre sud şi care o făcură pe Lynn Greene să-şi ridice gulerul, în apărare. Urma să plece a doua zi înapoi la Los Angeles, iar acesta li se păruse locul potrivit.

Păşeau, braţ la braţ, chiar la marginea apei, urmele pantofilor lor fiind uneori înghiţite şi şterse de pe nisip. Fluierari ţopăiau repede în faţa lor, precum cei de la Serviciul Secret, exact atît cît să nu poată fi ajunşi. Departe pe mare, în zona navigabilă, se aflau cîteva cargoboturi şi Daggett nu se putea împiedica să nu se întrebe încotro se îndrepta fiecare din aceste vapoare şi ce aventuri le mai aşteptau. Fusese o vreme cînd vroia să devină căpitan de vapor. Fuseseră vremuri cînd vroia să facă multe alte lucruri, dar era ceea ce era şi ca să-i spună ei asta venise aici.

— Eşti mulţumit dacă spun că nu-mi place, dar că înţeleg ? îl întrebă ea.

— Pînă nu se termină, nu se termină, spuse el.

— Atunci asta nu se va termina niciodată, replică ea. Sau se va termina ?

— Nu, nu cred.

— În noaptea aceea ar fi trebuit să facem dragoste. M-am mustruluit singură pentru asta.

— Eu cred că am făcut. Nu te-am iubit niciodată atît de mult. Știu asta. În noaptea aceea am cîștigat, amîndoi, poziții noi. M-ai ascultat. E un dar minunat, acela de a putea asculta. E ceva la care lucrez și eu, acum.

— Să știi că *într-adevăr* te iubesc.

— Da, cred că știu.

Ea îl lăsă și goni păsările și, cînd se întoarse și-și vîri din nou brațul sub al lui, avea ochii sticloși și se întrebă dacă vîntul era, oare, de vină.

— Totul e atît de al naibii de complicat.

— Așa este.

— Dar pare atît de simplu.

— Este. Trebuie să merg pînă la capăt. Poate că asta va fi mîine, poate că peste un an. Poate că ea și cu mine vom găsi împreună o soluție și îi datorez încercarea asta. În locul ei, tu ce...

— Știu. Și eu aș fi vrut același lucru. Ai dreptate. Știu că ai dreptate, dar doare.

— Da, doare.

Îl opri. Iată-i din nou acolo, exact în același loc în care stătea el cînd ea îl provocase, îndrăzneață, să intre.

Ea își scoase mîna încet, cu grijă, din buzunarul pardesiului, pînă cînd îi captă atenția. Întinse mîna, își desfăcu degetele și iată cheia.

— Doar o dată, spuse ea, privind spre căsuță.

Făcură, pe pat, un munte de căldură, cu toate păturile, pardesiele lor și două prosoape mari, de baie, pe care le găsise ea în debara. Sfîrșiră încolăciți în întunecimea coconului, magic îmbrățișați în parfumul excitării lor, inima bătîndu-le să le sară din piept, cu degetele încleștate într-un singur pumn. Explozia dragostei lor înfrînate a fost, după Daggett, „ceva ce doar un expert în explozive ar putea înțelege". Dar

ea îl încurajă să continue investigațiile și, astfel, în limbajul profesiunilor lor, se hărțuiră unul pe altul pînă cînd sugestia ei, „doar o dată", devenise de mult ceva de domeniul trecutului și soarele autumnal, portocaliu, aprinse cerul, colorîndu-l cu un roz emoționant.

Drumul înapoi la mașină îl făcură în tăcere, deși de cîteva ori ea chicoti, strîngîndu-l tare, de braț. Într-un tîrziu, spuse :

— Cred că ar trebui să ne ajungă pentru o viață.

— Ar fi de dorit, îi răspunse el. Nu sînt sigur că aș fi în stare să mai trec o dată prin ce-am trecut.

51

Şase săptămîni mai tîrziu, Anthony Kort aştepta într-un scaun, în Aeroportul Internaţional Dulles. În faţa lui, stătea Monique Cheysson. Mîinile lui, ca şi ale ei, erau prinse în cătuşe; un lanţ îi lega încheieturile mîinilor de glezne, şi acestea încătuşate. Era prima oară că o vedea din ziua aceea, la aeroport. Arăta rău din cauza oboselii. Fuseseră audiaţi separat. Un gardian îi spusese că ea fusese prinsă la cîteva zile după eveniment, în timp ce încerca să se urce într-un tren spre New York. Nu avea de unde să ştie dacă era aşa sau nu.

Avocatul lui îi obţinuse dreptul la haine civile, în locul acelei oribile salopete portocalii pe care o pretinsese procurorul federal. Monique purta un costum albastru, de doc. O să aibă el destul, destul timp să tot vadă salopete portocalii, de acum înainte.

Extrădarea se făcea în Germania, unde urma să i se deschidă proces pentru prăbuşirea lui zece douăzeci şi trei. Avocatul lui credea că se ajunsese aici din cauza eşecului procurorului de a construi un caz „cîştigabil", care să-i fi atras lui Kort pedeapsa cu moartea. Federalii doreau al naibii de

ure pedeapsa cu moartea. Acum, speranțele lor depindeau de Germania.

Protecția sa era asigurată de FBI. Îl recunoscu pe unul dintre ei, un tip pe nume Levin, care acționase ca un fel de asistent al lui Daggett în timpul interogatoriilor. Se părea că astăzi Levin conducea spectacolul fără Daggett. Aprecie ironia protecției asigurate de FBI.

Motivul acestei griji deosebite era faptul că Michael Sharpe evadase din închisoare. Patru membri ai organizației Der Grund scăpaseră cu ajutorul unui elicopter care făcuse un raid temerar asupra închisorii, dînd presei ocazia să speculeze faptul că Sharpe și organizația lui aveau fonduri excepționale și legături foarte bune. Circulau zvonuri despre existența unei acțiuni secrete, „Fondul Verde", finanțată de băncile elvețiene și de un cartel de foști industriași care deveniseră „verzi". Doar cu cîteva săptămîni înainte de lovitură, apăruse în publicația *60 de Minute* un articol despre felul în care Sharpe își recruta criminalii și despre „cruciada teroarei", condusă de el. Acum, atît de bine organizata evadare permitea presei să facă speculații asupra faptului că Sharpe cunoștea identitatea unora sau a tuturor industriașilor care finanțau organizația și acțiunile acesteia și că acești oameni puseseră la cale evadarea lui.

Recent, presa se concentrase asupra lui Kort și fuseseră exprimate speranțe că procesul acestuia, în Germania, ar putea aduce lumină asupra unor elemente lipsă și ar putea extinde investigațiile, de pe acum intensificate, ce se desfășurau la nivel internațional. America iubea titlurile de senzație din presă.

Tocmai de aceea nu fu surprins cînd, privind afară, la avionul pregătit de zbor, recunoscu chipul unuia din echipa care asigura aprovizionarea avionului cu alimente. Întreg trupul i se chirci cînd văzu chipul acela — era unul dintre mercenarii lui Michael. Michael nu avea nici o intenție ca Anthony Kort să vorbească, asta era clar. Se uită la Monique și schiță un zîmbet. Ea îi întoarse privirea, fără nici o expresie. El spera să stea alături unul de altul, în avion. Vroia să

moară alături de ea. Cu atîtea prin cîte trecuse, nimic n-ar mai fi trebuit să-l surprindă. Şi, totuşi, la vederea acestui om, asta făcuse.

— Nu te simţi bine ? îl întrebă unul dintre gardieni.

Kort zîmbi cu toată faţa. De luni de zile nu-l mai trecuseră asemenea fiori.

— Mai bine nici că s-ar putea, răspunse.

52

DAGGETT stătea nervos în sala de așteptare a spitalului. Chiar în acele clipe, avionul lui Kort urma să decoleze. Stabilise clar care erau prioritățile lui. Îi spusese lui Pullman un nu hotărît. Se ocupa Levin de asta, pentru el.

Acolo, în spatele unui șir de uși ferecate, medicii executau prima operație cu caracter de investigație, de cînd Duncan simțise căldură în amîndouă picioarele, numai cu zece zile în urmă. Radiografiile confirmaseră faptul că ceva — poate căderea de pe rafturile de cărți, în urmă cu două luni — deplasase radical cea de-a treia vertebră și, cu toate că procesul care a rezultat nu putea fi explicat din punct de vedere medical, specialiștii își exprimaseră dorința să fixeze vertebra în poziție, înainte ca aceasta să alunece înapoi. Dacă lucrurile se prezentau bine acolo, înăuntru, atunci acest lucru urma să fie făcut chiar acum.

Ea venea spre el și se ridică să o salute. Se sărutară și apoi se îmbrățișară strîns. Adusese mîncare chinezească la pachet și pretindea că nu umblase în prăjiturelele cu răvașe, deși el recunoscu imediat caracterele mașinii ei de scris și se îndoi că soarta îi scrisese pe bilețel : *Fiul tău va juca baseball cu tine, de acum într-un an.* Asta îi aduse lacrimi în ochi și-l făcu

să-şi verse cafeaua, ceea ce provocă o clipă de panică, dar reuşiră, împreună, să şteargă repede, totul.

Auzi piuitul pagerului prins la cureaua lui. Daggett îşi duse mîna la el. Dar se surprinse cu mirare că, în loc să-l citească, îl opri, ignorîndu-l. Astăzi nu era o zi pentru pagere, îşi reaminti el. De aceea doar, îi spusese nu, lui Pullman. De ani de zile nu mai cunoscuse o asemenea fericire. Privi în urmă, la cele cîteva luni, la cei cîţiva ani şi se gîndi : Chiar dacă mi s-ar oferi această ocazie, nu aş face altfel. De unde pînă atunci trăise sub norul disperării, simţea acum razele calde ale speranţei. Nu era totul perfect — nu trăia într-o lume perfectă — dar cu timpul...

LISTA SIGLELOR

ATM *Automatic Teller Machine, banking*
Automat pentru scos bani din contul în bancă

CAM *Cockpit Area Microphone*
Microfonul din cabina de zbor

CNN *Cable News Network*
Post de televiziune prin cablu, profilat pe transmiterea ştirilor

CVR *Cockpit Voice Recorder*
Cutia neagră — banda cu imprimarea vocilor din cabina de zbor

DFDR *Digital Flight Data Recorder*
Înregistrator digital de date privind controlul zborului

DOJ *Department Of Justice, Sacramento, California*
Departamentul Justiţiei, Sacramento, California

FAA *Federal Aviation Administration*
Administraţia Federală a Aviaţiei

LAFO *Los Angeles Field Office, FBI*
Biroul FBI-ului, cu activitate de teren, din Los Angeles

LAX *Los Angeles International Airport*
Aeroportul Internaţional din Los Angeles

O.O. *Office of Origin, FBI — the field office that instigates an investigation*
Biroul FBI cu activitate de teren, care iniţiază o investigaţie

SA *Special Agent, FBI*
Agent Special FBI

SAC *Special Agent in Charge — departmental head of an FBI field office*
Agent Special Coordonator — şef de departament al unui birou FBI, cu activitate de teren

WMFO *Washington Metropolitan Field Office, FBI*
Biroul Metropolitan FBI, cu activitate de teren, din Washington